

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

THEA HARRISON

USA Today Bestselling Author of *Lord's Fall*

Kinked

"Thea Harrison is a master storyteller."

—Christine Feehan, #1
New York Times
bestselling author

A Novel of THE ELDER RACES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Thea Harrison, yazar Teddy Harrison'ın takma adıdır. Thea, İngiltere'de yaşamış ve birkaç yıl boyunca Avrupa'yı keşfetmiştir. Şimdi Kuzey Kaliforniya'da yaşamaktadır. İlk kitabı olan aşk romanını on dokuz yaşındayken yazmış ve Amanda Carpenter adıyla on altı aşk romanı yayımlanmıştır.

Thea Harrison'ı çevrimiçi ziyaret edin:

www.theaharrison.com

www.facebook.com/TheaHarrison

www.twitter.com/theaharrison

Thea Harrison tarafından

Mürver Irklar serisi:

EJDERHA BAĞI
FIRTINANIN KALBI
YILANIN ÖPÜCÜĞÜ
KAHİNİN AYI LORDUN
DÜŞÜŞÜ
KINKED

Gölgeler Oyunu serisi:

YÜKSELEN KARANLIK

Telif Hakkı

Piatkus tarafından

yayınlanmıştır ISBN: 978-

1-4055-1663-1

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2013 Teddy Harrison

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus

Little, Brown Kitap Grubu 100

Victoria Embankment Londra,

EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk

www.hachette.co.uk

İçindekiler

Yazar Hakkında

Yazan: Thea

Harrison Telif

Hakkı İthafı

Bir İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Doku

z On

On bir On

iki On üç On

dört On beş

On altı On

yedi On

sekiz

Ondokuz

Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi İki

Bu Amy için.

Biri gözünü kaybedince her şey eğlence ve oyun oluyor.

-ARYAL, HARPY

Böyle söylenmez, salak herif.

-QUENTIN, SINIRLI

== BİR ==

Aryal vahşi ve karanlık gecenin içinde süzölüp dönüyordu.

Diğer bazı Wyr'lerin yaptığı gibi New York'ta yaşamayı umursamıyordu. Şehir ona çekici gelen bir şekilde sinirli ve çığdı. Ama dünyanın tepesinde asılı duran bu yalnız diyar onun gerçek eviydi. Burası düşünmek, kara kara düşünmek ya da öfkesini uzaya savurmak için geldiği yerdı.

O kadar yüksekten uçuyordu ki, hava neredeyse güçlü ciğerleri için bile çok ince geliyordu. Bulutlar altında uzanıyordu, gölgeli fildişinden hava kaleleri ve üzerindeki yıldızlar takımyıldızlarının dansında dönüyordu, ışıkları hayal edilemez mesafelerden yerlerin eski hikayelerini anlatıyordu. Bu yükseklikte yıldızlar o kadar parlaktı ki neredeyse yerçekiminin zincirlerini sonsuza dek geride bırakıp onlara doğru uçabilecekmiş gibi hissediyordu.

Neredeyse.

Her zaman uçma yeteneğinin zirvesine ulaştığı bir an vardı, havada ağırlıksız asılı kaldığı, artık yükselmek için zorlanmadığı, sadece kusursuz bir denge içinde var olduğu o bir anlık mükemmellik.

Sonra yerçekimi üstün gelir ve onu yeryüzüne geri çekerdi, ama o mükemmel ana nasıl dokunabildiğinin anısını hep yanında taşırdı.

Bu gece, zevk için uçmadı. Yalnızlık içinde düşüncelere dalmak için uçtu.

İki nefreti vardı. Birini yakınında tutuyor ve tüm tutkusıyla besliyordu. Diğerini ise serbest bırakmak zorundaydı.

İlk nefreti Quentin Caeravorn'du.

Yakalanmadan bunu yapmanın bir yolunu bulur bulmaz, tanrılara yemin ederim, onu öldürecekti.

Onu yavaş yavaş öldürmeyi tercih ederdi ama sonuç olarak, bu noktada eline geçen her fırsatı değerlendirmekten mutluluk duyacaktı.

Quentin'in arkadaşı ve eski çalışanı Pia'nın Wyr Lordu Dragos Cuelebre'yle evlenmesi yeterince kötüydü.

Pia bir zamanlar, dünyanın gördüğü en güçlü Wyr'den çalan bir hırsızdı. Şimdi ise onun karısı ve oğlunun annesiydi.

Pia, Cuelebre Kulesi'ne taşındığından beri gryphonlar ona deli gibi aşık olmuştu; hepsi onun ışıltılı gökkuşakları gibi bir şey kaka yaptığını düşünüyordu. Aryal'ın bildiği kadarıyla Pia gerçekten de parlak gökkuşağı kakası yapıyordu.

Genel olarak Wyr'ler Pia'nın varlığına daha çekingen (aklı başında) bir tepki verdiler, özellikle de Wyr formunu göstermeyi reddetmeye devam ettiğinden beri, ki Aryal bunun sadece öngörüsüz bir karar değil, aynı zamanda oldukça sefil bir karar olduğunu düşünüyordu. Daha onun ne olduğunu bile bilmeyen bir Wyr'in onu kabul etmesini ya da takip etmesini kim bekleyebilirdi ki? Onun varlığı bile Aryal'ın dişlerini sıızlatıyordu.

Ancak Wyr malikânesinin dışında Pia'nın popüleritesi tavan yapmıştı. Günlük mektupları ve kartları, ayrı bir ofis ve kendi küçük personelini gerektiren bir çığa dönüşmüştü.

Pia Dragos'un soyadını bile almıştı, Aryal'ın gözlerini devirmesine neden olan eski moda bir hareketti bu. Artık o Pia Cuelebre'ydi.

Soyadlar... kelime parazitleri gibiydiler. İnsanlara tuhaf şekillerde bağlanır, kültürel ve siyasi çizgileri aşar, dünyayı dolaşır ve kesinlikle kaprisle ve görünüşte rastgele başkalarına yeniden bağlanırlardı.

Neden başka kimse soyadlarının ne kadar ürkütücü olduğunu görmedi? Bir insanı belirli bir sınıftan ya da coğrafi bölgeden geliyor diye etiketliyor ya da kimliğini bir başkasına bağlıyorlardı; sanki bir insanın kimliği bir başkasına bağlı olmadıkça kendi başına bir değer taşımıyordu. Aryal, ilk ölümsüz Wyr'lerin çoğunun yaptığı gibi kendine bir soyadı seçmeyi reddetti ve asla başkasınınkini de almayacaktı.

Pia onun ikinci nefretiydi.

Bugün erken saatlerde Aryal sonunda, istemeye istemeye, *acı çekerek* de olsa Pia'ya olan öfkesini bir kenara bırakmak zorunda kalacağını kabul etti. Bu, kendi boğazından aşağı itmesi için acı bir haptı. Pia'nın cephaneliğindeki en ölümcül silah tarafından şekerle kaplanmıştı: yeni doğan oğlunun yüzündeki inanılmaz tatlılık.

Pia ve Dragos evlendikten sonra balayına çıkmışlar ve Pia orada beklenmedik bir şekilde doğum yapmıştı. Dün Dragos'la birlikte New York'a yaptıkları geziyi yarıda kesip şehre dönmüşlerdi. Dün akşam erken saatlerde Kule'ye geri döndüklerinde, herkes bebeği görmek, dokunmak, tutmak ve/veya mırıldanmak zorunda kaldı.

Diğer nöbetçiler Dragos bir gecede tüm Asya'yı fethetmiş gibi davranırken, Dragos vahşi bir gurur yayıyordu. İnsan formunda neredeyse bir metre boyunda, iri, kaslı bir vücuda ve acımasızca yakışıklı bir yüze sahip olan Dragos, tavırlarında her zaman bir bıçak gibi keskinlik taşırdı ama Aryal onu hiç bu kadar... mutlu görmediğini itiraf etmek zorundaydı.

Kendisine gelince, Pia ve halı faresinin yanına yaklaşmayı reddediyordu. Onlarla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu.

Ne yazık ki bu uzun sürmemişti.

Tam olarak yirmi dört saatten az.

Bugün erken saatlerde Dragos'un ofisinin önündeki koridorun köşesinden içeri daldığında, içinde uyuyan bir bebekle birlikte bir tür yürüyen, karmaşık görünümlü arabayı iten Pia'yı neredeyse biçiyordu.

Pia yorgun görünüyordu. Üçgen şeklindeki güzel yüzü her zamankinden daha solgundu ve her zamanki sarı atkuyruğu, şakaklarına dökülen saç tutamlarıyla hafifçe orantısızdı. Yeni tam zamanlı korumalarından biri yanındaydı. Geveze kadın, Eva. Eva, Pia ile Aryal'ın arasına girdi, cesur yüz hatları ve siyah gözleri düşmanlıkla küstahlaşmıştı. Aryal kadar uzun boyluydu, düz çizmelerin içinde tam bir seksen boyundaydı, koyu kahverengi teni kaslarının üzerinde dalgalanıyordu.

"Koridorda yürürken bile baş belası oluyorsun," dedi Eva. "Birinin canını yakabilecek bir hızdan başka bir hız biliyor musun?"

"Sen ve ben," dedi Aryal bir mutluluk dalgasıyla. "Bir gün gideceğiz."

"O günü bugün yapalım," dedi Eva. "Koridorun sonundaki eğitim odasına gidebiliriz. Silahlı ya da silahsız. Sen seç."

"Sesinizi alçaltın," dedi Pia sinirli bir sesle. "Bebeği uyandırırırsanız ikinizi de aşağı indiririm."

Eva'nın yüz ifadesi arabadaki yolcuya bakarken yumuşadı. Kendini durduramadan Aryal da baktı.

Ve kendini geri dönüşü olmayan bir şekilde kapana kısılmış buldu.

Bebeğin ne kadar küçük olduğuna hayret etti. Yüzünün tamamı, hatta başının büyük bir kısmı avucunun içinden bile küçüktü. Yumuşak bir beze sıkıca sarılmıştı. Kısıtlayıcı ve rahatsız edici görünüyordu ama bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bebek yeterince mutlu görünüyordu.

Aryal bir adım daha yaklaştı, bakarken başını eğmişti. Eva Aryal'ı engelleyecekmiş gibi bir hamle yaptı ama Pia elini korumasının koluna koyarak onu durdurdu.

Uyuyan bebek yumuşak, narin bedeninde bir Güç kükremesi taşıyordu. Aryal şaşkınlıkla başını salladı. Şimdiye kadar bunların hiçbirini hissetmemişti. Pia hamileyken bu kadar Gücü gizlemeyi nasıl başarmıştı?

Bebek gözlerini açtı. Çok canlı, masum ve minyatür bir Buda kadar huzurlu görünüyordu. Annesininki gibi koyu mor gözleri vardı. Renk o kadar derin ve saftı ki, gece gökyüzünün tüm vahşiliğini ve gizemini barındırıyor gibiydi.

Aryal'ın göğsündeki hayati bir organ daraldı. Elini ona doğru uzattı ve göz ucuyla Pia'nın seğirdiğini gördüğünde havada asılı kaldı.

Anlayış çenesine bir aparkat indirdi.

Pia, Aryal'ın içinde kızgınlık ya da düşmanlık kaldığı sürece ona bebeğin yakınında bile güvenmeyecekti. Aryal'a onu nasıl tutacağını öğretmeyecekti ve onu Aryal'ın bakımına bırakmayacağından da emindi. Kimse bırakmazdı, ki bu korkunç bir haksızlıktı çünkü Aryal, ebeveynleri kim olursa olsun, bir çocuğa zarar verecek bir şey yapmadan önce kendi ellerini keserdi.

O bunun farkına varmaya çalışırken, bebek bir kolunu deli gömleğinden kurtardı ve yumruğunu bir gözüne soktu. Minicik yüzünde şaşkınlık ve kafa karışıklığı belirdi. Herkülvari bir çabayla yumruğunu ağzına götürmeyi başardı. Gürültüyle emmeye başladı.

Aryal'ın göğsündeki o hayati organ onun kalbiydi ve onu sonsuza dek kaybetmişti.

"Tamam," dedi sesi boğuklaşarak. "Tam olarak ne tamam Aryal?" diye sordu Pia.

Aryal ona baktı. Pia'nın bakışlarında bir tür bastırılmış duygu dans ediyordu. Belki zafer, belki de eğlence. Her neyse, umurunda değildi.

Fazla umutlanmadan, "En azından amigo kız atkuyruğunu kesmeyi düşünmezsin herhalde," dedi.

Pia ciddiyle, "Bunu düşüneneğim. Çok ciddi olarak değil, ama düşüneneğim."

Aryal onun bakışlarıyla karşılaştı. Rol yapmadan ya da saçmalamadan doğrudan sordu: "Onu ziyarete gelebilir miyim?"

Pia bir an onu inceledi. "Evet, gelebilirsin."

Aryal tekrar bebeğe baktı ve ağzının bir köşesi kalktı. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz." Bebek hıçkırıkla hıçkırıkla ağlamaya başladı. Pia, "Sanırım yine acıktı. Onu yukarı çıkarsam iyi olacak."

Aleti, kendisini Kule'nin tepesindeki çatı katına çıkaracak olan asansörlere doğru itti. Eva geri geri yürüyerek Pia'yı izledi.

Eva yumuşak bir sesle Aryal'a, "Sen hiç üzülme, civcivim," dedi. "Yine de bir gün gideceğiz."

Aryal tek topuğunun üzerinde dengede durdu ve iki eliyle onu işaret etti. Getir onu, bebeğim.

Eva, Pia ve küçük prensi asansöre kadar takip etmek için dönmeden önce yüzünü buruşturunca güldü. Sonra Aryal Dragos'un ofisine doğru döndü ve durdu. En başta neden onu görmeye gittiğini hatırlayamıyordu.

Arkasında, asansör kapıları kapanmadan hemen önce diğer iki kadının fısıltılarını net bir şekilde duyabiliyordu. Pia, "Fıstığın gücüne bakın. Vücut kütlesi küçük olabilir ama etkisi çok büyük. Kule'deki son direniş de resmen onun eline geçti."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Eva'nın sesi şüpheliydi ama Pia bunu söylemişti. Aryal o gizemli yeni kişiye aşık olmuştu.

Şimdi uçuşu sırasında, onun hatırı için, Aryal son kızgınlığını da geceye bıraktı.

Ne de olsa Pia sadece bir kez çalmıştı. Aryal herkesten daha inatçı bir şekilde şüpheli olsa da, sonunda o bile Pia'nın Caeravorn'un faaliyetleri hakkında gerçek bir bilgisi olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı, yani Pia aslında kariyer suçlusu değildi.

Kabul, Pia'nın hırsızlığı kötü bir hırsızlıktı ama *Dragos* onu affetmekle kalmamış, onunla çiftleşmişti. Ve Dragos bağışlayıcı kişiliğiyle tanınmazdı.

Bir ejderha bunu yapabiliyorsa, bir harpy de yapabilirdi, değil mi?

Bebeğin iyiliği için Pia'ya olan nefretinden vazgeçmek bir şeydi ve bu yeterince zordu.

Quentin Caeravorn ise tamamen farklı bir felaketti.

Aryal dikkatini tekrar ilk nefretine, göğsüne yakın tuttuğu ve tüm gücüyle beslediği nefretine çevirdi.

Caeravorn kariyer sahibi bir suçluydu. Aynı zamanda bir "üçlü tehdit "ti; yarı Wyr, yarı Elf ve yarı Elf olan nadir ve güçlü bir melez yaratıktı.

Karanlık Fae. Aryal aile geçmişinin detaylarını bilmiyordu ama ebeveynlerinden biri tam Wyr, diğeri ise melez olmalıydı çünkü Wyr tarafı hayvan formuna dönüşebileceği kadar güçlüydü. Bu da ona tam bir Wyr'in malikânedeki tüm statüsünü ve yasal haklarını veriyordu.

Tam bir Wyr'in yasal haklarına sahip olduğu ve herhangi bir suçtan hüküm giymediği için, son Sentinel Oyunları'na katılmaya hak kazanmıştı. Dragos'un Wyr malikânesindeki yönetim gücünün çekirdeğini oluşturan yedi nöbetçiden biri olmak için mücadele etmişti.

Ve bunu başarmıştı çünkü neredeyse iki yıl süren soruşturmaya ve Oyunlar başlamadan önce birkaç ay süren yoğun araştırmaya rağmen Aryal onun hakkında tek bir şey bile bulamamıştı.

Onun kirli olduğunu biliyordu. *Bunu biliyordu.*

İpuçları çıkmaz sokaklara dönuştü ve kaynaklar kurudu. Birinin izini sürdüğünde onun Wyr arazisinden taşındığını ya da belki de kazara öldüğünü öğreniyordu (ve *bu* da derinlemesine araştırılmıyor muydu). Ya da Caeravorn'la bağlantılı herhangi bir yasadışı faaliyete doğrudan karışmamışlardı, sadece bir şeyler duymuşlardı - dedikodular ve söylentiler, onları somut bir kanıta dönüştürmeye çalıştığında havaya karışıyordu.

Caeravorn bir sihirbazdı, etrafı duman ve aynalardan oluşan bir labirentle çevriliyken kendisi tüm bunların merkezinde el değmeden duruyordu.

Kirli.

Wyr malikânesinin tam kalbine girmeyi başarmıştı ve tüm bunların sebebi Aryal'ın onu yakalayamamasıydı.

Ruh hali karardı. İki ay önce, Ocak ayında olanları düşünürken, rüzgârın kulaklarında yarattığı çığlığı duymak için daha yükseğe uçu ve dalışa geçti. Bu ses kafasının içindeki öfke çığlığıyla eşleşiyordu.

Oyunlarda Caeravorn'un dövüşlerinin her birini izlemiş, her ayrıntıyı özümsemişti. Katil gibi hızlı ve zarıftı ve son derece iyi eğitimliydi. Normal siviller bu ölçüde dövüşmek için eğitim almazlardı. Neden başka kimsenin bununla bir sorunu yoktu?

Birkaç kez Wyr formunda dövüşmeyi seçti, beyaz sıcak ışıkların altında parıldayan elektrik mavisi gözleri olan devasa bir siyah panter. İnsan formundayken kıkı tekmeleirdi. Bir panter olarak, kıvrımlı, kaslı ve

şimşek gibi hareket ediyordu. Dövüş alanının her santimetresine sahipti ve neredeyse yirmi bin seyircinin hayal gücünü ele geçirdi.

Oyunlar bittikten ve Dragos yeni nöbetçilerini Wyr hanedanına takdim ettikten sonra Caeravorn, diğer yedi nöbetçiyle birlikte Cuelebre Kulesi'ndeki büyük salona fetheden bir kahraman gibi yürüdü. Quentin'in yanı sıra, yerlerini yeniden kazanan beş kişi -harpy Aryal, gryphon Bayne, Constantine ve Graydon ve gargoyle Grym- ve diğer yeni nöbetçi pegasus Alexander Elysias vardı.

Dragos nasıl parti verileceğini iyi biliyordu. Sanki yüz yıllık yeni yıl kutlamaları tek bir gecede toplanmış gibiydi. Sonsuz içki, ünlü gruplardan yüksek sesli müzik, gurme yiyecekler ve konfetiler vardı ve hepsinde genel bir izdiham vardı, ama özellikle de hepsi kaslı ve testosteron ve muzaffer havalı kokan erkeklerde.

Gece her nöbetçi için bir zaferdi, Aryal için de öyleydi ve o da kendi payına düşen teklifleri almıştı ama gece onun da başarısızlığı olduğu için hiçbirinin tadını çıkaramamıştı.

Kendini uzak tuttu, Caeravorn'un birinin kafasına bir şişe şampanya indirirken gülmesini izlerken acısı midesinin çukurunda sert, ağır bir düğüm oldu. İki metre boyunda, uzun, zayıf bir vücudu, bir kedinin hızlı zarafeti, zarif yüz hatları ve bir zamanlar daha uzun olan koyu sarı saçları vardı. Oyunlar için saçlarını çok kısa kestirmişti ve sert stili kafasının güçlü, temiz hatlarına yakın duruyordu.

O kollarını kavuşturmuş dururken, Grym yanına geldi. İnsan formundayken Grym koyu renk saçlı ve düzgün yüz hatlarına sahipti. Wyr formundayken ise devasa yarasa kanatları, şeytani bir yüzü ve taş kadar sert gri derisiyle kâbus gibiydi.

Tüm nöbetçiler gibi onun da kendine ait küçük bir hayran kitlesi vardı ama Grym aslında fazla konuşmayı sevmezdi ve bu durum en azından ilk bir iki geceden sonra kadınları uzaklaştırma eğilimindeydi. Grym, Aryal'ın arkadaşlığını huzur verici bulduğu birkaç varlıktan biriydi ve bu gerçeği onun değişken öfkesini yatıştırmak için birden fazla kez kullanmıştı.

Birden fazla kez aralarında cinsel bir kıvılcım olmasını dilemişti. Ne yazık ki yoktu. Yıllar önce bunu denemişlerdi ama ikisinin de ilk aşamayı geçmeye niyeti yoktu. Uzun zamandan beri alışılmadık ama tamamen rahat bir arkadaşlığa yerleşmişlerdi.

Grym omuzları birbirine değecek kadar yakın durdu. "Onu yakalayamadın," dedi. "Bazen olur böyle şeyler. Boş vermelisin."

"Hayır, bırakmıyorum," dedi. Ona kaşlarını çattı.

Grym ensesini ovuşturdu. "Aryal, Quentin'in hayatını araştırmak için harcadığın saatlere bakılırsa, şimdiye kadar sağlam bir kanıt bulamadıysan, büyük olasılıkla bulamayacaksın."

Başını iki yana salladı. "Bu peşini bırakmam gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece *henüz* bulamadığım anlamına *gelir*."

Yüzünü ona döndü, ağzı büzülmüştü. "Onun masum olabileceğini hiç düşündün mü?"

Kadın çenesini açtı. "Masum değil."

"Eğer değilse, er ya da geç tökezleyecektir. Bu arada, sen de bu geceyi hak ettin," dedi Grym ona. "Bunu senin için mahvetmesine izin verme."

Grym onu sırtından alkışlarken yüzünü buruşturdu ve kalabalığın içinde kaybolup en yakın bara yöneldi. Caeravorn geceyi onun için mahvediyordu. Onun kutlamadaki varlığı bile midesini bulandırıyor. Onu eğlenirken izlemek asit banyosu yapmak kadar zevkliydi.

Diğerleriyle birlikte testosteron salgılıyordu, kendi yeteneklerine son derece güvenen bir alfa erkeği ve neden olmasındı ki? Wyr topraklarının zirvesine tırmanmış ve en iyilerin en iyileriyle birlikte yerini almıştı.

Bakışları daraldı. Güzel bir adamdı, hakkını vermeliydi. Elfie's adında popüler bir mahalle barının sahibiydi ve orada daha lüks kıyafetler giyme eğilimindeydi ama burada diğer nöbetçiler gibi kot pantolon, botlar ve mavi gözlerini ıslıl ıslıl gösteren lacivert bir tişört giymişti.

Seks onun için her zaman kolay olmuştu. Bu gece onun için daha da kolay olacaktı. İsteddiği kadar insanla istediği kadar seks yapabilirdi.

Arkadaşlarından biri Cuelebre Enterprises'da çalışan bir şirket avukatıydı ve neredeyse her yönüyle Aryal'ın zıttı olan bir Wyr dişi aslanıydı. Aryal diğer kadını inceledi ve onu bir rakipmiş gibi değerlendirdi. Aryal'ın 1.80'lik boyuna karşılık dişi aslan 1.80 boyundaydı. Erkekler bu boydaki dişilere bayılırdı. Aryal atletik bir yapıya sahipken, diğer kadının kıvrımlı, düzgün vücutlu, uzun ve zayıf kasları vardı.

Dişi aslanın uzuvları esmer ve güneşte öpölmüştü; keskin yüzü, eğik gözlerini ve dolgun ağzını vurgulamak için akıllıca makyajlanmıştı. Beş santimlik topuklu ayakkabılar giyyordu ve beline kadar uzanan saçları sırtından aşağıya dökölüyor ve pahalı altın rengi röflelerle aydınlatılıyordu.

Aryal'ın gri gözleri ve köşeli yüz hatları vardı ve makyaj yaptığı tek zaman arkadaşı Niniane ile sarhoş olduğu zamandı, o da bir şekilde Aryal'ı pembe ruj sürmesine izin vermesi için ikna etmeyi başarmıştı. O deney de beş dakika kadar sürmüştü. Aryal, yaylı bir bıçak saklamadıkları sürece herhangi bir yükseklikteki topuklu ayakkabılarla ölüme yakalanmazdı ve kalın, siyah, omuz hizasındaki saçlarını fırçalamayı zar zor hatırlıyordu, bu yüzden özellikle bir uçuştan hemen sonra sık sık birbirine dolanıyordu.

Dişi aslan parmak uçlarında durdu ve Caeravorn'un kulağına bir şeyler söylerken koluna yaslandı, göğsünü kasıtlı olarak onun pazusuna sürttü. Sonra çenesinden damlayan şampanyayı yalarken yakınlarda duran diğerlerine uyarıcı bir bakış gönderdi ve Caeravorn sırtarak onun kışını avuçladı. Belli ki bu hatunun bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, o gece için tek partneri o olacaktı.

Aryal'ın dudağı kıvrıldı. Şuna bakın. İki Wyr kedigili kızışıyor. Ortada bir gerilim bile yoktu.

Caeravorn dişiye yavaş, seksi bir gülümseme vermek için döndü ve bakışları Aryal'ın üzerine düştü. Uzun mavi gözleri kısıldı ve ifadesi buz kesti. Kadından uzaklaşırken ona bir şeyler söyledi. Kadın ona somurtkan, kedi yavrusu gibi bir gülümseme verdi ve sanki onu takip edecekmiş gibi yaptı, ama onun yörüngesini takip ederken, bakışları Aryal'a düştü ve sarsılarak durdu.

Evet, bu sinir bozucuydu ama aptal değildi.

Caeravorn birkaç kişiyi omuzlayarak geçti ve gözleri parlayarak Aryal'a yaklaştı. Geniş omuzlu, zayıf kalçalı ve uzun bacaklıydı ve kıvrak, neredeyse kemiksiz bir yürüyüşü vardı. Aryal'ın bakışları onun sert yüzünde ve bir o kadar sert vücudunda gezindi. Çapraz kollarının altında, iyi yağlanmış sustalı bıçaklar gibi sessiz ve kaygan pençeleri ortaya çıktı. Adam sinsice yaklaşırken onları birbirine vurdu.

Çok kirliydi.

Maskeli bir haydut gibiydi. Bakışları adamın kot pantolonundaki şişkinliğe sabitlendi. Cinsel açıdan da bir kanun kaçağı mıydı?

Kitty Lawyer'ın maskaralıkları onu etkilemiş olmalıydı, çünkü onunla burun buruna geldiğinde sağlıklı erkek, şampanya ve uyarılma kokuyordu. Aryal onun inanılmaz derecede lezzetli koktuğu gerçeğinden *nefret ediyordu*.

"Sen şimdiye kadar karşılaşma talihsizliğine uğradığım en nankör, en inatçı yaratıksın," dedi. Kadın başını eğdi ve adamın sert, iyi kesilmiş ağzına baktı. "Vazgeç artık, günüşiğim. Sen kaybettin."

Gerçekten eğlenen kadın gülümsedi. Yüzüne gelene kadar öne eğildi ve "Senin bilmediğin bir şey biliyorum," diye fısıldadı.

"Keşke bilseydin." derken dişleri düzgün ve beyazdı.

"Hayır, gerçekten bir şey biliyorum Caeravorn. Kaç yaşındasın sen, yüz altmış mı, yüz yetmiş mi?"

Bir eliyle havayı kesti. "Yaşım ne fark eder ki?"

"Siz genç Wyr'ler hep aynısınız," dedi. "Belki panter tarafınız ömrünüze bir sınır koyacak, belki de Elf ve Kara Fae kanınız ömrünüzü uzatacak, ama her iki durumda da ölümsüz olmanın ne demek olduğunu gerçekten anlamıyorsunuz. Geçmiş neredeyse gelecek kadar sınırsızdır."

"Ne demek istediğini anlat," diye hırladı.

Sesi yumuşadı, sadece onun kulaklarına göre ayarlandı. "Bunu sana vereceğim. Çok titiz davrandın, gerçekten öyle. İzlerini iyi sakladın. Ama bu dünyada kimse mükemmel değildir. Bu da bir şekilde, bir yerlerde çuvalladığınız anlamına geliyor. Ben de bunu biliyorum. Onu bulmak için dünya kadar zamanım var, *her* zaman ve bu ne demek biliyor musun? Seni çoktan yakaladım demek. Sadece henüz gerçekleşmedi."

Konuşurken adamın yüzünde ve vücut dilinde öfkenin yükselişini izledi. Onu henüz yakalayamamış olabilirdi ama şimdilik yeterince yakalamıştı, onu eşikten ittiğinde öfkesi tamamen dağıldı. Adam kadının boğazına sarıldı.

"Sen bir harpy değilsin," diye hırladı. "Sen çenesi kilitli lanet bir pitbull'sun."

Başı geriye düştü ve adamın demir gibi sert elleri boynunu çevrelerken güldü. Parmakları sıkılaşıarak kadının hava akışını kesti. Ayak bileğini adamın bacağına arkasına geçirdi ve tüm vücut ağırlığını adamın üzerine vererek onu geriye doğru savurdu.

Birlikte yere çakıldılar. İnsanlar bağırıp dağılırken, diğerleri onlara doğru sıçradı. Bütün bu gürültü patırtı başka bir yerde oluyor gibiydi. Burada sadece o ve Caeravorn vardı, samimi, mücadele eden bir sessizlik içinde.

Yere düştüğünde, Caeravorn'un elleri kızın boynundan çözüldü. Caeravorn onun kaslı boyunun üzerine indiğinde, bir dirseğini sertçe çenesinin altına getirmek için döndü. Darbe adamın başını geriye savurdu. Titreyen bir an boyunca adamın uzun, güçlü vücudu onunkinin altında bir yalvarıcı gibi yattı, boynu onun üzerine binerken çıplaktı.

Muhteşemdi.

Sonra bir yük treni Aryal'a çarparak onu Caeravorn'dan birkaç metre uzağa savurdu, Caeravorn hâlâ hırlayarak ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Başını eğmiş ve dişlerini göstererek bakışlarını ona dikti ve sıçramaya hazırlandı.

Vay canına, gerçekten de kendini kaybetmişti. Bir şey söylemiş olmalıydı. Göz ucuyla Bayne, Constantine ve Alexander'ın onun üzerine yığıldıklarını ve toplam ağırlıklarıyla onu tekrar yere serdiklerini gördü.

Yük treni Dragos'un yeni Birinci Nöbetçisi Graydon'a dönüştü. Graydon şu anki nöbetçiler arasında en iri olanıydı. İnsan formunda neredeyse 1.80 boyundaydı ve diğer gryphonlardan otuz kilo daha fazla ağırlık taşıyordu.

Bu ağırlığın tamamı, şu anda göğsünde ikamet eden sert, paketlenmiş kaslardı. Kollarını bileklerinden yere sabitlemişti. Normalde kaba saba yüz hatları yumuşak, iyi huylu bir ifadeye bürünürdü ama şu anda öyle değildi.

Mücadele etme zahmetine bile girmeden, kaşlarını kaldırarak Graydon'a baktı. "Ne?"

Adamın koyu kayrak grisi gözleri öfkeliydi. "İnsanlar bu ay cehennemi yaşadı. Hepimiz savaşa gittik, sonra da Oyunlarda birbirimizin canına okuduk. Herkesin biraz dinlenmeye ihtiyacı var ve sen bir partide birkaç saatliğine de olsa rahat bırakamazsın."

Çenesini dışarı doğru eğerek, bir sonraki kelimelerinin nadir bulunan hazineler olduğunun farkına vardı ve mükemmel, dindar bir dürüstlükle, "O başlattı," dedi.

== İKİ ==

Şimdi Mart ayında, partiden iki ay sonra, kendi sözleri onunla alay ediyordu. Partideki zaferi çok kısa sürmüştü.

Sert rüzgârlar onun ruh haline uyuyordu. Kış havasının kesici soğuğu Hayal kırıklığı onu pençelerken aşırı ısınmış kanını soğuttu. Çalkantılı akıntıların onu savurmasına izin verdi.

Caeravorn'u avlamak için dünya kadar zamanı olabilirdi. Ama dünyada o kadar sabrı yoktu. Hele de Caeravorn onun varlığının günlük bir gerçeğiymen. Onu bir araştırma konusu olarak sürekli zihninin ön saflarında tutmak başka bir şeydi. Artık onunla Kule'de ne zaman karşılaşacağını asla bilemiyordu.

Dragos ne zaman bir nöbetçi konferansı için çağırırsa onunla karşılaşacağını biliyordu. Dragos her toplantıya katılmasını emrederek bu küçük manevrayı ezip geçene kadar, elinden geldiğince bunlardan kaçınmaya başlamıştı.

Caeravorn sorunsuz bir operatördü. Gittiği her yerde kadınlar hipnotize edilmiş köpek yavruları gibi peşinden koşuyordu. Herkese karşı yumuşak huylu ve sevimliydi, yani Aryal hariç herkese.

Sadece birbirlerini delirtmiyorlardı. Birlikte diğer herkesi de çıldırtıyorlardı. Aralarındaki kavganın yankıları diğer nöbetçiler arasında dalgalanmaya başladı. Aralarında en yumuşak huylu olan Alexander bile bir gün ikisini de tersleyene kadar öfkeler alevlendi. Ardından Grym ve Constantine, bir çift dövüş köpeği gibi birbirlerine sözlü olarak saldırdılar.

Aryal'ın iyi bir kavgayı sevdiği kesinlikle bir sır değildi. Çatışma onun için anne sütü gibiydi ama bu daha da derindi; gerçek bir bölünmenin tüm özelliklerini taşıyordu ve buna bir son verilmesi gerekiyordu.

Bunu fark ettiğinde aklına başka bir şey geldi. Şimdi düşünmesi gereken bir de bebek vardı, çünkü Pia arkadaşı Caeravorn'u önemsiyor ve ona güveniyordu. Aryal'ın onun yanında olmasına izin vermekte sorun yaşayabilirdi.

ama *onun* serbest erişimine izin vermekte bir sakınca görmüyordu... ve bu da Aryal'ın gözünde onu her zamankinden daha tehlikeli kılıyordu.

Bu yüzden nasıl yapacağını öğrenir öğrenmez onu öldürecekti.

Bu karar onu rahatlatmıştı. Dragos'un yapmaya karar verdiği gibi uzun bir yol izlemek yerine, hayal kırıklığına uygun bir çıkış yolu bulmuştu ve sonuçlar herkes için daha iyi olacaktı. Uzun yolu seçmek Caeravorn'un hassas bilgilere erişimine izin vermek ve alaşağı edilmeden önce ona büyük zarar verme şansı tanımak anlamına geliyordu.

Uzun uçuş sonunda zihnini temizlemişti. Kendisini rüzgâr akımından uzaklaştırmak için kanatlarına açığı verdi ve spiral çizerek aşağıdaki geniş şehre indi. Bulutlu bir gece, şehrin geniş ışık dizisini karamsar bir pelerinle örtmüştü. Sıcaklık yere yaklaştıkça neredeyse hiç ısınmıyordu. Hava ıslak ve soğuktu; ağaçları, yolları ve çatıları buz gibi karla karışık yağmur kaplamıştı.

İnsan formundayken soğuğu daha fazla hissedeceği için hızlıca içeri girene kadar üzerini değiştirmeye niyeti yoktu. Bunun yerine, varlığını gizledi ve Caeravorn'un barı Elfie's'e gelene kadar sokakların ve yüksek binaların oluşturduğu koridorlar boyunca uçtu. Neredeyse sabahın dördünde bar kapalıydı ve zemin katın tamamı karanlıktı.

Tuğla binanın üçüncü katı olan en üst kattaki bir pencereden bir parça ışık parlıyordu. Daha yakına sürüklendi, açık kanatları rotasını sabit tutuyordu. Caeravorn binanın sahibiydi ve barın üstündeki bir dairede yaşıyordu. Bir nöbetçi olarak artık Kule'de de bir dairesi vardı ama orada nadiren kalırdı.

Binanın tüm pencereleri ince, siyah metal güvenlik parmaklıklarıyla kaplıydı, üst katlardaki pencereler bile. Sırıttı. Caeravorn güvenliğini açık gökyüzüne emanet etmemişti. Ne yazık.

Işıklı pencereye doğru uçtu, parmaklıklara tutundu ve ayaklarındaki ölümcül pençelerin uçları binanın yan tarafına takılana kadar kanatlarını çırpı. Pençeleri çeliği kesecek kadar keskindi. Onları tuğlaların arasındaki harca saplamak nispeten kolaydı.

Parmaklıkları duvara bağlayan cıvataları kontrol ederken deneysel olarak parmaklıkları çekiştirdi ama parmaklıklar yerlerine sağlam bir şekilde sabitlenmişti. Tüm ağırlığı pençelerinin ucundaki yarım santime dayanıyordu ve penceredeki parmaklıklar bir buz tabakasıyla kaplıydı. Tünek rahatsız ve tehlikeliydi ama şimdilik dayanabiliyordu.

Pencere aralıktı, perdeler tam olarak kapanmamıştı. Boşluktan ısı ve aydınlık akıyordu ve sözsüz, kabile müziği

Hipnotik bir ritim taşıyordu. Kan dolaşımına karışıp boğazını ve şakaklarını dövüyordu. İçeriye baktı.

Gördüğü manzara onu çarptı.

Caeravorn ve çıplak bir kadın odadaydı. Adam zayıf kalça kemiklerine oturan bir çift gece mavisi ipek pantolon giymişti. Gövdesi çıplaktı. Kadın bir yatağın kenarında oturuyordu. Dişi aslan değildi. Güzel, genç görünümlü bir esmerdi, sıkı, küçük göğüsleri ve koyu renkli, dik meme uçları vardı.

Kadına bir kez baktıktan sonra Aryal'ın bakışları Caeravorn'a kilitlendi. Başka tarafa bakamadı. Adamın vücudu tek kelimeyle muhteşemdi. Güçlü omuzları ve göğsü normalde görüldüğünden daha geniştir. Giyinikken boyu gözleri yanıltıyor olmalıydı. Sert, neredeyse uzak görünüyordu, yüzünün pürüzsüz ve gururlu hatları incelemeye kapalıydı.

O halde bu bir sevişme sahnesi değildi.

İki büküm oldu ve yakındaki şifonyerin üzerindeki bir şeye uzandı, sırtının soluk altın rengi derisi kaslarla dalgalanıyordu.

Aryal zorlayıcı bir şekilde sırtının kavisli çizgisini takip ederek zayıf kalçalarına ulaştı. Kaygan, buzla kaplı parmaklıklara tutunmanın verdiği acıyla elleri yanmaya başlamıştı ama tutuşunun sıcaklığı buzu eritiyordu ve elinden geldikçe bunu görmezden geldi.

Kadına döndü, elinde kısa bir deri parçası vardı. Parçayı kadının ağzına doğru tuttu. "Isır onu."

Bakışlarını onunkilere diken kadın ağzını açtı ve deri parçasını kabul etti. Adam ona, "Yatağa uzan. Dizlerinin üzerine çök."

Kadın itaat etti. İşte o zaman Aryal esmerin ipek astarlı, kısa boyu arkasına kadar uzanan bilek kelepçeleri ve siyah ince topuklu ayakkabılar giydiğini fark etti. Kadın yüzünü Caeravorn'dan yana çevirerek yatağa tırmandı.

Caeravorn ipek pantolonunu indirdi. Büyük, ereksiyon halindeki penisi pürüzsüz, dar bir kesenin üzerinden dışarı fırlamıştı. Adam kendini avuçlarken Aryal başka tarafa bakamıyordu. Nefesi daralıp kısaldı ve bütün vücudu yanıyormuş gibi hissetti.

Sonra başını kaldırıp adamın kapalı ifadesine baktı. Adam sıkılmış ve tamamen yalnız görünüyordu.

Kadına "Eğil" dedi.

Kadın eğildi, gövdesinin üst kısmını yatağın üzerine koydu ve dizlerini açarak kıcını havaya kaldırdı.

Ellerindeki acı giderek artarken Aryal tısladı. Caeravorn esmerin arkasına geçmek için hareket ettiğinde, sonunda kendini bırakmak zorunda kaldı ve yerçekiminin onu çekmesine izin verdi. Düşerken büküldü, inişini tamponlamak için kanatlarını açtı. Soğuk, bulutlu karanlığa doğru tırmanmak için tüm gücüyle havaya daldı, uzakta olduğu sürece herhangi bir yere uçmak için vahşiydi.

Quentin kadını aldıktan sonra ipek pantolonunu giydi ve kadın temizlenirken bir taksi çağırdı. Sonra parasını ödedi ve ona yan merdivenlerden zemin kata kadar eşlik etti. Her şey son derece samimiydi.

İşte o zaman hata yaptı. Yalvardı.

"Birlikte harika zaman geçirdik, değil mi bebeğim?" dedi yaklaşırken.

Muhtemelen herkese bebek diyordur, diye düşündü Quentin. Tıpkı John Cougar Mellencamp'ın şarkısındaki gibi. Hatırlaması isimlerden çok daha kolaydı. Kadının etrafından dolandı ve cam kapıdan dışarı bakarak taksiden bir iz aradı. Sokakta trafik yoktu.

Kadın tekrar ona doğru geldi ve ellerini göğsüne koydu. "Birbirimizi bir daha ne zaman görebiliriz bebeğim? Yakında olsun. Hafta sonuna ne dersin?"

İşte yine oldu. Bebek. Kadının ellerini kaldırdı. "*Neredeyse uyuyakalıyordum ama sonra boşaldım*" diyebilirdi ama bunu söylemekten kaçındı.

Onun yerine, "Orgazm olmuş gibi davranmak için neden bu kadar uğraştığını anlamıyorum. Biz sevgili değiliz. Birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz."

Alt dudağı dışarı çıkmıştı. Tanrı aşkına, şu anda başka bir seks kedisi suratsızıyla uğraşmaktansa kafasını fırına sokmayı tercih ederdi. "Senin için yapabileceğim özel şeyleri sevdiğini sanıyordum bebeğim. Onları senin için tekrar yapmamı istemiyor musun?"

Görünmez pençeler kafasının içindeki zihinsel kara tahtada geziniyordu. "Sen özel bir şey yapmadın. Sana söyleneni yaptın." Tanrı aşkına, onu tokatlamamıştı bile. Lanet olsun, taksi buzla kaplı caddede dikkatle ilerliyordu. Kapıyı açtı ve yüzüne hoş bir acı hava çarptı. "Güle güle. Elfie'ye bir daha gelme."

Sonunda yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Bana para verseniz bile buraya geri dönmem," diye tısladı.

Evet, gelirdi.

"Evet, onunla da işimiz bitti." Ücretinin ve ona zaten vermiş olduğu cömert bahşişin üzerine taksi yolculuğunu da ödemeye niyetlenmişti ama kadın onu o kadar sinirlendirmişti ki, adımını atar atmaz kapıyı sıkıca kapatıp kilitletti.

"Siktir git, koca kötü nöbetçi," diye bağırdı kadın.

Bir elini kapı direğine dayadı ve başını eğerek kapıdan dışarı baktı. Kadın taksiye doğru geri geri yürüdü ve iki eliyle ona parmak işareti yaptı.

Ona şaplak bile atmamıştı. Kelepçeler de gerçek değildi. Onlar seks oyuncaklarıydı, biri yeterince sert çekerse kırılan türden. BDSM'nin vanilya versiyonuydu - güvenli bir kelime belirlemeye bile gerek duymamışlardı. Gerçekten neredeyse uykuya dalacaktı.

Onun için yaptığı *özel şeyler*.

Başını eğdi ve güldü. Sesi de hissettiği kadar mizahsızdı.

Kara tahtanın üzerindeki o görünmez parmaklar arkasında bir baş ağrısı bırakmıştı ve bu baş ağrısı merdivenlerden dairesine çıktıkça artıyordu. Elfie'nin evi binanın giriş katının tamamını kaplıyordu. İkinci katı barın deposu olarak kullanıyordu.

Kendi dairesi üçüncü kattaydı. Mutfak, yemek alanı ve oturma odası tek bir büyük alanda, yumuşak altın meşe zeminler ve orta yüzyıl modern mobilyalarının temiz, sade çizgileriyle dolu açık konsept bir tasarımdı. İki büyük, daha geleneksel oda, her biri kendi banyosuna sahip yatak odaları olarak düzenlendi.

Her zaman bir çatı bahçesi yaratmayı planlamıştı, ancak bir mimar ona önce tüm çatının güçlendirilmesi gerektiğini söylemişti. Proje o kadar çok karışıklık içerecekti ki henüz zaman bulamamıştı. Artık bir nöbetçi olduğuna göre, bunu yapabileceğinden de şüpheliydi.

Yatak odasına doğru yürüdü. Albüm çalmayı bitirmişti ve oda sessizdi. Büyük boy yatağın ucuna oturdu ve ağrıyan başını ellerinin arasına aldı.

Oh, bebeğim.

Aryal'ın iki ay önceki yumuşak, yüzünüze karşı söylediği sözler

Acı.

Kimse mükemmel değildir. Bu, bir şekilde, bir yerlerde çuvalladığınız anlamına gelir. Ben de bunu biliyorum. Onu bulmak için dünya kadar zamanım var, her zaman ve bu ne demek biliyor musun? Seni çoktan yakaladım demek.

Bu sözler, Nöbetçiler'in partisinde söylediğinden beri onu tokatlamak gibi kötü bir alışkanlığa sahipti. Ölmemiş biri tarafından rahatsız ediliyordu ve kendi düşüncelerinin mahremiyetinde bile onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu.

Her şeyi berbat etmişti. Geçen bahar o kadar kötü çuvallamıştı ki, çok değer verdiği birini incitmişti. Neredeyse Pia'nın ölümüne neden oluyordu.

Geçen Mayıs ayında, Pia Dragos'tan çalıp kaçtığında, Caeravorn perde arkasında manevralar ve manipölasyonlar yapmış, kibirli, kudretli Wyr Lordu'na karşı kendi haklı nefretine rahatça demir atmıştı.

Dragos, Pia'nın peşindeyken anlaşmaları bozmuş ve Elf topraklarına girmişti; Pia da Quentin'in ona verdiği 800'lü numarayı kullanarak yardım için Elfleri aramıştı. O zamandan beri yeni Elf Yüce Lordu olan ve Quentin'le evlilik yoluyla akraba olan Ferion'un liderliğindeki bir grup Elf, Charleston'ın hemen dışında Dragos'la yüzleşti. Onu zehirli, büyülü bir okla vurmuşlar ve bu ok kan dolaşımında eriyerek gücünü ve şekil değiştirme yeteneğini sınırlamıştı. Sonra da ona topraklarını terk etmesi için on iki saat verdiler.

Karşılaşma Quentin'in sahil evinde gerçekleşmişti, bu yüzden Ferion daha sonra neler olduğunu bildirmek için onu aramıştı.

Quentin'e Dragos'un en güçlü düşmanlarından biriyle temas kurmak çok basit bir çözüm gibi gelmişti. Hatta belki de zarif. Karanlık Fae Kralı Urien'e, Urien'in Pia'yı bırakacağına dair söz vermesi karşılığında bu bilgiyi vermeyi teklif etmişti. Urien Dragos'un peşine düşecekti - belki Urien Wyr lordunu öldürebilirdi, belki de öldüremezdi - ama önemli olan Pia'ya kaçma şansı verecek olmasıydı.

Bu arada Pia, Dragos'la çiftleşiyordu. Hamile kalmıştı. Ve Pia'nın kendi ifadesine göre, Urien onun gitmesine hiç izin vermemişti. Bunun yerine ajanları onu dövmüş, Dragos'la birlikte kaçmaya zorlamış, ta ki Urien ve ordusuyla Öteki Diyar'daki bir ovada karşılaşana kadar... Dragos, Urien ve birkaç kanatlı atlısı dışında herkesi öldürmüştü. Quentin'in fikriyle ilgili tek zarif şeyin hayal gücünde olduğu ortaya çıktı.

Yani Quentin neredeyse Pia'yı öldürtmekle kalmamış, büyük olasılıkla doğmamış oğlunu da öldürmüştü. Ne yaptığıнын -neredeyse neye sebep olduğunun- farkına varması bir dönüm noktası olmuştu. Bu onu eskiden olduğu adamdan şu anda olduğu adama doğru bir yolculuğa itmişti.

Ya da en azından, içinde yaşayan şeyi evcilleştirmek için sürekli mücadele ederken, her ne haltsa, olmaya çalıştığı adama.

Yatak odası çok sıcaktı. Seks ve kadının parfümü gibi kokuyordu, başlangıçta hiç hoşlanmadığı bu parfüm şimdi mide bulandırıcı bir şekilde iğrenç görünüyordu. Kadınlar neden kendilerini kozmetik ürünleri ve parfümlerle kokutmak zorundaydı? Kendi yüzlerini ve vücutlarını doğanın onları tasarladığı şekilde takdir edemezler miydi?

Buna bir an daha dayanamadı. Ya evi havalandıracak ya da misafir odasında yatacaktı. Pencereye doğru yürüdü, perdeleri sonuna kadar çekti ve camın gidebildiği yere kadar açtı. Sonra iki elini pencere pervazına dayadı ve başını keskin, soğuk havaya soktu.

İlk derin nefesinde Harpy'nin kokusunu aldı. Ne. Ne.

Şaşkınlık onu dondurdu. Dişlerini sıktı, derin bir nefes daha çekti ve Aryal'ın kokusunu oldukça net bir şekilde aldı.

LANET OLSUN.

Öfke gelgit dalgası gibi kabardı. İnanılmaz bir şekilde, omuzlarını pencereden daha da dışarı çıkardı ve kafasını güvenlik parmaklıklarındaki boşluğun arasına soktu. Ne göreceğini bildiği halde aşağıya baktı. Sonra dönüp yukarı baktı.

Aşağıda çıkıntı yoktu. Yukarıda çatının kenarındaki oluktan başka bir şey yoktu ve bu da bir sincaptan daha büyük bir şeyin ağırlığını taşıyamazdı. Aryal'ın kokusunu bırakabilmesi için *bir şeye* dokunmuş olması gerekiyordu. Dış duvarı daha yakından incelerken kan vücudunu şiddetle dövüyordu.

Şehrin caddeleri geceleri iyi aydınlatılıyordu. Yine de, herhangi bir anormallik için insanlık dışı keskin görüşüyle duvarı bu kadar derinlemesine araştırmasaydı, pencere pervazının yaklaşık bir metre aşağısında harca oyulmuş gölgeli delikleri gözden kaçırabilirdi.

Dikkatini penceredeki güvenlik parmaklıklarına verdi. Parmaklıkların üzerinde hiç buz bulunmayan iki bölge dışında her yer düzgün bir buz tabakasıyla kaplıydı. Ellerini o bölgelerin üzerine koydu ve

parmaklıkları kavradı. Avuç içleri erimiş boşluklardan daha büyüktü ama Aryal'ın elleri için hemen hemen doğru boyuttaydılar.

Parmaklıkları sertçe itti ve tuttular, ama o zaman tutacaklarını biliyordu. Parmaklıkları taktırdığında sağlam bir şekilde vidalandıklarından emin olmuştu. Nemli ellerinden birini kaldırdı ve kokladı. Çok hafif de olsa Aryal kokuyordu. Güneş birkaç saat içinde yükseldiğinde, buzı tamamen eritecek ve ona dair her izi silip süpürecekti.

Çok kısa bir süre önce, yaklaşık bir saat önce dinmiş olan karla karışık yağmur fırtınasından sonra buraya gelmişti.

Onu fahişeye seks yaparken izlemiş miydi? Önemsemediği ve ilgilenmediği bir kadınla sevişirken, akli başka yerlerde gezinirken ve ereksiyonunu zar zor korurken gözleri kapalıydı ve hayatıyla ne halt ettiğini merak ediyordu?

Göğsü kabardı. Yeterince hava alamıyordu.

Pencerede dengede durmak için pençelerini kullanmıştı. Bu onun Wyr formunda olduğu anlamına geliyordu. İnsan bir kadın olarak, sistem için sürekli bir şoktu, uzun boylu, zayıf ve güçlü ve tamamen, kudurmuş bir şekilde uzlaşmazdı. Tüm kadim, ölümsüz Wyr'lerin taşıdığı türden bir enerji taşıyordu. Etrafındaki havada parıldıyordu, tıpkı ham bir elektrik sarsıntısı gibi. Wyr formundayken muhteşem bir kâbustu; köşeli hatları yukarı kalkmış, vurgulanmış, griden siyaha boyanmış devasa kanatlara sahipti.

Onun varlığını nasıl fark etmemişti?

Aryal'ın dışarıda, karanlıkta, o delici gri gözleriyle kendisini izlediğini düşündükçe siki sertleşmeye başladı.

Oh, hayır. Bu zihinsel görüntüden haşlanmış bir kedi gibi uzaklaştı. *Oh, kesinlikle hayır.* Şiddet dürtüsü, görmezden gelinemeyecek kadar güçlü bir çağlayan haline gelene kadar tüm sinapsları boyunca kıvılcımlandı.

Neredeyse iki yıl önce, yeteneklerinden ve faaliyetlerinden memnun, hem meşru hem de gayrimeşru işlerinin başarısından memnun bir şekilde hayatını sürdürürken, yavaş yavaş soruşturma altında olduğunun farkına varmıştı. Kendi başına biraz araştırma yaptı ve kendisini kimin soruşturduğunu keşfetti.

Aryal acımasız ve yaratıcı bir araştırmacı olarak ün yapmıştı ama endişelenmemişti. Harpy Sentinel'in dikkatini nasıl çektiğini çok iyi biliyordu: kulaktan kulağa ve çağrışım yoluyla. Somut bir şey bulamayacaktı, çünkü izlerini her zaman çok iyi örtmüştü. Bunu yapma konusunda yetenekliydi.

Ama sonra geçen Mayıs ayında neredeyse arkadaşını öldürtüyordu ve bir nevi fikir değiştirdi. Hayatının yönünü değiştirdi ve yasal oldu.

Bir nevi.

Wyr harabesinde olanlarla ilgili söz sahibi olmak, yaşadığı yere zaman ve enerji yatırımı yapmak istediğine karar verdi. Sentinel Oyunları'na kaydolma fırsatı çıktığında, bunu değerlendirdi.

Aryal'ın daha önce acımasız olduğunu düşündüyse de, o noktadan sonra hayatına nasıl girdiğinin yanında bu hiçbir şeydi. Bir şekilde hep oradaydı. Haftada birkaç kez Elfie'nin evine uğruyor, çalışanlarıyla konuşuyor, iş defterleri için arama emri çıkartıyor ve onları ince dişli bir tarakla inceliyor ve komşularıyla görüşüyordu. Barın arkasındaki ara sokakta birkaç kez onun kokusunun ipuçlarını yakaladı.

Ona güldü. Onu görmezden geldi. Görmezden geliyormuş gibi yaptı. Rol yapmayı bıraktı.

Kendini kaybetmemiş gibi yaptı. Rol yapmayı bıraktı.

Geri itmeye başladı. Daha sert geri itti.

Bu arada, o hiç ama hiç durmadı.

Dünyadaki tüm zamana sahibim.

Her zaman.

Nöbetçi olduğunda bir şeylerin değişebileceğini hiç düşünmüş müydü? Düşündüyse bile hatırlayamıyordu. Onu toza dönüştürmüştü. Tabii ki öyle yapmıştı.

Dragos, Aryal'ı soruşturmaların başına getirdiğinde onun yeteneklerini ve kişiliğini en iyi nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. İki yeni nöbetçi, Quentin ve Alexander, görevlerine alışmaya çalışırken, kimin hangi rol için en iyi olabileceğini değerlendiren yedi kişi arasında bazı görev değişiklikleri söz konusu olmuştu; Aryal hariç. O olduğu yerde mükemmeldi. Tanrı aşkına, *o bir Harpy'ydi.*

Harpilerin ıglık atarak var oldukları gün gökyüzünün yırtıldığı söylenir. Bu sefer -bu *sefer*- çok ileri gitmişti.

Bu sefer onu öylece boğazlamayacaktı. Tanrılara yemin ederim ki, bu sefer onu öldürecekti.

Acı veren sıcak suyla duş aldı ve kadının kokusunun tüm izlerini vücudundan temizledi. Sonra yeni kıyafetlerini, kot pantolonunu, botlarını ve tişörtünü giydi. Sentinel kıyafetleri, bir dövüşte dayanma şansı olan ve sonrasında atılması kolay olan sağlam türden kıyafetler. Çünkü o

Artık Kule'ye silahlı girme hakkını kazanmıştı, o da silahlarını kuşandı; uyluk kılıfında bir bıçak ve omuz kılıfında bir Glock.

Yollardaki buz tabakası onu Kule'ye yavaşça gitmeye zorladı. Sakin yolculuk, soğuk, yırtıcı bir niyete dönüşen öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Kule'ye girdiğinde, şafak gökyüzünü aydınlatırken ve şehir uyanırken trafik artmaya başlamıştı.

Her ayrıntısıyla bir zenginlik örneği olan Cuelebre Kulesi seksen katlıydı. Akli başında hiç kimse merdivenlerden çıkmazdı. Onun akli başında değildi. Kimseyle konuşmak zorunda kalmak istemiyordu.

Merdivenleri, onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmayan sabit, acımasız bir hızla çıktı. Vücudunu sıcak, gevşek ve yüzleşmeye hazır hissedene kadar gevşetti.

Ama sonra onu bulamadı.

Kule hakkında öğrendiği ilk şeylerden biri Aryal'ın geceleri nerede uyuduğuydu, bu yüzden dairesine gitti ve kapısını yumrukladı. Kimse cevap vermedi ve içeriden hiçbir hareket sesi duyamadı.

Döndü ve kafeteryaya doğru yürüdü. Kahvaltı servisi için yeni açılmıştı ve insanlar içeri doluşmaya başlamıştı. Harpy yoktu. İnsanlar onun sert yüzüne ve hızlı, öfkeli hareketlerine dikkat etti ve ona bolca yer verdi. Aının bir sonraki durağı devasa spor salonu ve antrenman alanıydı. Etrafı dolaştı ve hatta soyunma odalarını kontrol edecek kadar ileri gitti.

Kahretsin, hayır.

Bunu düşünmek için duraklaması gerekecekti. Düşünmek istemiyordu. Elleri onun boynuna dolanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu ve bunu tekrar yapmak istiyorlardı. Uzun parmaklarını esneterek spor salonundan çıktı-

Koridorun sonunda asansörlerden birinin kapısı açıldı ve Aryal ile Grym dışarı çıktı.

Onu görmek her zaman olduğu gibi sistemde şok etkisi yarattı, sinir uçlarını titreten canlı bir elektrik sarsıntısı. Bir adrenalin dalgasıyla beslenen zihni daha yüksek, daha hızlı bir seviyeye sıçradı. İnsanlar amfetamin kullanırken böyle hissediyor olmalıydı.

Koridorda ona doğru hamle yaptı, hızlandıkça onunla ilgili her ayrıntıyı not etti. Her zamanki gibi dövüşçü derisi giymişti ve kalın, siyah omuz hizasındaki saçları birbirine karışmıştı. Bunun yakın zamanda havalandığı anlamına geldiğini bilse de, yataktan yeni kalkmış gibi buruşuk görünüyordu. Normalde solgun olan cildinin her tarafı açık, yüksek bir renkle kızarmıştı.

Sanki içten içe bir alevle parlıyormuş gibi görünüyordu. Yüzü yorgunluktan alışılmadık bir şekilde çizilmiş olsa da, yine de şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha canlıydı, şimdiye kadar gördüğü diğer kadınlardan on kat daha canlı.

O... muhteşemdi.

İçine bir acı saplandı. Tanrım, eğer ondan nefret ettiği kadar nefret etmediği böyle bir kadınla tanışabilirse, onu harekete geçiren bu huzursuzluk kırbacından kurtulabilirdi. Hayatının geri kalanını hiçbir şey yapmadan, hiçbir şeyden memnun olmadan yaşayabilirdi. Bu zebaniye bakıp kendisi hakkında bunu fark etmesi korkunç derecede adaletsizdi.

Onun geldiğini gördü. Adamın niyeti açık olsa da yüzü aydınlandı, çünkü o şekilde eğilmişti. Ona doğru dönerken kollarından birini geriye doğru sertçe savurdu ve Grym'in göğsüne öyle bir darbe indirdi ki adam sendeleyerek asansöre geri döndü. Sonra da saldırmak için ileri atıldı.

Bir şey söylemek ya da Quentin'e nedenini sormak için duraklamadı bile. İkisi de bunun pek çok nedeni olduğunu biliyordu.

Adam Quentin'e doğru hamle yaptı, Quentin alçaktan atladı, ama adam bir elini uzatıp o karmakarışık siyah saçlarından bir tutam yakaladı ve onu da kendine çekti.

Birlikte yuvarlandılar, hırladılar, kolları ve bacakları birbirine dolandı. Adam onun kokusunu aldı; sağlıklı bir kadın, temiz soğuk hava ve uyarılma gibi kokuyordu.

O halde Grym'le ilgili söylentiler doğru olmalıydı. Grym'den hoşlanıyordu ve onların eşleşme düşüncesini o kadar rahatsız edici buluyordu ki hırlaması derinleşti ve keskinleşti.

Kadın onu sırt üstü çevirdi. Sert bir şekilde kasılarak onları tekrar ters çevirdi ve kadının gergin vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Onun uzun, gergin gövdesini sıkıştırırken, kalçaları aynı hizaya geldi. Kasıklarında vahşi kokusuyla birlikte sert bir sürtünme vardı.

Bu çok ilkel bir şeydi.

Aleti tekrar sertleşti. *Lanet olsun.*

Karmakarışık saçlarının arasından gözleri öfkeyle parladı. Pençeleriyle onu tırmıklarken sırtından aşağıya doğru ateş fışkırdı. Düşündüğünden daha hızlı bir şekilde, nefes nefese, yüzüne bir yumruk attı. Bir an için kızın şaşkın ve düşünceli görüldüğünü düşündü. Sonra altından dönerek kasığına bir diz attı. Cehennem bahçesinde daha fazla ateş çiçek açtı.

Adamın bir yumruğu hâlâ kızın saçındaydı. Hırlayarak kadının başını geriye çekti ve dişlerini kadının açıkta kalan boğazına geçirmeye niyetlenerek aşağı doğru saldırdı.

Asla başaramadı.

Bir an vahşi ve samimi bir kucaklaşmanın içinde birbirlerine kilitlenmişlerdi. Bir sonraki an ise birkaç metre ötede, gerçeklikten tamamen kopmuş bir halde duvara yaslanmıştı. Sanki bir dağ tarafından tekmelenmiş gibi hissediyordu.

Bir bakıma öyle olduğunu da fark etti. Akli olanları kavramaya çalıştı. Kırık kaburgaları itiraz ederek elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanmaya çalıştı ve asansörlerin olduğu yöne baktı.

Dragos kavga ettikleri yerde duruyordu, harpy ayaklarının dibinde yüzükoyun yatıyordu. Grym, Aryal'ın onu içine düşürdüğü asansörün açık kapısında sessizce duruyordu, elleri gevşekti, tüm dikkati Wyr Lordu'na odaklanmıştı.

Daha fazla ayrıntı kafasına dank etti. Dragos kot pantolon ve ince ipek bir kazak giymişti ve bir çizmesini Aryal'ın sırtının ortasına dikmişti. Son derece öfkeli görünüyordu, kaba saba ifadesi vahşet çizgileriyle belirlenmişti.

Ayrıca uyuyan oğlunu omzuna yaslamıştı. Quentin daha önce bu bebeğin küçük olduğunu düşünmüştü; Pia ona doğduğunda sadece altı kilo olduğunu söylemişti. Babasının göğsündeki muazzam kaslara yaslandığında, küçük bir çocuğun oyuncak bebeği kadar küçük görünüyordu.

Quentin'in zihni dumura uğradı.

Dragos hakkında hiçbir yanılsaması olmadığını düşünmüştü. Ejderhayı alt edebilecek tek şeyin, ilham veren bir liderliğe ve deneyimli büyü kullanıcılarına sahip adanmış bir ordu olduğunu biliyordu. Ama eğer birisinin Dragos'u insan formunda tek başına, silahsız dövüşte yenebileceğine dair gizli bir hayal kurmuşsa, bu hayal sonsuza dek yıkılmıştı.

Dragos sadece dünyanın en iyi, en kötü iki Wyr dövüşçüsünü alt etmekle kalmamış, bunu Quentin'in kavrayabileceğinden çok daha hızlı hareket ederek yapmıştı.

Ve tüm bunları bebeği uyandıracak kadar sarsmadan yapmıştı.

Dragos salonun etrafındaki şiddete kapılmış seyircilere dik dik baktı.

"Gidin buradan," diye fısıldadı. İnsanlar ortadan kayboldu. Aryal'ı tekmeleyerek sırt üstü yatmasını ve ona bakmasını sağladı. Hâlâ o kadar nazik konuşuyordu ki

Bebek hiç kıpırdamadan ona şöyle dedi: "Sana neredeyse herkese tanıdığımından daha fazla özgürlük tanıdım ve sen bunun sonuncusunu da kullandın."

Ejderhanın akkor halindeki altın bakışları Quentin'e döndü. "Ve sen hiç özgürlüğü hak etmedin. Oğlumu beşiğine yatırmak için yukarı çıkıyorum. İkiniz de hemen ofisime gidip beni orada bekleyeceksiniz. Başka kimseyle konuşmayacaksınız. Birbirinizle konuşmayacak ya da kavga etmeyeceksiniz." Grym'e baktı. "İçlerinden biri tek bir kelime bile ederek bana itaatsizlik ederse, vurun onları."

Grym silahını çekti ve "Emredersiniz lordum." dedi.

== ÜÇ ==

Quentin koridorda topallayarak yürürken yan tarafını tutuyor, kavgadan ve o korkunç güçlü tekmeden kaynaklanan hasarı listeliyordu. Üç kaburgasının kırık olduğunu tahmin ediyordu, belki daha fazla. Hasar her neyse, Dragos'un botu büyüklüğündeydi. Sol dizi fena halde burkulmuştu ve bükemiyordu. Diz kapağı sanki yerinden çıkmış gibi yanlış hissediyordu.

Ayrıca kendisi için son derece nadir görülen bir şey yapmıştı. Duvara çarptığında kıç üstü düşmüş, düşüşünü tamamen kontrol edememişti. Genellikle hızlı refleksleri onu bu tür bir hasardan kurtarırdı ama bu sefer öyle olmamıştı.

Morarmış, zonklayan kasıklarını ve sırtındaki pençe izlerini de listeye eklediğinde, aslında şu anda tüm Sentinel Oyunları boyunca olduğundan daha fazla yaralanmıştı, ancak onun gibi sağlıklı bir Wyr için bu yaralar önemsizdi. Dragos bağırıp çağırdıktan ve belki de ateş ettikten sonra kaburgalarını sardırma isteyebilirdi ama gayet iyi iyileşecekti.

Bakışları yana kaydı. Grym onunla Aryal arasında yürüyordu, Glock'u gelişigüzel yere doğrultmuştu.

Aryal sert adımlarla yürüyordu, yüz ifadesi asıktı ve ağzı sıkıydı. Yüzünün bir tarafı Grym'in yumruğu yüzünden çoktan morarmıştı. Quentin onu izlerken, bakışları yanlamasına ona doğru kaydı. Ona attığı dar gözlü bakış saf kötülükle doluydu. Sonra Grym'in Glock'una baktı ve ifadesi mutsuzluğa dönüştü.

"Gerçekten iyi bir iş çıkarıyorsun," dedi Grym ona, sesi yumuşak ve cesaret vericiydi. "Ne sormak istediğini biliyorum, bu yüzden hemen cevap vereceğim ve seni günaha sokmayacağım. Dragos bana tek kelime edersen seni vurmamı söyledi, yani evet, emrettiği gibi yapacağım. Ama seni nerede vuracağımı söylemedi."

Aryal sessiz bir soruyla ellerini havaya kaldırdı.

Grym ona, "Muhtemelen seni ayağından vururdum," dedi.

Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. Quentin başının arkasını kaşıdı ve Aryal'a bakarken, Aryal başını salladı ve ön kolunu işaret etti.

Onları. Tüm ciddiyetleriyle Grym'in hangi vücut parçasını vuracağını tartışıyorlardı?

"Tamam, ayağını değil," diye düzeltti Grym. "Ben olsam kolunu işaretlerdim. Tatmin oldun mu? Ve asıl mesele şu ki bunu hak ederdiniz. İkiniz de hak ederdiniz. Sana karşı gerçekten kendini kaybetti. Omurgalarınızı kırmadığı ve sizi bir ay boyunca traksiyona sokmadığı için şanslısınız."

Quentin derin bir nefes aldı. Hem Aryal hem de Grym ona döndü. Grym sadece beklerken Aryal umutlu görünüyordu. Nefesini tekrar sessizce dışarı verdi ve Aryal'ın yüzü düştü.

Grym, "Bu bir soru olarak sorulduysa, evet, Dragos daha önce de insanları sıkıştırmıştı," dedi.

Quentin, Grym'in daha önce bu kadar çok konuştuğunu duymamıştı. Dış ofislerden geçerek Dragos'un köşedeki devasa ofisine doğru ilerlediler.

Quentin Dragos'un ofisine daha önce sadece bir kez girmişti. Etrafına bakınırken dudağı kıvrıldı.

Kulenin geri kalanındaki gösterişli lüksle kıyaslandığında, ofis neredeyse Spartalıydı. Oda çoğunlukla boş bir zeminden ibaretti. Önünde iki sandalye daha bulunan kocaman bir masa ve sandalye, bir duvara yaslanmış sade maun bir masa ve iki iç duvara asılmış orijinal multimedya sanat eserleri vardı. İki köşe duvarı, dünyanın en pahalı ufuk çizgisi manzaralarından birini çerçeveleyen tavandan tabana pencerelerdi. Fransız kapılar bir balkon verandasına açılıyordu.

Quentin sırtını iç duvarlardan birine dayayarak kollarını kavuşturdu ve destek almak için duvara yaslandı. Grym'in kapıyı kapatmasını ve Aryal'ın topallayarak Dragos'un masasına yaslanmasını izledi.

Grym, Quentin'in pozisyonunu siyah, düz kaşlarının bir kıvrımıyla kaydetti ve sonra Aryal'a doğru yürüdü. Hâlâ silahını kılıfına sokmamıştı.

Harpy kaşlarını çatmış, başını eğmiş, yere bakıyordu. Grym bir elini kalçasının yanındaki masaya dayadı ve Aryal'ın yüzüne bakmak için başını eğdi.

Grym ona yumuşak bir sesle, "İnsanları delirtiyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?"

Aryal yüzünü buruşturdu, sonra yüzünü buruşturdu ve şişmiş yarasını parmakladı.

"Vahşiliğin aslında neden olduğun baş ağrılarına rağmen bu kadar çok insanın seni sevmesinin nedenlerinden biri. Hiç söylememiş olsa da Dragos seni neden seviyor? Bazı Wyr'ler diğerlerinden daha uysaldır ama

Hepimiz sende kendi vahşiliğimizden bir şeyler buluyoruz. Bunu da biliyor muydun?"

Quentin'in bakışları daraldı, dinlerken kaşları çatıldı. Grym sessizce konuşuyordu, sesinin tonu açıkça Quentin'i dışarıda bırakmayı amaçlıyordu. Ama diğer nöbetçi onunla telepatik olarak da konuşabilirdi, yani Quentin'in tanık olmasını ama katılmamasını amaçlıyordu.

Aryal başını kaldırıp Grym'e baktı, gözlerinde sorular parıldıyordu.

Kontrol edemediği bir dürtüye kapılan Quentin hile yaptı. *Endişelenme*, dedi ona telepatik olarak, *sen hâlâ oldukça çürümüşsün ve pek çok insan senden şiddetle hoşlanmıyor*.

Yeniden alevlenen öfke yüzünde parladı. Masadan uzaklaşmaya başladı ama Grym elini omzuna vurarak onu yerinde tuttu. Sonra Quentin'e şüpheyle

baktı ve Glock'unu ona doğrulttu. Quentin gülmek istemedi. Kaburgaları göğsüne bıçak gibi bir ağrı s a p l a d ı . Aryal'ın telepatik olarak ateşe karşılık vermediğine inanamıyordu. Belki de yola çıktığında kendine güvenmiyordu.

Ona kesinlikle güvenmiyordu. En iyi zamanlarında bile delinin tekiydi, hele bir de

kızgındı.

Ayrıca Grym'in yarattığı yakınlık görüntüsünden ve Grym ile Aryal'ın birbirlerine duydukları bariz derin sevgiden de nefret ediyordu. Bu sadece aralarında uzun yıllara dayanan bir samimiyetten söz etmekle kalmıyor, aynı zamanda Aryal'da Quentin'in var olabileceğini kabul etmek istemediği nitelikleri de vurguluyordu.

Grym'in sesini bastırmak istedi ama yapamadı, çünkü diğer nöbetçi Aryal'a dönmüştü. "Burada bir noktaya değinmek istiyorum. Dragos'un seni bu kadar serbest bırakmasının bir nedeni var. Bir bakıma, siz akraba ruhlersınız. Senin gibi onun da boğuşması gereken cehennemi bir öfkesi var ve çözdüğü kadar sorun da yaratıyor. Senin de onu sevdiğini biliyor ve içinde taşıdığın o büyük tutkunun her zerresiyle kendini Wyr topraklarına adanmış durumdasın. Eğer Dragos sana verdiği tüm özgürlüğü kullandığını söylüyorsa, Aryal, onu dinlesen iyi olur çünkü salonda söylediği her kelimedede ciddiydi. Bence bu senin için son olabilir. Buraya geldiğinde nasıl davrandığına dikkat et. Tamam mı?"

Harpy'nin köşeli yüz hatları dinledikçe ayıldı. Başını salladı.

Grym doğruldu ve Quentin'in yüzüne döndü, ifadesi giderek daha da soğuklaşıyordu. "Şimdi sıra sende," dedi. "Dragos sana söylediği her kelimedede ciddiydi. Sen hiç özgürlüğü hak etmedin. Senden hoşlanan pek çok insan var ve muhtemelen Aryal'dan hoşlananlardan çok daha fazla. Nöbetçilerin çoğu senin gibi. I

Senin gibi. Ayrıca hepimiz onun seni uzun süredir araştırdığını biliyoruz. Dragos biliyor, çünkü hiçbir sırrını saklamadı. O zaman burada ne işin var Quentin? Neden seni bu kadar rahatsız ediyor ve sen sinirlenip ona saldırmaya devam edince geri kalanımız ne düşünmeli?"

Quentin'in alaycı mizahının tüm kalıntıları, Grym'in sözleri ona ayrı ayrı darbeler gibi çarptığında buharlaştı. Belki de ona bu kadar sert vurmamalıydılar. Sırf bir soruşturma olduğu için bazı insanların kendisinden şüphelendiğini biliyordu. Aslında bunu bekliyordu. Ama her nasılsa Grym'in söyledikleriyle ya da söyleme biçimiyle, diğer nöbetçi ona bakması için bir ayna tutmuştu ve yansıma acımasızca uzlaşmazdı.

Burada ne halt ediyorsun Quentin?

Soru buydu. Her sorunun özü buydu.

Ofisin kapısı çarparak açıldı. Wyr'in Efendisi şeklinde bir volkan odaya doldu. Duvarlar büzüştü ve ofis aniden birkaç dakika öncesine göre çok daha küçük hale geldi.

Belli ki Dragos'un kendi kendine uyguladığı on dakikalık mola ruh halini pek de iyileştirmemişti.

Dragos Grym'e baktı ve başını kapıya doğru salladı. Grym başka bir şey söylemedi. Başını saygıyla Dragos'a doğru eğerek silahını kılıfına soktu ve çıkarken bir Aryal'a, bir de Quentin'e baktı, kapıyı arkasından hafifçe kapattı. Aryal masadan doğruldu ve ağzını açtı.

"Size konuşmanız için izin vermedim," dedi Dragos o daha söze başlamadan. "İkiniz de sessiz kalacaksınız. Onun ne yaptığı umurumda değil." Dragos, "Ne yaptığı umurumda değil," derken alev alev yanan altın rengi gözler Quentin'e dikilmişti. Umurumda. Umurumda değil. Umurumda değil."

Öfke Quentin'in içinde hızla kaynadı ve neredeyse kontrol altına alamadı. Dragos Cuelebre'nin kendine has hükmetme tarzına her zaman sinirlenmişti. Bir nöbetçi olmanın en kötü iki yönü bu odada karşısına çıkmıştı ve kendini bir yumruk gibi sıkışmış, yüzlerine tükürme ve fırlayıp gitme arzusuyla titriyordu.

Burada ne işi vardı?

Ellerini kalçalarına dayayan ejderha onu inceledi ve bekledi.

Quentin, Dragos'un bakışlarına acıyla karşılık verdi ve başını salladı. Hayır bilmiyorsun, seni kibirli orospu çocuğu, diye düşündü. Beni o kadar kolay uzaklaştıramayacaksın. Kulenize kendi kurallarınızla girdim. Eğer gidersem,

bunu kendi nedenlerimle yapmayı seçtiğim için olacak, beni buna yönlendirdiğiniz için değil.

Dragos'un yüzünde tuhaf bir şey titreşti. Quentin gördüklerini tarif etmeye zorlansaydı, ejderhanın neredeyse gülümsediğini söylerdi.

Bu ince ifade gerçekte her neyse, hemen kayboldu. Dragos masasının arkasına geçti ve onlara doğru döndü.

Dragos, "Bu sabah ne yapıyordum biliyor musun? Liam tekrar uyusun ve Pia biraz daha yatakta kalsın diye onu gezdiriyordum. Sonra siz iki şakacının koridorda kavga ettiğinizi gördüm. Kule'nin üst katlarındaki ana koridorlardan birinde kavga ettiğinizi de eklemeliyim. Orada olduğumdan haberiniz yoktu, değil mi? Kendi kan davan dışında her şeyden bihaberdin. Ya Liam'a bakıcılık yapan ve onu yürüyüşe çıkaran başka biri olsaydım, mesela Talia?"

Talia Aguilar bir Wyr selkie'siydi ve Cuelebre Enterprises'ın yeni halkla ilişkiler müdürüydü. Şık ve zarif hatlara sahip, ruhani irilikte gözleri olan Talia, iliklerine kadar nazikti ve içinde tek bir savaşçı refleksi bile yoktu.

Quentin'in midesinde ekşimsi bir his çalkalandı. Ne kadar şiddetli dövüşüyor olsalar da Talia gibi birine kolayca çarpabilir ve ölüm olmasa bile büyük yaralanmalara neden olabilirlerdi. Aryal'ın gergin yüz ifadesine kısa bir bakış, onun da bunu fark ettiğini gösteriyordu.

"İkinizi de New York'tan sürüyorum," dedi Dragos. Aryal'ın yüzünde şok ifadesi belirirken Quentin hızla hareket etti.

Dragos hâlâ hızlı hızlı konuşuyordu. Kelimelerin kafasında yer etmesi birkaç dakika aldı. "... ve sen de buradan çok uzakta, başka bir yerde bu pisliği temizleyeceksin. O zamana kadar seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum ve sana söyleyeyim, başka kimse de istemiyor. Size bir görev vereceğim. Birlikte çalışmalısınız yoksa ikiniz de nöbetçi pozisyonunuzu kaybedersiniz. İki hafta dolmadan geri dönemezsiniz. Bir aydan fazla uzak kalamazsınız. Bu sizin zaman çerçeveniz. New York'a döndüğünüzde bir şekilde birbirinizle barışmış olacaksınız, yoksa ikiniz de nöbetçi pozisyonlarınızı kaybedersiniz. Oyunlardan sonra, şu anki adayların ayrıntılı bir listesine sahibiz. Eğer bu geçişi yapmak zorunda kalırsak zor olmayacaktır."

Aryal'ın kemik beyazı yüzünü ve Quentin'in sert duruşunu incelemek için durakladı.

"Tam da mola vermeleri gereken bir zamanda diğer herkese fazladan yük bindirmeye devam ettiniz," dedi. "Eğer başarılı bir şekilde geri döner ve işinize devam etmeyi başarırsanız, diğer tüm nöbetçiler tatil yapana kadar iki kat mesai yapacaksınız. Bunu onlara bu şekilde telafi edeceksiniz. Bugün için bavulunuzu hafif hazırlayın. İşlerini düzene sok. Yaralarınıza ilgilen. Görevin için saat 5'te buraya dön. Belki o zamana kadar seslerinize tahammül edebilirim. Şimdi, defolun buradan."

Tepkiyle kaynayan Quentin, kapıya doğru topallayarak yürürken sıkılı yüzünü başka yöne çevirmeyi başardı ve Aryal da onu takip etti.

İki haftadan az değil. Bir aydan fazla değil.

Sürgün.

Cehennem zebanisiyle birlikte. Belki de kendini asmalı ve bu işi bitirmeliydi ama kaltağa böyle bir tatmin yaşatmayacaktı.

Bu oyunu kazanacağım, diye düşündü. Tıpkı hayatımda oynadığım diğer tüm oyunları kazandığım gibi. Ayrıca, şansı yaver giderse, görev tehlikeli olacaktı; kendini öldürtecek ve herkesin canını yakmaktan kurtaracaktı.

Sonra kaşları kalktı.

Başını eğdi.

Elbette böyle bir şey olursa, ya ölümünün kazara olduğunun ya da onu başka birinin öldürdüğünün herkes tarafından bilinmesi gerekirdi.

Bu düşünceyi sürdürmenin bazı yararları olabilirdi. "Bir şey daha var," dedi Dragos.

Sarsılarak durdular ve ona bakmak için döndüler.

Ejderha, onları duvara çarparak geri döndüren bir ısı ve güç patlamasıyla kükredi: "*BUGÜN BİR DAHA SAVAŞMAYIN YOKSA İKİNİZ DE SENTİNEL POZİSYONLARINIZI KAYBEDERSİNİZ.*"

Bilirsiniz, bazı günler işler her yönden ters gider.

O ve Caeravorn koridora çıkar çıkmaz iki farklı yöne doğru fırladılar. İkisi de diğerinden yeterince hızlı uzaklaşamadı.

Caeravorn'la birlikte sürgün. Bir çeşit görev.

Şansları yaver giderse, bu gerçekten kötü ve tehlikeli bir görev olacaktı. Ne kadar korkunç. Ne kadar da mükemmel.

Dragos'un onlar için nasıl korkunç bir kader hazırladığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu, çünkü bir daha ne zaman böyle bir şansı olacaktı ki? Caeravorn

öldürmesi zor bir piç olacaktı ama doğaçlama yapmakta gerçekten iyiydi.

Tek yapması gereken onun ölümünün, bunu kendisinin yapmadığını mükemmel bir dürüstlikle söyleyebileceği bir şekilde gerçekleştiğinden kesinlikle emin olmaktı çünkü New York'a (tercihen parçalanmış) cesediyle ya da tek başına döndüğünde, doğruluk duygusuna sahip olanlar soru sormak için peşine düşeceklerdi.

Vücudunun her yeri ağrıyordu. Dragos botunu sırtının ortasına geçirdiğinde bilerek sertçe yere basmıştı ve nefes almak canını yakıyordu. Yüzünün yan tarafı o kadar şişmişti ki göz ucuyla yanağını görebiliyordu. Zaten yaralı bir şekilde göreve çıkmak istemiyordu, bu yüzden en kısa zamanda bir şifacı bulması gerekiyordu.

Ama önce yapması gereken başka bir şey vardı. Graydon'ı bulmaya gitti.

Kafeteryadaydı ve Oyunları yöneten Wyr kurdu Sebastian Ortiz ile kahvaltı ediyordu. Ortiz ordudan emekli olmuştu ama hâlâ sivil işlerde çalışıyordu ve Kule'nin altındaki otoparkın güvenliğini sağlıyordu.

Kafeterya kahvaltı telaşıyla birlikte kalabalıklaşmıştı. Nöbetçi olmanın pek çok avantajından biri de otomatik olarak sıranın başına geçmektir, çünkü nöbetçilerin işleri genellikle acildi ve yemek zamanları kısa kesiliyordu.

Açlıktan ölmek üzere olmasına rağmen Aryal bu kez yemek sırasını atlayıp bir fincan kahve aldı. Graydon ve Ortiz'in masasına yaklaştığında Ortiz ona nazikçe başını salladı, Graydon'a hızlıca veda etti ve masadan kalktı. Aryal onun boşalttığı koltuğa kayd.

Graydon koltuğuna geri oturdu ve yarısı dolu yemek tabağını itti. Aryal'ın morarmış yanağına baktı, çirkin yüzündeki ifade soğuk ve donuktu.

Dudağını ısırdı ve "Özür dilerim" dedi.

Adam kollarını kavuşturdu ve sessiz kaldı. Karnı sıkıştı ve omuzları çöktü. Adam ona hiç böyle bakmazdı.

"Tamam, gerçekten üzgünüm," dedi usulca. Kahve fincanını daireler çizerek çevirdi. "Grym sana ne olduğunu anlattı mı?"

"Bana ne gördüğünü anlattı," dedi Graydon, sesi düzdü. "Çatıda buluşmuştunuz ve kahvaltı edecektiniz ki Quentin ortaya çıktı ve Tanrı'nın gazabı gibi peşinize düştü. Konuşmak yok, gerilimi tırmandırmak yok. Bum! İkimiz de olan her şeyin bu olmadığını biliyoruz. Onu kızdıracak bir şey yaptın. Tabii ki yaptın."

Buna itiraz etme zahmetine girmedi. Aslında Caeravorn'u neyin kızdırdığını bilmiyordu ama bir şey yaptığından da şüphesi yoktu. Her ne kadar ondan nefret etse de, Caeravorn'un sevmediği insanlara rastgele saldırmadığını kabul etmek zorundaydı.

"Herkesi bu kadar zorladığım için özür dilerim ve bunu düzelteceğim. Yemin ederim Gray. Tatil zamanı rotasyonu olacak ve tüm nöbetçiler bir mola alacak." Kendini destekledi. "Ama önce Dragos beni ve Caeravorn'u göreve gönderecek ve aramızdaki sorunu çözene kadar New York'a dönemeyeceğiz."

En azından öyle ya da böyle.

İçten içe irkilerek bir küfür patlaması ya da en azından bir tür tiksinti ifadesi bekledi. Hiçbir şey olmadı. Graydon şaşırmış gibi bile görünmüyordu.

Kızın kaşları kalktı. "Zaten biliyor muydun?"

"Bunu öneren bendim," dedi Graydon. "Dragos bebeği uyuttuğunda fikirler üzerinde konuşmak için beni aradı. Onun fikirleri daha fazla kırık kemik ve kan dökülmesini içeriyordu. En azından bu şekilde, çatışma öyle ya da böyle çözülecek - ya ikiniz de bu işi halledeceksiniz ya da dışarıda kalacaksınız. Nöbetçilerin birbirleriyle savaşmasına izin veremeyiz, Aryal."

Kadın sert bir iç çekti. Adam onun daha önceki düşüncelerini neredeyse mükemmel bir şekilde yankılamıştı. "Hayır," dedi. "Biliyorum."

Sonunda soğuk tavrı ısındı. Öne doğru oturdu ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. *Bana söylediğine sevindim*, dedi telepatik olarak. *Dragos'un seninle işi yeni mi bitti?*

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. *Evet.*

Graydon ona gülümsedi. *Ve sen de hemen beni bulmaya geldin.*

Bir omzunu kaldırdı ve başını salladı.

Graydon iri bir elini onun koluna koydu ve hafifçe sıktı. Ona, *birbirinizden ne kadar nefret ederseniz edin, ikinizin de nöbetçi olduğunuz ve birlikte çalışmanız gerektiği gerçeğiyle bir şekilde barışmanız gerektiğini* söyledi. *Buna mecbursun, Aryal. Kimse seni kaybetmek istemiyor.*

"Bildiğim iyi oldu." diye mırıldandı.

Sadece kan davasının bitmesi gerekiyor. Çıkmaza giren soruşturmanla barış. Graydon onunla göz temasını derinleştirmek için daha da öne eğildi. Gözleri onunkilerden daha koyu bir gri, yılanmış kalay rengindeydi ve bakışlarındaki ifade sert, ağzının yapısı acımasızdı. *Ya bu ya da suçluluğunu onaylamak. Dragos'un sana ne söylediğini biliyorum. Bunu halletmeni söyledi.*

Bir şekilde, ve gerçekten nasıl olduğu umurunda değil. Yeni bir baba olmanın yollarını aramakla yeterince uğraşıyor. Sana söyleyen benim. Bir ayın daha var. Eve sağlam kanıtlar getir ve bunları Quentin'in tabutuna çivi çakmak için birlikte kullanalım. Ama öyle ya da böyle, bu işi bitirmelisin.

Biliyorum, dedi. Bitireceğim.

Bundan sonra, gününün geri kalanı neredeyse heyecansız geçti. Ajandasındaki bir sonraki durak, göğsündeki ağrıyı hafifleten ve yüzündeki sertliği ve şişliği azaltan bir şifacıya görünmekti. Daha sonra ofisine giderek vakaları delege etti, en acil e-postalarını gözden geçirdi ve kendisi yokken birilerinin bir şey bulma ihtimaline karşı masasını düzenlemek için yarım yamalak bir girişimde bulundu.

Tüm bunları tamamlar tamamlamaz dairesine geri döndü, duş aldı, saçlarını yıkadı ve eşyalarını topladı (silahlarını, kredi kartlarını, birkaç parça kıyafetini ve seyahat tuvalet malzemelerini, birkaç çikolatayı ve e-okuyucusunu sırt çantasına tıktırdığı için on beş dakikalık bir işti).

Sonra bir sandviç yedi ve öğleden sonrayı uyuyarak geçirmek üzere yatağına uzandı. Yorgunluktan bitap düşmüşken Caeravorn'la birlikte bilinmeyen yerlere doğru bir tür göreve çıkacak değildi. Risk almaktan kaçınmasa da, bu aptallığın zirvesi gibi görünüyordu.

Saat 16:55'te, bağcıklı botlar, kot pantolon, siyah balıkçı yaka ve deri ceket giymiş ve sırt çantasını bir omzunda taşıyarak Dragos'un hareketlilikle dolu ofislerine girdi. Cuelebre Enterprises hiçbir zaman saat beşte kapanmazdı. Dragos'un kıdemli asistanı Kristoff'a el salladı, Kristoff da ona odasından el sallayarak karşılık verdi.

Dragos'un kapısı kapalıydı. Caeravorn'dan hiçbir iz yoktu. Tek ayağını yere vurarak, pek de iyi olmayan bir şekilde bekledi. Caeravorn'un hatasını anlayıp işi bırakmış olmasını ummak muhtemelen çok fazlaydı.

Hiç beklenmedik bir anda aklı o sabahki dövüşlerine gitti. Onu yere yapıştırırken vücudu ağır ve sertti, kasları demir gibiydi. Dudakları hırıltıyla geriye çekildiğinde bile çarpıcı derecede yakışıklıydı.

Ve kalçaları aynı hizaya geldiğinde, onun aletinin sertleştiğini hissetmişti. O güzelim penisi, bariz bir şekilde sertleşmiş ve ona doğru uzanmıştı. Neye benzediğini çok iyi biliyordu.

Nefesi kısaldı ve açlık vücudunda parladı.

"Erkek arkadaşına veda mı ettin?" Caeravorn arkasından konuştu. Ses tonu her zamanki gibi küstahtı. "Muhtemelen biraz daha zaman ayırmalıydın. Gerçek bir... tatmin yaşadığını hissetmiyorum."

Onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu. Aklı başından gitmişti. Tanrım, onu pençelemek istiyordu. Dragos'un kapısı açıldığı anda dönüp ona baktı.

Bakışları Caeravorn'unkilerle çarpıştı. Caeravorn'un mavi gözleri kedi gibi ona dikilmişti. Tamamen siyah giyinmişti. Siyah kot pantolon, siyah tişört ve yıpranmış, siyah deri bir bomber ceket; ve onun gibi bir sırt çantası taşıyordu.

"İçeri gel," dedi Dragos.

Aryal her nasılsa itaat etti, bedenini bir kuklaymış gibi hareket ettirdi. Derisindeki her sinir ucu Caeravorn'un kemiksiz bir şekilde arkasından odaya süzüldüğünün farkındaydı.

İçeri girdiklerinde Dragos kapıyı kapattı.

Onlarla yüzleşmek için döndü ve hiçbir şey söylemeden, "Sizi Numenlaur'a göndereceğim," dedi.

== DÖRT ==

Numenlaur.

Bu isim Quentin'in iliklerinde yankılandı. Dragos'un söylediğini duyduğunda duyguları kükredi, ruhunun tek bir haykırışı.

Numenlaur ilk ve en eski Elf ülkesiydi, diğerlerinin geldiği efsanevi doğum yeri idi. Öteki diyar binlerce yıldır dünyanın geri kalanına kapalıydı.

Bir zamanlar, Numenlaur'u görme şansı onu merak ve hayretle doldururdu ve gitmek için her şeyini verirdi. Şimdi hâlâ aynı dürtünün yankılarını hissediyordu, ama bunun altında dehşet ve keder vardı, çünkü Numenlaur bir zamanlar orada yaşamış olan Elflerden arındırılmış bir çorak toprak haline gelmişti.

Sanki uzaktan, Aryal'ın sorduğunu duydu: "Neden bizim Gitmek mi?"

Dragos'un ifadesi Harpy'den Quentin'e bakarken donuklaştı. İkisini de değerlendirdi, altın rengi bakışları karamsar ve hesapçıydı. "Lirithriel Ormanı'ndaki savaştan beri Pia, Elf malikânesindeki dostlarıyla yakın temas halinde. Olanlar karşısında tamamen şaşkına dönmüş durumdalar."

Quentin'in kendi ifadesinin neyi açığa çıkarabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aniden döndü ve duygularını kontrol etmeye çalışırken diğer ikisine sırtını döndü.

"Bunalmak" çok hafif bir ifadeydi. Lirithriel Ormanı'ndaki savaştan iki ay sonra, Güney Carolina'daki Elf malikânesi hâlâ harap durumdaydı. Numenlaur'un kadim Muhafızlarından biri olan Amras Gaeleval, görünüşe göre delirmiş ve tüm Numenlaur'luları Güçlü bir büyülenmeyle köleleştirerek Charleston'ın hemen dışındaki Elf malikânesine saldırmaya itmişti.

Gaeleval kandırarak Lirithriel'e girmiş ve oradaki Elfleri de büyülemeye çalışmıştı. Herkesi ele geçirmeyi başaramadı ama

Büyülediği Elfleri kendi halklarına saldırttı. Dostlar dostları öldürdü ve aileler yok edildi. Gaeleval Lirithriel Ormanı'nı ateşe verip ruhunu öldürerek Yüce Lord Calondir'i ve ele geçiremediği Elfleri, Dragos, Pia ve Wyr için içine girmeseydi Gaeleval'in ordusunun ellerinde yok olmakla karşı karşıya kalacakları Diğer topraklarına geçiş geçidinden geçirmek istemişti.

On yıllardır ilk kez Dragos'un kendisi Wyr'leri savaşa çağırmıştı. Elf Öteki topraklarındaki bir çatışmada Dragos Gaeleval'i öldürdü ve büyüü bozdu. Bu süreçte, Charleston'daki Elf malikânesinin Yüce Lordu Calondir de öldürülmüştü. Numenlauryalıların en az üçte biri de öyle.

Hayatta kalanların önemli bir kısmı hâlâ katatonik durumdaydı. Diğerleri iyileşmeyi başaramadı. Uyuşuk, mesafeli ve iştahsızdılar ve birçoğu uzun süre ihmal ve uygun barınak eksikliği nedeniyle ortaya çıkan çok sayıda sorundan dolayı fiziksel olarak yetersiz beslenmiş ve hastaydı.

Gaeleval'in ele geçirdiği Lirithriel Elflerinden hayatta kalanlar genel olarak Numenlauryalılardan daha iyi durumdaydı. Sadece kısa bir süreliğine büyülenmişlerdi ve fiziksel olarak daha sağlıklı ve daha sağlamdılar. Yine de birçoğu hayata yeniden bağlanmak için mücadele etti. Çok sayıda arkadaşını ve ailesini kaybetmenin üstesinden gelemeyen birkaçı intihar etmişti.

Quentin de arkadaşlarını ve aile üyelerini kaybetmişti. Yüce Lord Calondir'in kendisi onun evlilik yoluyla amcasıydı. İhtiyar Heyeti Lirithriel'e bir Barış Gücü göndermiş, sahra hastaneleri olarak küçük bir Quonset kulübeleri şehri kurmuş ve Elf topraklarına yardım yağmaya devam etmişti. Elfler hayatta kalmak için uzun ve zorlu bir yolla karşı karşıyaydı.

Dragos konuşmaya devam etti. "Bildiğim kadarıyla Numenlaur terk edilmeye devam ediyor. Aklıma başkalarının da bunu fark etmiş olabileceği ve orada ne bulabilecekleriyle ilgilenebilecekleri geldi. İkinizin gidip durumu değerlendirmenizi istiyorum."

Quentin pencereden dışarı bakarken bir yumruğunun tersiyle yüzünü sıvazladı. Konuşabilmek için önce boğazını temizlemesi gerekti. Sesi alçak ve vahşiydi: "Eğer bu kılık değiştirmiş bir yağma emriyse, katılmayacağım."

Pencere camında Dragos'un bulanık yansımasının kendisine dönmesini izledi. Bir süre sonra Dragos kendini kontrol ettiğini gösteren ölçülü bir ses tonuyla, "Eğer Elf hazinelerini yağmalamak isteseydim, bunu yapmaları için başkalarını göndermezdim. Ben olsam kendim giderdim. Senden yapmanı istediğim şey başkalarının

yağmalamaktan. Araziyi kontrol edin. Tehlikeli bulabileceğiniz her şeyi emniyete alın. İzinsiz giren biri varsa, onu dışarı atın. Anladığım kadarıyla Numenlaur'un orta Avrupa'ya açılan tek bir geçiş yolu var. Gerekirse girişi emniyete alın. O zamana kadar birbirinizi öldürmediyseniz bana rapor verin."

Dragos'un seçebileceği tüm görevler arasında bu aslında Quentin'in yapmak istediği bir görevdi. Biraz daha sakinleşerek, "Bu konuda Ferion'la temasa geçtin mi?" diye sordu.

"Zahmet etmedim," dedi Dragos. Sesine bir parça ısırick girmişti. "Numenlaur Ferion'a ait değil. Ayrıca, zaten boyundan büyük işlere kalkışıyor."

Quentin aynı fikirde değildi. Kuzeni Ferion iyi bir adamdı ve sonunda iyi bir Yüce Lord olacaktı ama çok fazla şey olmuştu ve kayıplar ve yıkım felaket boyutlarındaydı.

Bir anlık sessizlikten sonra Dragos, "Sorusu olan?" diye sordu.

Quentin diğerlerine döndü ama sessizliğini korudu. Aryal kaşlarını çatı ama o da bir şey söylemedi, sadece başını salladı.

Dragos, "Kris uçak biletlerinizi aldı. JFK'den kalkıyorsunuz ve uçağınız yakında kalkacak. Uçakta olsanız iyi olur." Durakladı. "Çıkarken kapıyı kapat."

Quentin'in bakışları Aryal'inkilerle çarpıştı. Fırtınalı gri gözleri ona huzurdan başka her şeyi vaat ediyordu. Öyle olsun. Bu sözü ince dudaklı bir gülümsemeye ona geri verdi.

Sanal bir hayalet ülkeye dönüşmüş olan bu yerde ölümcül bir kaza tasarlamak daha zor olabilirdi ama yine de yapılabilirdi.

Ve kendi izlerini örtme konusunda uzmandı.

Savaş oyunları başlasın.

Dragos'un asistanı Kris elinde uçak biletleriyle ofisinin önünde bekliyordu. Siyah saçlı genç adam zarflardan birini Aryal'a, diğerini de Quentin'e uzattı. Aryal zarfın içindekileri çıkardı ve sayfaları taradı. Gözleri yuvarlaklaştı. "*Otobüs bileti mi ayırttınız?*"

Kris omuz silkti. "Kısa süre içinde Prag'a sadece koltuklar mevcut. Dragos ilk uçakta yer ayırtmamı söyledi, sen de öyle yaptın. Bu arada şirket jeti hangarda park halinde duruyor. Sizler gerçekten zor durumda olmalısınız." Onlara yan gözle baktı. "Bilin diye söylüyorum, ben

ikinizin de o uçağa bindiğinizi doğrulaması gerekiyor. Aşağıda sizi bekleyen bir araba var."

"Olamaz, hayır." Quentin'e son bir bakış atarken Aryal'ın omuzları seğirdi. "Kimse havaalanına birlikte gitmek zorunda olduğumuzu söylemedi. Seninle orada buluşuruz."

Quentin onun gidişini izledikten sonra tekrar bilgisayarının başına yerleşmiş olan Kris'e baktı. "Hiç tatile çıktın mı?" diye sordu diğer erkeğe.

Kris omuz silkti, gözleri ekranındaydı. "Bu benim tatilim."

Quentin başını salladı. Sanırım deliliğin her türlü vardı. Zarfının içindekileri kontrol etti. Çek Cumhuriyeti'ne ulaştığında ihtiyaç duyacağı belgelerin yanı sıra, elektronik bir uçak biletinin çıktısı da vardı. Uçuş saatini not etti ve iç geçirdi. Aşağıda bekleyen bir araba olmasına şaşmamalıydı. O gün önce nöbetçi görevlerini yerine getirmek, sonra bir şifacıyla görüşmek ve Elfie'nin evindeki işleri ayarlamakla o kadar meşgul olmuştu ki, çatı katına uğrayıp Pia'yı ve bebeği görmeye henüz vakit bulamamıştı. Ayrılmadan önce onunla konuşmayı ummuştu ama şimdi yapamıyordu.

Kris'e başıyla selam verdi ve asansörle lobiye inerek oradan ayrıldı. Giderken Pia'nın cep telefonunu aradı. Çalmadan sesli mesaja geçti, bu da telefonunun kapalı olduğu anlamına geliyordu. Bu bir tesadüf müydü, yoksa kasıtlı mıydı?

Otomatik uyarıdan sonra, "Eminim bu sabah ne olduğunu artık biliyorsundur. Gitmeden önce seni ve Liam'ı görmek istedim, ama şimdi göremiyorum. Dinle Pia, özür dilerim." Her şey için üzgünüm. Tahmin edebileceğinden çok daha üzgünüm. Sözcükleri ısırarak geri aldı, suçluluk duygusu göğsünde on kiloluk bir ağırlık gibi oturuyordu. "Sadece bilmeni istedim, bir daha asla olmayacak. Bu bir söz."

Bağlantıyı kestikten sonra Ferion'un numarasını aradı ama yeni ve aşırı yüklü Yüce Lord artık cep telefonuna cevap vermediği için bu arama da hemen sesli mesaja düştü.

Quentin bu kez sesli mesaj bırakmak yerine telefonu kapatıp Ferion'a mesaj attı, parmakları küçük ekranda hızla hareket ediyordu. Bu akşam Prag'a gidiyorum. Oraya vardığımda arayacağım.

Bir an tereddüt etti, daha fazlasını eklemenin eşiğine geldi. Ama Numenlaur bir kısa mesaja sığdırılamayacak kadar acı verici ve yüklü bir konuydu. Gönder tuşuna bastı, iPhone'unu kapattı, cebine soktu ve asansör kapıları açıldığında kalabalık lobiden geçerek dışarıdaki ana merdivenlere doğru yürüdü.

Acı başlayan gün gri ve kasvetli bitiyordu ama soğuk rüzgârın ısırığı tenine iyi geliyordu.

Siyah bir Cadillac Escalade kaldırımında rölantide duruyordu. Kaldırımdaki yoğun yaya kalabalığının arasından geçerek yolcu kapısını açtı. İçeriden Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'i dökülüyordu. İçeriye baktı.

Alexander Elysias sürücü koltuğuna uzanmış, uzun vücudu rahatlamıştı. Bir pegasus olarak, yedi nöbetçi arasında tek otçul olma ayrıcalığına sahipti, geri kalanların hepsi bir tür yırtıcıydı. Bu fark onun kişiliğinde de kendini gösteriyordu. İçlerinde en yumuşak huylu ve sabırlı olan oydu.

Predator Wyr'ler otçulları küçümseme eğilimindeydi; bu, nöbetçiler arasında pek de görülmeyen talihsiz bir eğilimdi. Hepsi de Alex'in Oyunlar arenasındaki dövüşünü izlemişti. Alex'in dövüşteki ustalığını bizzat görmekle kalmamışlar, aynı zamanda onun rahat tavırlarının güçlü, istikrarlı bir kişilik, keskin bir zekâ ve aralarındaki en hırçın ve değişken olanları bile sakinleştiren bir tür doğuştan gelen asaletle el ele gittiğini fark etmişlerdi.

Alex'in yakışıklı, koyu maun yüzündeki ifade dalgındı. Quentin'i görür görmez bu ifade yerini sıcak bir gülümsemeye bıraktı. Quentin'in omuzları arasında düğümlenen gerginlik, Alex'in gülümsemesine orantısız bir gülümsemeyle karşılık verip yolcu koltuğuna kaymasıyla hafifledi.

Sentinel Oyunları'nı birlikte geçirmek bir tür bağ kurma deneyimi olmuştu. Kule'de yaşayan ve çalışan onca insan arasında Quentin'in sadece iki arkadaşı vardı. Bunlardan biri Pia, diğeri de Alex'ti.

"Merhaba," dedi. "Tanrıların lanetlediği bu günde yolunda giden ilk şey sensin."

Alex, "Tahmin edebiliyorum. Şimdiye kadar bu sabah olanlarla ilgili elli farklı versiyon duydum." Boynunu bükerek Quentin'in ötesine, kalabalık kaldırıma baktı. "Aryal nerede?"

"Havaalanına kendi başına gitmeye karar verdi." Quentin kapıyı çarptı, çantasını ayaklarının arasına yerleştirdi, emniyet kemerini bağladı ve arkasına yaslandı. "Uçtuğuna şüphe yok."

"Dışarısı biraz daha sıcak olsaydı, şekil değiştirip seni de uçurmayı teklif ederdim," dedi Alex. "Trafığın yoğun olduğu saatleri atlatmak için iyi bir yol olabilir ama bu havada taşakların donar."

Quentin'in ağzının kenarından bir sırıtış yükseldi. "Taşaklarım için duyduğun endişe çok dokunaklı. Gerçekten."

Alex vites değiştirip kaldırımından uzaklaşırken güldü. "Sadece yol boyunca kulağımın dibinde bir kız gibi çılgılık atmanı istemedim." Quentin'e bir bakış attı. Gözleri karanlık, zeki ve sakindi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Quentin içini çekti ve başının arkasını ovuşturdu, sonra da gerçeği itiraf etti. "Dragos bizi sürgün etti ve biz bunu hak ettik. Başka bir yerde sorunlarımızı çözmemiz gerekiyordu. Bizi Numenlaur'a gönderiyor."

Alex'in yüzündeki tüm mizah kırıntıları yok oldu. "Numenlaur. Dostum, bu zor bir yolculuk olacak."

"Bir de bana sor." "Yine de... işleri kontrol etmesi için oraya birini göndermeyi düşünmesine sevindim." dediğini duydu.

"Dikkatli ol dostum," dedi Alex. "Dragos'un düşündüğün kadar kötü biri olmadığını kabul etmeye yaklaşıyor olabilirsin."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi hemen.

Alex'in karanlık yüz hatlarında bir gülümseme belirdi. "Elbette yapmazsın."

Quentin tampon tampona ilerleyen trafik şeritlerine ters ters baktı. "Ondan asla hoşlanmayacağım. Hepsi bu kadar. Kibirli, talepkâr, şeytani bir öfkesi var ve 'işbirlikçi' kelimesini icat ettiğine eminim. "

"Hadi, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," dedi Alex. "Kendini tutma."

Quentin gülümsemeyi reddetti. "Bana kalırsa sadece iki şeyi doğru yapıyor. Pia'yı mutlu ediyor ve Liam'ı seviyor. Tamam, belki üç şey. Eskiden Wyr hiyerarşisindeki feodal sistemin saçmalık olduğunu düşünürdüm ama işe yarıyor."

Diğer adam arabayı hızlı ve ustaca sürüyor, yavaş araçların arasından sıyrılıyordu. "Ve unutma, Lirithriel'e gitmek için Wyr'leri toplamasına da sevinmiştin."

"Evet ama ben onun nedenlerini sorguluyorum," diye homurdandı Quentin. "Doğru şeyi yapmış olabilir ama doğru nedenlerle değil."

"Bunu bilmene imkân yok," diye karşı çıktı Alex. "Ben daha çok bir davranış uzmanıyım. Dragos doğru olanı yaptı. Nokta. Önemli olan da bu. Dünyadaki tüm doğru nedenlere sahip olabilirsin. Yaptığın şey zarar veriyorsa bunların hiçbir anlamı yoktur dostum."

Alex, Quentin'in geçen yılki olaylara karışması hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Diğer nöbetçi her zamanki rahat tavrıyla konuşmuştu ama

Yine de sözleri Quentin'in karnına yumruk gibi indi. "İşte bu," dedi kasvetli bir sesle.

Yoğun saatlere rağmen JFK'ye varmak için iyi zaman geçirdiler. Yine de Quentin normal bir yolcu olsaydı, uçağa yetişmeye çalışırken başı belaya girebilirdi. Nöbetçi statüsünde olduğu için güvenlik kuyruğundaki yolculuğunu hızlandırabilecekti.

Alex yolcu indirme kaldırımında durdu ve onu omzundan alkışladı. "İyi yolculuklar ve o seni ne kadar çıldırtsa da birbirinizi öldürmeyin. İkinizin de nöbetçi olmasının bir nedeni var, biliyorsunuz ve size ihtiyacımız var."

Quentin diğer adamın omzunu kısaca kavradı. "Sen ve ben birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz ama beni ikna ettiğin zamanlar için sana şimdiden bir sürü içki borçluyum."

Alex kaşlarını kaldırdı ve daha şimdiden pek çok kadını büyüleyen ve Wyr malikanesinde hızla ünlünen o alametifarıkası gülümsemesini takındı. "İyi ki bir barın var, ha?"

Güldü. "Sanırım öyle. Sonra görüşürüz."

Uçağa binerken bir uçuş görevlisi kapıyı kapattı. Bir diğeri onu görünce parladı. "Size yerinizi göstereyim." diye mırıldandı.

Lütfen Tanrım, başka bir seks kedisi olmasın. Bir zamanlar onun sesindeki bu mırıltılı davetten faydalanmak isterdi ama baktığı her yerde cilveli, çapkın seks kedileri vardı ve hepsinin de duygusal ihtiyaçları vardı.

"Önemli değil, teşekkürler," dedi ona. "Meşgulsün."

Adam arkasını dönerken kadının yüzü düştü ama bu en iyisiydi. Onunla ilgilenmiyordu ve ona verecek bir şeyi de yoktu. Koltuğunu ararken gözleri Aryal'ı aradı. JFK'den Prag'a uçuş dokuz saat sürüyordu. Şansları yaver giderse, uçağın karşılıklı bölümlerinde oturuyor olacaktı.

Ama lanet olası şansı bütün gün aleyhine işlemişti. Aryal'ı görmeden önce kokusunu almıştı. Pencere kenarındaki koltuğuna yayılmış, bir dergiyi karıştırırken sakız çiğniyordu. Üzerinde uçuşunun izleri vardı. Saçları her zamanki gibi dağınıktı ve normalde solgun olan teninin altında yine o yüksek renk yanıyor, içinden tutuşturulmuş bir alev gibi parlıyordu. Kadınsı kokusu temiz, keskin bir tazelik taşıyordu, sanki vahşi Mart rüzgârından bir dilim yakalamış ve yanında getirmişti.

Yanındaki koltuk boştu. Orası

onun koltuğuydu.

Tabii ki boştu.

Büyük, tıklım tıklım dolu uçağa baktı. Çoğunlukla insan yolcularla doluydu, ancak kabine serpiştirilmiş bir ya da iki Yaşlı Irk gözüne çarptı. Görünürde başka Wyr yoktu. Görünürde başka bir boş koltuk da yoktu.

Tabii ki yoktu.

Koridordaki koltuğu işgal eden kişiye baktı. On üç yaşlarında genç bir çocuk elektronik bir oyuna dalmış oturuyordu.

"Merhaba," dedi Quentin ona.

Çocuk homurdandı ama başını kaldırıp bakmadı.

"Koridordaki koltuğu alabilirsem sana yüz dolar veririm," dedi Quentin. dedi.

Bu çocuğun kafasını kaldırmasına neden oldu. Ağzını açtığı anda, bir kadın "Böyle bir şey yapmayacaksın. Robert, o adamı görmezden gel. Yabancıardan asla para alma."

"Ama anne," dedi çocuk Quentin'e gözlerini kırıştırarak. "Yüz dolar ve sadece bir koridor koltuğu."

"Gel buraya! Benimle yer değiştir." Quentin burnunun kenarını ovuşturarak çocuğun ayağa kalkışını izledi. Boyun eğerek çantasını baş üstü bölmesine itti, ceketini çıkarıp önündeki koltuğun altına soktu, sonra orta koltuğa kaydı, kemerini bağladı ve kollarını kavuşturdu.

Boyu 1.80'in üzerindeydi. Aryal ondan sadece birkaç santim kısaydı. Birlikte sardalye gibi sıkışmışlardı, kolları, kalçaları ve uylukları birbirine değiyordu. Kadının sıcaklığı ve enerjisi Aryal'ın üzerine akıyordu, buzluktan yeni çıkmış votka gibi keskin ama sıcak viski gibi sıcaktı.

"Bana tek kelime etmeden önce kapa çeneni," diye mırıldandı ağzının kenarından. "Eğer sana bakmak zorunda kalırsam, seni yumruklayacağım."

Tanrım, evet. Adrenalin vücudunu doldurmuştu. Dövüşmeye hazırdı ve kaşınıyordu ama bunu yapacak hiçbir yer yoktu. Burada kavga etmeye başlarsa, uçağın yan tarafını havaya uçurabilir ve uçaktaki herkesi kendileriyle birlikte aşağı çekebilirlerdi.

Sağ tarafında, genç çocuğun annesi koridordaki koltuğa yerleşti ve ona ters ters baktı. "Sadece yüz dolar ve sadece koridor koltuğu" dedi.

Annesi ona, "Oğlumla bir daha konuşma," dedi.

Tanrım. Başını *bir gümbürtüyle* koltuğa yasladı. Bu şekilde dokuz saat uçmak zorundaydı. Lanet olası bir düdüklü tencereydi.

Bir şeylerin patlaması kaçınılmazdı. Eğer bir şey yakında durmazsa, bunun kendisi olabileceğini düşündü.

Uçuş görevlileri gösterip anlatırken uçak taksi pozisyonuna geçti ve pistte hızlanarak mekanik bir kükremeye havalandı. Sağındaki Huysuz Anne kalemle Sudoku oynuyordu. Solunda ise Aryal dergisini karıştırmayı bitirmiş ve kucağına bırakmıştı. Yan gözle dergiye baktı. Her nasılsa *Rolling Stone*'un bir kopyasını alacak zamanı bulmuştu.

Aryal onun pozisyonunu taklit ederek kollarını kavuşturdu ve dirseklerini yan tarafına sıkıştırdı, bu arada ondan olabildiğince uzağa eğildi, uçağın iç duvarına yaslandı ve pencereden dışarı baktı.

Gövdeleri arasına koymayı başardığı birkaç santimlik boşluğun verdiği rahatlama, Quentin'in hissettiği sinir patlamasının yanında marjinal kalıyordu. Kızda hiç incelik yoktu. Hem de hiç. Vücut dili, ondan uzaklaşmak için neredeyse her şeyi yapacağını haykırıyordu -uçaktan inmek dışında her şeyi.

Ayrıca, istediği kadar yana doğru eğilebiliyordu ama koltuklar o kadar küçüktü ki, kalçaları hâlâ birbirine değiyordu. Adam kadının bacaklarının uzunluğuna baktı. Kadının kemik yapısı ve kasları onunkilerden daha inceydi, kadınsı olduğu inkâr edilemezdi ama aynı zamanda güçlü ve atletikti.

Oyunlarda onun müsabakalarını izlemişti. Tabii ki izlemişti. Yarışmacıların çoğu gibi o da müsabakaları DVR'a kaydetmiş, böylece her dövüşçünün güçlü ve zayıf yönlerini analiz ederek tekrar gözden geçirebilmişti. Aryal'ın dövüşlerini defalarca incelemişti. Herhangi bir zayıflığı keşfetmek için düşmanını incelemek akıllıca bir hareketti.

Oyunlar sırasında, yarışmacıların kendi kutuları vardı. Yarışmacıların sayısının sınırlı olduğu turlarda yeterince ilerledikten sonra, yeni yarışmacılar beş nöbetçiyle kaynaşıyor, keskin, değerlendirici bakışlar ve dostça gülümsemeler değiş tokuş ediyorlardı. Quentin yarışmadığı zamanlarda o kutunun içinde yaşıyordu.

Aryal güç ve güvenle dövüşüyordu. Vurduğunda bir yılan kadar hızlıydı ve Wyr formuna dönüşmeyi seçtiği tek seferde, arenanın kumları üzerinde neşeli bir minitornado gibi coştu.

Manzara o kadar muhteşimdi ki, Quentin daha farkına varmadan stadyumun geri kalanıyla birlikte ayağa kalkmıştı. Dövüşürken gülüyordu,

Yüzü canlı ve vahşi, pençeleri dışarıda ve beyaz ışıklar altında parlıyordu ve her şeyi *aynı hızdaydı*.

O devasa, griden siyaha dönüşen kanatlarının hakimiyetini bir kez bile kaybetmedi ve bir keresinde rakibi, binlerce kiloluk devasa bir kutup ayısı ona saldırmak için hamle yaptığında, havada bir takla atarak başının üzerinden süzülmesini sağladı. Onun üzerinden uçarken, neredeyse yavaş bir hareketle aşağı uzandı, bir parmağının pençesini uzattı ve kaslı sırtı boyunca ince, alaycı bir kesik attı.

Bu bariz bir şekilde karşılıksız bir manevraydı ama o kadar hassas bir şekilde uygulanmıştı ki ve kadının yüzündeki gülümseme o kadar vahşi bir neşeyle doluydu ki Quentin kendini diğerleriyle birlikte bağırırken buldu. O anda tüm kızgınlık düşünceleri geçici olarak askıya alındı ve kızın böylesine vazgeçerek sergilediği sanatsallığa olan sevgisi ortaya çıktı. O dövüşü başından sonuna kadar sahiplenmişti.

Rakibini son kez yere serdiğinde, Quentin'in yanındaki korkuluklara yaslanmış olan Grym doğruldu ve "*KIZIM!*" diye kükreyerek havaya bir yumruk attı.

Nöbetçinin vahşi neşesi Quentin'i o andan koparmıştı. Şimdi bunu hatırlayınca kaşlarını çatı ve daha rahat etmek için daracık alanda dikkatle pozisyon değiştirdi. Aryal'ın vücudunun gerildiğini hissetti. Ona baktığında, bakışlarının yana kaydığını gördü. Rahatlamaya çalışırken göz ucuyla onu izliyordu.

İstemedi de olsa Alex'in sözleri düşüncelerinde yankılandı. *İkinizin de nöbetçi olmasının bir sebebi var ve size ihtiyacımız var.*

Lanet olası pegasus.

Quentin bir katil olarak doğmuştu. Bir yırtıcının içgüdülerine sahipti. Buna rağmen, hiçbir zaman gelişigüzel öldürmemişti. Aryal'ı boğazlama dürtüsü bir şeydi, ama onu öldürmeye yönelik sessiz niyeti tamamen farklı bir şeydi. Bu onun berbat ahlaki pusulasından bile çok uzaktı.

Dünyadaki tüm doğru sebeplere sahip olabilirsiniz. Yaptığınız şey zarar veriyorsa, bunların hiçbir anlamı yoktur dostum.

İşlevsiz olduğunu kabul ettiği vicdanı başının etini yerken tekrar yer değiştirdi. Geçen yıl doğru nedenlere sahip olduğunu düşünmüştü ama sonunda çok fazla zarara yol açmıştı. Bu sefer doğru sebepleri bile yoktu. Sadece onu deli ediyordu.

Sadece onun duyabileceği kadar sessiz bir şekilde, ağzının kenarından tısladı, "Hareket etmeyi kes."

Adam hızlı ve düzgün bir hareketle, kızın tepki vermesine fırsat vermeden dergiyi kucağından aldı. Sanki kendini durduramadan dergiyi geri alacakmış gibi iptal edilmiş bir hamle yaparken tüm vücudu seğirdi. Annesi ona ters ters bakarken, o sayfalara hiç bakmadan sayfaları çevirdi. Diğer tarafta annem Sudoku kitabını bir kenara koymuş, kanvas çantasından yuvarlak bir köpük uçak yastığı çıkarıp boynuna takmış, sonra da uyumak için koltuğuna yerleşmişti.

Aryal'ın kokusuna doymuştu, onun varlığında boğuluyordu ve sekiz buçuk saat daha kaçıışı yoktu. Tanrı'ya şükür ki uçuşu o rahatsız edici uyarılma hissini yok etmişti. Dürüst olmak gerekirse, Grym'le birbirlerinde ne bulduklarını anlayamıyordu. En ufak bir uyumları yoktu.

"Senin için uzun bir ay olacak, değil mi?" diye mırıldandı.

Kadının yüzündeki ifade içtenliğe dönüştü. "Tanrım, evet."

Onunla ilgili her şey onu kışkırtıyordu. Kendini durduramayarak, "Seni ve Grym'i bir türlü anlayamıyorum. Çok uyumsuzsunuz. Senin dışında, o çok akli başında görünüyor."

Bir an için dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Çünkü sen bir aptalsın."

Adam kadının ağzına baktı. Bütün gün içinde kaynayan öfke bir şekilde dışarı çıkmalıydı. Telepatiye geçti. *Peki bu sabah yatak odamın penceresinden beni gözetlediğinde ne gördün?*

Kaşları havaya kalktı, eğlencesi buharlaştı. *Bu sabah seni kızdıran şey buydu, değil mi?*

Adam dönüp ona baktı, yüz ifadesi alev alev yanıyordu. *Ne yaptın sen? Gördün mü?*

Köşeli, yukarı doğru kalkık yüz hatlarında karmaşık bir şey parladı. Tuhaf, onu karmaşık olarak etiketlemezdi. Sonra yine aynı şey oldu, kokusunda bir miktar uyarılma vardı. İstemsizce derin bir nefes aldığı anda ciğerlerini dolduran istilacı bir kokuydu. İstenmeyen. Lezzetli. Dar çenesindeki bir kas esnedi ve öfkeli görünüyordu.

Anlama şafağı söktü. Alçak sesle ve öfkeyle güldü. *"Grym'le aranızda bir şey yok, değil mi?" dedi. Kızlardan hoşlanıyor musun?*

Bunu söyledikten sonra, görüntüyü hayalinden çıkaramadı. Aryal, başka bir kadının, belki de esmer fahişe gibi minyon bir kadının üzerine eğilmiş, uzun, zayıf ellerinden biri öpüşürken bir göğsü avuçluyordu.

Asi hayal gücüne duyduğu öfke vücudunun verdiği tepkiyle savaştı. Asi siki sertleşmeye başladı.

Aryal'ın bakışları parladı. Dişlerinin arasından çok yumuşak bir sesle, "Zamanında birkaç hatunla birlikte oldum. Onlar lezzetli küçük lokmalar, yumuşak, pembe ordövrler gibi. Bununla ilgili bir sorunun mu var, pislik?"

SIKTIR. Kadının sözlerinin şokunu üzerinden atamadı ve zihninde yeni bir görüntü parladı. Aryal, bir kadının kalçalarının arasına çömelmiş, karanlık kafası kadının leğen kemiğine sokulmuştu.

Kıpırdanan siki azgın bir ereksiyona dönüştü. Kendi kokusu havayı doldururken, tüm vücudu buna isyan ederek sertleşti. Bunun gülünçlüğü gözünden kaçmadı. Etraflarındaki yolcular her şeyden habersiz uyuklarken, onlar orada oturuyor, tehlikeli bir şekilde tuzağa düşüyor ve kendi arzularının kokusuyla kendilerine ihanet ediyorlardı.

Sonra onu sürekli tahrik eden o iç kırbaç onu fısıldamaya itti, "Sen ve ben. Prag'a vardığımızda bunu halledeceğiz."

Aryal ona yavaş ve tehlikeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yapacağımızı biliyorsun."

== BEŞ ==

Aryal uyuyamadı ama uyuyormuş gibi yaptı, yine Quentin'den olabildiğince uzaktaki köşesinde kamburlaştı, gözleri kapalı ve yüzü panjurlu pencereye dönüktü.

Karşılıklı konuşmaları onu derinden rahatsız etmişti. Sözlü kısmı değil. *Feromon* kısmı.

Quentin'in elektrik mavisini gözlerinin açılmasına ve kendi uyarılmışlığının havayı koklamasına tam olarak ne sebep olmuştu? Kız kıza küçük bir aksiyon fikri miydi? Eğer öyleyse, gezegendeki diğer milyonlarca erkekle birlikteydi.

Ama kendi tepkisiyle ilgili bir şey tüm vücudunun protesto için gerilmesine neden oldu. Onu tahrik eden her neyse hoşuna gitmemişti ve Aryal onun iki kadının sevişmesi fikrinden rahatsız olacak türden bir adam olduğunu düşünmüyordu.

Acaba bu, kuşkusuz harika olan vücudunu hatırlamasına verdiği kendi haince tepkisi miydi? Evet, bu onu kızdırmış olabilirdi. Onu da biraz kızdırmıştı. Ve birbirlerinden uzaklaşmak için tuvalete gitmek dışında gidecek hiçbir yer yoktu.

Konuşmalarından sonra Quentin oturduğu yerden kalktı ve gözden kayboldu.

İlk başta onun oraya gittiğini düşündü. Belki de tabiri caizse kendine yardım etmeye ve gerginliğini biraz olsun azaltmaya karar vermişti. Onu küçük kabinde, tuvalet aynasında kendine bakarken, kot pantolonunun fermuarını açmış, tıpkı o sabah yatak odasında yaptığı gibi ereksiyon halindeki penisini avuçlarken hayal etti. Tüm vücudu sıkıca kenetlendi.

Allah kahretsin.

Ama aklı orada durmadı. Oh hayır. Kendini de bu sahneye dahil etmeliydi.

Tam arkasında duruyor, kot pantolonunun fermuarını açıyordu. Aletini çıkarmak için açıklığa uzanıyordu. Teni o sert, şişkin kasın üzerinde sıcak ipek gibi olacaktı, geniş ucu nemli olacaktı.

Onun çok ama çok güzel bir adam olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Kadın ona tüm bunları yaparken elleri nerede olabiliyordu? Ne yapıyordu?

Esmerin elindeki kelepçeleri ve ısırması için kadına verdiği deri şeridi düşündü. Kontrolü ele almak isteyecektir. O öyle bir adamdı. Huh-uh, bu onun fantezisiydi. Kontrolü ele aldı. Elleri yukarıya doğru çekildi ve korkuluklara kelepçelendi.

Ona karşı öfkeliydi, çünkü ona karşı her zaman öfkeliydi ve onu başka türlü hayal edemiyordu. Ve penisi tahta gibi sertleşmişti.

Ona istediği her şeyi yapabiliyordu.

Elleriyle o ağır, kalın sanat eserine masaj yapıyor, uzun, dalgalı karın kasları gerilirken omzunun üzerinden aynada onu izliyordu. Eğer tadı da görüldüğü kadar güzelse, onunla günlerce ziyafet çekebilirdi.

Nefesi kısaldı ve elleri yumruk oldu. Bir yanı hayal ettiği şey karşısında dehşete düşmüştü.

Seks fantezisi kısmı değil. *Quentin* kısmı.

Düşüncelerini bu görüntüden uzaklaştırdı ve başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştı. Dayanılmaz derecede sıkıcı bir şeye. Masasının üzerinde yığılı duran evrak işlerini düşündü. Zaten gerideydi ve iki hafta ile bir ay arasında bir süreyi uzakta geçirmek durumu daha da kötüleştirecekti. Kimse onun için o raporları yazmayacaktı. Geri döndüğünde hepsi onu bekliyor olacaktı.

O yokken bunları yapması için ikna edebileceği, zorlayabileceği ya da şantaj yapabileceği biri olup olmadığını merak etti. Aklına hiç kimse gelmiyordu. Kendisi ve Quentin ortalıkta yokken, New York'taki nöbetçilerin hiçbirinin ne vakti olacaktı ne de bu sabahki küçük numaradan sonra hiçbiri ona yardım etme eğiliminde olacaktı. Bu raporlar onun karmasıydı.

Keskin kulakları yakındaki mutfaktan gelen kısık kahkahaları duydu. Gülenlerden birkaçı kadındı ve biri de açıkça Quentin'di. Tuvalette ilginç bir şey yapıyordu. Uçuş görevlileriyle flört ediyordu.

Son kalan uyarılma hissi de yerini kızgınlığa bıraktı. Bir omzunu oynattı, her şeyden çok kendine kızmıştı. Onlarla ne kadar flört ederse, o kadar uzak duruyordu. Ona sahip olabiliyorlardı.

Sonunda Quentin geri geldi ve koltuğuna oturdu. Aryal gözlerini kapalı tuttu. Adamın kendisine baktığını hissediyordu. Bakışlarının dokunuşu neredeyse fizikseldi ve yanağındaki deri karıncalandı.

Adam kımıldadı, deri çizmelerin hafif gıcirtısı ve kotun fırçalanması duyuldu. Bakmadan adamın daha da yaklaştığını *anladı*. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu ve kasları gerildi, yumruğunu yüzüne vurma arzusuyla seğıirdi.

Geri çekil. *Geri çekil.*

"Uyumadığını biliyorum" diye fısıldadı.

Sözlerinden çıkan ılık, nemli nefes görünmez bir okşayışla yanağını yaladı. Samimi ve şehvetliydi. İyi hissettiriyordu.

Vücudu bir silahtı ve şiddet arzusu tetikteki bir parmak gibi titreşiyordu. Sadece bir yumruk. Vücudunun tüm ağırlığını arkasına alarak iyi yerleştirilmiş bir yumruk, onun o seksi, hain yüzüne çok zarar verebilirdi.

Ama bu sadece iyi bir yumruk olmayacaktı. Kuru ırıaya atılmış bir kibrit olacaktı ve etraflarında çok dar bir alanda çok fazla masum, savunmasız insan vardı. Beklemesi gerekecekti.

Kıpırdamadan durdu, nefes almıyordu. Tereddüt etti, sonra koltuğuna geri yaslandı. Sonra saatler yavaşça aktı, uçağın kanatlarının üzerinden geçmişe doğru aktı ve bitmek bilmeyen uçuşun geri kalanı boyunca bir daha konuşmadılar.

Prag'da sabah saat sekizde hava New York'taki kadar kasvetliydi, sıcaklık donma noktasının biraz üzerinde seyrediyordu. Gökyüzü kapalı, gri ve soluk bir ışıkla kaplıydı ve uçak irtifa kaybedip inişe hazırlanırken Aryal pişmiş toprak renkli çatılara, sık ıtlerle ve taş duvarlarla çevrili tarlalara serpilmiş hafif bir kar görebiliyordu.

Uçaktan inmek ıileli bir süreçti. Bir Boeing 757'ye binmişlerdi ve Aryal uçağın iki yüz elliden fazla yolcu taşıdığını tahmin ediyordu. Sıra Quentin'e geldiğinde koridora doğru kayd ve Aryal'a kendisinden önce gelmesini işaret etti.

Etrafları hâlâ başka insanlarla çevrili olmasına rağmen, sırtını Quentin'e vermeyi kendine yediremedi. "Sorun değil," dedi. "Siz önden gidin. Ben bir dakika içinde çıkacağım."

Daralmış bakışlarla onu izleyen adam başını eğdi ve sıra geldiğinde ilerledi. Kadın, adam kendisinden on kişi ileride olana kadar bekledi ve sonra o da sıraya girdi.

Gümrükten geçerken birbirlerine olan mesafelerini korudular. Çek Cumhuriyeti'ne giriş, Amerika'dan çıkıştan daha uzun ve daha karmaşık bir süreçti. Pasaportlarının yanı sıra, nöbetçi olduklarını belgelemeleri, silahlarını ve amaçlarını beyan etmeleri, çantalarını kapsamlı bir kontrole tabi tutmaları ve ardından Çek gümrük memurlarının telefon görüşmeleri yapmalarını ve varlıklarını bağımsız olarak doğrulamalarını beklemeleri gerekiyordu.

İşleri bittiğinde Aryal'ın öfkesi paramparça olmuştu. Yorgun, şirret ve açlıktan ölmek üzereydi ve sağ yumruğu hâlâ henüz atmadığı o güzel yumrukla doluydu. Yumruk ona sürekli "*Ne zaman?*" diye soruyordu. *Ne zaman* mı? Bilmiyordu, ama bunun havaalanının dışında ve tercihen Prag'ın dışında olması gerekiyordu.

Tatilde olsaydı turistçilik oynamaktan, Prag Kalesi'ni ve Eski Şehir'i gezmekten ve Çek birası içmekten keyif alırdı ama Prag yolculuklarının sadece bir ayağıydı. Numenlaur'a giden geçit, şehirden arabayla birkaç saat uzaklıkta, sık Bohemya Ormanı'nın kalbinde yer alıyordu.

Aryal tek başına şekil değiştirip bu mesafeyi uçarak gidebilirdi ama Quentin gibi iri ve ağır birini herhangi bir mesafe boyunca taşıyacak kapasitesi yoktu. Ellerini kalçalarına koyarak düşmanını inceledi. O da kendisi gibi yorgun ve sinirli görünüyordu.

Aniden, "Sıcak bir yemeğe ve bir araba kiralamaya ihtiyacımız var. Yiyecek ararken herhangi bir sorunla karşılaşsak diye yanımıza biraz erzak almalıyız ve şu anda sana bakmaya zor dayanıyorum."

Quentin'in zayıf yüz hatları onu düşünürken ekşi bir ifade takındı. "Git bir araba kiral ve yiyecek bir şeyler al," dedi. "Ben erzak alacağım. İyi bir kamp dükkânı biliyorum ve Prag'ın her yerinde Tesco marketler var. İkimiz de yırtıcıyız, bu yüzden senin de çok fazla proteine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Buranın iki saat güneybatısında, E48 ve E50 otoyollarının kesiştiği yerde buluşalım. Ormana yapacağımız yolculuğun ilk yarısı için E50'yi kullanmamız gerekecek."

Başını eğdi. "Buraya daha önce gelmişsiniz."

"Avrupa'yı gezdim," dedi adam, sesi kısıktı.

"Peki," dedi kadın, adamın kendisinden uzaklaşabileceği bir çözüm bulmuş olmasından dolayı rahatlamıştı. Ne de olsa ortak çalışmak, birbirlerine bağlı olmak zorunda oldukları anlamına gelmiyordu. "İki saat."

Onu işaret etti. "Sonra konuşuruz."

Oh yaşınsın. Yumruğu bu konuşma için hazırdı. Ona sıkı bir gülümseme verdi, tersledi ve uzaklaştı. Havaalanında etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra, Cumhuriyet henüz avroya geçmediği için yerel para birimi olan ek Korini satın aldı. Sonra araba kiralama şirketlerini buldu ve Europcar'dan bir Peugeot 207 Affaire kiraladı, bu bir minibüs olması gerekiyordu, ancak Amerikan standartlarına göre sadece bir hatchback idi. Kiralama kontuarındayken bir harita aldı ve ona danıştıktan sonra Quentin'in bahsettiği otoyol kavşağını bulana kadar dar Avrupa sokaklarında ilerledi.

Yerel caddelerde kaldı ve etrafta dolaşarak bölgeyi inceledi. Otoyol kavşağının yakınında, birçoğu tahtalarla kapatılmış ve uzun süredir bakımsız görünen depolara benzeyen ağır bir sanayi bölgesi uzanıyordu. Günün gri olması ve karın yarı yarıya erimiş olması da işe yaramamıştı. Tüm manzara kasvetli ve kasvetli ve tamamen terk edilmiş görünüyordu.

Derin düşüncelere dalarak sıcak yiyecek bir şeyler aramaya koyuldu.

O sırada yerel saat neredeyse on bir olmuştu. Koyu renkli, yıpranmış ahşap masaları ve bankları olan eski, çarpık bir bar buldu. Bar o günkü iş için yeni açılmıştı ve iki porsiyon domuz eti, patates, ekmek köftesi ve pişmiş lahanadan oluşan kocaman bir yemek sipariş etti ve hepsini yerel bir bira fabrikasından aldığı birayla yıkadı. Hem bir yırtıcı hem de iri bir kuş olan Wyr'ın çok fazla kaloriye ihtiyaçı vardı ve bir kamyoncu gibi yedi. Sıcak yemek onu sakinleştirdi ve düşüncelerini keskinleştirdi.

Daha sonra *koláč* e adı verilen rek benzeri  hamur iři sipariş etti, suskun sunucusunun hayranlığını kazandı. Nihayet yemeğini bitirdiğinde, ikinci bir bira sipariş etti ve ellerinin arasında yudumlarırken, Quentin'le yapacağı "konuşmayı" düşünürken kirden sırlıklam olmuş pencereden dışarı baktı.

Onunla nasıl iyi geçinmesi gerekiyordu? Hiçbir fikri yoktu. Aralarını düzeltmeye çalışırlarsa, sonuçta birbirlerini ldrebilirlerdi. Her şeyi içine atıp rol yapmaya çalışırsa, rol yapma ve hislerini gizleme konusunda berbattı. Yine havayı temizlemeye geri dönebilirdi.

Bu da *onu* ldrmeye götürüyordu ki aslında bununla bir sorunu yoktu ama Quentin'i öldürmemesi gerekiyordu. Quentin'i öldürmesi gereken Tanrı'nın bir eylemi kisvesi altında dışarıdan bir ajan bulması gerekiyordu. Elindeki birayı bir kenara iterek başını masaya vurdu. Argh, Dragos! Bütün bunlar nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti?

Aslında, Quentin'in kariyer suçlusu, güvenilirmez ve tehlikeli bir adam olduğunu bilmeseydi tüm planı hakkında kötü hissedebilirdi. Ondan kurtulmak gerçekten de herkes için en doğru şey olacaktı.

Dirseğinin dibinde yumuşak bir ses duyuldu. "Bayan, çok mu yediniz? Belki biraz plop plop, fizz fizz ister misiniz?"

Başını kaldırıp gözlerini kısarak iyi niyetli garsonuna baktı; orta yaşlı, nazik, elma tatlısı yumuşaklığında bir yüzü olan bir kadındı. "Ben iyiyim, sadece biraz sinirliyim."

"Ah, özür dilerim," dedi kadın özür diler gibi bakarak. "Öfkeli olduğunu anlamadım."

Çoğu kadim Wyr gibi Aryal da birçok farklı dil biliyordu ama Çekçe bilmiyordu. Boş tabaklarını işaret etti. "İyi yemekler."

Kadın gülümsedi ve başını salladı. "Güzel!"

Aryal yemeğinin parasını ödedikten sonra iPhone'unu kurcaladı. Avrupa'dan mobil dolaşım ücreti astronomikti, dakikası iki avro ya da daha fazlaydı ama New York'tan birinin onlarla temasa geçmesi gerekirse diye yerel telefon almaya değmezdi. Ayrıca, çok yakında cep telefonlarının çalışmadığı bir bölgeye gideceklerdi.

Quentin'in numarasını buldu ve ona barın yerini mesajla bildirdi. Sonra arkasına yaslandı, çizgili pencereden dışarıyı izledi ve bekledi.

On dakika sonra bir taksi bara yanaştı. Quentin arka koltuktan kaydı, uzun, kıvrak vücudu kendine özgü kemiksiz zarafetiyle hareket ediyordu. Gryphonlar bile onun gibi hareket etmezdi; ağır, kaslı aslan vücutları bir kartalinkiyle karışmıştı. Quentin şık ve kıvrımlıydı, hantal SUV'larla çevrili gösterişli bir Ferrari gibiydi.

Sert, gri gün ışığı güçlü kemiklerini ve sert, kapalı ifadesini vurguluyordu. Elmacık kemikleri yüzünü boydan boya kesen iki keskin yay gibiydi. Kısa, koyu altın rengi saçları ve parlak mavi gözleri renksiz çevreye karşı göze çarpıyordu.

Aryal'ın kalbi küt küt atıyordu. Oturduğu yerden kayarak kalktı ve dışarı çıktı.

Quentin'in çatık kaşlı bakışları Quentin'inkilerle birleşince, Quentin'in iliklerine kadar hissettiği bir çarpışma oldu. Kiralık arabaya doğru başını salladı ve adam da başıyla onayladı. Taksi şoförü park etmiş ve arabasının bagajını açmak için dışarı çıkmıştı. Aryal Peugeot'nun kapağını açtı ve iki adam malzemeleri bagaja yüklerken geride durdu.

Söz verdiği gibi, Quentin nereden alışveriş yapacağını çok iyi biliyordu, çünkü sadece yiyecek değil, temel kamp malzemeleri de almıştı.

malzemeler de vardı. İki küçük kubbe çadır, muşamba, uyku tulumu ve diğer malzemeleri içeren paketler arka koltuğa kondu. Çantalardan birinde bir içki şişesinin ucunu gördüğünü düşündü. Hızlı ve titiz davranmıştı.

Quentin şoföre parasını ödeyip gittikten sonra Aryal'a döndü ve elini uzattı. "Gitmemiz gereken yolu biliyorum," dedi. "Ben kullanırım."

İşte yine o kontrol aşkı.

Aryal ona dindar bir ses tonuyla, "Yapamazsın," dedi. "Kiralama politikasında sen yoksun. Ben kullanırım."

Sanki poliçenin şartları umurundaymış gibi, ama Quentin'i bir şeyden mahrum etmekten büyük zevk alıyordu. Evet, o kadar aşağılık biriydi.

Yüzü gerildi ama bir şey söylemeye zahmet etmedi. Bunun yerine dönüp arabaya doğru ilerledi ve yolcu koltuğuna oturdu. Kadın memnuniyetle anahtarları şingirdattı ve o da arabaya bindi.

Tanrım, araba da neredeyse uçak kadar kötüydü. Küçük, kapalı alan vücutlarındaki ısıyı birbirine hapsediyordu. Quentin'in erkek kokusu üzerine sinmişti, baştan çıkarıcı, hatta bağımlılık yapıcıydı. Kararsız öfkesi bir tür uçurumun kenarında sallanıp düşerken bile hain vücudu buna tepki verdi.

Arabayı vitese taktı ve motoru çalıştırdı. Caddede hızla ilerlediler.

Quentin kendini ön panele dayayıp emniyet kemerini çekerken bir küfür mırıldandı. "Sen lanet olası bir baş belasısın."

"Biliyorum," dedi neredeyse mutlu bir şekilde depo alanına doğru ilerlerken. Yumruğu beklentiyle karıncalandı.

Otoyol girişini geçtiler. Quentin dönüp ona baktı. Yavaşça, "Dönüşü kaçırdın," dedi.

Kadın cevap verme zahmetine girmedi. Onun yerine gaz pedalına bastı. Daha önce bulduğu ıssız bölgeye doğru hızla ilerlediler. Quentin'in uzun, güçlü vücudunun savaş gerginliğine büründüğünü hissedebiliyordu. Arabayı durdurmasını bekliyordu, kedi gibi hızlı reflexleri karşılık vermeye hazırды.

O da arabayı durdurmadan önce ona yumruk attı.

Sağ yumruğu fırladı ve adamın çenesine saplandı. Darbe kafasını bir tarafa savurdu ve onu kapıya çarptı. Aryal frene sertçe bastı. Araba bir tarafa kaydı, lastikler gıcırdayarak

ıslak, kaygan kaldırım. Vitesi parka taktı, kendi kapısını iterek açtı ve araba daha patinaj yapmayı bırakmadan dışarı fırladı.

O ne kadar hızlı hareket ettiyse, Quentin de en az o kadar hızlıydı. Araba çığlık atarak dururken, Quentin tavandan fırladı ve kadının üzerine atladı, tüm vücudu akıcı bir güçle hareket ediyordu ve yüzü medeni kısıtlamalardan kurtulmuş, öfkeyle değişmişti.

Aryal çalım atıp dans ederek adamın ulaşamayacağı bir yere doğru giderken, adam onu yakalamak için hamle yaptı. Zar zor ıskaladı ve parmaklarının uçları bir aşığın okşaması gibi hafifçe yüzünden ve köprücük kemiğinden aşağı kayd. Temastan dolayı teni karıncalandı, soğuk ve ıslak havada sıcaktı. Üstünü değiştirip havaya mı çıkmalıydı? Henüz değil. Onunla burada, yerde kirlenmek çok tatmin edici geliyordu.

Çok kirl.

Döndü, belinden eğildi ve geriye doğru tekmeledi. Bacakları güçlü silahlardı, havaya sıçramak için yaratılmışlardı, böylece yerden uçabilecekti. Vücudunun herhangi bir yerine sağlam bir bağlantı kurmuş olsaydı, kemikleri kırılırdı.

Bunun yerine sadece havayı tekmelemeyi başardı. Demir eller ayak bileğine yapıştı. Quentin elini kaldırdı ve sonunda havalandı. Onu beyzbol maçındaki bir sopa gibi savurdu ve geriye doğru döndürdü. Rüzgâr kulaklarında ılık çaldı.

Onu bıraktığında, kapalı bir depo kapısının oluklu metaline doğru uçu. Yere çarparken çıkardığı gümbürtü çevredeki binalarda yankılandı. Islak betonla temas ettiği yerde bir acı patlaması oluştu. Bu manevra başka birinin başına gelseydi, en azından nefesi kesilirdi ama onun göğüs kafesi ve ciğerleri de bacakları kadar güçlüydü.

Öksürdü ve yuvarlandı, sertçe itti, sertçe, çünkü *tanrılar* hızlıydı. Ayağa kalkmadan çizmesi onu kaburgalarından yakaladı. Adam öyle sert bir tekme attı ki havaya kalktı ve kadın tekrar metal kapıya çarptı.

İkinci kez yere çarptı ama bu sefer elleri ve dizleri üzerine düştü ve tüm pençeleri hızla dışarı fırladı. Bu iş sonunda ilginçleşmeye başlamıştı.

Kendini kandıramazdı. Ayağa kalkmasına izin verdi. Ayaklarının üzerinde boksör duruşuyla duruyordu, yumrukları hazır. Yavaşça doğruldu ve onun gözlerini izledi. Sert ve düzdü, niyetine dair hiçbir şey göstermiyordu.

Yüzüne doğru yüksek bir yumruk savurdu.

Engellemeye ya da karşılık vermeye çalışmadı. Onun yerine bileğini kavradığı gibi yana doğru kayd, belinden bükte ve çekti. Adam yumruk atarken vücut ağırlığını öne doğru atmıştı ve kadın bu uzantıyı kullanarak onu oluklu metal kapıya çarpacak şekilde itti. Sırtını çarparken bile kendini toparlamak için geriliyordu ama kadın ona çabasını boşa harcamamasını söyleyebilirdi.

Artık çok geçti. Onu yakalamıştı.

O çarparken bile, beş pençesini de açarak bileğini kapıya çarptı. Metali deecek kadar güçlüydüler ve öyle de yaptılar. Kendi elini kelepçe olarak kullanarak bileğini tam anlamıyla sabitleyene kadar onları kapıya doğru sürdü. Adam içgüdüsel olarak ona saldırmak için diğer elini kaldırdığında, o bileğini kavradı ve pençelerini kapıya geçirerek iki elinin parmaklarını sıktı. Parmakları pençeleri kadar sert değildi ve yırtık metal etini kesiyordu.

Buna değmişti.

Ne olduğunu anlayan Quentin'in yüzünü keskin bir kuşku kapladı. Kadını kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken yüzüne doğru öfkeyle bağırdı. Kapının metalinden tutuşu onu zorladı. Son derece güçlüydü ve neredeyse başka herhangi bir pozisyonda bunu başarabilirdi, ama kolları yayılmış ve vücudu ona doğru bastırılmışken, yeterli kaldıraç alamadı.

Sesi boğuklaşarak, "Eğer eski nöbetçilerden biri olsaydın bu asla işe yaramazdı. Beni böyle bir kapıya sıkıştırmaya çalışmayacaklarını çok iyi bilirlerdi. Bu öğrendiğiniz şeylerden biri. Eğer yeterince uzun yaşarsan."

Sözsüzce hırladı, uzun, güçlü vücudu onunkine doğru gerildi ve bu, nöbetçi partisinde onun üzerine yayıldığı zamanki kadar muhteşemdi. Her bir parçası ve daha fazlası. Sırtını dikleştirdi, kapıya doğru sertçe itti, böylece kadının sert ellerinde taze bir acı filizlendi ve ona diz çökmeye çalıştı.

Kadın aşağıda bir erkek kadar savunmasız değildi ve yine onu üzerinden atmak için yeterli gücü elde edemedi. Kalçalarını çevik bir hareketle döndürerek bacaklarını açtı ve adam yukarı doğru iterken onun uzun, sert kalçasına bindi. Adamın kalçaları kadının cinsel organına değdi, çürütecek kadar sert değildi ama neredeyse onu ayaklarından kaldıracak kadar sertti.

Kadın neredeyse sessiz bir homurtu çıkardı ve bacaklarını adamın kalçasına kenetledi. Dişlerini sıktı ve tekrar yukarı doğru itti. Bile aracılığıyla

Giysilerinin bariyeri, sürtünme iyi hissettirdi. Bunun ne kadar çarpık olduğunu baŗka birinin söylemesine ihtiyaçı yoktu. Ama her Şey oradaydı, çok yakın ve kiŗiseldi, kasları onunkilerin altında kıvrılıyor ve esniyordu. ıkardığı ses çiğ ve hayvani bir sestir ve tamamen kapana kısılmıŗtı, tamamen ona aitti.

İkisi de ağır ağır nefes alıyordu. Bronzlaŗmıŗ boğazının güçlü çizgisine bakarken gözlerinin yarı kapalı kaymasına izin verdi ve baŗı yalvarırcasına geriye eėilmiŗken onu yaladığını hayal etti. İçindeki cinsel sıcaklık her zamankinden daha güçlü bir Şekilde parladı. İçgüdüsel olarak bacaklarını adamın kalçasında sıktı. Bu sürtünmeyi artırdı ve yoğun bir his sarsıntısı vücudunu delip geçti, öyle ki havayı emdi.

Quentin ona bakıyordu, yüzü vahŗiydi. Kalasının çıkıntılı kemiğine doğru sert bir penis uzadı. Quentin'in uyarılmasının lezzetli, bağımlılık yapan kokusu etrafını sararken donup kaldı; ipeksi bir battaniye kadar sıcak ve bir pitonun sıkılaŗan sarmalları kadar kaçınılmazdı.

Farkına varmak baŗını döndürdü. Bir süredir dikkatini çekmeye alıŗtıėına dair bir his vardı içinde.

Kızın ona karŗı duyduğu aynı istenmeyen çekimle savaŗıyordu.

Onu.

Güldü. arpıklıktan bahsediyorum. Orada birlikteydiler, baėlanmıŗlardı. kendi küçük düğümleri. "Biliyor musun, Şimdiden biraz nefret seksi yapmalıyız ve bunu sistemimizden çıkarmalıyız" diye fısıldadı.

Daha önce onun gözlerinin parlak olduğunu dŗndyse de Şimdi akkor haline gelmiŗti.

Kalçasına bastıran ereksiyon daha da sertleŗti ve uzadı. Aralarındaki hava o kadar elektrikliydi ki, etraflarındaki bloklar boyunca Şehri aydınlatabilirlerdi. Sinir uçları karıncalanıyor, ensesindeki küçük tüyler diken diken oluyordu.

Hiç kimse Aryal'ı aşırı akıl sağlığına sahip olmakla sulamamıŗtı. Kalçalarını kasıtlı olarak Aryal'ın sikinin sert uzunluğuna doğru bastırdı ve ikisi için de sürtünmeye neden oldu. İkisi de tısladı.

Quentin diŗlerini göstererek baŗını onunkine yaklaŗtırdı. Onu tuzağa dŗrmŗ olsa da hâlâ çok tehlikeliydi. Onu dikkatle izledi. Onun bir tür büyü eğitimi aldığını biliyordu ve kendini bir tür saldırı büyüsüne karŗı hazır tuttu.

Ama adam herhangi bir sihir numarasına baŗvurmadı. Onun yerine homurdandı: "ŗu anda beni kısırmıŗ olabilirsin ama sen de kapana kısılmıŗ durumdasın. Ellerin bu Şekilde kilitliyen hiçbir Şey yapamazsın."

Bir omzu seğırdi. Adamın vücudundaki kan akışını hissedebiliyordu. "Sana söz veriyorum, buna değecek."

Derin derin nefes alıyordu, bakışları lazer yoğunluğuyla kızın ağzına odaklanmıştı. "Kanının kokusunu alıyorum."

"Buna da değdi," diye fısıldadı kadın. Elleri uyuşmaya başlamıştı. Bu gidişle onları tekrar sıkmak için uğraşması gerekecekti.

"S.ktir olup gitmen için daha ne yapmam gerekiyor!" diye kükredi.

Karmakarışık saçlarından uçuşan teller yüzüne doğru savruldu. Dişleriyle boğazına saldırımasın diye başını dikkatlice eğerek ondan uzaklaştı ve tekrar güldü. "Bilmiyorum, belki bir itiraf?"

"Bir itiraf." Bakışları sanki kendini tutamıyormuş gibi kızın boğazının hizasında takıntılı bir şekilde gezindi ama sesi düz ve inançsızdı. Sonra içinde bir şeyler kopmuş gibiydi. Hırladı, "İtiraf mı istiyorsun? Pekâlâ. Yasayı çiğnedim. Bir kereden fazla çiğnedim. Çok fazla çiğnedim. Yasaları çiğnemek hoşuma gidiyordu. Şimdi tatmin oldun mu?"

Adam onu ağzı açık yakalamıştı ve söylediği her kelime gerçektir. Ağzını bir çırpıda kapattı. "Lanet olsun, *biliyordum*," dedi usulca. "Ne iş yapıyorsun, kaçakçılık operasyonu mu yürütüyorsun?"

"Ben kaçakçılık operasyonu yürütmüyorum. *Yapıyordum*. Geçmişte. Geçen yıl kapattım. Kanıt bulamazsınız, çünkü kanıt yok. Ben o kadar iyiyim. Olan her şey kafamın içinde kilitli. Nakliye manifestoları. Tarihler, saatler. Hiçbirini kağıda dökmedim. Çift kör bir sistemle çalıştım. Kimse diğer tarafları tanıımıyordu. Çoğu kaçakçılık yaptıklarını bilmiyordu."

Doğruluk algısı yüksek olan kadın, adamın söylediği her kelimeyi didik didik etti.

Gözlerini kısarak şüphayle sordu: "Neden durdun?"

Adam patlarcasına iç çekerken göğsü kabardı. "Kötü bir şey oldu. Bir şey yapmaya çalıştım. Bir arkadaşıma yardım etmek istedim ve iyi niyetliydim ama neredeyse birkaç kişinin ölümüne neden oluyordum. Ondan sonra bar hariç her şeyin fişini çektim."

"Yani hepsi bu kadar mı? Tüm yaptığın bu muydu?" En azından yapmaya çalıştığı *bir şey* dışında her şey. Umutla sordu, "Casusluk yok mu?"

Adam homurdandı. "Hayır."

Yüzünü buruşturdu. "Kiralık katillik yok mu? Casusluk yok mu?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye tersledi. "Çok iyi para kazandım.

Hepsi bu."

Aman Tanrım, doğruyu söylüyordu. Yine de buna inanmamaya çalıştı, ama herhangi bir inanç toplayamadı. Bu... hayal kırıklığı yaratmıştı. "Ne kaçakçılığı yaptın? Uyuşturucu mu? İnsan kaçakçılığı mı? Silah mı?"

Adam kızgınlıkla ona ters ters baktı. "Bu kadar dramatik olma. Tabii ki yapmadım. Bar için içki, altın ve elmas, bazı sanat eserleri kaçırdım. Yüksek dolarlık şeyler. Zaman zaman bazı sihirli eşyalarla da uğraşmış olabilirim."

Kaşlarını çatı. En fazla Wyr malikânesine biraz tarife parasına ve onun da zamanının çoğuna mal olmuştu. "Madem tek yaptığın buydu, neden bunu daha önce söylemedin?"

Alay etti. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Kadın onu inceledi, ağzı hayal kırıklığıyla çarpılmıştı. Bunca zaman sonra, işte bu kadar. Adam gerçeği söyleyecek kadar kendini kaybetmişti ve artık hiçbir şey onun umurunda değildi. Onu dikkatle izleyerek, "Gerçekten her şeyden vazgeçmişsin. Artık hiçbir şekilde yasaları çiğnemiyorsun."

"Hayır." Sert sesi ve yüzündeki her şey gerçeği yansıtıyordu. "Oyunlara katılmaya karar verdiğimden ve bir nöbetçi olmaya karar verdiğimden beri değil."

"Bah," dedi kadın tiksintiyle. "Ne kadar acınası." Onca takıntı, onca çalışma. Ne için?

Sertleşmiş parmaklarını açmaya zorladı ve pençelerinin kapıda açtığı deliklerden dışarı çıkardı. Geri çekilirken adamın bileklerini bıraktı, ağrıyan ellerini silkeledi ve parmaklarındaki kesikleri inceledi. Acıyorlardı ama çok da kötü değillerdi. Yakında iyileşirlerdi.

Quentin metal kapıdan hemen uzaklaştı ve birkaç metre uzaklaşana kadar hareket etmeyi bırakmadı. Tüm bu süre boyunca daralmış gözlerle ona baktı. "İşte bu," dedi. "Bütün tepkin bu mu, 'ne kadar acınası'?"

Kadın sabırsızca eliyle işaret etti. "Bu saçmalıkların hiçbirisi umurumda değil."

Ellerini kalçalarına koyarak başını eğdi, çok fazla zorlanmış bir adamın mükemmel görüntüsüydü. Çok sessiz bir ses tonuyla, "Sen umursamıyorsun. Umursamıyorsun."

Bu onun söylediği bir şey miydi? Burun deliklerinden birini ona doğru kıvırdı. "Hayır, umurumda değil." Patladı.

== ALTI ==

Quentin'in öfkesi onu bedeninin dışına çıkardı, ta ki açık alanda havada asılı kalmış gibi hissedene kadar, görünmez bir ruh yukarıdan iki figüre bakıyordu.

"Ne demek umurumda değil?" diye kükredi. *EĞER UMURUNDA DEĞİLSE*, son iki cehennem gibi yıl ne içindi?

Aryal ona bir deliymiş gibi baktı. "Ne yaptığını bilmiyordum, değil mi? Sen tehlikeli bir adamsın. Nöbetçi olduğunda bunu kanıtladın. Bir şey yaptığını biliyordum ama *bunu* yaptığını bilmiyordum." Konuşurken ellerini havaya kaldırdı ve boş bir jest yaptı. "Tüm o soruşturma zamanını önemsiz bir hırsız için harcadığıma inanamıyorum."

Kadın daha son sözlerini söylemeden adam havalanmıştı. Dev bir sıçrayışla kadının üzerine atladı ve ellerini yeniden boğazına doladı. Uçan darbe onu karlı bir kaldırım parçasına sırt üstü düşürdü. Adam onun üzerine yayıldı, içgüdüsel olarak vücudunun ağırlığıyla onu hapsedecek şekilde yer değiştirdi.

Daha önce hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında böyle hissetmemişti. Birisi hırlıyordu. Geç de olsa o kişinin kendisi olduğunu fark etti. Kadının başını kaldırırma vurdu. "Hepsi. Bu. Zaman. Hepsi. Bu. Zaman."

Kadının onu da boğazından yakaladığının belli belirsiz farkındaydı, pençelerinin ucu şahdamarına dayanmıştı. Muhtemelen bunu önemsemeliydi.

Boğuk bir sesle, "Geriye dönüp baktığımda, bunu seni hâlâ sıkıştırmışken konuşmalıydık," dedi.

"Sen barışçıl bir azizi bile katil yaparsın," diye nefes nefese kaldı. Kadın kahkahayı patlattı.

Onu boğuyordu. Ve kadın *güliüyordu*.

İnanılmazlık, öfkeden sıırıslıklam olmuş beynine doğru ilerledi. Ona baktı.

Köşeli yüzü renklerle doluydu, fırtınalı gri gözleri dans ediyordu. Siyah saçları kükürtlü bir yelpaze gibi açılmış, koyu renkte parlıyordu.

beyaz kar. Adamın sıkılaşıp parmaklarının hava akışını kesmesini, elinin boğazını parçalamaya hazır olmasını umursadığı kadar umursamıyordu.

Bakışları kızın ağzına odaklandı. Pek çok modern kadının kullandığı parlak yapaylık ve renklerden tamamen farklı bir tür güçlü kadınsılığa sahipti. Makyaj yok, mücevher yok, saçına süslü püslü bir şeyler yapılmamış ve uçuşan, kabarık kıyafetler yok. Görünüşüyle ilgili hiçbir şey geleneksel güzelliğe benzemiyordu ama ağzı zarif bir şekilde biçimlendirilmişti; dudaklarının kalın çizgileri cömert, kıvrımlı etiyle yumuşatılmıştı.

Hepimiz sende kendi vahşiliğimizden bir şeyler buluyoruz. Bunu kim söylemişti? Grym. Sevgilisi.

"Sen ve Grym eş olamazsınız," diye homurdandı. "Olsaydınız biri bir şey söylerdi." New York'tan bir aylığına sürgün edileceği düşüncesi onu çok daha fazla strese sokardı. Eşler birbirleri olmadan iyi gelişemezlerdi.

Hatta daha da çok güldü. "Sen hâlâ bir aptalsın."

Onu susturmak için bir şey yapmalıydı, yoksa onu gerçekten öldürecekti. Öfkesinin saf, sıcak alevi yer değiştirdi. Aşırı duygusallık içini parçalamış ve cinsel saldırganlık girdabı çılgılık çılgılığa içine dolmuştu. Vücudundaki kaslar kâğıt inceliğindeydi ve bu duyguyu zar zor kontrol altına alabiliyordu.

Ellerini kızın başının arkasındaki kalın, ipeksi saçlara vurmak için kaydırdı ve kızın pervasız, anarşist ağzını fethetmek için aşağı doğru hamle yaptı.

Dudakları dudaklarına kilitlendiğinde vücudundaki şaşkın sarsıntıyı hissetti. Kadın onun altında *ait olduğu yere* uzandı ve adam başka bir kadınla olduğu gibi onu kandırmadı, kızdırmadı ya da baştan çıkarmadı. Aldı. Nefes nefese kalarak kadının ağzını zorla açtı ve sertleşmiş dilini kadının derinliklerine daldırdı. Vücudu, zihni, hepsi yanıyordu. İçindeki kırbaç tarafından tamamen yönlendirilmeyen küçük bir parçası, soğukkanlı entelektüel kısmı, kontrol eksikliği konusunda biraz düşünceliydi.

Aryal hırladı, tenini ürperten ve doğrudan sikine yönelen boğuk, vahşi bir notaydı bu ve kadın da onu vahşice öptü. Sanki hâlâ kavga ediyorlarmış gibi birbirlerini yiyorlardı.

Bulundukları ortam bundan daha kötü olamazdı. Hava soğuk ve nemliydi, sert kaldırıma yayılmışlardı ve açıktaydılar. Herkes her an gelip onları görebilirdi.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Aklından erimiş lav gibi görüntüler geçiyordu. Onu ters çevirmek, başını kilitlemek ve orada tutmak, soymak istiyordu.

ve onu kıcından al.

Sert ve kaba, bebeğim. Engel tanımayacaktı, ritüelleşmiş bir nezaket ya da güvenli bir kelime yoktu, sadece saf hayvani bir azgınlık. Ona hükmetmek ve kendi doruk noktasında her şeyini kaybederken çılgılık atmasını sağlamak istiyordu.

Elini boğazından çekip başının arkasını kavradı.

Adam onun elini itti ve dudaklarına karşı hırladı, "Dokunma beni."

Gözleri parladı. Kadın adamın dudağını sertçe ısırıp ve adam başını geriye doğru kaldırdı. A

İnce, sıcak bir damlacık tenini gıdıkladı. Kan çekmişti.

"Sana dokunmamın nesi var?" diye sordu. Bakışları meydan okumaya dönüştü. "Çok mu hoşuna gidiyor?"

Çok doğru söylüyordu. Çok fazla şey görüyordu. O bir şeytandı, Lucy Ricardo uyuşturucu kullanıyordu.

"Seksten nefret ediyorum," dedi. Kendi sesini tanımıyordu. Onu sisteminden çıkaracaktı. Onu zihninden ve bedeninden kovacaktı.

İşte bu.

"İstiyorsun," dedi kadın.

Ne yaptıklarının farkına vardı. Kadın o uzun bacaklarını adamın beline dolamıştı, böylece leğen kemikleri giysilerinin katmanları arasında hizalanmıştı. Gücü de onun etrafına sarılmıştı ve bu, kesici bir yaz rüzgârı gibi sıcak ve keskin hissettiriyordu. Kanında dolaşan akıntıyı yankılayan pagan bir ritimle birlikte sallanıyorlardı. Adam kızın göğüslerinden birini avuçlamış, kazağının üzerinden hafif, yüksek tümseği kavramıştı.

Gözleri kısılmıştı. "Sen de istiyorsun."

Kadının ifadesi onunla alay ediyordu. "Kafana girmesine izin verme. Sadece penisin."

Neredeyse gülecekti ama sözlü münakaşa düşünme yetisini geri getirmişti ve onun yerine öfkesini hatırladı. Mırıldandığı bir küfürle ondan uzaklaştı. Kadının bacakları adamın belinden çözüldü ve adam ayağa kalktı.

Aryal da ayağa kalktı, sırtındaki karı silkeledi ve botlarını yere vurdu. Aryal'ın temiz bir kar parçasına doğru yürümesini ve eline biraz kar almasını izledi. Parmaklarındaki kanı yıkarken dişlerini sıktı. Kesikler çoktan kapanmıştı ama kızgın ve kırmızı görünüyorlardı ve ellerini acı çekiyormuş gibi hareket ettiriyordu.

Haklıydı. Pençelerini metal bir kapıya doğru mu sürüyordu? Başını iki yana salladı ve etkilenme dürtüsünü bastırdı.

dizlerine vurarak karları da temizledi. Bazıları erimişti ve kot pantolonunda soğuk ve nemli hissettiren iki ıslak yama vardı. Sırtının her yerinde ıslak lekeler olacaktı.

Sonra ellerini kalçalarına sabitledi. Onu öldürmek yerine, onunla ilişkisini sonsuza dek bitirmeye karar vermişti ama Tanrılar aşkına, kadın hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

"Asıl soruma geri dönüyorum," diye homurdandı.

"Öyle mi?" Kadının ona attığı bakış kayıtsızlıkla doluydu. "Bu muhtemelen pek hoş bir şey değil."

"Ne oluyor lan? Cidden, cevap ver bana. *Bunu bana borçlusun*. Uzun zamandır her şekilde kıcıma biniyorsun. Sonunda siktir et dediğimde ve bunca zamandır duymak istediğin şeyi sana söylediğimde, verdiğin tek yanıt 'meh, umurumda değil' demek oldu. Tüm bunlar, benim bir kariyer suçlusu olduğum konusunda o kadar gürültü kopardıktan sonra oldu. İnanın bana, deli olmanıza alışkınız ama bu sizin için bile anlamsız bir kopukluk içeriyor."

"Hiç de değil," dedi. Ellerini temizlemeyi bitirdi, kardan kurtuldu ve onun duruşunu taklit ederek yüzünü ona döndü. Adam onun gözlerinin içine baktığında, kaçık harpy oldukça aklı başında görünüyordu. Şu anda yine eğlenmiş görünüyordu. "Senin bir suçlu olman önemliydi, çünkü seni bu şekilde tuzığa düşürecektim. Aslında yasaları çiğnemiş olman umurumda değil Quentin. Aslında yasalar pek umurumda değil, nokta."

Kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "Bunu göstermenin komik bir yolu var."

Rahatsız edici bir sineği silkeler gibi omuzlarını oynattı. "Ben ne Wyr malikanesini tehlikeye atıp atmadığınızı önemsiyorum. Birkaç lüks eşya kaçakçılığı mı? Yani almamız gereken vergi gelirini alamadık. Aman ne önemli. Eğer Dragos'un peşinden gidersen, önemsedğim herhangi bir insana zarar verecek bir şey yaparsan, işte o zaman peşine düşerim ve seni kötü bir şekilde yaralayana ya da ölene, hatta belki de her ikisini birden yapana kadar durmam. Bu benim son noktam. Gerçekten çok basit."

Ondan hızla uzaklaşarak terk edilmiş alana baktı ama gerçekte orayı görmüyordu, patlamaya hazır öfkesi tekrar kaynamaya başlamıştı. Öyle ya da böyle, her zaman Dragos'a geri dönüyordu. Geçen yıl ne yaptığını bilmekten nefret ederdi ve ona söylemeye hiç niyeti yoktu.

"Neden Dragos?" diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "O ve Wyr demesne iki farklı şey. Dragos ölebilir ve demesne devam edebilir." Omzunun üzerinden ona baktı. "Teorik olarak konuşuyorum."

"Demesne'nin bir şekli devam edecektir," dedi. Başını iki yana salladı. "Aynı şey olmazdı. Ve o kadar güçlü de olmazdı. Dragos'un Wyr'leri birleştirirken yaptıklarını asla unutmayacağım. Bunu başka kimse yapamazdı. Ondan hoşlanmadığının farkındayım ama başka ne dersiniz deyin, onun yaptığı işi başka kimse yapamaz. Onda güç, hırs, acımasızlık ve finansal zeka var. Güçlülük ve refah. Bu müthiş bir kombinasyon. Bu sabah sen de oradaydın. Biz dünyanın en iyi Wyr dövüşçülerinden ikisiyiz ve o bizi ezdi geçti."

Öyle de yaptı.

Bir şekilde çılgınlıktan, şiddetten ve seksten uzaklaşmayı başarmışlardı ve neredeyse mantıklı bir konuşma yapıyorlardı. Quentin bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi ama ne ona ne de ona güvenmekten çok uzaktaydı. Kadının kendisine yumruk attığı yerde ağrıyan çenesini ovuşturdu ve bıyık altından güldü.

Hakkını vermeliydi, kız hiç beklemediği hamleler yapmıştı. Onu tekrar hafife alacak değildi. Ona dönerken başını eğdi ve kedi gibi bir gülümseme verdi. "Bizi dinle," dedi. "Eğer birisi daha iyi bilmeseydi, neredeyse ateşkes yapmak üzere olduğumuzu düşünebilirdi."

Daralan bakışlarında şeytani bir parıltı belirdi. "Ateşkes mi?" dedi. "Birbirimizi tokatladık, biraz çarpıştık, sürtüştük ve bir seferde üç kelimedenden fazla konuştuk diye mi? Siktir, hayır."

Onu harekete geçiren o içsel kırbaç mı? Bazen iyi hissettiriyordu.

"İşte gidiyoruz." diye mırıldandı.

Kiralama politikasını umursamadığını bilmesine rağmen hâlâ arabayı onun kullanmasına izin vermiyordu. Umurunda olmadığını bildiğiniz bir konuda bilgiçlik taslayan birinden daha sinir bozucu bir şey olamazdı.

Arabayı otoyol girişine geri sürdü ve birkaç dakika içinde güneybatıya, Bohemya Ormanı'na doğru ilerlemeye başladılar. O bir

bir kez hata yaptı. İkinci kez yapmadı. O sürücü koltuğundayken emniyet kemeri takmadan ön koltukta oturacak değildi.

Prag ve yakın çevresi yoğun bir kent yaşamına sahipti ama belli bir noktayı aştıklarında etrafları neredeyse ıssız güzellikte manzaralarla çevriliyordu, kırlar kış günü tüm renklerinden arınmıştı. Sanki görünmeyen dev bir el, sanayileşmiş bölgenin tüm dumanını alıp manzaranın üzerine sürmüştü.

Quentin daha iyi biliyordu. Çek Cumhuriyeti'nde daha güzel havalarda seyahat etmişti ve mavi gökyüzünü, yeşil tarlaları ve zengin renkli gölleri hatırlıyordu.

Bir süre sessizlik içinde yolculuk ettiler. İkisi de radyoyu açmak için uzanmadı. Daha önceki tutkularının sıcaklığı, yanan bir şöminede yarı yarıya sönmüş kömürler gibi devam ediyordu. Olanların görüntüleri zihninde yanıp sönmeye devam ediyordu. Onu nasıl kandırmış ve metal kapıya sıkıştırmıştı, zayıf vücudu onunkine bastırmıştı. Onu yere çarpışı ve elleriyle boğazını sıkarak tutuşu.

Eli göğsündeydi. Kalçaları adamınkilere kenetlenmişti. Vücudu onun altında dalgalanıyordu.

Bu onu rahatsız ediyordu ama çok şiddetli oldukları için değil. Çünkü bunu tekrar yapmak istiyordu.

Özünde karanlık bir şeyin, hayatı boyunca tasmalı tuttuğu bir şeyin serbest kaldığını ve kaçak koştüğünü hissetti. Elinden geldiğince kontrolü elinde tutan o, kendini hiç de kontrol altında hissetmiyordu. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Ona baktığında Aryal kaşlarını çatmış, derin düşüncelere dalmıştı.

Sessizliği ilk o bozdu. "Dragos bildiği kadarıyla Numenlaur'un tek bir geçiş yolu olduğunu söylemişti, o da buraya, Dünya'ya giden ve uzun zaman önce kapatılmış olan geçit. Ama Numenlaur ordusu onlarla karşılaştığımızda Lirithriel Elfleri'nin Öteki diyarındaydı, yani Numenlaur'dan gerçekten de tek bir geçiş yolu mu var yoksa o da Öteki diyara mı bağlanıyor?"

Dünya oluştuğunda, zaman ve uzay bükülerek Dünya'ya ve bazen de birbirlerine boyutsal geçiş geçitleriyle bağlanan Öteki diyarları yaratmıştı. Bunlar, yanıcı teknolojilerin işe yaramadığı ve zamanın Quentin'in anakara olarak düşünmekten hoşlandığı yerde olduğundan farklı işlediği, büyü açısından zengin yerlerdi.

Bazen Öteki diyarlar, Adriyel'in Karanlık Fae diyarı gibi muazzamdı ve diğer yerlere birkaç geçiş geçidi vardı. Bazen de Öteki diyarlar hiçbir yere çıkmayan boşluklardan ibaretti.

Quentin'in gözleri uykusuz geçen gecedan ve uzun uçuştan dolayı hâlâ kuruydu. Onları ovuşturarak, "Dragos haklı. Numenlaur'da sadece bir geçit var."

Ona kaşlarını çatarak bir bakış gönderdi. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Malzeme almaya gittiğimde Ferion'la konuştum," dedi ona. Kadın başını çevirip ona bakınca sinirli bir şekilde ekledi: "Bu konuda sinirlenme ve gözlerini yoldan ayırma. Devlet sırlarını satmıyordum. Dragos görevimizi gizli tutmamız konusunda hiçbir şey söylemedi."

Ağzına bir dilim limon tıkmış gibi baktı ama bir süre sonra homurdandı, "Yeterince adil. Yeni Yüce Lord'la kişisel bir bağlantınız olduğunu bilmiyordum."

"Yakın bir bağ değil," dedi. "Biz evlilik yoluyla aileyiz." "Onu telefonla arayabilecek kadar yakın bir bağ," dedi. işaret etti.

Kırmızı yıldızları görene kadar baş ve işaret parmaklarını kapalı göz kapaklarına bastırdı. "Ben gençken birlikte biraz zaman geçirirdik, tatile çıkardık, ava çıkardık falan. Şimdi Yüce Lord oldu, sanırım onu telefonla aramak zamanla daha da zorlaşacak."

Bu konu üzerinde düşündü. "Ferion'un merhum Yüce Lord Calondir'in oğlu olduğunu duymuştum ama o da Beluviel'in oğlu mu? Bir bebek yapmak için iki kişi gerekir ve kadın bu süreçte açık ara daha önemli bir role sahiptir, ancak bir noktada Beluviel her zaman konuşmadan kaybolur."

"Ferion Beluviel'in oğlu değil," dedi. "Uzun zaman önce doğdu. Beluviel ve Calondir'in her zaman iyi geçinemedikleri dışında tüm hikâyeyi bilmiyorum. Ferion doğduğunda ayrı hayatlar yaşıyorlardı. Daha sonra, Birleşik Devletler haline gelen yerde Elf demesi kurulduğunda tekrar bir araya geldiler ve o zamandan beri güçlü bir ortaklık olarak kaldılar, en azından kamusal ve politik anlamda. Özel hayatlarındaki gerçeklik hakkında konuşamam."

Aryal dudaklarını büzdü. "Beluviel Calondir'in eşi olduğuna göre, neden Yüce Leydi ya da her ne deniyorsa o olmadı?"

Omuz silkti. "Dediğim gibi, o aile çevresinin içinde değilim ama duyduğuma göre Beluviel Lirithriel Elflerinin Leydisi olmak istememiş."

"Yazık," dedi. "Ferion'a karşı değilim ama Beluviel'i her zaman sevmişimdir." Ona bir bakış attı. "Peki onunla konuştuğunda ne dedi?"

"Dragos haklıydı, Ferion aşırı genişlemiş. Numenlaur'u düşünmüş ama geçidi korumaları için küçük bir Elf grubu göndermekten başka bir şey yapmaya fırsat bulamamış. Ayrıca Lirithriel'in Öteki toprakları üzerinden Numenlaur ordusunun izini kaynağına kadar takip etmeleri için bazı iz sürücüler gönderdi."

"Neden?"

"Gaeleval'in, ordunun geri kalanına ayak uyduramayacak kadar hasta ya da yaralı olabilecek büyülenmiş Elfleri terk etmediğinden emin olmak istedi."

Aryal yüzünü buruşturdu. "Kimseyi bulup bulmadıklarını biliyor musun?" "Canlı kimse yok," dedi suratsızca.

Kadın sessizce küfretti.

Quentin derin bir nefes aldı. "Her neyse, Numenlaur Bohemya Ormanı'ndaki tek geçiş yolu değil. Lirithriel Öteki Diyarı'na giden bir tane de var."

Aryal kaşlarını çatı. "Sanırım şaşırmadım. Bu iki geçitten daha fazlası bile olabilir. Bohemya Ormanı çok eski ve cadılarla dolu bir yer. Lirithriel Ormanı'nın yanmadan önceki hali gibi hisli değil, sadece cadısal."

Quentin onun ne demek istediğini anlamıştı. Çekler tarafından *Šumava* olarak adlandırılan Bohemya Ormanı aslında Çek Cumhuriyeti'nden Avusturya ve Almanya'ya kadar uzanan alçak bir dağ silsilesiydi ve bölge dünyanın en eski ormanlarından birini barındırıyordu.

Quentin gençken orada yürüyüş yaparak biraz zaman geçirmişti. İlk başta efsanevi Numenlaurian geçidinin olduğu söylenen yere bakmaya gitmişti, ancak geçidi engellemek için kullanılan büyü onu dışarıdan gelen gözlerden saklamıştı ve bulunduğu yeri bulduğuna asla emin olamamıştı.

Ona şöyle dedi: "Gaeleval iki geçidin yakınlığından yararlandı. Ordusunu Numenlaur'dan çıkardı, ormanın içinden geçirdi ve sonra ikinci geçitten Lirithriel Diğer topraklarına soktu. Burada, Dünya'da hiç kimse bir şey bilmiyordu."

"Eğer Ferion'un Numenlaur geçidinde Elf muhafızları varsa, o zaman bizim görevimiz sadece isimden ibaret," dedi Aryal. İçini çekti. "Görevin ana kısmı öyle değil. Dragos'un bizi buraya gönderme nedeninin yarısından fazlası bizden kurtulmaktır."

Quentin çenesini öne doğru eğdi. Bunu inkâr edemezdi. Aryal'la aynı anda yan tarafa baktı. İkisi de aynı anda kahkahayı patlatınca çok şaşırdı.

Garip, neredeyse iyi hissettirmişti, sanki bir anlık dostluğu paylaşmışlardı. Gülüşü soldu ve bu düşünceye kaşlarını çattı. "Bunların hiçbirini Ferion için yapmıyor olabiliriz ama geçidi kontrol edeceğimizden memnun. Geri döndüğümüzde ona bilgi vermemi istedi. Ormanda cep telefonu çekmiyor ve içeri girdiklerinden beri muhafızlardan hiçbir şey duymamış."

Kızın kaşları kalktı. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Tam olarak söylemedi ama konuşmanın özüne bakılırsa en az üç hafta önce olmalı." Quentin elinden geldiğince bacaklarını düzeltmeye çalıştı. Kasları bu kadar uzun süre bu kadar dar bir yerde oturmaya dayanamıyordu.

"Ve o zamandan beri onlardan haber almamış mı?" Kadın başını salladı.

"Özensiz.

Şimdiye kadar bir güncelleme için birini göndermiş olmaları gerekirdi."

İçini çekti. "Evet, bir güncelleme iyi olurdu ama bunun özensiz olduğunu bilemezsin. Numenlaur'a geçmeye ihtiyaç duymuş olabilirler. Eğer böyle bir şey olduysa, o zaman Öteki Diyar'daki zaman kaymasını da hesaba katmak zorundasınız. Ferion çok endişeli görünmüyordu. Sadece işlerin nasıl gittiğini duymaktan memnun olacaktır."

Bundan sonra tekrar sessizliğe büründüler, sanki bir tür nezaketle konuşmak yeterince zorlanmış ve daha fazla sürdüremez olmuşlardı. Yolculuğun bir saatinden biraz fazla bir süre sonra, Plze'nin biraz güneyinden , onları Ormanın kuzey kenarına götürecek daha güney bir yönde devam etmek için otoyolları değiştirdiler. Bir başka kentsel kümelenmenin içinden geçtikten sonra hızla tekrar kırsal alana girdiler.

Orman bir tatil beldesi olarak popüleritesini artırıyor ve kayak merkezlerinin yanı sıra birkaç kamp alanına sahipti. Park edip yürümek zorunda kalmadan önce epey bir mesafe kat edebileceklerdi.

Yine de, yollar dar ve virajlı hale geldikçe Aryal Peugeot'yu yavaşlatmak zorunda kalıyordu. Trafik miktarı neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. Etraftaki alçak dağlar beyaz lekelerle kaplı olsa da,

Muhtemelen hem kayak merkezleri hem de kamp alanları terk edilmiş durumdaydı. Hava kayak için yeterli kar örtüsü oluşturmamaya kadar sıcaktı ama en dayanıklı kampçılar dışında herkes için çok soğuk ve nemliydi.

Aryal uzun süren sessizliği bozarak konuştu. "Tek başıma olsaydım şimdiye kadar çoktan havalanmış olurum ve kara büyüünü hissederek geçitleri araştırırdım."

Quentin yüzünü ovuşturdu. "Yaklaştığımızda bunu yapman hâlâ faydalı olabilir." Elinin üzerinden ona baktı. "Numenlaur kendini dünyaya kapatmadan önceki zamanı hatırlayacak kadar yaşlı olduğunu yeni fark ettim."

Bazen diğer nöbetçilerin Quentin'den ne kadar yaşlı olduğunu unutmak kolaydı, buna daha önce eski Grek savaşlarından sanki o savaşları yaşamış gibi söz eden Alex de dahildi. Wyr'ler, neredeyse tüm diğer Yaşlı Irklardan daha çok şimdiki zamanda yaşama eğilimindeydi. Quentin daha önce bunun hayvani doğalarıyla ilgili bir şey olması gerektiğini düşünmüştü.

"Elbette, yeterince yaşlıyım," dedi. "Ama dünya çok büyük bir yer ve Elflerin neler yaptığıyla hiç ilgilenmedim. Buradaki geçitlere hiç yaklaşmadım."

Neredeyse ona o kadar uzun zaman önce neyle ilgilendiğini soracaktı ki, sesini duymaya dayanamadığını hatırladı ve kendini tuttu.

Bunun yerine, "Ferion Numenlaur geçidinin hikâyelerde anlatılan yere çok yakın olduğunu doğruladı. Bu da o bölgeden daha önce geçtiğim anlamına geliyor. Kamp alanlarından birine park edip yürüyerek gelmemiz gerekecek."

"Pekâlâ." Durakladı. "Sanırım bir çiftlik evinde durup oda kiralayabileceğimiz noktayı geçtik."

Quentin yüzünü ovuşturdu. "Evet. Bu gece için iki seçeneğimiz var. Yakında bir kayak merkezine giden bir sapak var. Orayı denemek istersen açık olabilir. Ya da zorlayabiliriz."

Yüzünde bir bıçak gibi keskin ve parlak bir eğlence parladı. "Zorlanmayı severim."

Aralarında yanan cinsellik tekrar su yüzüne çıktı. Arabanın içini doldurdu. Kadının nefes alışının küçük sesini, koltuğunda kıpırdanırken havanın ince sürtünmesini dinledi.

Kadın kıvranıyordu.

Hareket halindeki bir araçta olmasalardı ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ona doğru ilerleyecek, sırtını bir yüzeye yaslayacaktı. Çenesini tutacak, başını geriye yatıracak ve boğazını ısıracaktı.

Sadece bunu onu öpmeden önce mi yoksa öptükten sonra mı yapacağını bilmiyordu.

"Seksten nefret ediyorum," diye tısladı.

Kadının gözleri ona doğru parladı. Öfkeli ya da acı çekmiş görünüyordu.

Ellerini kısa saçlarında gezdirdi ve kasıtlı olarak sırtını kamburlaştırarak gerindi. Elleri direksiyon simidinin üzerinde kenetlendi, böylece parmak eklemleri beyazlaştı.

Adam alçak ve yumuşak bir sesle güldü. Kadın başlattı. Vay canına, Harpy'nin derisinin altına girdiği kadar onun da derisinin altına girdiğini bilmek güzeldi.

Şok değeri konusunda iyiydi, bunu ona verebilirdi. Ağzından dökülenler bazen ona daha önce attığı yumruk kadar çığ olabiliyordu.

Belki de birkaç saattir onunla birlikte olduğu için bu fikrin çekiciliği artıyordu. Eğer onu öldürmesine izin vermeyecekse, en azından ikisi de hissizleşene kadar onu becerebilirdi.

O zaman belki de kadının vücuduna enjekte ettiği zehirden kurtulabilirdi.

Kadının gergin, sıkı vücudunun onu depo kapısına sıkıştırdığı anı hatırlayınca elleri yumruk oldu. Daha önce hiç kimse onu sıkıştırmamış, tahrik etmemiş ve sonra da yüzüne gülmemişti. Bunun için ona borçluydu. Sert ve çığ.

Hayatı sonsuz bir öfkeyle doluydu. Belki de birinin ona sırtını dönüp, tüm dünyanın peşinden koştuğu acımasızlıkla onun da peşinden koşmasının zamanı gelmişti.

Ve belki de birilerinin o cadaloza haddini bildirmesinin ve ona kimin patron olduğunu göstermesinin zamanı çoktan gelmişti.

== YEDİ ==

Aryal nihayet arabayı ıssız bir kamp alanındaki çakıllı park yerine park ettiğinde öğleden sonra olmuştu ve bulutlar yakındaki dağ zirvelerini gizliyordu. Yolculuğun son yarım saati boyunca kara büyüünün kışkırtıcı ipuçları duyularını gıdıklamaya başlamıştı. Uçmayı ve o ele geçmez duyguyu avlamayı, sıradağların üzerinde süzülmeyi ve ayaklarını kalın bulutlara vurmayı arzuluyordu.

Gün, alçak rakımlardaki yer yer karları eritecek kadar ısınmıştı ama Çek Cumhuriyeti'nde Mart ayında gün batımı erken gelir ve sıcaklık yeniden düşmeye başlamıştı. Arabanın kapısını açtığı anda, nemli soğuk hava yüzüne tokat gibi çarpan soğuk, ıslak bir bez gibiydi. Temiz hava harika kokuyordu, iyi ve canlandırıcı hissettiriyordu ama vücudundan akan sıcaklığı soğutmaya yetmiyordu.

Sonunda arabanın hapsinden kurtulduğu için minnettar, ağrıyan sırtını gerdi. Anında Quentin'in arabada gerinirkenki görüntüsü zihninde canlandı. Bunu yaparken büyük, tembel bir kedi gibi görünüyordu, mavi gözleri bronzlaşmış yüzünde canlıydı. Erkeklik ve kedi Wyr gibi kokuyordu. Bu koku burnuna geldi ve onu çılgına çevirdi. Wyr tarafı onu pençelemek istiyordu. Kahretsin, insan tarafı da onu pençelemek istiyordu.

Tanrım, bu uzun bir yolculuğa dönüşmüştü ve daha ilk günlerindeydiler. Ve tek tesellisi olan, sessiz sedasız, ufak tefek bir cinayet işlerse herkesin daha iyi olacağına dair inancını da kaybetmişti.

Aryal içgüdüleriyle hareket ediyordu ve tüm içgüdüleri uzun zamandır Quentin'in tehlikeli bir adam olduğunu haykırıyordu. Ve tehlikeliydi *de*. Pek az yaratık onu elleri boğazında yere yatırabilirdi.

Bunun bakış açısını çarpıtmasına izin vermiş miydi? Bu yüzden mi onu bu kadar acımasızca takip etmişti? Ne de olsa tehlikeli bir adamdan son derece tehlikeli bir suçlu olurdu.

Ama adam daha önce doğruyu söylüyordu, kadın da öyle; adamın yaptığı kaçakçılık gerçekten umurunda değildi. Eğer zorlar ve onun geçmişini araştırarak zamanını boşa harcamaya devam ederse, belki de onu nöbetçi pozisyonundan atmaya yetecek kadar kanıt elde edebilirdi, ama bu o n a neye mal olacaktı?

Zaten sevilen biriydi ve Pia'nın özel *arkadaşıydı*. Aryal sadece Dragos'un değil, Grym'in sözlerini ve kafeteryada onunla konuşmaya gittiğinde Graydon'ın ona soğuk bakışlarını da ciddiyle not etmişti. Sadece Dragos'a karşı değil, neredeyse diğer herkese karşı da hatırı sayılır özgürlüğünün tamamını kullanmıştı. Herkesin kızgınlık radarında üst sıralarda, hoşgörü radarında ise alt sıralardaydı. Kimsenin ilk dürtüsü onu rahat bırakmak olmayacaktı.

Bu yüzden araba yolculuğunu nadiren yaptığı bir şeyi yaparak, yani eylemlerinin olası sonuçlarını düşünerek geçirdi. Egzersiz beynini acıttı ve doğasını rencide etti. Ama sonuçta, tüm bu çaba ve kargaşa, onu zaten umursamadığı suçlardan dolayı suçlamak için olacaktı. Keşke bir casus olsaydı ya da Dragos'a ya da sevdiği başka birine karşı çok gizli bir suikast planına karışmış olsaydı!

En azından ondan nefret etmekten vazgeçmesi gerekmiyordu. Sadece "Tanrı'nın onu bir böcek gibi ezmesini ve böylece ezilmiş ve cansız bedenini masumca Dragos'a sunmasını beklemek" planından vazgeçmesi gerekiyordu.

Kabul etmeliydi ki, bu hayatı çok daha kolaylaştırmıştı.

Ayrıca plandan vazgeçmek de bir şeydi. Ona herhangi bir sebep verirse hâlâ canını çok yakabilirdi. Bu düşünce onu neşelendirdi.

Arabayı terk etmeleri gerekecekti, belki bir süreliğine, bu yüzden hava koşullarından korunmak için bazı ağaçların altında göze çarpmayan bir yere park etmişti. Etrafına bakınırken kamp alanında yemek pişirmek için kalıcı metal ızgaralar olduğunu fark etti. Muhtemelen küçük hayvanlar bunların yarısına yuva yapmıştı. Kendi ateş çemberini kurmayı tercih etti.

Bugünlük mola vermek için erkendi ama kendilerini harap etmeleri için de bir neden yoktu. Bu arazi güzeldi ama Mart ortasında pek de dost canlısı bir arazi sayılmazdı ve çok zorlayıp görevlerini bitirip erkenden eve dönecek halleri yoktu. Ve Dragos iki hafta dolmadan New York'a tekrar gelemeyeceklerini söylemişti.

Zaten uykusuz bir gece ve kıtalararası bir uçuş geçirmişlerdi ve Aryal dnden beri sadece bir öğün yemek yemişti. Kabul etmek gerekir ki bu büyük bir

ama vücudu ona bir tane daha yemeye hazır olduğunu söylüyordu.

Quentin de arabadan çıkmıştı. Bir kolunu arabanın tavanına dayayarak etrafı inceledi. Başını kaldırarak esintinin kokusunu aldı. "Bu dağlarda kurtlar var." dedi.

Nöbetçi olsun ya da olmasın, yeterince büyük bir yırtıcı hayvan sürüsü onlardan birini alt edebilirdi ama kurtlar ne onun ne de Quentin için gerçekten bir tehdit oluşturmuyordu. Herhangi bir kurt onların daha tehlikeli yırtıcılar olduğunu hisseder ve normalde onlardan uzak dururdu. Vahşi bir sürünün onlara saldırmak için çok önemli bir nedeni olması gerekirdi.

Ayrıca havalanabilir ve herhangi bir çatışmayı geride bırakabilirdi ve Quentin onlardan kaçamazsa, yüksek bir yere gidebilir, belki bir ağaca tırmanabilir ve onları bekleyebilirdi. Hava, herhangi bir vahşi sürüyü günlerce onu ağaca asacak kadar çaresiz hale getirecek kadar sert değildi.

Ancak kurtlar özellikle yemek pişirdiklerinde baş belası olabilirdi, bu yüzden yine de dikkatli olmaları gerekecekti. Hızlıca, "Kamp kurmalıyız," dedi.

Başını iki yana eğerek boyun kaslarını gerdi. "Pekâlâ. Bu sabah işin büyük kısmını ben yaptım, o yüzden ben gidip akşam yemeği için taze bir av bulabilir miyim diye bakacağım. Sen kamp kurabilirsin."

"Hey!" diye bağırdı. Avlanmak eğlenceli bir işti.

Onunla tartışmak için kalmadı. Bunun yerine devasa bir siyah pantere dönüştü ve ona anlamlı bir bakış attıktan sonra süzülerek uzaklaştı. Kadın yüzünü buruşturdu, etrafına baktı ve işe koyuldu.

Tek bir çadır kurup onu sahiplenmek istiyordu ama adam taze etle dönerse o da biraz istiyordu, bu yüzden yağmur ya da kar ihtimaline karşı iki ağacın arasına gerilmiş bir muşamba ve halkalı bir kamp ateşinin iki yanında daha fazla muşamba üzerine kurulmuş iki kubbe çadırla düzgün bir kamp kurdu. Modern malzemeler kamp yapmayı çocuk oyuncağı haline getirmişti. Kubbe çadırlar hafif, taşınabilir ve beş dakika içinde kurulabiliyordu.

Quentin sadece uyku tulumları almakla kalmamış, aynı zamanda onları toprağın acı soğuğundan koruyacak ince yalıtım pedleri de almıştı. Havalı yataklar kadar rahat değillerdi ama onlar kadar ağır ve hantal da değillerdi. Satın aldığı her şey ciddi ve uzun mesafeli yürüyüşler için son teknoloji ürünü ve hafifti.

En çok zaman alan şey kamp ateşi için odun toplamaktı. Bunun üzerinde hızlıca çalıştı ve ağaçlardan ölü odunları topladıktan sonra

hemen yakınında, önceki sezondan kalan odun olup olmadığını görmek için daha büyük kamp alanının etrafında koştu.

Şansı yaver gitti ve birkaç kucak dolusu odun buldu. Onları kampa geri taşıdı, ateşi yaktı ve arabadaki çantalardan birinde bulduğu yirmi altı yıllık viski şişesini açtı. Şişeden ilk yudumu aldığı anda, siyah panter, ağzında iki kış tavşanı ile karanlığın içinden süzüldü.

Yeni alevlerden yansıyan ışık panterin tuhaf, parlak mavi gözlerinde titreşiyor ve parlak siyah postu boyunca parlıyordu. Wyr formunun bu kadar siyah olması bir tuhaftı ama insan formundayken saçları koyu sarıydı. Muhtemelen karışık ırk mirasının bir ürünüydü. Ona doğru ilerlerken, ağır, zarif kasları derisinin altından akıyor ve ışığın uzun, güçlü vücudunda dalgalanmasına neden oluyordu.

Ense kökünün arkasındaki deri karıncalandı. Bu yüzden onun tehlikeli olduğuna bu kadar inanmıştı. Eğer ona bir yaban arısı gibi atılırsa, adam onu havadan yakalayacak hıza, güce ve cüsseye sahipti.

Tepkisini belli etmek istemedi, burnunu çekti, şişeden bir yudum daha aldı ve pantere şöyle dedi: "Avlanmak isteyen sendin. Bunları temizlemem için bana getirmesen iyi edersin. Ateş birkaç dakika içinde hazır olacak. Atla bakalım." Panter önce viski şişesine, sonra da gözlerini kırpmadan ona baktı. Kadın bir eliyle onu kışkııladı. "Hadi git, seni kokuşmuş kedi."

Panter tavşanların yere düşmesine izin verdi, sonra da en az hayvan kadar tehlikeli olan çömelmiş bir adama dönüştü. "Bu senin viskin değil." dedi.

O ana kadar, şişeyi onunla paylaşma konusunda her türlü beklentiye sahipti. Ne de olsa kamp arkadaşlarının yaptığı şey kaynakları paylaşmaktı, ama adamın tavrı onu keskin bir şekilde bir seksen döndürdü.

"Tabii ki öyle. Onu ben buldum, değil mi?" Uzun bir yudum daha aldı, şişenin kapağını kapattı ve bir kolunun altına sıkıca sıkıştırdı. Sonra da "Çadırını ben kurdum. Benim kurmama gerek yoktu."

Adam kadının kurduğu kampa şöyle bir baktı. "Bu yirmi altı yıllık bir şişe viskiye değmezdi," dedi. Yine de tavşanları toplayıp uzaklaştı ve çok geçmeden derisi yüzülmüş ve temizlenmiş leşlerle geri döndü.

O zamana kadar alevler durmadan yanıyordu. Çatallı dallardan çoktan bir kızartma şişi yapmış, üçüncü bir dalı da ateşin karşısına yerleştirmişti. Kısa sürede tavşanları şişin üzerine yerleştirdiler.

Son ışık da kaybolurken rüzgâr sertleşmişti ama kamp ateşi ışık ve ısı saçıyordu ve içki boğazından aşağı altın lav gibi kayan pürüzsüz bir ateşti. Aryal, böyle hava koşullarında geceyi dışarıda geçirmek zorunda kalmaktan ürperecek Wyr kentlilerini tanıyordu ama onlar medeniyet tarafından o kadar çok ehlileştirilmişlerdi ki, yumuşamış ve modern kolaylıklara bağımlı hale gelmişlerdi.

O Wyr'leri anlamıyordu. Ruhlarının bir parçasını kaybetmişlerdi ya da düz ekranları ve jakuzileri, elektrikleri ve buzdolapları ve başka şeyleri dışarıda tutan ama en önemlisi onları içeriye kilitleyen sürgüleri için takas etmişlerdi.

Geceyi seviyordu.

Akşam yemekleri pişmeye hazırlandıktan sonra Quentin çömeldiği yerden doğruldu, döndü ve ona ters ters baktı. "Ver şunu."

Huysuz ve sinirli görünüyordu. Ama onun yanında hep karamsar ve sinirli görünürdü. Ne zaman bir başkasına gülümsese, bu onu hep ürkütürdü. Birincisi, gülümseyebilme yeteneğine sahip olması, ikincisi de gülümsediğinde çok iyi görünmesiydi.

Neden onu sürekli kızdırma zorunluluğu hissediyordu? Dürüst olmak gerekirse, her zaman aksi değildi, sadece genellikle onu çıldırtan insanların yanındaydı. Başını iki yana salladı. "Bulanın elinde kalır. Bulundurmak kanunun onda dokuzu. Ayrıca, bunu yapmak istemiyorum."

"Senden nefret ediyorum," dedi Quentin, "o kadar tutkulu ki."

Başını salladı ve dudak büktü. "Siz genç Wyr her şeyi çok fazla hissediyorsunuz-"

Bu sefer ona saldırmadı. Onun yerine yavaşça ona doğru ilerledi, gözleri niyetle doluydu. Kadın viskinin kapağını açıp ağzına götürürken gülümsedi.

Adam şişeyi kaptı, parmaklarını şişenin dibine doladı ve içmesini engelledi. Kadın çekti, adam çekti ve kehribar rengi sıvı şişenin üstünden dışarı aktı.

"Merak ediyorum," dedi Quentin. "Her harpy senin gibi mi?"

Kendini destekledi ve şişeyi daha sert çekti. Adamın elinden kurtaramadı. Daha fazla sıvı dışarı aktı. "Biz oldukça nadir bulunuruz," dedi neşeyle. "Ben daha sosyal olanlardan biri sayılırım. Çoğu harpi toplum içinde yaşamaya pek tahammül edemez. Etraflarında çok fazla insan olunca kafayı bulurlar ve zıvanadan çıkarlar."

"Sosyal." Bir kahkaha attı ve şişe gövdelerinin arasına sıkışana kadar biraz daha ilerledi. Adam şişenin boynunu kavradı, elleri kadınıninkilerle sandviç oldu.

Kadın başını eğdi ve onu değerlendirdi. Adam saldırganlaşmaya ve kişisel alanına girmeye karar verdi diye geri çekilecek hali yoktu ya. Adamdan dalga dalga sıcaklık yayıldı. Ateşten gelen ısıdan daha lezzetli hissettiriyordu.

Yumuşak bir sesle, "Ne yapıyorsun Quentin?" dedi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi adam, aynı yumuşaklıkla. "Grym sende ne buluyor ki?"

Kadın patladı. "Bu konuyu daha kaç kere açacaksın? *Biz sevgili değiliz!* Grym ve ben arkadaşız. Sana bir haberim var. Ben. Var. Var. Arkadaşlarım var. Belki bu kavramı kavramak senin için biraz zor olabilir."

Elini kızın ağzının üzerine koydu.

Kokusunu burnunun dibine kadar yaklaştırdı. Avucu dudaklarında sert ve nasırlı bir his uyandırdı. Teninin tuzlu olup olmadığını anlamak için neredeyse yalayacaktı.

Telepatik olarak, "*Bu şimdiye kadar gördüğüm en aptalca jestlerden biri olmalı,*" dedi.

"Ama çok güzel görünüyor." diye homurdandı.

Onunla birlikte olan kadını hatırladı, yumuşak ve kadınsı, kelepçeli ve itaatkâr. Kontrolü ona vermek nasıl bir şey olurdu? Ona istediği her şeyi yaparken, güçlü bedeninin onun üzerinde, onun içinde hareket ettiğini hissetmek? Her şeyi.

Onun durumunda, muhtemelen onu tekrar boğazlama fırsatını değerlendirecekti. Kontrolü ona verse nasıl olurdu? Derisi diken diken oldu,

Sıcak bir ürperti.

Ağzını adamın elinden çekti ve kendi kendine, "Seni öldürecektim," dediğini duydu.

Bunu itiraf etmeyi pek de planlamamıştı. Adam gülerken onun zayıf yüzünü dikkatle izledi, aralarındaki şişede titreşen alçak, hınzır bir kıkırdama.

Bakışları pervasızlaşmıştı. "Ben de seni öldürecektim."

Kızın kaşları kalktı. "Denemiş olabilirsin."

Aslında o da başarmış olabilirdi, tıpkı onun gibi. Sentinel'in Sentinel'e karşı savaştığı hiçbir zaman olmamıştı. Her birinin son derece bireyselleştirilmiş yetenekleri vardı. Gryphonların yetenekleri bile diğerlerinden farklıydı.

Birbirleriyle. Ama güç, çeviklik ve kurnazlık açısından hepsi birbiriyle kıyaslanabilirdi.

Adam şişeyi tekrar çekiştirdi ve bu kez halat çekme savaşına olan ilgisini kaybeden kadın bıraktı. Adam uzun bir çekiş yaptı. İçerken boğazındaki uzun kasların çalışmasını izledi. Bitirdiğinde, "Hâlâ deneyebilirim," dedi.

Kadının gülümsemesi alaycı bir hal aldı. Bu onların yumuşama versiyonu muydu? Eğer gerçekten denemek isteseydi bundan bahsetmezdi. İkisi de konuşmazdı. Niyetlerini bu kadar belli etmezlerdi. Ona, "Şimdi sadece flört ediyorsun," dedi.

Pişmekte olan etin yağı ateşe damladı ve tısladı. Seksi ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılırken, ağır adımlarla ondan uzaklaştı.

Neredeyse onu ceketinden yakalayıp tekrar yüzüne bakması için çekecekti ama yırtıcı dürtüsünü kontrol etti ve adamın çömelerek tavşanları şişin üzerinde çevirmesini izledi. Her iki tavşana da içki sıçrattı. Bu alevlerin alevlenmesine ve etin kızarmasına neden oldu.

Onun dizlerinin üzerindeki görüntüsü hoşuna gitmişti. Başını yalvarırcasına arkaya eğmiş olsaydı daha çok hoşuna giderdi. Alfa erkeği, ona boyun eğmişti.

Wyr formuna dönüşme dürtüsünün onu neden ele geçirdiğini bilmiyordu. Sadece yaptı ve onun arkasından yürüdü. Sessiz olmasına rağmen adamın sırtı gerilmişti. Onun her hareketinin farkındaydı.

Bir pençesiyle kulağının kabuğunu izlemek için uzandı. "Güzel, yumuşak kızlara hükmetmeyi seviyorsun," diye fısıldadı. "Ordövrler. İçindeki maço bir şeyi besliyor, değil mi? Kendini büyük, güçlü bir adam gibi hissetmeni sağlıyor." Adam başını çevirip ona baktı, ateş ışığı saçlarını yaldızlıyordu. Kulağının içindeki hassas kıvrımları çok hafifçe okşadı ve vücudunu sarsan titremeyi izlerken gülümsedi. "Çok güzel oyunlar oynuyorsun. Deri bir şerit, oyuncak kelepçeler. Hiçbiri gerçek değil. Kontrolü gerçekten kendine bırakmaya asla cesaret edemezsin, değil mi? Sende o yürek yok."

Adam onun kanatlarına ve vücudunun aşağısına baktı. Yüzü ateşten daha sıcak bir şeyle parlıyordu. Kasıtlı olarak ayağa kalktı ve ona baktı. "Ne yapacağımı ya da neye cüret edeceğimi bilemezsin," dedi.

Kanatları alevlendi. İşaret parmağıyla pençesinin jilet gibi keskin ucunu adamın alt dudağının kıvrımına bastırdı. Tek bir yakut damlası kan fişkirana kadar çok nazikçe bastırdı.

Adam ne kıpırdadı ne de arkasını döndü. Tüm kemikleri göze çarpıyordu, gölgeler hissettiği her neyse onun gücüyle vurgulanmıştı.

Harpy öne doğru eğildi ve kan damlasını yalayarak uzaklaştırdı. Kanının tadı zengin ve ağırdı, dudaklarının tadı ise viski gibiydi.

Uzaya fırlamak için duyduğu telaşlı dürtüyü zar zor bastırarak gülümsedi. "Kontrolü bana bırakman için sana meydan okuyorum," dedi.

"Bu benim kanımı ikinci kez çekişin," dedi dişlerinin arasından. "Bunun için sana bir şey borçluyum."

Onun ne hissettiğini bilmesine imkân yoktu, sadece sanki çok uzun zamandır koşuyormuş gibi ağır ağır nefes almasına neden olacak kadar güçlü bir şey olduğunu biliyordu. Kendi dudağını yaladı, dilini onunkinin gittiği yere dokundurdu.

Ve yine seks gibi kokuyordu, sıcak ve boğucu ve herhangi bir likörden daha sarhoş edici. "*Vazgeçmen için sana meydan okuyorum*" diye tısladı.

Adam onu çenesinden yakaladığında gözleri parladı. Pençeleri ortaya çıkmıştı. "Bu meydan okumayı kabul ediyorum," diye hırladı. "Kontrolü bana bırakır bırakmaz."

Kahkahası açıklığın üzerinde çınladı. Çenesini adamın elinden çekip aldı. Sonra gecenin içine atlama arzusuna teslim oldu. Arkasına bakmadan açıklıktan kanat çırparak uzaklaştı.

Harpy'yi kimse kontrol etmiyordu. Hiç kimse.

Quentin iki tavşanı da yedi, çünkü boş ver. Eğer Aryal burada kalmamayı seçerse, yakalayıp pişirdiği akşam yemeğini kaybetmiş olacaktı.

Sonra başını ellerinin arasına alıp oturdu. Arada bir kütükleri besledi. ve viski şişesinden bir yudum aldı. Tepelerindeki ağaçların arasından sert bir rüzgâr esiyordu. Yağmur ya da kar yağmamıştı ama Bohemya Ormanı'nda yılın bu zamanlarında hava durumu en iyi ihtimalle tahmin edilemezdi ve bu durum birkaç dakika içinde değişebilirdi.

O, kontrolü bırak. Aryal'a.

Bu hayatında duyduğu en yıkıcı, en saçma fikirdi.

Yine de Harpy'yle yüzleştğinde, ona karşı tepkisi her zamankinden daha kontrolsüz olmuştu.

Wyr formundayken ona daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Onu görünce nefesi kesilmişti. Hâlâ Aryal olarak tanınabiliyordu ama yüz hatları daha kalkık ve belirgin hale gelmişti. Onun

Delici gözleri kilometrelerce öteden avını seçebilirdi ve iyi tanrılar, o kanatlar. Arkasında kocaman bir yelpaze gibi açılmışlardı. Kısa, koyu gri tüyler kanatların üst kısımlarını, onları havada tutan güçlü kol kemiklerine yakın bir şekilde kaplıyordu. Bu tüyler kanattan aşağıya doğru koyulaşarak saf siyah olan uzun ana tüylere dönüşüyordu.

Yüzü gibi, çıplak vücudunun açık saçık, ince kemik yapısı ve kas yapısı da vurgulanmıştı. Hafif yüksek göğüslerinin ucunda küçük meme uçları vardı ve belinden aşağıya doğru kalçaları ve uzun bacakları yumuşak gibi görünen küçük gri tüylerle kaplıydı. Bir elini kalçasında gezdirdiğinde ne yapacağını merak etti.

Keşke bu kadar muhteşem olmasaydı.

Yabancı ve tamamen vahşi görünüyordu ve sonra yerçekimine meydan okuyarak havaya sıçradı. İşte o zaman anladı, Grym'in ne demek istediğini gerçekten anladı, çünkü bunu sadece kafasıyla kavramamıştı. İçgüdüleriyle de hissetmişti.

Modern bir kadının nasıl olması gerektiği kavramına uymuyordu ve bu da onu kendisi gibi modern, hak sahibi bir erkek için daha da sinir bozucu yapıyordu. Onun fikirlerine boyun eğmiyor ya da kendi sivri kişiliğini herhangi bir modern davranış konseptine uyacak şekilde maskeleyemiyordu, çünkü o modern değildi. O gerçekten de en eski ve en vahşi yaratıklardan biriydi.

Gerçek şu ki, muhtemelen Kule'ye bu kadar uyum sağlayabilmek için kendini bir şekilde dizginlemişti. Çoğunlukla, kesici aletlerini sözlü darbelere indirgemiş ve yırtıcı içgüdülerini araştırmalarına odaklamıştı. Geri kalanı ise sadece huysuzdu.

Fazla eğlenmeden kıkırdadı. Ona takıntılı hale geldiğini bile söyleyemezdi, çünkü zaten bir süredir ona takıntılıydı. Şimdi saplantısı cinselliğe dönüşmüştü ve bunu kapatamıyor gibiydi. Ya da belki de başından beri cinseldi ve o bunu yeni fark etmeye başlamıştı.

Kadın haklıydı. Cinsel kontrolünü hiç kimseye bırakmamıştı. Ona, o saf, vahşi yaratığa bırakmak nasıl bir şey olurdu? Bu asla gerçekleşmeyecekti, bu yüzden asla bilemeyecekti.

Ensesi karıncalandı ve içgüdüğü başını geriye eğip bulutlu gece göğüne bakmasını sağladı. Orada muhteşem bir kâbus spiral çiziyordu, kanatlarını sonuna kadar açmış, başını eğip ona bakıyordu.

Ne kadar zamandır oradaydı, tepesinde daireler çizerek onu izliyordu?

Vücudu sıkıştı. İçindeki panter ona doğru atılmak ve onu yeryüzüne sürüklemek istiyordu. Adam onu bedeniyle kaplamak ve tüm saflığını ve vahşiliğini ona teslim etmesini sağlamak istiyordu.

Aşağı indi ve ağaçların biraz uzağına kondu, kanatlarını geriye doğru çırpı ve insan formuna büründü. Sonra kampa doğru yürüdü. Yükseklerden uçmuş olmalıydı, çünkü siyah saçları ıslaklıkla parlıyordu.

Bir şekilde merkezlenmiş, canlanmış görünüyordu. Onun için uçmak, panter formuna girip ormanda koşmanın ona yaptığı şey olmalıydı. İşte o zaman bir aydınlanma yaşadı.

Tıpkı onun yaptığı gibi, onu da harekete geçiren bir kırbacı vardı.

Hiçbir şey söylemeden ateşin önünde çömeldi. Bir süre sessizlik içinde oturdular. Garip bir şekilde, neredeyse arkadaşça bir sessizlikti bu.

Quentin viskiye baktı. Sıvı şişenin içinde oldukça azalmıştı. Neyse ne. Kadına uzattı ve bir anlık tereddütten sonra kadın aldı.

"Yatak odamda beni gözetlediğinde," dedi, "hoşuna gitmişti."

Bunun üzerine başını eğdi, omuz silkmeden önce bir an düşündü. Bir ağız dolusu viski içti ve şişeyi ona geri uzattı. "Sikini sevdim. Kadın ve oyuncaklar beni rahatsız etti."

Adam bir kahkaha patlattı ve kadının ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "İtiraf edeceğim," dedi. "Kadın ve oyuncaklar beni de rahatsız etti."

Aryal ona yan gözle baktı. "O zaman neden yapıyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. Bu iyi bir soruydu.

Bunu neden yapmıştı?

Birkaç şey söyleyebilirdi ve bunlardan herhangi biri doğru olabilirdi. Bunu yaptı çünkü olmak istediği gibi yalnız biri değildi. Çünkü yüksek bir seks dürtüsü vardı ve bir şey arıyordu. Her neyse, henüz bulamamıştı.

Çünkü oyunlar doğru değildi ama bir şeye, olması gereken yere giden yoldaydılar. Çünkü oyunlar ona bir yapı veriyordu, kendisinden daha savunmasız birine zarar vermemek için kendini tutmanın bir yolunu.

İçtikten sonra "Karmaşık bir durum." dedi.

"Hayır, değil," dedi. "Sen de benim gibi bükülmüşsün." Adam ona yakından baktı. Onu kızdırmaya çalışmıyordu. Sadece doğruları söylüyordu.

gerçeği gördüğü gibi.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Barda giydiğin o tasarımcı kıyafetlerini giydirebilir ve cazibeyi açabilirsin, ama tüm kıyafetleri ve cazibeyi çıkarırsan, altında yaşıyan şey ham ve karanlıktır." Sesi düz ve sessizdi. "Gittiğin yolda kendini asla gerçekten bulamayacaksın. Her zaman huzursuz ve tatminsiz hissedeceksin, ta ki oynadığın oyunların içinde yaşıyan hayvanı beslemediğini fark edene kadar."

"Saçmalıyorsun," diye tersledi. Kadının sözleri onu iliklerine kadar ısırdı. Onunla alay ederek bu sözleri kendinden uzaklaştırmaya çalışırken, bir yandan da içinden kopup gelen bir parça her zamankinden daha sert bir şekilde kaçmaya devam ediyordu.

"yle miyim?" Ayağa kalktı ve terk edilmiş bir halde gerindi, insan teninde de Wyr formunda olduğu kadar zgr ve vahşiydi. Ona baktı ve bakışlarında daha önce onda hiç görmediği tuhaf bir ifade vardı. "Karanlıkta yanlış bir şey yok, biliyorsun," dedi neredeyse nazikçe. "Diğer her şey kadar güzel."

Kadın adırlardan birine doğru yürürken, kapağını açıp içeri girerken, adam ona baktı. enesindeki bir kas seğirdi. Susturmak için yanağını ovuşturdu ve viskisini bitirdi. İmemesi için hiçbir neden yoktu.

Sonra, kavga edecek kimse olmadığı için kendi çadırına girdi. Botlarını çıkardı ama uyku tulumuna tırmanırken giysilerinin geri kalanını çıkarmadı. Birkaç dakika içinde kendi vücut ısısı tulumu ısıtmıştı ve en azından fiziksel olarak yeterince rahattı.

Zihinsel olarak başka bir meseleydi. Dışarıdaki ateş sönene kadar çadırının gölgeli tavanına baktı. Sonra gözlerini kapadı ve kafasının içinde sessizlik kkrerken uyuyormuş gibi yaptı.

Çok karanlık olduğu yerde.

== SEKİZ ==

Sabah güneş ışığı ve daha sıcak bir hava getirmişti. Aryal kendi çadırından çıktığında Quentin çadırını yıkmış, muşambaları katlamış ve kamp ateşinin son korlarını da söndürmüştü. Boş ateş çemberine bakıyordu, yüzü uykudan bulanıklaşmıştı. Bu manzarayı ekşi bir şekilde düşündü. O çadırının tavanına bakarken, kız bir bebek gibi uyuyordu.

"Ben de kahve yapacaktım" dedi.

"Çok kötü," diye tersledi. "Harekete geçmemiz gerek."

"Demek bugün böyle geçecek, öyle mi?" Kadın bıkkın bir vazgeçiyorum hareketi yaptı, adama ters ters baktı ve çadırını indirdi.

Onun işini bitirmesini beklerken, iki kutu sosis ve fasulye açıp soğuk soğuk yedi. Kısa süre sonra Aryal da aynısını yaptı ve kahvaltısını yutarken yüzünü buruşturdu. Her ikisi de taşıyabilecekleri kadarını topladı, hafif kamp malzemeleri sırt çantalarının altına bağlandı.

Aryal çantasını omuzlayıp kayışlarını sıkarak sıkamaz, "Gidelim," dedi.

Aryal ona pis bir bakış attı. "Böyle bir ruh halindeyken seninle bütün gün yürüyüş yapmayacağım."

Bir ruh halinden bahsediyordu. Gözlerini devirdi ve ellerini kalçalarına koydu. "Sırtında bununla uçmaya mı çalışacaksın?"

Wyr şekil değiştirdiğinde, değişimin doğasında var olan bir büyü, giydikleri her şeyi onlarla birlikte dönüştürürdü. Spekülasyonlar bunun Wyr'lerin kendi kişisel alanlarını nasıl tanımladıklarıyla ilgili olduğu yönündeydi ama şekil değiştirme sırt çantası gibi özel yükler için işe yaramıyordu.

Omuz silkti. "Ben taşıyabilirim. Güneybatıya gidiyoruz, değil mi?"

"Evet," dedi, sesi kısa çıkmıştı. Götlük yaptığının farkındaydı ama kendini durduracak gibi de görünmüyordu. "Şu dağ eteklerinin tepesindeki sırtı görüyor musun? Sıradağlar boyunca kıvrılırken onu takip edin. Numenlaur'a giden geçit o sırtın bittiği yere yakın olacak."

"Doğru." Daha fazla konuşmaya zahmet etmedi. Şekil değiştirdi, kanatları çantanın kayışlarının her iki yanında da var oldu.

"Aryal," dedi.

Durup ona baktı, şık, siyah bir kaşını kaldırdı.

"Bensiz geçide incek kadar ileri gitme. Ferion'un geçidi korumaları için gönderdiği Elfler stresli ve yalnızlar. Arkadaşlarını ve ailelerini kaybettiler ve Lirithriel'de işlerin nasıl gittiğine dair haftalardır hiçbir haber alamadılar. Bir şey yapmadan önce benim oraya varmamı bekleyin." Durakladı, dişlerini sıkı ve ekledi, "Lütfen."

"Anlaşıldı." Ondan uzaklaştı ve havalandı.

Quentin onun irtifa kazanmasını izledi. Havada her şeyiyle kendine has bir havası vardı, uçuşuyla ilgili her şey zarif ve güç doluydu. Onunla tartışmak yerine gerçekten gitmeyi seçtiğine inanamıyordu. Bu ona hiç benzemiyordu.

Çelişkili duygularla boğuşarak yüzünü ovuşturdu. Bu sabah ne kadar yıpranmış hissetse de, onun varlığı yaraya tuz basmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ama yine de bu kadar zahmetsizce gidebildiği için ona kızgındı. Onunla kavga etmek istiyordu. Dün gece oldukça küstahça şeyler söylemişti ve o da buna itiraz etti.

Yine de sessizlik oldukça huzur vericiydi.

Eğer bir insan olsaydı, geçide kadar yürümesi birkaç gün sürerdi ve eğer bir kar fırtınası çıkarsa bu süre çok daha uzardı. Oraya uçarak Aryal kadar hızlı varamazdı ama yine de yolculuğu insanlardan daha hızlı yapabilirdi.

Kolay, yer yiyen bir tempoda koşmaya başladı. Yarım saat içinde o kadar sıcaqlamıştı ki durup ceketini ve kazağını çıkarmak zorunda kaldı. Onları katlayıp sırt çantasına dolgu malzemesi olarak kullandı ve tekrar giydi. Omuz askılarının cildini yıpratmayacağından emin olduktan sonra koşmaya devam etti.

O gün bulutlar, buz mavisi gökyüzünde şeffaf bir ipek gibi, beyaz bir film şeridinden biraz daha fazlasıydı. Geç kış güneşi parlaktı, ormanın sessiz yeşilleri ve kahverengileri üzerinde soluk altın rengindeydi. Yaprak döken ağaçlar yapraksızdı, bu da sık alanlarda daha uzağı görmesini sağlıyordu ama yaprak dökmeyen ağaçlar sık ve canlıydı.

İnişli çıkışlı çayırlarda ayağından daha emin bir şekilde hızlanabiliyordu ama ormandaki engebeli patikalar erimiş kar ve nemli yosunlarla kayganlaşmıştı. Orada sadece sabit, dikkatli bir koşu yapabiliyordu.

Sonra patikaların gitmediği bir noktaya ulaştı ve kendi başına yola çıkmak zorunda kaldı.

Sabah boyunca kara kara düşündü. Aryal'ın önceki gece söylediklerinin aksine, onun gibi biri değildi. Onun kendisiyle ilgili bir tür içsel gerçekle yüzleşmediğini varsaymıştı ama durum böyle değildi.

Özünde yaşayan karanlığın yanlış ya da kötü olduğunu düşünmüyordu. İçindeki şeyi inkâr etmeye ya da ondan saklanmaya çalışmadı.

Diğer herkesi bundan korumaya çalıştı.

Ne tür bir güce sahip olduğunu ve tehlikeli özelliklere sahip olduğunu biliyordu. Onu küçük yaşlardan itibaren hem büyü hem de dövüş sanatları konusunda eğitmiş olan babası da öyle. Babasının amacı, onun çok fazla yeteneği olan ama yeterince becerisi olmayan serseri bir mayın olmasını önlemektir. Quentin yetişkinliğe ulaştığında da eğitime devam etmişti çünkü zorlama ve baskı onun agresif doğasına hitap ediyordu.

Sonuç olarak tek bir darbeye öldürebiliyordu. Birkaç kemik kırmak daha da kolaydı, özellikle de seks partneri bir insansa.

Ama eğer Aryal söylediklerinde haklı değilse, neden hâlâ bu kadar huzursuz ve tatminsiz hissediyordu?

Gün ortasında tepeye ulaştı. Bir göle gelene kadar kenar boyunca ilerledi ve orada durmaya karar verdi. Kahvaltısını ve daha fazlasını uzun süre önce bitirmişti. Kemiklerini sıızlatan soğuk sudan kana kana içti. Göl öylesine koyu maviydi ki, yüzeyin altındaki derinliklerde kocaman bir safir yatıyormuş gibi görünüyordu.

Sonra, ateş yakıp yemek pişirmek için zaman ayırmak yerine, o sabah yaptığı şeyi yapmayı, yani birkaç konserve açıp içindekileri soğuk yemeyi tercih etti. İştah açıcı değildi ama yakacaktı. Yine de o gece sıcak bir yemek yemeyi dört gözle bekliyordu.

Yemeğini yerken devrilmiş bir ağacın büyük gövdesine oturdu. Vücudu yavaş yavaş serinledi ama hafif esinti terli teninde hâlâ iyi hissettiriyordu. Sıcaklık muhtemelen kırkların ortasındaydı ama tekrar kazağını giymek isteyeceği kadar soğuyacak kadar uzun süre durmayı planlamıyordu.

Üzerine bir gölge düştü. Yukarı baktı. Aryal tepesindeki bir termalde süzülüyordu. Döndü ve iniş için yaklaştı, sonra şekil değiştirdi ve ona doğru yürüdü. Rengi yüksekti ve manzaradaki diğer her şeyden daha canlı görünüyordu, yoğun bir enerji ve fizik yoğunluğu vardı.

Çantasını saklayacak bir yer bulmuştu çünkü artık onu taşımıyordu. Bakışları adamın çıplak göğsüne düştü ve öylece kaldı. Arkasını döndü ve yemeğinin son parçasını da çiğnemedi yuttu.

Aryal onun yanına oturdu, bacaklarını yukarı çekti ve kollarını dizlerine doladı. "İyi zaman geçiriyorsun," dedi. "Bir avcı kulübesi var, sanırım zorlarsan akşama kadar oraya ulaşabilirsin."

Bir avcı kulübesi en az dört duvarı, bir tavanı ve muhtemelen bir de şöminesi olan bir barınak olurdu. Avcıların kulübeleri nadiren büyük ve lüks yerlerdi. Birden fazla oda varsa şanslı sayılırlardı. Bu onunla tekrar dar bir alanı paylaşmak anlamına geliyordu. Hırıltıya yakın bir iç geçirdi. "Göreceğiz bakalım."

Botlarının burunlarını yukarı kaldırdı ve onlara baktı. "Bir geçit buldum."

Doyurucu ama tatmin edici olmayan yemeğine sinirlenmiş ve canı tatlı bir şeyler çektiği için çantasını karıştırıp bir enerji barı aramaya başlamıştı. Kaşlarını çatarak ona baktı. "*Bir* geçit mi buldun?"

Yüzünü buruşturdu ve bir omzunu kaldırdı. "Doğru yerde gibi görünüyor ama sorduğun gibi iniş yapmadım ve Numenlaur geçidi olup olmadığını bilmiyorum." Ona yan gözle baktı. "Mesele şu ki, yakınlarda hiç Elf görmedim, bu yüzden emin değilim."

Çikolatasının ambalajını yırtıp bir ısırık alırken bunu düşündü. "Bir kamp gördün mü?"

Kadın başını salladı. "Hiçbir şey görmedim. İkinci geçit olamaz, değil mi? Lirithriel Öteki topraklarına giden yol?"

Düşünceli düşünceli çiğnedi. Kızın rotasından bu kadar uzağa uçmuş olabileceğini düşünmemişti ama her ihtimale karşı, "Bulduğun yeri çizebilir misin?" diye sordu.

Ağaç gövdesinden kayarak bir sopa buldu ve gölün kenarındaki çamura çizmeye başladı. "Talimatlarınızı takip ettim. İşte sırt. Sıradağların geri kalanından güdük bir başparmak gibi ayrılan bu dağın kenarından kıvrılıyor."

Kaşlarını kaldırdı. Havadan kesinlikle eşsiz bir bakış açısı vardı. "Tamam." dedi.

"Sırt burada, derin ve büyük bir vadide bitiyor." Çamura doğru eğildi. "Aslında bir vadiden daha büyük, daha çok bir kanyona benziyor. Geçit orada."

"Kulağa doğru geliyor," dedi. "Unutma, geçidi hiç görmedim ama Ferion'un tarif ettiği şey aşağı yukarı bu. Diğer geçit oradan güneye doğru on beş-yirmi mil daha uzakta."

Başını kaldırıp ona baktı. "Peki Elf muhafızları nerede?"

"Elfler çevrelerine uyum sağlama konusunda çok iyidirler," dedi Ferion barı bitirirken. Boş kutuları duruladı, bir botunun topuğunun altında ezdi ve metali çantasına geri soktu.

Aryal ayağını yere vurarak durdu. "Bunu biliyorum." Kaşlarını çattı. "Tamam, belki iki ayağımı da toprağa basmadım ama çok alçaktan uçtum, ağaçların tepesinden ve bazen de aralarından geçtim. Muhafızların orada olduğunu sanmıyorum Quentin."

Ona uzun uzun baktı. Ona yasal düşüncesini sormakla vakit kaybetmedi, onun yerine hikâyesine odaklandı. Ayrıca ona eski bir kamp alanına dair herhangi bir işaret görüp görmediğini sorma zahmetine de girmede. Elfler kamptan ayrıldıklarında, topraktaki ziyaretlerine dair tüm izleri silmişlerdi. Eğer orada bulunmuş ve ayrılmış olsalardı, birinin bulması için herhangi bir işaret bırakmazlardı.

"Yani ya yanlış geçidi buldum..." dedi.

Çamura çizilmiş haritaya bir kez daha baktı. "Bulmadın."

"Ya da Elfler bir sebepten Numenlaur'a geçme ihtiyacı hissettiler," diye bitirdi.

"Sanırım öyle hissetmiş olabilirler," dedi. "Acaba karşıya geçmelerine ne sebep olmuş olabilir ve eğer geçtilerse, neden kendilerine emredildiği gibi bu uçta birini nöbetçi bırakmadılar?" Omuzları çantasını tekrar eline almasından memnun değildi. Çantasını geri takmadan önce durakladı. "Üçüncü bir olasılık daha var. Belki de hiç gelmediler."

"Olasılıklar ne olursa olsun, sadece iki soruya yol açıyorlar," dedi. "Elfler şimdi neredeler ve neden olmaları gereken yerde değiller?" Ona odaklandı. "Kes şunu. Çantanı çıkar."

Şüpheyile sordu, "Neden?"

"Ben alırım." Elini uzattı. "Onsuz daha iyi zaman geçirirsin. Eğer üstünü değiştirebilirsen, bu gece kulübeye kesinlikle ulaşırın. Geçit, o noktadan sonra sadece birkaç saatlik yürüyüş mesafesinde. Kuşluk vakti orada olabiliriz."

Bunu düşünürken durakladı ve kızın yüzünü inceledi. Çantasını teslim ederse, Aryal arabanın anahtarlarıyla birlikte tüm malzemelere sahip olacaktı.

Her şeyi alıp kaçmak gibi huysuzca bir şey yapmaya karar verse bile, hırsızlık ona zarar vermez, sadece rahatsızlık verirdi. Hayatta kalma becerilerinin araziyle başa çıkmak için fazlasıyla yeterli olduğunu biliyordu ve silahlarını üzerinde tutacaktı.

Bir an çok uzun süre tereddüt etmişti. Gözleri ya tiksintiyle ya da sabırsızlıkla kısıldı. "Aptal olma. En azından o noktayı geçtiğimizi sanıyordum."

"Peki," dedi adam. "Bir dakika bekle."

Tabanca ve bıçakların yanı sıra, ikisi de yanlarında kısa kılıçlar getirmişlerdi, çantalarının iç kısmına uzunlamasına yerleştirilebilen türden. Yasal olarak uzun kılıçlar da getirebilirlerdi ama bunlar uzun uçak yolculuklarında değmeyeceği kadar sorun yaratıyordu.

Bıçağı zaten üzerindeydi. Çantasını açıp kılıcı ve silahı çıkardı, sonra da çantayı ona uzattı.

Neredeyse hiç ses çıkarmadan homurdanarak giydi ve ağırlığını ayarladı. "Kulübe nerede?" diye sordu.

Ona yolu tarif etti, şekil değiştirdi ve gözle görülür bir şekilde kendini destekledi. Adamın gittiğinden çok daha uzağa gitmişti ve evet, daha hızlı mesafe kat etmesini sağlayan bir çift kanadı vardı ama aynı zamanda çevredeki araziye de büyük bir dikkatle keşfetmişti. Büyük bir Wyr kuşunun ağaçların arasında uçabilecek kadar alçaktan yere inmesinin kolay olduğunu sanmıyordu. Yorgun olmalıydı.

Söylemek istediği kelime boğazında düğümlendi. "Teşekkürler."

Yüzünü buruşturdu. "Sadece olabildiğince hızlı bir şekilde geçide ulaşmak istiyorum, o yüzden unut gitsin."

"Çoktan yaptım bile." Geride durdu ve onun kalkışını izledi.

Dostum, kız onun derisinin altına şimdiye kadar yaşadığı en sinir bozucu kıymık gibi girebilirdi ama bir şeyi kabul etmek zorundaydı. Uçarken gerçekten görülmeye değer bir şeydi.

O da şekil değiştirdi ve panter harpinin peşinden koşarak yörüngesinin yönünü takip etti.

. . .

Aryal avcının kulübesine rahatlamış bir şekilde indi ve ilk fırsatta Quentin'in sırt çantasından sıyrıldı. Bir harpy olarak gerektiğinde günlerce uçabilirdi ama bu doğal halinde kaldığı sürece geçerliydi.

fazladan yük taşımaya çalışıyordu. Silahlar, bazı konserve ve kurutulmuş yiyecekler, giysiler ve kamp malzemeleriyle hem kendisinin hem de Quentin'in çantaları havada taşımak için önemli bir ağırlık oluşturuyordu.

Kulübe bir çukurun içine yerleştirilmişti ve etrafı en şiddetli hava koşullarından biraz koruma sağlayacak ağaçlarla çevriliydi. Kaba saba bir binaydı, tek bir odadan fazlası değildi, tarla taşından bir şöminesi ve ahşap çerçeveli ranzaları vardı ama kulübede zaten bol miktarda yakacak odun depolanmıştı. Ayrıca tatlı su için berrak bir akarsu ve taze av hayvanları ya da balıklar için bir temizleme istasyonu da vardı.

Quentin'in çantasını bir köşeye attı, ocakta bir ateş yaktı ve sıcaklık alanı doldurmaya başladığında, uyku tulumunu alt ranzaya salladı ve bir iç çekişle kendini üzerine attı. Akşamın erken saatleri olduğunu tahmin etti, beş buçuk civarı. New York'a döndüğünde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Burada karanlık toprağın köşelerine yayılmaya başlıyor, utangaç yaratıkların saklandığı gizli cepleri örtüyordu. Bu gece soğuk olacaktı. Kar bile yağabilirdi.

Gözlerini kapadı ve sürüklendi. Sürüklenen tüm düşünceleri Quentin'e geri döndü.

Öğle yemeğini yerken ona üstsüz rastlamak şok etkisi yaratmıştı. Belki yaz mevsiminde olsaydık böyle olmazdı. Kış manzarasında onun geniş, çıplak omuzlarını görmeyi beklemiyordu ve sırf bakabilmek için birkaç dakika duraklamıştı.

Dün gece, gördüğü gerçeği söylediğinde yüzü taşa dönmüştü ve bu sabah öfkesi o kadar kötüydü ki yeterince hızlı uçup gidememişti. Ne söylediğinin onu bu kadar etkilediğinden emin değildi ama eğer gerçekten birbirlerini öldürmeyeceklerse, ikisi için de olabilecek en iyi şeyin birbirlerinden biraz uzaklaşmak ve yeniden toparlanmak olduğunu düşündü.

Bir gün boyunca beton ve asfaltla değil doğayla baş başa kalmak kendi mizacında harikalar yaratmıştı ve öğle vakti onunla konuştuğunda bu ona da yardımcı olmuş gibi görünüyordu. Pek neşeli olmasa da daha sakindi.

Ve yarı çıplaktı.

Kazan-kazan.

Gerindi, omuz kasları hoş bir şekilde ağrıyordu ve botlarını çıkardı. Sonra oturdu, kıyafetlerini çıkardı ve tekrar harpiye dönüştü. Üzerini değiştirdikten sonra dışarı çıkıp suda yüzdü.

Akarsu. Harpy dereyi çok severdi ama dağlardan erimiş karları taşıyan ısıricı soğukluktaki su, insan formundayken tadını çıkaramayacağı kadar soğuktu. Kulübede akan su olmadığı gibi, büyük miktarlarda suyu ısıtmanın da bir yolu yoktu, bu yüzden bu gece banyo yapmaya en yakın olduğu an buydu.

İşini bitirdikten sonra sıcak kulübeye geri döndü ve insan formuna büründü. Yeni iç çamaşırlarını giydi, ardından daha önce giydiği kıyafetleri giydi ve Quentin'i baştan çıkarmaya çalışıp çalışmayacağına karar vermeye çalışırken kulübenin kendisine ait olmasının verdiği huzur ve sessizliğin tadını çıkardı.

Nefret seksi hâlâ kulağa çok hoş geliyordu. Yerde yuvarlanırken ve çılgın maymunlar gibi birbirlerini becerirken onu ısırmak... Onun o muhteşem penisini vücuduna alabilir, bacaklarını etrafına kilitleyebilir, roket motorunu pompalayabilir ve ikisi de aya fırlayana kadar bırakmayabilirdi. Mmmm. Evet.

Ama o noktayı çoktan aşip başka bir garip yere varmışlardı bile. Hâlâ seks ve şiddetin birbirine karıştığı, birbirlerine asla yapmayı düşünmeyecekleri şeyleri yapmaya cesaret ettikleri öfkeli bir yerdi.

Bunun dışında.

Onu, *Quentin Caeravorn*'u dizlerinin üzerine çöktürmek, o seksi adamı dizginlemek ve ona bir süreliğine sahip olmak gerçekten muhteşem olurdu. İtaatkâr biri değildi ve bu onu daha da tatlı kılacaktı. Bunu düşünmek bile onun bu teklifi kabul etmesi için yeterliydi. Boyun eğdiği ve kontrolü ona bıraktığı bir zaman ve karşılığında o da aynısını ona verecekti.

Sorun şuydu ki, ikisi de itaatkâr tipler değildi. İkisi de baskın kişiliklerdi.

Hatta Aryal normal BDSM tanımına bile pek uymuyordu. Kısa bir süre kulüpleri keşfetmiş, ilgisini çekmişti ama sonuçta bu yaşam tarzı onun için fazla karmaşık ve stilize bir şeydi. Tüm davranış kurallarını öğrenmek için ne ilgisi ne de sabrı vardı. Quentin'in öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu.

Tüm kontrolü bir başkasına vermek ya radikal bir güven ve muazzam bir özenetim gerektiriyordu ya da belli bir tür intihar çılgınlığı.

Quentin'e güvenmiyordu ve onun da kendisine güvenmediğinden emindi.

Geriye sadece diğerk seçenek kalıyordu. Kendini tekrar alt ranzaya attı, kollarını başının üzerine uzattı ve güldü.

Kulübenin kapısı açıldı. Quentin içeri girdi ve orman kokularını da beraberinde getirdi. Taze ve soğuk hava odanın içine doldu.

Kulübenin etrafına baktı ve hızlı, değerkendirici bir bakışla her şeyi içine aldı. Ancak o zaman ona baktı, gözleri kısılmıştı. Kapıyı arkasından kapattı.

Aklından anlamsız kelimeler geçiyordu.

İşte buradasın, demek gelebildin. Tam zamanında geldin.

Gömleğini tekrar çıkarmak ister misin?

"Akşam yemeğini için bize ne hazırlayacaksın?" diye sordu.

Adam ona ters ters baktı, belli ki ruh hali normale dönmüştü. "Dün akşam yemek hazırladım ve sen hiçbirini yemek için etrafta kalmadın."

"O zaman öyleydi." Kadın esnedi. "Bu da şimdi."

"Şimdiye kadar akşam yemeğini için kendin bir şeyler hazırlayabilirdin," diye belirtti.

"Hayır, yapamam. Bugün çok şey yaptım ve daha yeni temizlendim." Kollarını başının arkasına koydu, göz kapaklarını indirerek onu izlerken, çantasını attığı köşeden aldı ve kulübenin tek masasının üzerine koydu. "Banyo tamamen senin."

Adam başını kaldırdı ve tekrar kulübenin etrafına, sonra da kaşlarını kaldırarak ona baktı. Kadın gülümseyerek kapıyı işaret etti ve adam güldü.

Bu ses daha önce çıplak göğsünün görüntüsünden bile daha şok ediciydi.

Bizi dinleyin, diye düşündü. Ben bir espri yapıyorum, o gülüyor. Aslında birbirimize karşı yarı yarıya medeni davranıyoruz.

Bu kavram o kadar tuhaftı ki, sanki bir tür fizik yasasıyla dalga geçiyorlarmış gibi hissetti.

Çantayı karıştırdıktan sonra masaya yiyecek kapları koydu. İkisinin de elinde birkaç kutu et yahnisi, birkaç enerji barı ve Aryal'ın dokunmaktansa ölümün kıyısında olmayı tercih edeceği birkaç kurutulmuş yemek kalmıştı. Seçimi düşündükten sonra başını salladı. "Boş ver. Şimdilik bu kadar yeter. Yarın avlanacağım."

Homurdandı ve ranzadan kalktı. "Birkaç kutu güveç ısıtayım." Adamdan iki kutu, çantasından da iki kutu aldı. O dışarıda kaybolurken, kadın tenekeleri açtı ve ateşe yakın bir yere koydu. Kısa bir süre sonra saçları nemli ve bronzlaşmış teniyle geri geldi.

yıkamaktan kızarmıştı. Onun yahniyi karıştırmasını ve kazağının kolunu kullanarak tenekeleri her taraftan ısınacak şekilde döndürmesini izledi.

Sessizlik giderek ağırlaşıyordu. Aklına başka kelimeler geldi, başka bir kadının söyleyebileceğini hayal ettiği şeyler.

Dün gece hakkında, umarım duygularını incitmemişimdir. Eğer kırdıysam, özür dilerim.

Sen iyi misin?

Ama mesele şu ki, söyledikleri için üzgün değildi. Gördüğü gerçeği söylemişti. Ve Quentin'in duygularını incitecek bir gücü olduğunu düşünmüyordu. Böyle bir şeyin olabilmesi için Quentin'in ona saygı duyması ve onun fikirlerinin kendisi için önemli olması gerekirdi. En fazla onu kızdırmış ve çileden çıkarmıştı.

İyi olup olmadığını sormaya gelince... Yan gözle onun açık vermeyen yüz ifadesine baktı. Yüzündeki güçlü kemikler ateş ışığında daha da belirginleşmişti. Alt dudağında bıraktığı küçük iz çoktan iyileşmişti. Her zamanki gibi kendi içine kapanık ve uzak görünüyordu; karmaşık, büyülü bir kilitle korunan, dövülmüş altından bir kapısı olan bir kale gibi.

Bu kapının kilidini açmak için ne gerekiyordu? Bilmediği bir dilde yazılmış bir tür büyü.

Bu ifadeyi gördüğünde her zaman yaptığı gibi onu iğneleme dürtüsü hissetti. İlk kez kendini tuttu. Bunun yerine sıcak kutuları ikişer ikişer masaya taşıdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Kadın cevap vermeden düşünceli bir şekilde kendi yahnisini yedi. Bir gün içinde ikinci teşekkür. İyi olabilirdi ama yine de biraz garip davranıyordu. Kendisini denklemden çıkarırsa geriye ne kalırdı?

"Ferion'un geçidi korumaları için gönderdiği Elflerden tanıdığın var mı?" diye sordu.

"Evet, tanıyorum." Bir tenekeden son kalan yahniyi kazıdı. "Dört kişiler, aralarında Linwe adında genç bir Elf de var, Ferion'un anne tarafından yeğeni."

Elf topluluğu birbirine sıkı sıkıya bağlıydı ve son trajediyle daha da kenetlenmişlerdi. Arkadaşlarından biri kaybolsa nasıl hissedeceğini biliyordu. Yüzünü ovuşturdu ve "Biliyorsun, geceyi burada geçirmek zorunda değiliz. İstersen geçide ulaşana kadar yolumuza devam edebiliriz."

Adam başını yemeğinden kaldırıp ona baktı. "Devam edelim."

"Evet." Adamın şaşkın bakışları karşısında gözleri büyüdü. "Onlar için endişeleniyorsun, değil mi?"

"Onlar için endişeleniyorum, evet," dedi. Boş kutuları itti. "Ama her ne olduysa, geldiğimizi bilmediklerini unutmamalıyız. Geçidin bu ucunda yokluklarını merak edeceğimize dair hiçbir fikirleri olamaz. Ve hiçbir emirlere itaatsizlik etmez, özellikle de böyle bir görevde. Ya bir hata yaptınız ve gerçekten de geçit girişinde kamp kurdular."
_"

"Ben bir hata yapmadım."

Onunla tartışmaya kalkışmadı. "Ya da orada olmamaları için zorlayıcı bir nedenleri olmalı. Onları diğer tarafta bulacağımıza hiç şüphe yok."

"Tamam," dedi. "Mantıklı. Ama gerekirse devam edebiliriz."

Çarpık bir gülümseme ağzının bir köşesini kapattı. "Az önce güzel bir şey yapmayı mı teklif ettin?"

Güzel. Kelimeyi duymazdan geldi ve burnunu çekti. "Sadece arkadaşlarım yok, onlar için endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve elimden gelirse onlara yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını ateşe doğru uzattı. "Niniane Lorelle ile arkadaşsınız, değil mi? Taç giyme törenine giderken ona yardım etmek için Adriyel'e gitmemiş miydin?"

"Evet, gittim, Rune ile birlikte."

Merakla ona baktı. "Nasıl bir şeydi?"

"Yolculuk mu? Kamp yapmak, bir cinayeti araştırmak, ihanete karışmış bazı insanları yakalamak ve bir sürü partiye gitmek. Eğlenceliydi." Esnedi. "Niniane'nin kaçırıldığı ve Tiago'nun neredeyse öldüğü kısım hariç."

Sesine eğlence karıştı. "Yolculukla ilgili anlattıkların ne kadar büyüleyici olsa da bunu kastetmemiştim. Adriyel nasıl bir yerdi?"

"Çok güzel." Kirpiklerinin altından onu inceledi. "Urien sınırı kapattığında sen henüz doğmamıştın, değil mi?"

"Bu doğru. Benim zamanımdan önceydi. Babam yarı Karanlık Fae ve yarı Elf ama Elf annesi tarafından büyütüldü ve aile ağacımızın Karanlık Fae koluyla yakın bağlarını sürdürmedi. Şimdi Palm Beach'te yaşıyor."

Yani annesi Wyr'di. Aryal ebeveyn sahibi olma kavramından çok etkilenmişti. Eğer bir ailesi olsaydı, onu delirteceklerini düşünüyordu. Ya da kendisinin onları. "Peki senin annen?"

Başını iki yana salladı. "Uzun zaman önce öldü."

"Niniane sınırları açtığından beri Karanlık Fae ailenle temasa geçmeyi denedin mi?"

Ağzında acımasız bir gülümseme belirdi. "Onlar da öldü. Ailenin o tarafı yanlış ata oynadı ve bu yüzden asıldı."

"Çık dışarı." Dik oturdu. "Niniane'in ailesini öldüren komploya dahil oldular mı?"

Omuz silkti. "Görünüşe göre öyle. Unutmayın, hiçbiriyle tanışmamıştım. Onlar benim için sadece isimlerdi. Babam bunu öğrendiğinde çok kızdı - Kraliçe'ye değil, kraliyet ailesinin öldürülmesine karıştıkları için ailemize."

"İlginç," diye mırıldandı. O gün tıraş olmamıştı ve çenesinde soluk altın tozu vardı. Sakalı, kafasındaki pürüzsüz, zarif saç örtüsünden daha açık bir tondurdu. Ara sıra başını eğdiğinde, ateş ışığı onu tam olarak yakalıyor ve cildinde küçük ışık kıvılcımları parlıyordu. Bu... dikkat dağıtıcıydı. Çenesini yalamak, sakalının yumuşak mı yoksa sert mi olduğunu anlamak ve o küçük ışık parıltılarını ısırmak istedi. Ona, "Pekâlâ, evet." dedi.

Neredeyse görülemeyecek kadar inceydi ama onu yakından izliyordu ve vücudunun gerildiğini anlayabiliyordu. Adam döndü ve ona baktı, bakışları engeller ve sırlarla doluydu. "Pekâlâ, evet-ne?"

"Cesaretini kabul edeceğim," dedi ve gülümsemesi yavaşça intihara doğru kayıyordu. "Eğer benimkini alırsan."

== DOKUZ ==

Bu onu şaşırtmıştı. Bunu onun canlı gözlerinin hızla büyümesinden anlayabiliyordu. Sonra bir kahkaha patlattı. Ses daha koyu, daha önceki kahkahasından daha sertti. "Sana inanmıyorum."

"İnanmalısın." Yavaşça ayağa kalktı ve o da ayağa kalktı, kedi gibi bir çabuklukla yukarı doğru sıçrayarak, o akşam gerçekten rahat olup olmadığını ya da görünüşünün samimiyetsiz olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Samimiyetsiz. Onu tanımlamak için bu kelimeyi kullanmayı seviyordu. Tam uyuyordu. Görünüşte, Kule'deki diğer herkes gibi yumuşak bir çekiciliği vardı ve içinde yaşadığını bildiği kılıcı gizliyordu.

Gerçekten merak ederek, "Kitty Lawyer'la nasıl anlaşıyordunuz?" diye sordu.

"Kiminle?" Boş boş baktı.

"Nöbetçi partisinin olduğu gece birlikte olduğun kız. Dişi aslan, avukat. Boyalı tırnaklı, yüksek topuklu ve sahiplenici." Kitty Lawyer onun da çenesini yalamıştı. Aryal'ın gülümsemesi bozuldu. Az öncesine kadar bunu unutmuştu.

Kesici bir hareket yaptı. "Konumuz bu değil, günüşiğim. *Senin* açtığın konu olduğunu da eklemeliyim. Tabii beni sinirlendirip sinirlendiremeyeceğini görmek için rastgele bir şeyler ortaya atmıyorsan."

Mmmm. Bir yükseliş. Kulağa eğlenceli geliyordu. Günaha sırtını döndü ve kendini konuştukları konuya konsantre olmaya zorladı. "Söylediklerimde ciddi dim."

"Şimdi de benimle taşak geçiyorsun. Bunu yapamayacağını biliyorsun." Masanın etrafında dönerek ona doğru geldi.

Yırtıcı içgüdüğü devreye girmişti. Ooh, muhtemelen etrafta çırpınmalı ve telaşlı davranmalıydı. Onun yerine gözleri büyüdü. "Senin yapabileceğinden daha fazla değil mi?"

Sanki fiziksel özelliklerini değerlendiriyormuş gibi onun etrafında döndü. "Bu yoldan zaten geçtik."

"Öyle mi?" Kadının sırtına ulaşmıştı, orada durdu, tam bir sessizlik içinde duruyordu. Onu sinirlendirmeye çalışıyordu. Ama işe yaramıyordu. Kıpırdamadan durdu, kollarını kavuşturdu, rahatlamış gibi görünürken içinde adrenalin harekete geçti. Tamam, belki biraz işe yarıyordu. "O yoldan farklı bir dönüş öneriyorum. Ama tabii ki ilgilenmiyorsan, bu konu hakkında konuşmayı hemen bırakıp yatabiliriz."

Adam ilgileniyordu. Ondan akan ilgiyi hissedebiliyordu. Tekrar dönüp ona baktı, yine rahat görünüyordu ama kadın daha iyi biliyordu. Çenesinin dibindeki nabız atışları hızlanmıştı. "Dinliyorum" diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldı. "Bir deney yapacağız ve bir zaman sınırı koyacağız. Her birimiz on beş dakika boyunca diğer kişi üzerinde tam kontrol sahibi olacağız. Sence bununla başa çıkabilir misin?"

Bu fikri bir kez düşündü mü, bir daha vazgeçemedi. On beş dakika kesinlikle yapılabilirdi. O kadar süre boyunca nefesini tutmak da dahil olmak üzere neredeyse her şeyi yapabilirdi. Onun kışına on beş dakika sahip olmak için buna kesinlikle değerdı.

Quentin şüpheli görünüyordu. Bir an düşündükten sonra, "Tamam. Ama bir şartla. Önce senin zamanın gelecek."

"Sen öyle san." Kadın homurdandı. "Yazı tura atarız."

"Yazı tura yok. Konuyu sen açtın. Bunlar senin şartların. Önce sen başla." Gülümsemesi beklentiyle kediye dönüşmüştü. "Ayrıca, beni iki kez kana buladın. Bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Kafamı kaldırıma vurdun ve boğazımı sıktın. İki kez."

"Beni lanet pençelerinle metal bir kapıya sıkıştırdın, Tanrı aşkına." Adam o kadar yaklaşmıştı ki, kadının yüzüne bakıyordu. Parmak ucunda durup birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. "Bana yumruk attın."

"Önce sen bana yumruk attın," diye belirtti. Beklediğinden çok daha hızlı bir yumruktu bu. Buna hayran kalmıştı ve bunu asla unutmamaya özen gösteriyordu.

"Sonsuza kadar böyle mi devam edeceğiz yoksa teklif ettiğin pazarlığı yapacak mısın?" Ona ateş ışığında parlayan sert bir gülümseme verdi, bir parmağını çenesinin altına koydu ve yüzünü öylece eğdi. Sonra ağzı onunkinin üzerinde gezinmeye başladı, tenleri zar zor birbirine değiyordu. "*Vazgeç Aryal*" diye fısıldadı.

Nefesi kısa ve hızlı geliyordu ve bunu bilmesi gerekiyordu, çünkü ona daha yakın olabilmesinin tek yolu onu Fransız öpücüğüyle öpmesiydi. Aryal

tekrar gülmeye başladı, ama bu sefer sesi kızgındı. Gerçekten de onun kendisiyle dalga geçtiğini düşünüyordu.

"Anlaştık." dedi.

Adam dondu

kaldı.

Gülme sırası ondaydı. Nerede bulursa bulsun, gevşeme hissini her zaman sevmişti. Bir uçurumdan atlamak, bir kovalamacaya başlatmak, tüm şüpheleri, soruları ve analizleri kaybetmek. O orijinal Nike kızıydı. Sadece yapıyordu.

Ona güvenmiyor olabilirdi ama kendi kararlarına güveniyordu. Onu ldrmeyecekti. Böyle bir ortamda bunu yapmasının ve eve döndüğünde Dragos'a bunu bir kaza olarak satmayı ummasının imkânı yoktu ve ayrıca daha önce bu konuda doğruyu söylüyordu. Tıpkı onun gibi, o da bir dürtü yaşamış ve bundan vazgeçmişti.

Eğer onu gerçekten çok incitirse, bir noktada onunla ilişkisini kesmek zorunda kalacaktı ve sonra sıra ona gelecekti.

Ve eğer anlaşmanın kendi payına düşen kısmından caymaya kalkarsa. Cehennem, kazıklanmış bir harpy kadar öfkeli değildir.

"On beş dakika," dedi ona. "Başlamaya hazır olduğunuzda iPhone'unuzun saatini ayarlayın. Bu kadar kısa bir srenin izini kaybetmek istemeyiz."

Kalbi içinde bir tavşan gibi hoplayıp zıplıyordu. Eğer onu durdurmak için üzerine atlayabilseydi, atlardı. Bundan ne kadar nefret edecekti? Gzn dlden ayırmaması gerekiyordu; onunla geçireceği zamandan ya da onun kıcını tekmelerken hissedeceği gerçekte bir haklılık duygusundan.

Başını eğererek, tam bir kuşku timsali gibi görünerek geri çekildi, iPhone'unu bulana kadar çantasını karıştırdı, açtı ve programladı. Başparmağı ekranın üzerinde gezinirken yukarı baktı. Beklenti, her zamankinden daha yırtıcı grnne kadar zayıf yüz hatlarını keskinleştirmişti. "Geri çekilmek için son şansın."

Bunu teklif etmesine bile şaşıran kadın, alaycı bir sesle homurdandı. "Sadece on beş dakika. O kadar da korkutucu değilsin. Yap hadi."

iPhone'a bastı. Havaya kaldırdı ve ona gösterdi. Ekranda on beş dakika geri sayıyordu. Dikkatlice masanın üzerine koydu.

Sonra ona doğru atıldı ve kadın onun bir şey yapmasını beklemesine rağmen, her nasılsa onun inanılmaz hızına hazır değildi. Onu duvara çarpına kadar geri itti. Sanki çok uzun zamandır dvşyorlarmış gibi ikisi de ağır ağır nefes alıyordu.

Uzun, sert vücudunu onunkine bastırdı ve bir eliyle çenesini tuttu, diğer eliyle de sertleşmiş bir parmağını burnunun altında tuttu.

"Kapa çeneni," dedi. "Yüksek sesle ya da telepatik olarak tek kelime etme. Senden on beş dakika sessizlik bekleyeceğiz. Bunun kafanı kıracağını biliyorum ve bunu düşünmek bile beni mutlu ediyor, o yüzden yap şunu. Bana dokunma ve kapa çeneni dedim mi?"

Burnundan kahkahalar fişkırdı. Ağzını açtı.

Adam ona ters ters baktı. "Tek kelime edersen, on beşini kaybedersin."

Ahh. Kelimeleri vardı, o kadar çok ki, otoyoldaki bir yığın gibi birbirlerine çarpıyorlardı. Sinirli bir ses çıkardı ve onları tutma çabasıyla biraz nefes nefese kaldı.

Adam onun saçlarını okşadı. Kadının bakışları adamın elinin hareketlerini takip etmek için yukarı ve yana kaydı. Yüz ifadesi keskin ve elektrikliydi. Kızın ifadesinde gördüğü şeyden büyülenmiş gibiydi. "Yapabilir misin?"

Kadın bakışlarını genişletti ve omuz silkti. Gerçekten de bilmiyordu. Hazırlandığı onca şey arasında bunu beklemiyordu. Düşman olarak şeytani biriydi. Potansiyel bir seks partneri olarak, şeytani kısmı katlanarak artıyordu.

Kıkırdadı ve boğuk sesi zafer ve niyet doluydu. Sonra başını eğdi ve onu öptü.

Gerçekten, gerçekten öptü onu. Derin ve dolgun, dili ağzını istila ediyor, dudakları sertleşmiş ve aç bir şekilde vücuduna bastırıyordu. Öptü ve öptü.

Elleri yukarı kalktı.

Telepatik olarak uyarıda bulundu, *Huh-uh*.

Havada asılı kaldılar. Yumruk şeklinde sıkıldılar.

Bu sırada kafasının içindeki otoyolda kelimeler yığılmaya devam etti. Enkaz muazzam ve çirkindi ve adam yavaşça, derinlemesine, duyuşsal bir şekilde ağzını keşfetmeye devam ederken, ellerini ondan uzak tutarken tüm bu kelimeleri geri tutmanın gücü, tüm vücudunun titremesine neden oldu.

Onu öpemeyeceğini hiç söylememişti. O da bunu yaptı, saldırgan bir şekilde, boğazında kısık bir sesle hırlarken ve adamın sıcak, hızlı nefesi yanağında gezinirken. Adamın kalçaları kadınıninkileri sıkıştırdı ve sertleşmiş sikinin uzun, sert boyu kadının karnına baskı yaptı.

Kalçalarını tutup onu kendine doğru daha sert çekme dürtüsüne kapıldı ve elleri birleşmeden önce kendini tam zamanında yakaladı.

Lanet olsun! *Neden onu bağlayıp bu işi kolaylaştırmamıştı ki?*

Elbette onun çırpınışını hissetti ve dudaklarına hınzırca güldü. Boğuk ses göğsünde titreşti. Ellerini beline koydu, kazağının ve altına giydiği ince pamuklu atletin altından geçirdi ve yüksek, hafif göğüslerine ulaşana kadar dar gövdesinin uzunluğundan yukarı kaydırıldı.

Hiç sütyen giymemişti. Onlardan nefret ederdi ve ihtiyacı da yoktu. Elleri çıplak, hassas teniyle çarpıştı ve ikisi de havayı emdi. Kadın kollarını savurdu ve yumrukları duvara çarptı.

Quentin. Caeravorn. Öyle. Dokunuyor. Bana.

Göğüslerinin okşanmasından hoşlanıyordu. Buna yabancı değildi. Yine de başını döndüren şey denklemin *Quentin* kısmıydı.

Her iki üstünü de yukarı çekti ve nasırlı başparmaklarını meme uçlarının esmer, dik etine sürterken çıplak gövdesine baktı. İçindeki hisler sarsıldı, nemlenen seksine çarpan şimşekler çaktı.

Ellerini ondan uzak tutabilmek için çaresizce tutunacak bir şey ararken pençeleri dışarı fırladı. Onları duvara sapladı ve tutundu. Yüz ifadesi sıkışmış, bronzlaşmış teni kararmıştı. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Kızın zihni tam olarak ne dediğini anlayamayacak kadar bulanıktı. Kulağa bir küfür gibi gelmişti.

Sonra, başparmağının tırnağıyla bir meme ucunu oynatmaya devam ederek başını daha da eğdi, diğer meme ucunu ağızına götürdü ve onu ısırdı.

Zevk şimşeklerine acı da katılıyor, her bir his diğerini neredeyse dayanılmaz bir seviyeye yükseltiyordu. Acı ve zevkin karışımını her zaman sevmişti, tıpkı konyağın çiğ ateşinin çikolatanın yumuşak tatlılığıyla birleşmesi gibi. Sözsüzce haykırdı, göğüslerini ona sunmak için sırtını kamburlaştırdı ve bir bacağı beline dolayarak onu kendine doğru daha sıkı çekti, ağrıyan etinin merkezini ereksiyonuna sürttü. Vücutlarından yayılan ısı onları kadife bir cehenneme çevirdi.

Yap şunu. Beni tekrar ısır. Neredeyse kendi dilinde boğuluyordu. Orospu çocuğu.

Isırıktan sonra, her çekişi bir darbe kadar yıkıcı olan güçlü bir şekilde emdi. Tekrar haykırdı, sesi vücudunda oluşan dayanılmaz ağrıyla birlikte keskinleşti.

Kabindeki tek ses, bir aciliyet karışımı yaratan cinsel seslerdi. Kumaşın aşınması, nefesin törpülenmesi, adamın çıkardığı sesler,

çıkardığı sesler.

Ta ki yabancı bir ses karışana kadar. Israrlı bir bip sesi.

Parçalanmış düşünceler ve dürtüler kafasındaki enkazın üzerine tırmandı ve kendilerini tutarlı hale getirmeye çalıştı. Bu da ne... Biri bu her neyse ona vurdu... Ses kesildi....

Farkına vardı.

Bu Quentin'in iPhone'undaki alarmdı.

Başını kaldırdı. Birbirlerine baktılar. Gözleri donuktu, elleri hâlâ göğüs kafesindeydi.

Ne yapmalıydı?

Devam etmesini istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Neredeyse onu tekrar öpmek için yakalayacaktı. Aslında bunu yapmadığına şaşırıyordu. Onu durduran tek şey, vücudunu kasıp kavuran açlıktan daha zorlayıcı olan tek şey, tek bir düşünceydi.

Pençelerini duvardan çıkarıp geri çekti ve avuç içleriyle adamın omuzlarına birkaç adım geri sendelemesine neden olacak kadar sert bir darbe indirdi. Yüzünde parlayan bir gülümsemeyle, "*Benim sıram,*" dedi.

Quentin yanıyordu. Vücudu alev alev yanıyor, zihni dumanla bulanıyordu.

Aryal'ın ona verdiği bu küçük güç dilimi şimdiye kadar deneyimlediği en baş döndürücü şeydi. Duyularını napalm gibi kasıp kavuruyor, her şeye yapıyor ve içindeki manzarayı dönüştürüyordu. Normalde zaptedilemez olan kadın artık onun kontrolü altındaydı.

Onun acı dolu arzuyla bükülmüş, sıra dışı yüzüne baktı. Pençelerini duvara saplarken ve kendisine söyleneni yapmak için mücadele ederken kollarındaki tendonlar göze çarpıyordu. Gövdesini duvardan uzaklaştırarak ona bilinçsizce bir teklifte bulunmuştu. Bu, göğüs kafesinin zarif kavisinin altında karnının çukurlaşmasına neden oldu. Bunun üzerinde, ince göğüslerinin kıvrımı kabarmıştı. Isırıp emdiği küçük meme ucu olgun bir kiraz gibi kızarmıştı.

Onunla ilgili her şey açık saçık, aerodinamik ve hız için inşa edilmişti.

Açgözlülük onu bütünüyle yuttu. Onu iki eliyle kavradı, parmakları etinin tuvaline baskı yapıyordu ve *şu anda benimsin* diye düşündü.

BIP BIP BIP BIP BIP BIP BIP.

Ne? Tutku dolu başını salladı.

Başını kaldırdı, koyu renk gözleri içsel bir fırtınayla çılgına dönmüştü. Bir şey ona çarptı ve birkaç adım geri atmasına neden oldu. Yarım saniye sonra bunun o olduğunu anladı.

"Benim sıram."

Hayır. Hayır. Durmaya, ondan vazgeçmeye hazır değildi.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," dedi. Kendi sesini tanıyamadı.

"Bu da başka bir pazarlık." Üstünü başını indirdi ve titreyen eliyle gürültülü iPhone'u işaret etti. "Bu konuda bir şey yap yoksa ben yapacağım."

Yüce Tanrım. Masaya doğru yürüdü ve telefona hafifçe vurdu; telefonun bitmek bilmeyen sesi kesildi. Sonra iki elini masanın üstüne dayadı ve nefes alış verişini kontrol etmeye çalıştı. Kadının uyarılma kokusu o kadar güçlü bir afrodisyaktı ki, dişlerine tekme yemiş gibi hissetti.

"Önümüzdeki on beş dakika için ayarlayacağım." Onu yumruklamaya başladı.

Kadın onun arkasına geçti, yanağını ensesine yaslarken uzun bedenini onunkinin hizasında kıvırdı. "Ya beklersem?" dedi tenine karşı.

Adam duyduklarına inanamayarak dondu kaldı. "Beklemezsin," diye homurdandı. Bekleyemezdi. Bunu yapacak gücü yoktu. Kahretsin, onun da bekleyecek gücü yoktu.

Kollarını ona doladı ve ellerini göğsünde gezdirdi. Ellerin vücutunda gezinmesini izleyerek, zoraki bir şekilde aşağıya baktı. Aleti de geri kalanıyla birlikte alev alev yanıyordu ve elleri ona yaklaştıkça sarsılıyordu.

"Hiç arkadan götürüldün mü?" diye fısıldadı.

Başını geriye eğdi, onun yaptığı ya da söylediği her şeye verdiği çılgınca tepkiye şaşırdı. Kabaca, "Erkekler bana göre değil," dedi.

Ellerinin baskısı, kot pantolonuna ulaştıklarında hafifledi. Ellerini kasıklarındaki ağrıyan şişkinliğin üzerinden alaycı bir okşamayla geçirdi. "Hiç strapon takan bir kadın tarafından götürüldün mü? Yapay penis kullanan? Ellerinin üzerinde patlayana kadar arkadan becerdin mi? Bundan şüpheliyim. Muhtemelen fazla baskınsın, değil mi?"

Kadının yarattığı görüntüler zihnini dağladı ve kendi tepkisi onu şaşırttı. Böyle bir şeyi asla düşünmez, kendini asla böyle bir başkasına teslim etmezdi.

Ama bunun dışında.

Aryal'ın arkasında hareket ettiğini, penisini iki eliyle kavrarken *içinde* hareket ettiğini düşündü. Bu kavram o kadar şaşırtıcı ve tuhaftı ki neredeyse pantolonunun içinde boşalacaktı.

Daha önce strapon diye bir şey hiç duymamış değildi. Aryal'ın bir tane kullandığı düşüncesi idi. Onun üzerinde. Yaptığı her şey o kadar seksiydi ki, kafasında olduğunu düşündüğü tüm kuralları yıkıyordu.

"Alarmı kuruyor muyum, kurmuyor muyum?" diye tısladı.

Elleri büküldü. Onun sert nefes alışını dinledi, sırtında hissetti. Bunu çok istiyordu. Bunu vücudunun sertliğinde hissedebiliyor, teninden yükselen zengin kokuda koklayabiliyordu.

İşin tuhafı, o da bunu çok istemeye başlamıştı.

Kendisi gibi olmasa da, kontrolü asla elden bırakmazdı. Onun aceleci bir şekilde olaylara atlamasında, aksi takdirde sahip olabileceği akıl sağlığının kırıntılarını ciddi şekilde mahveden bir şey vardı.

"Ayarla" dedi.

Düğmeye bastı ve on beş dakika ilerlemeye başlarken ekrana baktı.

Bıçak kılıfını ve silahının kılıfını takabilmek için kot pantolonuna bir kemer takmıştı. Ellerinin kemere gitmesini ve onu çözmesini izledi. Kemer halkalarından çekip çıkardı. "Kazağını çıkar."

Doğruldu, kazağını çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Hava aşırı ısınmış tenine iyi geldi.

"Arkanı dön," dedi kadın.

Onunla yüzleşmek için döndü, uzun zamandır düşmanı ve bu keşifte beklenmedik ortağı, hızla daha önce yaşadığı diğer tüm alışverişlerden daha samimi hale geliyordu.

Kadının ifadesi, kanında dolaşan aynı tür açlık dışında her şeyden arınmıştı. Hâlâ elinde tuttuğu kemere, sonra tekrar yüzüne baktı. Kadın onun bakışlarını karşıladı. "Masaya sırt üstü uzan."

Adam kemeri kapmak, boynuna dolamak ve onu bir kez daha öpmek için kendine çekmek isteyen içgüdüleriyle savaştı.

Ama o da pazarlığın kendi payına düşen kısmıyla mücadele etmiş ve bunu başarmıştı ve onun hoşuna giden şeylerden biri de bu mücadeleye ve onun bunun üstesinden nasıl geldiğine tanık olmaktı.

Bakışları keskin ve sabitti. Eğer bundan vazgeçerse, onunla ikinci bir şansı olmayacaktı, daha yeni tadına vardığı şeyi daha fazla keşfetme fırsatı olmayacaktı.

iPhone'u bir sandalyeye taşıdı, masanın kenarına oturdu ve arkasına yaslandı. Gövdesi, başından kıkına kadar masanın uzunluğunu kaplarken, bacakları yere döküldü. Bacaklarını tuttu ve başı bir köşede, karşı köşesi kalçalarının arasında bitene ve hafifçe ayrılmalarına neden olana kadar onu yana doğru itti.

"Bunu senin için bana yaptığından daha kolay hale getireceğim," dedi ona. Sesi parçalanmış gibiydi. "Ellerini başının üzerine koy."

Bakışları tekrar kemere gitti. Bu yüzden hâlâ ondaydı. Kolay olmayacaktı ama ne kadar sağlam olursa olsun deri bir kayış, kendini tehlikede hissettiğinde ya da koparacak kadar öfkелendiğinde onu tutamazdı. Yine de kollarını başının üzerine koyacak kadar içgüdülerini kontrol etmek için savaşıyorlardı. Kadının yüzünü dikkatle izleyerek bunu yaptı.

Kadın masanın etrafından dolaştı ve kemerin bir halkasını adamın ellerinin üzerinden geçirerek masanın ayağına bağladı. Sonra hızla geri döndü, kot pantolonunun düğmelerini açtı ve bacaklarından aşağı çekti. Böylece, birkaç dakika içinde çıplak kalmış ve kadının bakışları önünde bir ziyafet gibi yayılmıştı.

Çelişkili içgüduları daha da kaotik hale geldi ve vücudu sıkıştı. Bu savunmasızlık hissinden nefret ediyordu. Masanın üzerindeki kişi o olmamalıydı. Onun durduğu yerde duran kişi olmalıydı.

Geniş, sabit bakışlarla ona baktı, gözleri neredeyse tamamen siyah olacak şekilde açılmıştı. Kollarının şişkin kaslarında, göğsünün daralarak uzun karnına inen açısında, karnının üzerinde ağır ve kalın bir şekilde duran ereksiyonunda oyalanırken, bunu fiziksel bir dokunuş olarak hissetti.

Bacaklarını iyice ayırdı ve adamın boğazından bir hırıltı yükseldi. Kendini durduramadan kollarını bağlayan deri kayışı çekiştirmeye başladı. Kayış tuttu ve onu koparmadan önce durmayı başardı. Kalçalarıyla bacaklarını birbirinden ayırmak için bacaklarının arasından iten kadın, tek bir pençenin çıktığı işaret parmağını kaldırdı.

"Seni kanatmak hoşuma gidiyor," dedi ona nazik bir sesle. Pençesini bacağının kasıklarıyla birleştiği iç kıvrım boyunca gezdirdi. Bir an sonra, ona sığ bir kesik attığı yerde bir ateş hattı parladı.

Lanet olsun, onu işaretlemişti.

O anda ağzından çıkan hırıltı ateşli ve vahşiydi. Sesi onu öldüresiye vahşileştirecekmiş gibi geliyordu. Neredeyse yapabilecekmiş gibi hissediyordu. "Bu da ne Aryal?"

"Senin için küçük bir hatıra," diye fısıldadı. "Çabucak iyileşecek ama iyileşene kadar her hareket ettiğinde ya da pozisyon değiştirdiğinde bu anı düşüneceksin."

Bunun için onu yakalayacaktı. O-

Bacaklarının arasına indi, ağırlığını masaya dayadığı bir dirseğine verdi, sertleşmiş sikini kaldırdı ve onu bütün olarak yuttu.

Kafasındaki her şey öylesine parçalanmıştı ki, geriye kırıntılar bile kalmamıştı. Güzel bir ön sevişme, yalama, alay etme ya da baştan çıkarıcı bir şekilde ona bakma yoktu. Sadece boğazını açtı ve onu sonuna kadar içine aldı. Sonra geri çekildi ve geniş, kalın, hassas başı emdi. Birkaç dakika sonra başını tekrar aşağıya daldırdı.

Ona konsantre olurken gözleri kapalıydı, ağzı ve boğazı çok sıcak, ıslak, sıkı ve kendinden emindi. Zamanlayıcı ayarlandığı andan itibaren ne istediğini biliyordu ve onu elde etmişti, onu elde etmişti, en az çabayla ve boşa harcanan kelimeler olmadan.

Onu ağızıyla becerdi, sıkı bir pistonlama. Adam onu sikiyle sikti, yukarı ve yukarı iterken, kesiğin ateşi kanındaki ateşe katıldı. Bacaklarını kadının sırtına dolayarak onu yerinde tuttu. Onu çalıştırırken dar kesesini avuçladı, yuvarlak, hassas eti sıkı ve şekillendirdi. Sonra elini kendi vücuduna götürdü.

Onun ne yaptığını anlaması bir an aldı. Onu emerken kendini de çalıştırıyordu.

Tanrım, patlaması artıyordu ve sanki uzun zamandır geliyormuş gibi hissediyordu. Kesinlikle yıllar. Belki de tüm hayatı boyunca.

BIP BIP BIP BIP BIP BIP BIP.

İkisi de dondu kaldı. Kadın başını adamın penisinden kaldırıp ona baktı.

İşte yüzündeydi, her şeyin, h e r şeyin olabileceği o vahşi kavşak. O bir bağlantı noktasıydı, tüm olasılıkları birlikte kendi içine.

"*EĞER DURURSAN SENİ ÖLDÜRÜRÜM!*" diye kükredi.

Yüzünde taze bir sıcaklıkla birlikte kahkahalar patladı.

Elektronik alarm havada çınlarken, eğildi ve onu tekrar ağzına aldı, şişmiş etini sıkı ve ateş ondan sarsıcı lav fişkırımları halinde akana kadar durmadı.

Kadın adamın tüm menisini öylesine belirgin bir zevkle yuttu ki, bu onun daha da kasılmasına neden oldu. Dökecek hiçbir şeyi kalmayana, içten gelen bir kırbaç ya da bükülme olmayana ve kendini tamamen boşalmış ve temiz hissedene kadar her şeyi onun içine boşalttı.

Sonunda onu bıraktığında içinde hiçbir şey kalmamıştı. Sarhoş ve biraz da sersemlemiş görünüyordu. Onu çözmedi. Doğruldu ve arkasını döndü, sonra yere otururken aniden gözden kayboldu. Bir an sonra iPhone'u havada süzüldü ve duvara çarparak cızırdamayı kesti. Gülmek, onu saçlarından tutup sarsmak ve sonra öpmek istedi.

Bunun yerine bacaklarını kaldırdı ve kollarıyla çekti, başının üzerinden takla atıp masadan kalkana kadar kendi üzerinde kıvrıldı. Bileklerindeki kemeri gevşetmek için hızla çalıştı.

Bunu yaptığında durdu ve kollarına baktı. Kemerini çektiğinde bileklerinde kızarıklık izleri kalmıştı. O bölgeyi ovuşturdu. Bu uzun sürmeyecekti, bacaklarının birleştiği yerdeki ince, parlak ateş hattı da öyle.

Son yarım saat hayatının en uzun ve en kısa yarım saati olmuştu.

Bitmiş olmasından nefret ediyordu.

== ON ==

"Deney "lerinden sonra ikisi de fazla konuşmadı. Quentin çabucak giyindi ve yatmadan önce kulübeyi düzene sokarken birbirlerine geniş alan bırakarak dikkatle hareket ettiler. Kendini rahatlatmak ve yiyecek kutularını ezmeden önce durulamak için dışarı çıktı. Sonra kulübenin etrafındaki yakın bölgeyi gezdi ama onu endişelendirecek bir şey bulamadı.

Çoğunlukla kulübenin sıcaklığından ve yakınlığından uzakta olmaktan hoşlanıyordu. O gece bir ara kar yağacaktı. Soğuk ve ıslak havanın kokusunu alabiliyordu. Bölgedeki devriyesini tamamladığında, bulutlarla kaplı gölgeli dağlara bakarak durdu. Kendini hâlâ temiz ve boşalmış hissediyordu. Dikkat çekici, rahatsız edici derecede huzurluydu.

Hareket ettikçe, bacağının birleştiği yerdeki sık kesik, çoktan kapanmış olmasına rağmen sürekli ve rahatsız edici bir acı veriyordu. Her hareket ettiğinde bunu hissediyordu. Bu his onun sözlerini zihninin ön saflarında tutuyordu.

Ne zaman hareket etsen ya da pozisyonunu değiştirsen, bu anı düşüneceksin.

O, çıplak ve masaya yayılmış. Kadın, adamın yayılmış bacaklarının arasında duruyor.

Bacaklar.

Aleti onun en rahatsız olduğu kısmıydı. Tekrar sertleşerek sert, ısrarcı bir ağı.

Olanları saplantı haline getirmek istemiyordu, o yüzden de getirmedi. Sadece Aryal'ın ne kadar ateşli olduğuna şaşırılmıştı, hepsi bu. Hayal edebileceğiniz hiçbir şekilde onun tipi değildi. Kendini cinsel bir turist gibi hissediyor, doğasına aykırı birkaç şey deniyordu. Yakında tatil bitecek ve gerçek hayatlarına geri döneceklerdi.

Bu gerçekleşene kadar, şimdi ve burada, turizm sezonunun tam ortasıydı, açlıktan tekrar sertleşti ve bir sonraki pazarlıkları için sunacağı ayrıntıları şimdiden planlıyordu. Geçitte nöbet tutması gereken muhafızlardan endişe etmeseydi, içeri girer ve ona hemen yeni şartlar teklif ederdi. Ama o

endişeliydi ve bir ya da iki gün kulübede kalıp oynayacak zamanları yoktu.

Ama sonrasında. Dragos onlara bir aylık bir süre vermişti ve bu süre içinde pek çok şey olabilirdi.

Adam içeri girdiğinde, kız uyku tulumunu en üst ranzaya taşımış ve yüzünü duvara dönerek ranzaya tırmanmıştı bile. Ateşin sönmekte olan ışığında durdu ve onun yayılmış figürüne baktı. İşte kızın alışılmadık bir yönü daha. Seks yapmışlardı ama sonrasında ne sarılma, ne yumuşak sözler, ne sarılma ne de güvence arayışı vardı. Kahretsin, muhtemelen çoktan uyumuştular.

Sırıttı, alt ranzaya tırmandı ve neredeyse hemen uykuya daldı.

Ertesi sabah hızlı bir kahvaltı yaptılar ve erkenden yola koyuldular. Kar yağmıştı, on beş santim kadar. Yer kaygan ve ıslak olduğu için kar yağışı onları biraz yavaşlatmaktan başka bir işe yaramamıştı ama yine de güzeldi. Yaprak dökmeyen ağaçlar ve yaprak döken ağaçların çıplak dalları beyaza boyanmıştı.

Bu sefer Aryal havalanmadı. Bunun yerine onunla birlikte yürümeyi tercih etti ve Aryal kararını sorgulamadı. Saçlarını parmaklarıyla tarayarak bir düzene sokmuştu ve yüzünde mesafeli ve düşünceli bir ifade vardı. Onun ne düşündüğünü merak ediyordu.

İlk başta sessizliği bozmak istemedi ve sadece güzel çevrenin ve onlar yürürken vücudunun hayvani hareketlerinin tadını çıkardı. Sonra kadının hiçbir şey söylememesi onu rahatsız etmeye başladı.

Yürüyüşten yaklaşık bir saat sonra, kesiğin iyileşmesi tamamlandığında son rahatsızlığı da azaldı. Kırık iPhone'u dışında, yaptıklarının kanıtı olarak geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ve içindeki kırbaç geri geldi, her zaman onu tahrik ediyordu.

Dün bölgeyi keşfe çıktığından beri Aryal yürüyüşte başı çekmişti. Ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı ve kolundan tuttu. Kadın durdu ve yüzünü ona döndü, başı sorgulamaya eğikti.

Kısa bir süre önce, ona dokunmaya cüret etseydi kavga etmek için etrafında dönerdi.

Vücudundan gelen ısıya olabildiğince yaklaşmak için tam önünde durmak üzere hareket etti. Sıcaklık teninin yüzeyini yaladı.

Yüz ifadesi kapalıydı, hiçbir şey belli etmiyordu. Tek bir siyah saç teli gözlerine doğru savruldu ve elini kaldırarak saçlarını geriye doğru taradı. Açık

ince bileğinden tuttu ve o uzun, hünerli parmaklar içindeki kırbacı çekti.

"Yarım saat," dedi.

Kadının zarif kaşları yavaşça kalktı ve gözlerindeki ifade değerlendirmeye dönüştü.

Şaşırmış mıydı? Adam buna inanmadı. "Hadi ama," dedi. "Bana aynı şeyi düşünmediğini söyleyemezsin."

"Bu çifte olumsuzluk," dedi ona.

Bunu onu iğnelemek için bilerek yaptığını bilse de, yine de dindarlaşması onu çıldırtıyordu. Bu tavrı takınmak için *hiç yeri* olmayan biri varsa, o da oydu.

Bir elini kızın ensesine koydu, kasıtlı olarak sahiplenici bir şekilde tuttu ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Bunu onu iğnelemek için yapmıştı ama o buna izin verdi. Bu kadar kısa sürede ne kadar yol kat ettiklerine bir bakın.

Yeterince değil. Daha gidecekleri çok yol vardı, yolun sonu kışkırtıcı, gizemli bir mesafede kaybolmuştu.

"Kabul et, günışığı," diye homurdandı. "Sen de başka bir pazarlık istiyorsun." Biraz esnedi ve kulağını kaşıdı.

Ona karşı *hiçbir şey* açık değil miydi? Onu kızdırmaya çalıştığını bilmesinin bir önemi olmamasının nedeni neydi? Çünkü işe yarıyordu.

Bakışları onun muhteşem ağzına odaklandı. Onu emerkenki görüntüsü zihninde bir anlık yangın kadar yakıcı bir şekilde parladı. O dudaklar, sikinin kalın sertliğinin üzerine kapanmış, boğazı onu içine almak için çalışıyordu.

Tüm vücudu aciliyetle titreşiyordu. Onu son bir kez kendine doğru çekti ve ağzını onunkinin üzerine yapıştırdı, ırzına geçme ve alma dürtüsüne yenik düştü.

Onunla yarı yolda buluştu ve birbirlerini yediler. Kadın adamın kalçalarını kavradı ve adam bir eliyle kadının boynunda dolanırken ağır ereksiyonunu ona doğru bastırdı. Sanki ateşi varmış gibi hissediyordu, çok sıcaktı. Adam ona bakmak için başını kaldırdığında, şiddetli bir titreme vücudunu sarstı.

Dudaklarını ondan uzak tutamadı. Dudaklarını yanaklarında gezdirdi, teninin yumuşaklığına hayran kaldı ve kulağının hassas lobunu ağzına aldı. Ona telepatik olarak, "*Sana bir tasma takmak istiyorum.*" dedi.

Tokalı, deri bir tasma. Açık tenine karşı koyu renkte görünecekti. Ve elleri arkadan zincirlenmiş. O pozisyonda şekil değiştiremezdi. Kanatlarını açacak yeri olmayacaktı. Tüm o vahşilik, o vahşi özgürlük, onun tarafından sahiplenildi ve sahiplenildi.

Benim olacaktı. Benim.

Cevabı telepatik bir hırıltı oldu. *Hayal kurmaya devam et, orospu çocuğu.*

Pazarlık ruhun nerede, günüşiği? Dün gece onun ıslaklığını hissetme şansı bile olmamıştı. Bu eksiklik onu çok rahatsız etmişti. Elini boğazından çekti ve vücudunun ön kısmından bacaklarının arasına doğru götürdü.

Kadın tısladı ve avucuna sürtünerek kalçalarını kaldırdı. *Bunun gerçekleşmesi için nelerden vazgeçmen gerektiğini bile bilmiyorum,* dedi. *Belki de sonsuza kadar ruhundan.*

Adam güldü, sesi sabahın erken saatlerindeki havada sertti.

Şaka yapmıyordum, dedi ona. Telepatik sesi düzensizleşmişti.

Yapmaları gereken onca şey arasında bu listede yoktu. Eli yukarı doğru kayarak kot pantolonunun bağcıklarına gitti. Her zamanki dövüşçü derisi yerine neden kot pantolon giymeyi tercih ettiğini bilmiyordu ama sormak için duraksamadı.

Kadın onu uyarırcasına hırladı ama adam onun nüanslarını okumaya başlamıştı ve bunun pek de içten olmadığını söyleyebilirdi.

Kot pantolonun düğmelerini çözdü, fermuarını açtı ve kulağına fısıldadı: "Sırt çantası çıkar."

Kadın başını sarsakça salladı. İkisi de uzun süredir yarışıyormuş gibi nefes nefese kalmışlardı. "Devam etmeliyiz."

Gitmek, gitmek ve gitmek, o karanlık, bilinmeyen yolda ilerlemek.

Ama kastettiği bu değildi. "Uzun süre durmayacağız. Çıkar şunu." Kulağının kabuğunu yaladı. Tadı, adı konmuş tüm bağımlılık yapıcı uyuşturucular gibiydi. "Bunu bir sonraki anlaşmamızda potu tatlandırmak için küçük bir şey olarak düşün."

"Henüz bir anlaşma yapmadık." Ama elleri hareket etti. Belindeki kayışı çözdü ve sırt çantasını silkerek çıkardı. Karlı zemine düştü.

Ağzını kadının nabzına bastırdı. Nabız boğazının kenarında hızlı bir tempoyla atıyordu. O da hissetti, bu telaşlı, çılgın koşuşturmayı.

Sonra doğruldu, onu etrafında döndürdü ve kendine doğru çekti. O kadar hızlı hareket etti ki kadın haykırdı ve başının üzerinden uzandı. Kadın da onu ensesinden kavrayarak tutmaya çalıştı ama adam başını iki yana salladı. Onun yerine ceketinin yakasını kavradı ve bileğindeki tendonlar dışarı çıkacak kadar sıkı tutundu.

Adam kadının kalçalarını geriye doğru çekerek sikini kadının kıcının yanaklarının arasına soktu. Sonra saçlarını bir tarafa itti ve ensesinden ısırdı. İkisi de uzun bir süre öylece donup kaldılar.

Bir elini kızın kalçasından kot pantolonunun açık bağlantısına doğru kaydırıldı. Ve içeri. Külotunun altından nemli, sıcak saçlarının arasına.

Seni ilk kez bilinçli olarak cinsel bir şekilde düşündüğümde ne hayal ettiğimi biliyor musun? diye telepatik olarak sordu. Bir kolunu kaburgalarına dolayarak ve dişlerini boynuna geçirerek onu yerinde tuttu.

Kızın hırıltılı solukları soğuk havayı kesiyordu. "Ne?"

Ben de seni götten almayı düşündüm. Seni kıştırıp almak. Belli ki aynı şeyi düşünüyorduk.

"Bu baskın bir şey," diye fısıldadı.

Bu seksi bir şey. Daha derine indi, dar alanda kıpırdandı ve parmakları ipeksi, ıslak ete daldı. Kutsal tanrılar. İkisi de inledi.

Onu okşadı, küçük, sert bir et yumrusu boyunca kaygan bir kayma, onu sertçe ısıtırken. Kadın ürperdi ve ikinci kez haykırdı.

Şimdi zayıf, güçlü vücudu ona karşı arkaya doğru eğilmişti. Adam başını onun omzuna koydu ve sert, sabit bir ritimle onu okşadı. "Kesğim iyileşti," dedi boynuna doğru. "Beni işaretlediğinde bundan nefret etmişim. Sana o kadar kızmışım ki neredeyse yüzüne tekme atacaktım. Şimdi çok garip. Tek yapabildiğim nasıl geçtiğini düşünmek. Her biri yarım saat, günışığı. Bitiremezsin. Sen de istediğini kabul et. Kabul et. *Yap şunu.*"

"Evet, lanet olsun!"

Adam onu sertçe okşadı ve kadın nefes almak için hıçkırırken iki elini de onunkilerin üzerinde kenetleyerek onu yerinde tuttu. Kadının yumuşak, mahrem etinin titrediğini, parmaklarını iterken leğen kemiğinin ritmik bir şekilde kamburlaştığını hissetti.

İşte dün gece ondan alması gereken doruk noktası buydu.

Bu yeterli değildi. Tekrar doruğa ulaşması gerekiyordu, kendi başına. Boşaldığında onun içine gömülmek istiyor ve buna ihtiyaç duyuyordu.

Ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bitirdiğinde parmakları gevşedi. Adam elini çekti ve onu bıraktı. Kadın sendeledi ama düşmeden önce kendini yakaladı. Adam arkasına bakmadan uzaklaştı.

Yürürken parmaklarını yaladı.

Tadı onunki gibiydi; sıcak, ıslak ve vahşi.

. . .

Quentin piçin tekiydi ama o bunu zaten biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, kendine rağmen ondan hoşlanmaya başlamasının bir nedeni de buydu.

Uyluk kasları titriyordu, öyle ki zar zor dik durabiliyordu.

Adamın uzaklaşmasını izledi. Parmaklarını mı yalıyordu? Az önce doruğa ulaşmış olmasına rağmen, bu düşünce nabzının atmasına neden oldu.

Dünyanın başlangıcında var olmuştu. Belki bir süre en analitik yaratıklardan biri olmamıştı -gerçek kadim Wyr'lerin çoğu gibi, orijinal harpiller de hayvanlar gibi içgüdüsel olarak yaşamış, dil ve kültürü çok sonraları öğrenmişlerdi- ama o parlak, yeni başlangıcı hatırlıyordu.

Ve asıl mesele onun yaşlı olmasıydı. Akla gelebilecek her pozisyonda ve çeşitte seks yapmıştı. Deneyimliydi ve nelerden hoşlandığını biliyordu. Hem de çok. Ve hükmedilmek bu karışımın bir parçası değildi.

Öyleyse neden o piçin hareketlerini ve edepsiz konuşmalarını bu kadar seksi bulmuştu?

O yarım saatlik pazarlığı gerçekten istemişti. Gülümsedi. Bunu kendisi de istiyordu. O randevuyu dört gözle bekliyordu. Ona sahip olacağı, tadına bakacağı, onunla alay edeceği ve onu boşaltacağı yarım saati. Bu düşünce başını döndürdü.

Ama şimdilik konsantre olmaları gereken başka şeyler vardı. Kot pantolonunun fermuarını çekti, sırt çantasını aldı ve aceleyle onun peşinden gitti. Yeterince yaklaştığında çantasını fırlattı ve sırtına çarptı.

Adam etrafında döndü. "Ne oluyor be?"

"Bu uzaklaşmak içindi," dedi kadın. "Dün seninkini ben taşıdım. Sen de benimkini taşı."

Adamın gözleri kısıldı. "Neden?"

"Etrafı kolaçan edeceğim. Yaklaşıyoruz."

Çantayı almak için eğildi. "İyi, ama çok uzağa gitme ve muhafızları görürsen müdahale etme, tamam mı?"

"Evet, bunu zaten biliyorum," dedi sabırsızlıkla. "Birazdan dönerim."

Yer değiştirdi, çömeldi ve -neye gülümsüyordu? Ona mı gülümsüyordu? Hayır, bu doğru olamazdı. Adam ona kaşlarını çattı, gülümsemedi. Göz kırpan bir duraklamadan sonra havaya fırladı.

Yuvarlanan dağ etekleri takip ettikleri sırtı kucaklıyordu ve hafif kar örtüsüyle manzara farklı görünüyordu. Yolunu bulabilmek için

Bir gün önce zihninde işaretlediği yer işaretleri azıcık yağan kara aldanmamıştı.

Geçide yakın oldukları için çok yükseğe çıkmaya zahmet etmedi. Manzarayı dikkatle inceledi, keskin bakışları en küçük ayrıntıları bile fark ediyordu.

Kar yağışının bir özelliği de ayak izlerini takip etmeyi ve yakın zamanda kullanılmış patikaları bulmayı kolaylaştırmasıydı.

Hiçbir yerde ayak izi yoktu, hiçbir iz yoktu. Keskin ve temiz havada odun dumanının ince bir izi de yoktu. Tehlikeli bir yırtıcının yakınlığını hissedip saklanmak için kaçışan ürkmüş yaban hayatının ara sıra bir anlık görüntüsü dışında hiçbir şeyden hareket yoktu.

İkna olmuş bir şekilde geri döndü ve Quentin'e doğru yöneldi. Uzaktan bakıldığında, Elf mirası vücudunun uzun bacaklı, zarif yapısında belirgin görünüyordu. Daha geniş omuzları ve daha kaslı gövdesi gibi karma mirasının anomalileri ancak yaklaştıkça belirginleşti.

Gözlerini ondan ayırmıyordu ve kadın aşağı inerken durakladı. Kız onun önüne indi ve gözlerindeki soruyu görünce başını salladı. "Orada değiller," dedi ona dürüstçe. "Bundan eminim."

Derin bir nefes aldı ve düşünürken yüzünü ovuşturdu. O sabah tıraş olmaya zaman ayırmamıştı ve hafif altın rengi kıllar zayıf yanaklarında ve çenesinde daha belirgindi. Ensesinde yumuşak ve gıcıklayıcı bir his uyandırmışlardı. Hatırladıkça omurgasından aşağı bir ürperti aktı, bir başka uyarılma nabzıyla birlikte.

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinin mavisi, kışın arka planında şaşırtıcı derecede keskindi. "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi aniden. "Aklıma diğer geçide gitmek için bir sebepleri olabileceği geldi. Bunu yapmalarını gerektirecek ne olmuş olabilir bilemiyorum ama Numenlaur'a geçip onları aramaya başlamadan önce bunu bilmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ben buralara bir göz atarken sen de oraya uçup onları arar mısın?"

Başını salladı. "Mantıklı. Eğer şimdi dikkatli olursak, daha sonra kendimizi tekrar gözden geçirmek zorunda kalmayız. Yakında görüşürüz."

Tekrar fırlattı ve bu sefer yükselere tırmandı. Gün ısınyordu ve yükselen sıcaklıklar, manzarayı güneş ışığının vurduğu yerlerde hafifçe parıldayan bir pusla kaplayan karı eritiyordu

doğrudan. Manzara büyüleyiciydi ve bir yanı herhangi bir yerleşim izi olmayan bu manzaraya hayranlık duyuyordu.

Ancak dikkatinin büyük kısmı ava odaklanmıştı. Güneye doğru sert bir şekilde uçtu ve birkaç millik bir mesafeden sonra, ilk geçidin büyüğü duyularını bastırmayı bıraktı, böylece ikincisinden gelen ilk hafif gıdıklanmayı hissetmeye başladı.

Yönünü buna göre ayarlayarak doğruca oraya doğru uçtu ve ilerlerken aşağıdaki araziye inceledi. Elbette, Elfler çevrelerine uyum sağlıyor ve arazide hafifçe yürüyorlardı, falan filan ve eğer gerçekten saklanmaya çalışıyorlarsa, avı daha zorlu bulabilirdi. Ama Quentin'in de belirttiği gibi, bu grup onların geldiğini bilmiyordu ve zaten saklanmak için bir sebepleri de yoktu.

En azından onun anlayabileceği bir sebep yoktu.

Normal uçuş hızı bir kartalınkinin neredeyse iki katıydı. Gerçekten zorladığında saatte yüz mile kadar uçabiliyordu ve bu sefer zorladı. Kısa sürede ikinci geçide ulaştı ve her geçişte boyutu artan daireler çizerek etrafından birkaç kez geçti.

O sinir bozucu Elfler neredeydi?

Görebildiği hiçbir yerde.

Sonunda başını salladı ve sertçe uçarak kuzeye doğru fırladı.

Quentin'i bulmak kolaydı. Saklanmaya da çalışmıyordu. Çantalarını bir yere saklamış, siyah pantere dönüşmüş ve Numenlaur geçidinin çeyrek mil kadar önünde uzanan çok geniş bir çayırın kenarları boyunca ilerlemişti. Parlayan siyah kürkünün altında hareket eden akıcı kaslarıyla şık ve dalgalı bir şekilde toprağın üzerinde süzülüyordu. Başının etrafında dönmek için alçaldı.

Panter ona doğru baktı. Quentin içinden, "*Bir şey bulabildin mi?*" diye sordu.

Yüksek sesle cevapladı. "Hayır."

Panter yönünü değiştirdi ve Numenlaur geçidine doğru geri döndü. *Etraftaki tüm bölgeleri taradım. Toprak onlardan hiçbir koku taşıyor.*

Şaşırmamıştı. Yakın zamanda bu bölgede bulunmamışlardı ve eriyen kar, kalmış olabilecek herhangi bir kokuyu temizlemiş olmalıydı.

Adam büyük bir çamın yanında durup üstünü değiştirdiğinde, o da yere inip üstünü değiştirdi. Adamın çamın alçak dallarının altına eğilmesini izledi. Bir süre sonra ceketini ve çantalarıyla ortaya çıktı. O da

Çantasını ona uzattı ve o da kendi çantasını omuzlarken çantasını silkti.

Yüzü sertti, düzlemleri ve açıları sabitti, ama onu oldukça iyi okumaya başladığını düşünüyordu ve endişesinin arttığını biliyordu.

"Yakından baktığında alışılmadık bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Herhangi bir hasar belirtisi yok, dağılan büyü yok, hiçbir şey yok." Sesi düzdü. "Sen yaptın mı?"

"Her şey normal görünüyordu."

"Tamam," dedi. "Hazır mısın?"

Kadın başını salladı. Her şeyi zaten konuşmuşlardı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Birlikte döndüler ve geçide doğru yürüdüler.

Güney Carolina'daki Lirithriel Ormanı'ndaki Elf geçidi baştan sona karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Bu geçit tamamen doğal görünüyordu, kanyona giriş sadece manzaranın başka bir parçasıydı. Ancak içinden akan kara büyüğü farklı bir hikâye anlatıyordu. Burası çok güçlü bir geçitti ve efsanevi bir diyara açılan tek girişti.

Elflerin kayıp olmasından memnun değildi ama itiraf etmeliydi ki, kendisine ve Quentin'e bu geçişı yapmaları için bir sebep verdikleri için heyecanlıydı.

Sessizce, yan yana, Numenlaur'a doğru yolculuğa başladılar.

== ON BİR ==

Kayalık, engebeli geçitte yürürken boynunu bükerek her yere aynı anda bakmaya çalıştı. Göz ucuyla Quentin'in de aynı şeyi yaptığını gördü.

İki yanlarında yükselen kanyon duvarları çevredeki manzarayı görmelerini engelliyordu ama geçidin yarısına geldiklerinde, Bohemya Ormanı'nın üzerini örten soluk kış göğüyle birlikte kar da kayboldu. Sıcaklık o kadar arttı ki, yola devam etmeden önce ceketlerini ve kazaklarını çıkarmak için duraklamak zorunda kaldılar. Tepedeki gökyüzü, yaz güneşinin yoğun sarı altın rengiyle taçlanan parlak, koyu bir maviye dönüştü.

Ardından, kanyon koridorundan aşağıya doğru esen bir meltemle yayılan, bol büyüme vaadiyle zenginleşen ve tuhaf çiçeklerin parfümüyle tatlanan kokular geldi. Aryal'ın duyduğu eski Numenlaur masalları arasında, insanın gözlerini yaşartacak kadar narin ve lezzetli meyvelerin hikâyeleri de vardı.

Bu hikâyelerde Numenlaur, zeytin ve okalıptüs ağaçlarıyla dolu zengin ve bereketli bir diyardı; diğer kadim insanların süt ve bal aktığını anlattığı bir diyar, Mısır ve Yunanistan'da bulunanlardan daha eski saraylar, korular ve tapınaklar barındıran kayıp bir cennetti. Tanrılar Tapınağı olarak adlandırılan tapınaklardan birinde, yedi Yaşlı Irk'ın tanrılarının heykellerinin birkaç kat yüksekliğinde, beyaz mermerden ağır ve devasa sütunların arasına serpiştirilmiş olarak durduğu söyleniyordu.

Sonuç olarak, burası abartıldığı kadarıyla yaşamak için oldukça zor bir zaman geçirecekti.

Kanyon tabanının tıkandığı bir alana ulaştılar. Geçit o kadar dardı ki tek sıra halinde yürümek zorunda kaldılar. Önce Quentin'in geçmesini işaret etti. Gerçek gibi görünen bir şeyin hızlı bir şekilde parlaması dışında, yolculukları hakkında pek fazla tepki göstermemişti.

yüz ifadesini susturmayı başaramadan önce açlık hissetti. Kültürel mirasının çok önemli bir parçasının ne olduğunu ilk gören kişi o olmalıydı.

Kültürel miras, onu büyüleyen bir başka kavramdı.

Bir dönemecin etrafından geçtiler. Geçit açıldı ve manzara da açıldı.

Kanyon bol yeşillikler içinde sona eriyordu. Quentin'in yanında yürümek için hareketlendi. Quentin onu dürttü ve işaret etti, işte o zaman kanyonun duvarlarına baktı. Kanyonun girişinin her iki yanında ana kayaya oyulmuş iki devasa, eski sütun vardı. Dört ya da beş kat yüksekliğindeydiler.

"Yüzleri içe dönük," dedi Quentin. "Dünya'daki hiç kimse için tasarlanmamışlardı. Numenlaurianlar içindi."

Yeni gelenleri etkilemek için yaratılmış bir girişe yerleştirilmemişlerdi.

Çık.

"Eskiden diğer ülkelere seyahat etmek onlar için önemliydi.

dünyaya. Geçidi kapatmak onlara çok pahalıya mal olmuş olmalı." "Otuz yıl kadar önce bu bölgede yürüyüş yaptığımda

burada bir şey olduğunu hissediyordu. Sanki geçit hiç var olmamış gibiydi. Bir şekilde onu gizlemişler. Bunu yapabilecek bir büyü bilmiyorum ama her ne yaptılarsa muazzam bir Güç gerektirmiş olmalı. Eğer Amras Gaeleval koruyucuysa, insanlar giremesin diye mi gizlemeyi sürdürdü? Yoksa insanlar çıkamasın diye yolu mu korudu? Belki de her ikisini de yapmıştır."

Tedirginlik omurgasından aşağı süzüldü. "Bu tüyler ürpertici bir düşünce."

Yüzündeki ifade alaycıydı. "Onlar için bir yeteneğim var."

Geçitten çıkıp sıcak bir yaz sabahına ya da akşamına doğru yürüdüler.

Güneş ışığı yakındaki ağaçların arasından belli bir açıyla süzülüyordu. Kanyonun girişinin etrafındaki çalıları ve uzun sert otları inceledi. Yeşillik bir çöl iklimi için fazla zengindi ve hiçbirinde sabah çiyinden kalma nem izi yoktu. O halde akşam olmuştu.

Quentin çömeldi ve zemini incelerken elini hafifçe çimlerin üzerinde gezdirdi. "Eğer dört Elf buradan geçtiyse, bunu bir süre önce yapmışlar. Hiç ayak izi yok, koku da yok."

Etrafına bakınırken ellerini kalçalarına koydu. "Gaeleval ne yaptı, ağaçların arasında vahşi bir adam gibi mi yaşadı? Burada kayalıklara oyulmuş sütunlar dışında hiçbir şey yok. Bu da mantıklı, çünkü burası

... burada ne kadar zaman geçerse geçsin, hiçbir Numenlaurian için burası öncelikli bir yer olmazdı."

Başka diyarlarda topraklar, onlara açılan geçitleri çevreleyen coğrafyayla örtüşmek zorunda değildi. Güneş farklı bir ışıkla parlıyor ve zaman farklı bir hızda ilerliyordu. Bu olguya zaman kayması deniyordu.

Numenlaur kendini dünyanın geri kalanına kapattığından beri Dünya'da binlerce yıl geçmişti. Bu, Numenlaur'da da aynı miktarda zaman geçtiği anlamına gelmiyordu, ancak olay çok uzun zaman önce gerçekleştiğine göre, burada geçen zamanın bir şekilde önemli olması gerekiyordu.

Zamanın uzunluğu, kanyonun girişinin doğal ve büyümüş görünmesini sağlayacak kadar önemliydi. Eğer bir zamanlar buradan geçen bir yol ya da patika varsa bile, uzun zaman önce yok olmuştu.

Bir daire çizerek geriye doğru döndü, bölgeye ikinci kez daha yakından baktı ve kendisi olduğu için yukarı baktı.

Bir sütunun yanındaki uçurumun içine yerleştirilmiş uzun bir çıkıntı varmış gibi görünüyordu. Yerden kesin bir şey söylemek zordu ama çizgi granitteki doğal bir kırılma olamayacak kadar düzgün görünüyordu. Quentin'in omzuna hafifçe vurdu ve o tam boyuna geldiğinde çıkıntıyı işaret etti. "İşte. Ve sanırım sola doğru kesilen şu çizgi dar bir patika olabilir. Nasıl yavaş yavaş aşağı indiğini görüyor musun?"

"Tamam," dedi adam. Ona şöyle bir baktı. "Benim ağırlığımı havaya kaldıracabileceğini sanmıyorum."

Ona nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışırken ayağını yere vurdu. Bugün ona karşı ne kadar dostça ve işbirlikçi hissediyordu? Sırf biraz eğlendi ve bir erkek onu doruğa ulaştırdı diye heyecanlanan kadınlardan değildi. Özellikle de bu adam kısa bir süre önce öldürmeye kararlı olduğu biriye.

Sonunda gerçeği itiraf etti. "Eğer sadece buradan oraya gidiyor olsaydık, bunu başarabilirdim. Denemek ister misin, yoksa uçurumu takip ederek patikanın yerle buluştuğu yeri bulmaya mı çalışacaksın?"

Yukarı çıkarken onu kızdırırsa, her zaman onu bırakabilirdi. Bu düşünce kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Bu kadar önemsiz bir şey için kendini zorlamana gerek yok. Zirvede görüşürüz." Koşar adımlarla uzaklaştı, giderken kafasını uçurumu incelemek için eğmişti.

Şekil değiştirdi ve uçuruma doğru uçtu. Yere indiğinde tekrar şekil değiştirdi ve memnuniyetle etrafına bakındı. ıkıntı aşağıdan tahmin edebileceğinden çok daha büyüktü. Geniş ve ferahtı ve uçurumun içine doğru kesilmişti; burada bir kapı ve panjurlu pencereleri olan bitmiş bir cephe vardı. Fark ettiği çizgi gerçekten de uçurumun kenarından yukarı çıkan dar bir patikaydı.

Çantasını silkti, yere bıraktı ve üzerine ceketini ve kazağını attı. Quentin'in yetişmesini beklemeden konuta girmeyi düşündü ama bakışlarını ağaçların tepesinden görünen manzaraya çevirdiğinde bu dürtüsünden vazgeçti ve gözlerini dikti.

Arazi, geçit alanından aşağıya doğru eğimli bir şekilde uzanıyordu ve büyük bir gl ya da deniz uzakta gümüşi bir mavilikle parlıyordu. Arazinin kenarı, beyaz stnlu uzun bir binanın manzaraya hakim olduğu bir burna doğru kıvrılıyordu.

Binanın oranları mükemmeldi. Zarif bir sadeliğin anıtıydı. Bir eliyle gözlerini gölgeledi. Kuşlara özgü görme yeteneği özellikle uzun mesafeler için uygundu ve stnların arasındaki uzun fiğrlerin dış hatlarını net bir şekilde görebiliyordu.

Kıyı şeridinde mermer ve kireçtaşından yapılmış başka binalar da vardı; klasik tasarımı, uzun ve güzel yapıları bunlar, tam olarak Yunan ya da Roma değillerdi - çok daha önce inşa edilmişlerdi - ama bir şekilde her ikisini de ağrıştırıyorlardı.

Kıyının görünen kısmı boyunca, ince iskeleler antik tasarımı, zarif Elf gemilerini taşıyordu. Bu gibi gemilerin görüntüsü Dünya'da neredeyse yok olmuştu; Elfler, diğer herkesle birlikte modern teknoloji ve tasarıma sahip gemileri benimsemişlerdi. Gümüşi mavi suyun ufkunda koyu mavi bir kara silueti vardı. Gözlerini kısarak ayrıntıları seçmeye çalıştı ama bu karanın bir ada mı yoksa başka bir burun mu olduğunu anlayamadı. Çok büyük bir körfezin çanağında olmaları mümkündü.

Quentin dar patikadan emin adımlarla, kendinden emin bir zarafetle çıktı ve manzarayı seyretmek için ona katıldı. Tam yanında durmasaydı, onun hızlı ve sessiz nefes alışını kaırabilirdi.

"Evet," dedi. "Büyüleyici. Elfler manzaradaki her şeyi saklamaktan vazgetiklerinde, gerçekten de şık bir şekilde vazgeçiyorlar."

Uzun bir süre sonra dönüp uçurumun yüzüne baktı. Kapıyı işaret etti. "İçeri göz atmadın mı?"

"Dikkatim dağıldı." Tapınağın olduğu yöne doğru el salladı.

"Evet, bu müthiş bir dikkat dağıtıcı." Manzaraya bir kez daha uzun uzun baktı. "Bütün gün bakabilirim."

Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Süslü bir metal kolu vardı. Elini kolun üzerinde tutarak büyü olup olmadığını kontrol etti. Hiç büyü yoktu. Denedi ve kapı kolayca açıldı.

İçeriden gelen serin hava yüzüne çarptı. Bayat ve belli belirsiz egzotik kokuyordu, bir tür Elf baharatı gibi. Merak onu ileri doğru itiyordu ama kendini pragmatik olmaya zorladı. "Uzun zamandır buraya kimse girmedi."

Quentin yaklaştı ve derin nefes almak için omzunda durdu. Bir süre sonra, "Eski Güç'ün bir fısıltısı var ama çok zayıf, dağılan bir büyü gibi ve hiçbir şekilde aktif hissettirmiyor. Burayı keşfetmek bekleyebilir. Sahile doğru ilerlemeliyiz."

Onun geçmişinde bir tür büyü eğitimi aldığını biliyordu ve söylediklerinin bunu doğrulamasına şaşırmadı. "Üçlü tehdit" olan karışık ırktan yaratıklar nispeten nadirdi ve yüksek Güç konsantrasyonlarına sahip olma eğilimindeydiler.

Yavaşça, "Sırf meraktan havalanıp karanın üzerinde uçmayı çok istiyorum ama henüz yapmam gerektiğini sanmıyorum," dedi.

Adam ona hızlı bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun?"

"Eğer Elfler görev yerlerini terk edip buraya geldilerse, bunu yapmak için zorlayıcı bir nedenleri vardır. Bu zorlayıcı sebep pek de dostça olmayabilir. Varlığımızı hemen duyurmak istemeyiz."

"Kendinizi gizleyebilir misiniz?"

"Evet, çoğu yaratıktan." Bakışlarını onunkilere dikti. "Beni hissedebiliyor musun?"

"Muhtemelen," diye itiraf etti. "Ama ben büyüye karşı oldukça hassasım."

Kadın başını salladı. "Ne olduğunu bilmiyoruz. Ama görev yerlerinde kimseyi bırakmadılar."

Yavaşça, "Bu da demek oluyor ki, eğer buraya geldilerse, tüm güçlerini ve konsantrasyonlarını gerektiren bir şeyle uğraşıyorlardı." dedi.

Bir omzunu kaldırdı. "Bence bir şey öğrenene kadar temkinli olsak iyi olur."

"İyi bir noktaya değindin." Açık kapıdan arkasını döndü ve tekrar manzaraya baktı. "Bakalım güneş batmadan ne kadar uzağa gidebileceğiz."

Söylenmesi gerekiyordu. Ona sessizce, "Ölmüş olabileceklerini biliyorsun, değil mi? Yani, yakın zamanda olmalarını beklediğimiz hiçbir yerde onlardan bir iz yok."

Adamın çenesi ve vücudu gerildi. Ona bakmadı. "Her şey mümkün. Bu da dahil."

Bir süre sonra iç çekti. "Umarım olanlara çok daha az felaket getirecek bir açıklama bulabiliriz. Hazır mısınız?"

Adam başını salladı. Kadın eşyalarını yeniden yerleştirmek için birkaç dakika harcadı, o da aynısını yaptı. Silahlar ve cephane, sadece onları taşımak için yapılmış özel yan cebe girdi. Yanıcı teknolojiler Diğer topraklarda işe yaramıyordu ve silahlar işe yaramazdan da kötüydü. Düpedüz tehlikeliydiler.

Kısa kılıçları kalçalarına bağladılar, kazakları çantaların içine doldurdular ve ceketleri dışarıya bağladılar. Hazır olur olmaz, biraz ötedeki aşağı yüzeye inen patikada onu takip etti.

Yakınlarda bir patika ağaçların arasına doğru uzanıyordu. Zemin iyi çiğnenmiş gibi görünüyordu ama üzerinde yapraklı, narin yeşillikler büyülmüştü. Bunu düşündükten sonra birbirlerine baktılar.

Quentin başını salladı. Takip etmek çok açıktı. O da aynı fikirdeydi. Başıyla onayladı.

Patikadan yaklaşık yirmi metre ötedeki ormana adım attılar ve çalılıkların arasından sessizce ilerlediler. Uzun bir süre boyunca, günün devam eden sıcaklığıyla ağırlaşan bir sessizlikle çevrili kaldılar.

Gece yaklaştıkça güneş ışığı azalıyor, orman zeminindeki gölgeler derinleşiyordu. Keskin kulakları uzaktan gelen hışırtı seslerini yakalıyordu ama yakınlarında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Burada yaşayan vahşi yaratıklar onların varlığını hissetmişti.

Avlanmak istiyorum, dedi Quentin'in kafasının içinde. Quentin tereddüt etti.

Taze et kulağa hoş geliyor.

Tereddütünü açıklamasına gerek yoktu. Yemek pişirmek için ateş yakmak, varlıklarını aşırı büyümüş patikayı kullanmaktan daha yüksek sesle duyuracaktı. Çiğ et yiyebilirdi ama bu damak tadını nesiller önce kaybetmişti. Medeniyetle birlikte kaybettiği şeylerden biriydi bu.

İç çekti. Belki yarın.

Kesinlikle yarın, dedi. *Ya öyle ya da bulduğumuz yaşam alanlarından daha fazla yiyecek malzemesi toplamamız gerekiyor. Yanımızda getirdiğimiz neredeyse her şeyi yedik.*

Nasıl yiyecek bulacakları, bulacakları şeylere göre belirlenebilirdi. İlk yaklaşım olarak Numenlaur'a hızlı ve sessizce girmeleri mantıklı olurdu ama olağandışı bir şey bulamazlarsa sessiz kalmaları için bir neden kalmazdı. O zaman istedikleri gibi avlanabilir, yemek pişirebilir ve yiyecek toplayabilirlerdi.

Tamam.

Bundan sonra bir süre konuşmadılar. Ağaçların dalları arasından ayın ışıklarını görene kadar ilerlemeye devam ettiler. Geceyle birlikte hava soğumuş olsa da, tepelerindeki ağaçlarda iç çeken sürekli esinti, havanın yakın ve sıcak kaldığı orman zeminine nadiren ulaşıyordu.

Dere yatağının, ortasından akan mütevazı su akışından çok daha geniş olduğu bir dereye geldiler. Bol yeşillik bol yağışa işaret ediyordu, yani arazi kuraklık altında değildi. Akarsu muhtemelen ilkbaharda yüksek kesimlerden gelen kar sularını taşıyor, ardından yaz aylarında küçülüyordu.

Bir açıklık gibi genişlemiş bir alan yaratmıştı. Sol taraflarında, takip ettikleri patika, dere yatağının tamamını kaplayan uzun bir taş köprüye çıkıyordu.

Ağaçların altından çıktıklarında hava çok daha serin gelmişti. İkisi de lezzetli, saf sıvıdan avuç avuç içmek için harekete geçti. Aryal bitirdiğinde bir avuç suyu ensesine boşalttı. Terli tenine damlayan soğuk su hem bir şok hem de bir rahatlamaydı. Ağzını sildi ve gece gökyüzüne bakmak için topuklarının üzerine oturdu.

Yıldızlar o kadar keskin, berrak ve parlaktı ki, uçabildiği kadar yükseğe uçsa onları gökyüzünden koparabilecekmiş gibi görünüyorlardı. Ay çok büyüktü, Dünya'dan görülebilenen üç kat daha büyük görünüyordu ve ağaçların tepesi tarafından kısmen gizlenmişti.

"Biraz mola versek iyi olur," diye mırıldandı Quentin.

"Bana uyar." Aryal ormanın kenarına doğru ilerledi ve orada kuru, çimenli bir yer buldu. Eşyalarını yere attı ve kalçasındaki kılıcı gevşeterek onların yanına yayıldı.

Quentin ona katılmak için sürünerek geldi ve çantasını onunkinin yanına koydu. Onun cüssesine rağmen nasıl sessizce hareket ettiğini bir kez daha fark etti. Her zamanki kedi zarafetiyle kendini onun yanına, yere bıraktı. Neredeyse

Ayağını hiç kaybetmemişti ve kaybettiğinde de kendini tanıdığı herkesten daha çabuk toparlamıştı.

Vücudu ve yüzü derin gölgeler içinde olabilirdi ama onun neye benzediğini her zamankinden daha iyi biliyordu. Sadece nasıl görüldüğünü değil, en mahrem yerinin tadının nasıl olduğunu da.

Onun bağlanmış ve önünde bir ziyafet gibi yayılmış görüntüsü zihninden geçti ve fiziksel olarak tepki verdi, açlık keskin, acil bir nabızla yeniden alevlendi. Tanrım, her ayrıntısıyla mükemmeldi, altın sarısı teni, yağsız kaslı vücudu ve ona kedi nanesi kadar sarhoş edici gelen bir tehlike havası vardı. Kızın onu bağlamasından hiç hoşlanmamıştı. Çenesindeki kaslardan bunu anlayabiliyordu. Ama boyun eğmişti ve bu destansı bir andı.

Ve onun o muhteşem, etli penisini ağzına aldığı anda, dişlerinin arasından hızlı, içe doğru çekilmiş bir nefesle tıslamıştı. Bu, uzun karın kaslarının altın sarısı teninin altında dalgalanan ve esneyen bir şelale şeklinde gerilmesine neden oldu.

Derin, eşit nefesler aldı. Uzun bedeninin gerildiğini anlamak için onu görmesine gerek yoktu. Havadaki elektriğin çıtırtısı gibi bunu hissedebiliyordu. Yan yattı, başını bir elinin arasına aldı ve usulca homurdandı: "Yakında o pazarlığı yapacağız."

Bir yanı bu sahnenin ne kadar romantik olduğunu düşündü. Yıldızlı gece, büyük boy dolunay ve o uzun, kemerli taş köprü, gördüğü en seksi adamlardan birinin karanlık silüeti için bir fon olarak uzanıyordu.

Vücudunda romantik bir kemik yoktu ve bunların hiçbirinden etkilenmemişti. Yani, pek etkilenmedi. Tabii, belki gökyüzü. Güzel bir gökyüzüne her zaman bayılırdı, özellikle de içine doğru uçabildiği zaman. Ve manzara yeterince güzeldi. Adam kesinlikle seksiydi, özellikle de onu bir masaya bağladığında.

Ama bunların hiçbiri romantizme yol açmıyordu.

Kaşlarını çattı ve ona şöyle dedi: "Pazarlığımız şu anda geçersiz. Elektrik yok, saat yok, yarım saat zamanlamanın bir yolu yok. Ve bağımsız bir zaman ölçme cihazı olmadan sana güvenmiyorum."

Nefesinin altından güldü. Derinden gelen ses cadıvari ve kötüydü. Kara bir kedinin çıplak tenine sürünmesi gibi zihnine doğru ilerledi ve onu başka türlü yapmayı asla düşünmeyeceği şeyleri yapmaya, onu yansıtmak için dönmeye, ona yaklaşmaya ve onu öpmeye teşvik etti.

Neredeyse yapacaktı ama son anda geri çekildi.

"Pazarlığı değiştirebiliriz. Bahse girerim erzak için baskın yaptığımızda bir mutfakta kum saati bulabiliriz."

"Benimle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum," diye alay etti.

"Sana olan ilgim tamamen pornografik." Parmağıyla ağzını çizmek için uzandı. "Konuşmak için kullanmayı bıraktığında dilin çok yetenekli."

Kahkaha onu sarsmakla tehdit etti. Onu bastırdı. Onun kendisini eğlenceli bulduğunu düşünmesini istemiyordu ve adamın da hiç çekici olmadığı kesindi. "Hatırlat da sana en güzel şeyleri söylediğini söyleyeyim, söylemeye başladığında. Belki de yarım saatimi bunun için kullanabilirim, seni bana iltifat etmeye zorlamak için."

Dişleri gölgeli bir gülümsemenin ışıltısıyla parladı. "Zorlanmadan sana iltifat edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"İltifatlar umurumda değil," dedi ona. "Sadece çırpınışını izlemek istiyorum."

İşaret parmağını dudaklarının arasından geçirdi ve ağzına derinlemesine girdi. Kadın buna izin vermekle kalmadı, onu emdi. Nefes alış veriş derinleşti.

"O zaman bunu yapmanın başka bir yolunu bulman gerekecek," diye fısıldadı. "Senden nefret ettim ve beni tanıdığım herkesten daha çok kızdırdın. Ayrıca gördüğüm en iyi dövüşçülerden birisin. Oyunlar sırasında Arena'da olduğun her an seni izledim. O zamanlar bunu kabul edemeyecek kadar kızgındım ama Prag'da beni metal kapıya sıkıştırdığında yaptığın şey inanılmazdı. Ve tabii ki bir de ağzın var. Islak, sıcak, son derece becerikli, sıkı ağzın." Sadece ucu dudaklarının arasında kalana kadar parmağını yavaşça dışarı çekti. Sonra tekrar içeri itti ve onu neredeyse yavaş bir şekilde becerdi. "Çenenin kapattığında her şeyin ne kadar daha iyi olduğunu görüyor musun?"

Onunla seks yapmaktan nefret etmenin çok iyi olacağını biliyordu. Geldikleri bu... yerde, bu pek nefret edilmeyen ama başka bir şey olan yerde daha da iyiydi. *Eğer bir kum saati bulursan, bunu düşüneceğim. Ama bir dahaki sefere önce ben gideceğim.*

"Ya önce senin gitmeni istemiyorsam?" diye mırıldandı, parmağını dilinin üzerinde yavaş ve samimi bir şekilde kaydırarak. "Ya başka bir şey için pazarlık yapmak istersem?"

Başının silüetinin arkasında, köprüde bir şey hareket etti. Hızlı, siyah bir şeydi bu.

Ayağa yuvarlandı ve aynı hareketle kılıcını çekti. Quentin şimşek hızında, akıcı bir hareketle ayağa fırladı ve kılıcını çekti. Sırtını onunkine vermek için döndü ve ancak o zaman telepatik olarak sordu: *"Ne oldu?"*

Onun hakkında başka ne düşünüyor ya da hissediyor olursa olsun, bir dövüş partneri olarak içgüdüleri son derece doğrudu. Onayladı. Dedi ki, *köprüde hareket eden bir şey gördüm.*

Ne gördün?

Tişörtünün ince kumaşından onu arkasında hissedebiliyordu. Adamın vücut ısısı tenine yayılıyor ve omuzlarının arkası onunkine değiyordu. *"Bilmiyorum"* dedi.

İzlediler ve dinlediler. Rüzgârdaki yapraklar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Duyduğu tek ses normal gece sesleriydi. Havayı kokladı ve sıra dışı hiçbir şey koklamadı ve olduğu kişi olduğu için yukarı baktı. Gökyüzünde oraya ait olmayan hiçbir şey yoktu.

Tüm bu süre boyunca Quentin arkasındaydı, yanan bir kor gibi sıcak ve ayaklarının altındaki toprak gibi sabitti. Düşünmek için zamanı ve alanı vardı, tüm o sarmal tehlike sırtındaydı ve ilk kez benim tarafımdaydı.

Bu garip, iyi ve hatta heyecan verici bir histi.

Rahatlamadı ama birkaç dakika sonra, *"Emin misin?"* diye sordu.

Evet, bir şey gördüğüme eminim, dedi ona. *Hayır, ne olduğunu bilmiyorum. Siyah bir şeyin çizgisiydi. Hiçbir şeye bağlı gibi görünmüyordu ve diğer her şeyden bağımsız hareket ediyordu. Neredeyse-*

Tekrar gece gökyüzüne baktı. Tüm manzara normallik yayıyordu. Buna güvenmiyordu. Köprüye baktı ve ağaçların altında karanlığın içinde kaybolduğu her iki ucunu da inceledi. Köprü boştu.

Quentin yüksek sesle konuştu. *"Neredeyse ne gibiydi?"*

"Neredeyse bir gölge gibiydi ama ona bağlı fiziksel bir şey yoktu," dedi. *"Ya da başka bir şeye bağlı değildi."*

Çantasını bir kayışından tuttu ve köprüye doğru yürüdü. Geride herhangi bir eşya bırakmak çaylakların yapacağı bir hataydı. Quentin de onu takip etti ve köprüye atladılar. Eşyalarını bir araya getirerek köprünün iki ucuna doğru ilerlediler.

Aryal köprüden inip ağaçların altına girmeden hemen önce durdu. Kılıcı hâlâ elindeydi. Eğilip taşı kokladı ve parmaklarını hafifçe üzerinde gezdirdi. Kuru bir taşı ve üzerinde hâlâ

Günün sıcağından gelen sıcaklık. Yakın zamanda oradan geçen herhangi bir canlının kokusu yoktu, sadece kirin, yeni yağan yağmurun ve küfün hafif kokusu vardı.

Doğruldu ve sırtını karanlık, gölgeli ormana vermeden paketlere doğru geri çekildi ve Quentin'e gelene kadar durmadı.

Dolunay ışığı üzerlerine düşmüştü. Neredeyse gün ışığı kadar berrak ve parlaktı. Yüzündeki güçlü elmacık kemiklerini ve zayıf, inatçı çenesini vurguluyordu. Kılıcını kınına soktu ve ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalktı. "Büyü kalıntısı yok," dedi hâlâ sessizce konuşarak.

Kadın da kılıcını kınına soktu ve ona, "Eğer bana inanmamakla ilgili bir şey söylersen, muhtemelen seni tekrar yumruklarım," dedi.

"Aklımdan bile geçmezdi," dedi. "Unutma, nasıl tepki verdiğini gördüm. Sen tanıdığım en yaşlı yaratıklardan birisin. Aynı zamanda en mücadeleci olanlardan birisin ve yine de hâlâ hayattasın. Bunun için içgüdülerine ve tepkilerine tam puan veriyorum, çünkü tanrılarım, yıllar boyunca seni öldürmeye çalışmış olması gereken toplam insan ve yaratık sayısı akıllara durgunluk veriyor olmalı."

Gözlerini kısıtı ve başını öne eğdi. "Sanırım bunu da bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Yüzünde hızlı bir sırıtma parladı ve söndü. "Öyle. Yani elimizde çok karanlık ve hızlı hareket eden, arkasında ne ayak izi, ne koku ne de büyülü bir iz bırakan bir şey var."

"Kulağa doğru geliyor."

Adam çantalarına doğru yürüdü ve kızinkini ona uzattı. "Bu daha önce karşılaştığın bir şeye benziyor mu?"

Kadın çantasını silkti. "Hayır."

"Yani elimizde gerçekten bir anomali var."

"Boyutları bu kadar, ancak bizim için sadece bir anormallik," diye belirtti. "Buradaki ortamın tamamen doğal bir parçası olabilir."

Kendi çantasını giydikten sonra beline kuşak bağladı. Başını eğerek, "Anomalileri sevmem," dedi.

"Ben de sevmem." Önlerindeki gölgeli ormana baktı. "Benim deneyimlerime göre, neredeyse her zaman bir açıklaması vardır. Ve neredeyse hiç iyi bir şey değil."

== ON İKİ ==

Quentin yüzünü ovuşturdu. Sanki hayatı çok fazla anomaliyle doluymuş gibi hissediyordu. Bunların çoğu, yanında duran seksi, çılgınlık uyandıran kadın üzerinde yoğunlaşıyordu.

Modern zihni onun kimliği kavramına takılıp duruyordu. Bir yanı onun erkeksi olduğunda ısrar ediyordu ama sonra ona bakıyor, gerçekten bakıyor ve onun daha önce hiç bilmediği bir şekilde kadınsı *olduğunu* fark ediyordu; güçlü, kendinden emin ve popüler kültürün kadınsılık olarak tanımladığı tavır ve özelliklerden tamamen yoksundu.

Geleneklere karşı gelme korkusu onu yönetmiyordu. Belirleyebildiği kadarıyla, hiçbir şekilde korku tarafından yönetilmiyordu ve tüm duyguları ana renklerle boyanmıştı. Bazen ilkel, hatta çileden çıkarıcı görünüyordu ama her zaman renkli ve heyecan vericiydi.

Birini sevdiğinde, bunu tamamen ve tutkuyla yapardı, hiçbir çekince ya da nitelik ya da "Sadece bunu yaparsan ya da şöyle olursan seni severim" türünden bir duygusal şantaj olmadan.

Bu tür bir saflıkla sevmek nasıl bir şey olurdu?

Ona baktı ve bir özgürlük duygusu, daha önce adlandırılmamış, tanımlanmamış bir duygu yaşadı. İçindeki bir şey, genellikle sıkı kontrol altında tuttuğu vahşi, tehlikeli kısmı serbest kalmıştı. Sanki sınırsızca koşuyormuş gibi hissetti.

Genellikle böyle hissettiği tek zaman pantere dönüştüğü ve insanlarla ya da diğer canlılarla karşılaşma endişesi olmadan dolaşabilmek için ıssız bir bölgeye gittiği zamanlardı. İçindeki o vahşi parçanın nereye gittiğini ve oraya vardığında ne yapacağını bilmiyordu.

Kendini gereksiz hayallerden uzaklaştırdı ve elindeki işlere odaklandı.

"Pekâlâ," dedi. "Sanırım yola devam etmeliyiz. Burada herhangi bir sığınağımız yok ve herhangi bir sayıda anomalinin saklanabileceği pek çok karanlık yerimiz var."

"Katılıyorum," dedi. "Bir sığınak bulana, ormandan çıkana ya da sabah olana kadar yolumuza devam etmeliyiz."

Daha fazla tartışmaya gerek kalmadan köprüden çıkıp patikadan uzaklaşarak ormana doğru ilerledi. Kızın hiç tartışmadan önden gitmesine izin vermesi onu oldukça şaşırttı. Çalılıklar arasında sessizce ilerlediler. Saldırıya uğramamış olmalarına rağmen, tüm duyuları yüksek alarmdaydı. Biriktirdikleri cevapsız soruların sayısı hoşuna gitmemişti.

Daha önce gördükleri kıyı manzarasının uçurum evinden yirmi ila yirmi beş mil kadar uzakta olduğunu tahmin ediyordu. Karanlıkta dikkatle ilerleseler bile oraya sabahtan önce ulaşamazlardı. Yorulmaya başlamıştı, bu da Aryal'ın da yorulmaya başladığı anlamına geliyordu. Artık içgüdüleri onu yönlendiriyordu ve önce biraz dinlenmeden şehre gitmenin iyi bir şey olmayacağını düşünüyordu.

Telepatik olarak Aryal'a da aynı şeyi söyledi.

Mantıklı, dedi basitçe.

Adam bekledi ama kadın başka bir şey söylemedi. Bu da biriktirmeye başladığı anomalilerden bir diğerydi. Olmaları gerektiği kadar tartışmıyorlardı. Havadan bir tartışma çıkarabildiğine göre, bu muhtemelen bir şeyler planladığı anlamına geliyordu, ama onun çatlak radarı çalışmıyordu, bu yüzden kendi sonucundan şüphe etti.

Onu bir yük ya da düpedüz bir tehlike olarak değil de bir varlık olarak deneyimlemek ilginçti. Beceri setinin onu soruşturmalardaki gözcü pozisyonunda faydalı kıldığını kabul edebilirdi ama bu entelektüel bir gözlem. Şimdi onunla bir ortak olarak çalışmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten deneyimliyordu ve o da diğer nöbetçilerden herhangi birinin olmasını bekleyeceği kadar iyiydi - hızlı, keskin, ilgili ve mantıklı.

Aryal'ın bir çalışma ortağı olarak gördüklerini beğenmişti. Ona saygı duyuyordu, ona saygı duyuyordu. Bu da başka bir anomaliydi.

Elbette şimdiye kadar diğer insanlarla çok fazla etkileşime girmeleri gerekmemişti. Ve zaten birbirlerinin canına okumuşlardı. Sırıttı.

Zaman, gölgeler arasında sayılmadan geçen biçimsiz bir şeye dönüştü. Hayvani farkındalığına gömüldü, çevresindeki detayları not ederken vücudundaki kasların çalıştığını hissetti. Gevşemek ve dikkatsizliğe kapılmak olmazdı. Daha yoğun olan gölgeleri izleyerek

Özellikle karanlık görünen ve esintide sallanan yapraklı yapraklardan ya da ağaç dallarından farklı hareket eden herhangi bir şey.

Sonunda başka bir ağaç sırasına geldiğinde, değişim o kadar ani oldu ki şaşırdı. Çalılıklardan çıkmadan önce durdu ve Aryal da durmadan önce onun sırtını sıvazladı.

Göğüslerine kadar uzanan uzun, kaba otların olduğu bir çayıra gelmişlerdi. Bu çayır çok şeyi gizleyebilirdi. Bir yönde aydınlanmaya başlayan gökyüzüne baktı. Tamam, o yöne doğru diyordu. Şafak o kadar da uzakta değildi. Önlerindeki yakın mesafenin ötesini görmek için hâlâ çok karanlıktı ama yürüdükleri sürece ormanın diğer tarafına ulaştıklarını ve muhtemelen kıyıdan birkaç mil uzakta olduklarını tahmin etti.

"Kıyıya varmadan önce duracak daha iyi bir yer bulabileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Ve önce biraz dinlenmeden oraya varmak istemiyorum."

"Burada kamp kurmalıyız," dedi kadın. "Ve nöbet tutmalıyız. Böylece ikimiz de biraz uyuruz."

"Bana uyar."

Aryal yazı turayı kaybetti, bu da Quentin'in önce dinlenebileceği anlamına geliyordu. Açlık sancılarını bastırmak için hemen bir protein bar yedi. Onu tatmin edecek kadar kalorisiz yoktu, özellikle de son iki gündür harcadığı enerjiden sonra, ama biraz kestirmesine yetecek kadar vardı.

Güneş doğduktan sonra verebileceği gölgeyi yakalamak için bir ağacın altına uzandı ve çantasını yastık olarak kullandı. Aryal yakınlarda durmuş, kollarını kavuşturmuş ve bir topuğunu ağacın gövdesine dayamış, sırtını başka bir ağaca yaslamıştı. Yüzü ne çayıra ne de ormana dönüktü ama her iki yöne de rahatlıkla bakabileceği bir açıda konumlanmıştı.

Rahat, yetenekli ve her şeyi gözetleyebilecek kadar uyanık görünüyordu. Gün.

Göz kapaklarını indirerek gizlice onu izledi.

bir protein çubuğu açtı ve bir ısırık aldı. Saçlarını bir deri parçasıyla arkadan bağlamıştı ama birkaç ince tel alınının temiz çizgisinde öne doğru düşüyordu. Kazağının altına giydiği tişört düz beyaz pamuklu bir atletti. Gövdesinin uzun ince hattını sarıyor, yüksek, hafif göğüslerini ve meme uçlarının ikiz tepelerini vurguluyordu.

Vücudu açlıktan kasıldı. Göğüslerinin ellerinde nasıl hissettiğini, dokunuşuyla yumuşayan yumuşaklığını, meme ucunun ağzında nasıl bir tat bıraktığını düşündü.

Hiç beklenmedik bir anda, dün söyledikleri tekrar aklına geldi.

Eğer değer verdiğim insanlardan herhangi birine aktif olarak zarar vermeye çalışacak bir şey yaparsan

-İşte o zaman peşine düşerim ve canını fena yakana ya da ölmene, hatta belki de ikisine birden sebep olana kadar durmam. Bu benim son sözüm.

Gerçekten de oldukça basitti.

Duyduğu her şeye göre, harpiller kimseye nadiren ikinci bir şans verirdi. Eğer onların bok listesine girdiyseniz, genellikle sonsuza dek orada kalırdınız. Onun kaçakçılık geçmişi gerçekten umurunda olmayabilirdi ama soruşturmayı bıraktığında ne kadar büyük bir taviz verdiğini de fark etti. Bundan sonra başka şansı olmayacaktı.

Eğer geçen yıl Dragos ve Pia'ya ne yaptığını öğrenirse, neler olacağından hiç şüphesi yoktu. Yine açık bir savaş olacaktı ve bu kez aralarındaki düşmanlıklar içlerinden biri ölene kadar durmayacaktı.

Bu düşünce sonunda içimizdeki sınırsız, vahşi parçayı dizginledi.

Onu.

Başını ondan yana çevirdi. Ancak o zaman biraz nefes alabildi. uyudu.

Birkaç saat sonra onu uyandırdı ve tek kelime etmeden yer değiştirdiler. Şafak sökmüş, nemli bir sıcaklık getirmişti. Kendini terli ve kirli hissediyordu ve tekrar akan suyun yakınında olmayı diledi.

Aryal yan tarafına kıvrıldı ve ceketinin bir kısmını yüzüne attı. Ondan sonra hiç kımıldamadı. Quentin son yiyeceği için çantasını karıştırdı. Sonuncusunu görmekten büyük mutluluk duyacağı bir kutu et yahnisi ve üç protein barı kalmıştı. Son bir protein çubuğu hariç hepsini yedi. Onu da yemek istedi ama onun yerine bir kenara sakladı. Yeni, farklı yiyeceklerin vaadi yakındı ama henüz onlarla birlikte değildi.

Güneş daha da yükseldi ve sıcaklık da arttı. Ara sıra duyulan böcek sesleri ve kuş cıvıltıları dışında etraf sessizdi. Açıklanamayan gölgeler, anormallikler yoktu, en azından görünürde yoktu.

Kayıp dört Elf hakkında fazla düşünme fırsatı olmamıştı.

-Çok fazla şey oluyordu ve Aryal dikkatinin çoğunu tüketmişti ama şimdi bunu bir önsezi duygusuyla yapıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu.

Ferion'un ona verdiği isimlerden ikisi: Cemalla ve Aralorn, biri dişi, diğeri erkek.

Diğeri iki Elfi tanıyordu, Linwe ve Caerreth. Linwe bir fişekti, dikenli kahverengi saçlarının uçlarını yakın zamanda maviye boyamış genç bir Elfti. Kahverengi gözleri gülüyordu ve alay etmeye meyilliydi - ya da en azından Lirithriel Ormanı'ndaki trajediden önce öyleydi.

Quentin ona oldukça düşküdü. Aralarında ne kan bağı ne de evlilik bağı vardı ama yine de onu kendi aile grubunun bir parçası olarak görüyordu. Caerreth utangaç, genç bir erkekti, kitapsever ve çevresine karşı oldukça duyarsızdı. Quentin onunla daha önce Lirithriel'e yaptığı ziyaretlerde tanışmıştı.

Ferion ona dördünün de daha genç ve daha az deneyimli olduğunu söylemişti. Ferion'un ayırabilecekleri onlardı. Quentin başını iki yana salladı. Onların yokluğuyla ilgili herhangi bir açıklama yapılmadan geçen zaman uzadıkça endişesi de artıyordu. Kıyıya varıp araştırmaya başlamak, orada Elflere dair bir iz bulup bulamayacaklarını görmek için sabırsızlanıyordu.

Zamanı güneşin gökyüzündeki konumuna göre değerlendirdi. Birkaç saat geçtiğini tahmin ettiğinde Aryal'a, "Uyanma vakti, günışığım," dedi.

Ceketinin altından uykuda pürüzlenmiş sesi geldi. "Bana öyle demeyi bırakmalısın. Benden daha az güneş ışıısıyla dolu birini tanımıyorum."

"İroniyi seviyorum," dedi ona.

Oturur pozisyona yuvarlandı, saçları dağılmıştı. İki eliyle geriye doğru taradı ve uykusunda gevşemiş olan deri kravatını el yordamıyla aradı.

"Seni rahatsız ediyorsa neden saçlarını kısa kestirmiyorsun?" diye sordu merakla. Kendi sözlerinden duyduğu tuhaf, aptalca pişmanlığı bastırdı. Saçları onun en güzel yanlarından biriydi, uzun siyah teller kalın, lüks ve ışıltılıydı ama çoğu zaman bu konuda sabırsız görünüyordu.

Ellerini o yumuşak siyah kütleye daldırmak, bir yumruğu sıkarak onu hapsetmek ve başını geriye çekip onu öpmek harika olurdu. Bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Sinir bozucu bir sivrisinek gibi, ezilmeyi reddediyor ve bilincinin arkasında geziniyordu.

"Saç kestirmek zaman alır," dedi. Çantasını sürükleyerek açtı ve kahvaltıyı mideye indirdi. Adam biraz da eğlenerek, kadının protein barlarını daha sonra yemek üzere bir kenara koymadığını, ancak kahvaltı bitene kadar yemeye devam ettiğini fark etti.

son yiyeceği de gitmişti. Sonra hoşnutsuz bir ifadeyle etrafına bakındı. "İlk iş olarak öyle ya da böyle daha fazla yiyecek bulmalıyız."

"Sahil şu anda sadece dört ya da beş mil uzakta olmalı," dedi. "Yakında bazı evler görmeye başlayacağız. En azından biraz yol ekmeği bulabiliriz."

Elf topluluklarının dışında, Yolgezer ekmeği nadir bulunan, değerli bir üründü ama Elf toplulukları içinde neredeyse her evin vazgeçilmeziydi. Vejetaryen, narin ve balla tatlandırılmış bu ekmek lezzetli tadı, iyileştirici özellikleri ve uzun raf ömrüyle ünlüydü.

Ancak Aryal pek etkilenmişe benzemiyordu. Yüzünü buruşturdu. "Sanırım kalorisi var ve bir tutam iş görür," dedi.

Quentin ona, "Buna inanmakta neden zorlanıyorum bilmiyorum ama aslında akla gelebilecek hemen her yönden tam tersisin," dedi. Kadın ayağa kalkıp yemeğini bitirdiğini gösterdiğinde, Quentin sırt çantasını alıp omuzladı. "Herkes o gofretlere bayılır. Sen hariç herkes."

Onu tersledi, bu hareket sıradan, hatta a r k a d a ř ç a bir hareketti, çantasını bağlarken homurdandı, "Tatlıya düşkünüm. Fena değiller. Ama çok fazla kaloriye ihtiyacım var ve taze protein için gerçekten acıkıyorum." Bakışlarını onun zayıf, açık saçık vücudunda gezdirdi. Güç ve hızla uçuyordu ve bu çok fazla enerji gerektiriyordu. O da taze protein ihtiyacı hissediyordu.

"Öyle ya da böyle bugün biraz alacağız." Dikkatini çayırda yürümeye verdi. "O uzun otların arasında savaşarak ilerlemeye pek niyetim yok. Bence gizlilik yaklaşımından vazgeçip patikadan gitmeliyiz. Nasıl olsa bir koku izi bırakıyoruz ve eğer dün geceki anomaliniz bilinçliyse, bir şey çoktan bizim farkımıza varmıştır.

varlığı."

"Doğrudan yaklaşım." Omuz silkti. "Bu benim için işe yarar." Patıkayı bulana kadar ağaçlar boyunca ilerlediler. Çayır otlarının arasından geçerken daha genişti, sanki bu kısım daha fazla trafik görmüş gibiydi. Aryal, "Artık bir yere varalım," dedi.

Sesi sabırsız geliyordu, sanki kendi kendine dayattığı cezalar onu yıpratmaya başlamıştı ve patikadan aşağı doğru koşmaya başladı. Quentin uzun otların oluşturduğu koridorda onu takip ederken sırttı. Güneş başlarına vuruyor ve rüzgâr çimlerin okyanus yüzeyi gibi uzun gümüşi yeşil dalgalar halinde dalgalanmasına neden oluyordu.

Artık gün ışığı olduğu için daha ilerilerini, uzaktaki beyaz örtülü su parçasını görebiliyorlardı. O mavi kara parçası ya da ada gözüne ilişti ve orada ne olduğunu merak etti.

Birkaç mil koşuktan sonra hafif bir eğime ulaştılar. Yukarı doğru koştukça, çimenli çayırılık araziye geride bıraktılar ve tepeye ulaştıklarında, sahil her zamankinden daha yakın bir şekilde önlerinde uzanıyordu.

Patika uzun ve dik bir tepeden aşağı zikzak çizerek iniyordu. Teraslı bahçeleri olan birkaç ev yamacı dolduruyordu. Toprak bir yolun deniz kıyısındaki şehre doğru kıvrıldığı alt kısımda ise bir grup bina daha vardı. Siluet halindeki şehrin her çizgisi, her binası zarif ve zarifti. Bu manzara içinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Ormanı temizlediğinden beri ilk kez dönüp arkalarına baktı. Geçidi tutan uçurumlar, ufku kaplayan bir dağ sırasına doğru yükseliyordu.

"Atlarına ne oldu?" dedi aniden. "Gaeleval Numenlaurianları büyüledi. Bohemya Ormanı'ndaki diğer geçide geçtiler. Sonra o Öteki topraklardan geçerek Lirithriel Ormanı'nın girişine vardılar ve hepsi de yaya idi. O ordunun içinde tek bir at bile yoktu ve Elfler atlarını sever. Peki neredeydiler? *Neredeler?*"

Aryal ona hızlıca bir bakış attı ve yüzü gölgelendi. Hiçbir şey söylemedi.

Aniden arkasını döndü, ensesini ovuşturdu ve yere baktı, bu sırada göğsünde sert, acı veren bir düğüm ağrıyordu. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Cevabı en az onun kadar iyi biliyordu.

Büyülenmiş Elfler zombi gibiydiler, irade ve niyetten yoksundular. Berbat durumdaydılar, kötü giyinmişlerdi ve çoğu zaman ayakkabıları yoktu. Bırakın başka bir canlıya bakmayı, kendilerine bakacak kapasiteleri bile yoktu. Elfler büyülendiğinde atlarından herhangi biri otlağa bırakılmış olsaydı, atların hayatta kalma şansı yüksek olabilirdi. Eğer ahıra konmuş olsalardı, açlıktan ölürlerdi.

Tepeden baktıkları şehir, Dünya'daki pek çok büyük şehirden daha güzeldi ve bir soykırımın ardından cansız olmaktan daha kötüydü.

Duygularını bastırdı ve profesyonelleşti. "Pia bana Dragos onu öldürmeden önceki gece rüyasında Gaeleval ile konuştuğunu söyledi."

"Konuşmuş mu?" Aryal'ın sesi düşünceli geliyordu. "Birbirlerine ne söylediklerini söyledi mi?"

Gerçekten görmeden pastoral sahil manzarasına baktı. "Tanrı Makinesi denen bir şey kullandığını biliyor muydun? Pek çok Elfi bu şekilde büyülemiş ve verdiği zararı bu şekilde vermiş. Gücünü artırıyordu."

"Biliyorum." Sesi sanki Tanrı Makinesi bir tür tabu konusuymuş gibi temkinli çıkmıştı ama Quentin eski Elf hikâyelerinden bazılarını duymuştu ve *Deus Machinae*'yi zaten biliyordu.

"Pia rüyasında Gaeleval'e Makine'yi nasıl elde ettiğini sormuş," dedi. "Numenlaurian lordu Camthalion, Numenlaur kendini dünyanın geri kalanına kapattığından beri, çok uzun bir süre Makineyi elinde tutmuştu. Görünüşe göre bu onu delirtmiş. Gaeleval'i saraya çağırdı ve Gaeleval burada herkesi ölü bulduğunu iddia etti. Saray görevlileri, Camthalion'un çocukları ve anneleri. Taht odasında diz çökmüşlerdi ve boğazları kesilmişti. Camthalion başına yağ dökmüş ve kendini ateşe vermiş."

"Bu oldukça çılgınca," dedi yumuşak bir sesle.

Adam ona sert bir bakış attı. "Belki Gaeleval'in söylediği gibi oldu, belki de olmadı. Belki de onları öldüren Gaeleval'dı. Gerçek hikâyeye her neyse, bence orada çok çirkin şeyler olacak."

Derin bir nefes aldı. "Anlıyorum." İkisi de sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra kadın adamın omzuna dokundu. "Hey," dedi. "Hadi ama. Ağzım yanıyor, çok kuru. Su bulmamız lazım. Şu evlere gidelim ve yiyecek içecek bir şeyler var mı bakalım."

Başını salladı ve geri döndü.

Patika, koşmayı kötü bir fikir haline getirecek kadar dikti, bu yüzden daha yavaş bir tempoda indiler. Geldikleri ilk ev onları şaşırttı. Tepenin içine yerleştirilmişti ve patika dönüp onları tam yanından geçirene kadar onu görmediler. Evin önü denize bakıyordu, beyaza boyanmıştı ve önüne çiçek tarhları ekilmişti.

Kapı açık duruyordu.

Quentin daha kılıcını çekmenin bilincine varmadan kılıcını eline almıştı. Aryal kendininkini daha yavaş çekti. "Bunca zamandır açık olabilirdi," diye fısıldadı.

"Açık olmayabilir de," dedi.

Buldukları evlerden ihtiyaçları olanı toplayacaklardı ama aynı zamanda sadece ihtiyaçları olanı alacaklar ve mülke saygılı davranacaklardı. Başka birinin gelip bir Numenlaurian kurbanının eşyalarını yağmalamış olabileceği düşüncesi zihninin köşelerinde öfkenin alevlenmesine neden oldu.

Kapıya doğru yürüdü ve keskin bakışları her ayrıntıyı not ederken ve büyü duyusunu genişletirken düzleştirilmiş bir eliyle iterek açtı. Yakın zamanda hiç Güç harcaması yapılmamıştı.

Evin içi gölgeli ve serindi. Aryal panjurları açıp içeri daha fazla ışık girmesini sağlarken o da içeri girdi. Mobilyalar minimalist ve rahat görünüyordu ve basit bir ocağı olan şöminede yarı yanmış kütükler vardı. Kütüklerin soğuk olup olmadığını kontrol etmek istedi ama önce odaların temiz olduğundan emin olması gerekiyordu.

Bir yatak odasının kapısında yatan bir ceset buldu. Yüzüstü yatan bir Elf erkeğiydi, uzun saçları başına ve omuzlarına dökülmüştü. Bir süredir ölüymüş.

Quentin bunu herhangi bir insan ya da ölümlü bedeninde olduğu gibi çürüme durumundan dolayı bilmiyordu. Irklarının bir simyası, Elflerin yıllarca yaşarken olduğu gibi ölürken de doğal görünmelerine neden olmuştu. Sonunda çürümeye başladıklarında, ya da o öyle duymuştu, ezilmiş çiçekler gibi tatlı kokarlardı.

Erkeğin bir süredir ölü olduğunu söyleyebilirdi çünkü ceset kısmen yenmişti. Yaban hayatı eve girmişti. Bir bacağının alt yarısı tamamen yoktu.

Cesedi dikkatlice kaldırdı ve birkaç böcek oradan uzaklaştı. Erkeğin üzerinde yumuşak, bol giysiler vardı; pijama giyen birinin yatarken giyebileceği türden. Birkaç kez bıçaklanmıştı ve kollarında savunma yaraları vardı.

Quentin cesedin ötesine, yatak odasına baktı. Yatak örtüleri yatağın üzerine atılmıştı. Elf dinlenirken rahatsız edilmişti.

Aryal ona katılmak için hareket etmişti. Uzun bir süre cesede bakıp durdu. Sonra cesedin üzerinden geçip derin gölgeler içindeki yatak odasına doğru yürüdü. "Bir eşe ait kanıtlar var," dedi. "Kadını kıyafetler, mücevherler, vesaire. Diğer odalara da baktım. Başka ceset yok."

Yataktan bir battaniye aldı ve cesedin üzerini dikkatlice örttü, sonra ayağa kalkarak kapıyı tekrar duyularına çarptı. "Lirithriel'de Gaeleval Elfleri büyülediğinde bunu geceleyin, çoğu uykudayken yapmıştı. Yine de herkes uykuda değildi ve büyülenmiş olanlar diğerlerine saldırdı. Görünüşe göre burada da aynı şey olmuş olabilir."

Yatak odasının ortasında dönüp ona baktı. "Bu, geri dönebilecek kadar iyileşen Numenlaurian Elfleri için korkunç bir eve dönüş olacak."

"Biliyorum." Bir kolunun tersiyle alnını sildi. "Hâlâ kullanılabilecek yiyecek olup olmadığını kontrol etmeliyiz."

"Tamam."

Aryal onun yanından geçti ve o da onu takip etti. Konut basitti ve mutfak tepenin arkasına gömülmüştü. Aryal bir kibrit çakana kadar neredeyse tamamen karanlık olan odaya adım attığında damlayan suyun sesini duydu. Küçük sarı alev, masanın üzerindeki lambayı bulmasına yetecek kadar ışık saçtı. Onu yaktı ve geri çekildi. Bir duvarın içine bir ocak yerleştirilmişti. Dumana bir tür çıkış sağlamak için bakanın tepenin toprağından geçmesi gerekiyordu. Başka bir duvarın karşısında, bir yeraltı pınarı, bir çeşmeden damlayan bol miktarda akan su sağlıyordu.

Numenlaur'un dış dünyayla bağlantısı uzun süre kesilmiş olsa da, doğal unsurları varlık olarak kullandığı için ev konsepti olarak tamamen modern görünüyordu. Kışın sıcak ve ısıtması kolay olacak, yazın ise serin kalacaktı.

O evin tasarımına hayranlıkla bakarken, Aryal mutfakta dolaşmaya başladı. Bir tür kiler olması gereken derin bir girintiye girdi. Sonra tekrar dışarı çıktı.

"Dolap rafları bomboş," dedi. "Birileri bizden önce buraya gelmiş."

Bu açık sözlülük ona bir adrenalin sarsıntısı yaşattı. "Yaban hayatı olmadığına emin misin?"

Bunu tam olarak bir soru olarak ifade etmemişti ama sanki öyleymiş gibi cevap verdi. "Orada biraz vahşi yaşam vardı. Dağınık ve eşyalar yere düşmüş ve dökülmüş. Ama yolfaresi ekmeği ya da taşınabilir olabilecek kavanozlarda muhafaza edilmiş herhangi bir şey yok."

Wayfarer ekmeği, doğal bir itici olan yapraklara sarılarak saklanırdı. Yapraklar ekmeğin kokusunu maskeliyor, hayvanlar ve böcekler için de kötü bir tat veriyordu. "Pekala," dedi. "Dikkatli olmak için içgüdülerimiz vardı. Artık bundan eminiz."

Omuz silkti ve derin derin içip yıkanmak için çeşmeye doğru yürüdü. O bitirdiğinde, o da aynısını yapmak için içeri girdi. Berrak, saf su çok lezzetliydi ve son derece ferahlatıcıydı.

Aryal, "Kayıp Elfler olabilir." dedi.

"Olabilirdi," dedi. Saçlarını ıslatmak için başını eğdi. Ensesine vuran soğuk sistemde bir şok etkisi yarattı ve keskin bir şekilde canlandırdı. "Ama ben buna inanmıyorum. Elflerden ikisini tanımıyorum ve sadece üçüncüsüyle tanıştım, bu yüzden onlar adına konuşamam ama Linwe'nin cesedin yanından geçip öylece bırakmış olabileceğini hayal etmekte zorlanıyorum. Sanırım benim yaptığım gibi onun üstünü rterdi. Daha fazla leş yiyiciyi dışarıda tutmak için kapıyı kesinlikle kapatırdı."

"Yani başka biriydi." Bir ayağını diğerinin üzerine atarak masaya yaslandı. "Belki de Elflerin kaybolmasının nedeni budur? Belki de karşıya geçen her kimse ondan sonra gelmişlerdir." Başını iki yana salladı. "Dur bir dakika, bu mantıklı mı? Elfler Numenlaur'a gelen birine dair kanıt bulduysa, biz neden bulamadık?"

"Tüm bunlar haftalar önce de olabilirdi," diye hatırlattı ona. "Kanıtlar şimdiye kadar doğa koşulları tarafından yıkanıp gitmiş olabilirdi."

Kadın masadan uzaklaştı. "Cevaplar ne olursa olsun, burada daha fazlasını ğrenemeyeceğiz. Hadi gidelim."

Lambayı söndürdü ve sessiz evden çıkarken kapıyı arkalarından sıkıca kapattı. En azından l Elf'in hayatta kalan bir arkadaşı ya da ailesi varsa, eve döndüklerinde gmecek bir şeyleri olacaktı.

Tepeden aşağı inmeye devam ettiler ve yol üzerinde birkaç evde daha durdular. Bir sonraki evde hiç ceset yoktu. Yiyecek de yoktu. nc evde de ceset yoktu ama bu kez birkaç somun yol ekmeği buldular. Gofretleri kırıp açtılar ve hemen yediler.

Yeterli yiyecek değildi ama Quentin enerjisinde hemen bir artış hissetti. Bir elinin tersiyle ağzını silerken, "p toplayan her kimse, sadece birkaç kilere baktıktan sonra ihtiyaçlarını karşıladı ve geçitten gelen rotada bizim yaptığımız aynı evleri vurdular, bu yüzden küçük bir parti arıyoruz. Bir, belki iki kişi."

Aryal bunu düşündü ve başını salladı. "Ben de öyle derdim. Bir iki eve daha uğrayalım, bakalım biraz erzak bulabilecek miyiz, sonra da şehre doğru ilerleyelim."

Önlerine çıkan bir sonraki ev büyüktü, belli ki varlıklı birinin eviydi, bir ahır ve geniş bir otağı vardı. Quentin kapıya giden yolda durup araziye baktı. Otağın tamamını göremiyordu.

Aryal da durakladı ve onun bakışlarının geldiği yöne baktı. Kaşlarını çatı ama "İstersen otağı kontrol et. Ben yiyecek arayabilirim."

"Tamam." Sırt çantasını ona verdi ve meraya doğru yürüdü. Bir elini üstteki tahta parmaklığa koyarak çitin üzerinden atladı. Ağaçların arasından diğer ucu görebilene kadar tarlanın içinde koştu. Eğer otlakta atlar varsa, bir süre önce çitten atlamışlardı ve ahıra bakmaya zahmet etmeyecekti. Döndü ve koşarak geri döndü.

Çitin eve en yakın bölümüne yaklaştığında, Aryal ön kapıdan dışarı fırladı. Zaten olası bir belaya hazırlıklı olan kalbi küt küt atmaya başladı. Kızın birkaç metre koşup durmasına ve bir elini düz karnına bastırıp diğerini gözlerinin üzerine koyarak bir daire çizmesine baktı. Yüzünün görünen kısmı açıkça sıkıntılıydı. *Yaralanmış mıydı?*

Farkına varmadan kılıcı elindeydi. Çite doğru koştu ve dokunmadan üzerinden atladı. Kadın belinden eğildi ve adam hızını arttırdı. Ona ulaştığında, sanki nefes almak için hıçkırıyormuş gibi yumuşak bir ses çıkarıyordu.

Sanki o -Aryal- hıçkırıyordu.

Dünyası yanılslıkla kanıyordu. Elini kızın sırtına koydu ve kız irkildi. Yaklaştığını fark etmemiş miydi? Gözlerini evin açık kapısına dikti. Kadın sırt çantalarını hemen dışarıda bir araya getirmişti.

Sertçe sordu, "Yaralandın mı?"

Kadın başını salladı ve doğruldu. Yüz ifadesi sıkışmış, gözleri dehşetle dolmuştu.

Ne oluyor lan?

"Ne oldu?" diye daha sessiz sordu. Yaralı olmadığını belirtmiş olsa da, bakışları yine de vücudunda gezindi, içgüdüsel olarak bir zarar olup olmadığını kontrol etti. Karnını tutuş şekline bakılırsa bıçaklanmış gibiydi.

Yutkundu ve ağızı buruştu. "Büyülenmiş Elflerin bakmayı unuttuğu tek yaratık atlar değildi, Quentin."

== ON ÜÇ ==

Aryal, Quentin'in onun ne demek istediğini henüz anlayamadığını görebiliyordu. Keskin ve vahşi görünüyordu, hâlâ savaşa hazır, bir eliyle kılıcını kavrarken diğer eliyle sırtını sıvazlıyordu. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordu.

Adam eve doğru gitmeye başlayınca kadın onun kolunu tuttu. Ona, "Oraya girmenin sana bir faydası yok," dedi.

Adam ona ters ters baktı, kolundan çekildi ve eve doğru yürümeye başladı.

Kadın iç çekerek elini gözlerine götürdü. Bazı insanlar her zaman zor yolu seçmek zorundaydı. Sonra, o durgun, sessiz evde onu neyin beklediğini bildiği için, daha yavaş bir tempoyla onu takip etti.

Odadan odaya geçti, hareketleri öfkeli ve saldırgandı. Sonra bir odanın kapısına geldi ve sanki biri ona yumruk atmış gibi sarsılarak durdu.

Gözlerinden taze yaşlar aktı. Tanrım, ağlamaktan nefret ederdi. Onun arkasından yürüdü ve bu kez elini onun sert sırtına koyan kendisi oldu.

Çok güzel bir odaydı, belli ki tüm evin mücevheriydi. Duvarlarda asılı duran parlak duvar halılarından, el yapımı oyuncaklara, kitaplara ve bir rafta duran üç altın ve mücevherli hayvana kadar her ayrıntıya özen gösterilmişti.

En değerli mücevher, güzelce oyulmuş beşikte yatıyordu, minik bedeni yumuşak, işlemeli ipekle giydirilmişti. Teni parlak fildişi ve şeftali renginde parlıyordu. Narin, gül goncası ağzından minicik, sivri kulaklarına kadar her yönüyle mükemmeldi. Tüm ölü Elfler gibi o da sanki dakikalar önce uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Quentin'in çenesi çalıştı.

Sesi boğuklaşarak, "Kapı kapalıydı," dedi. Evin kapısı değil, o kilitlenmemişti. Bu kapı. Sanırım bu yüzden hâlâ bu kadar mükemmel. Vahşi yaşamın hiçbirisi buraya giremezdi."

Başını çevirdi ve ona baktı. Gözleri kızarmıştı. "Hepsi mi? Bütün bebekler öldü."

Ağzı tekrar çalıştı ve iki damla gözyaşı döküldü. Lanet olsun. "Büyülenemeyecek kadar küçük olan her çocuk geride bırakılmış olmalı, yani kendi başının çaresine bakamayacak kadar küçük olan her çocuk."

Hayatında korkunç şeyler görmüştü ama bu en dehşet verici ve yürek parçalayıcı olanlardan biriydi. Çocuklar, sanki doğa onların uzun yaşam sürelerini telafi ediyormuş gibi, Yaşlı Irklar için nadirdi ve Elflere çok nadiren gelirlerdi. Bazen Elfler binlerce yıl boyunca çocuk özlemi çekmiş ve her birinin doğumunu sevinçle karşılamışlardır.

Herhangi bir türden tek bir bebeğin ya da çocuğun ölümü korkunç bir trajediydi. Numenlaur'daki tüm Elf bebeklerinin ve küçük çocukların ölümü ise tek kelimeyle tarif edilemezdi.

Göğsü hızlı, istemsiz bir hareketle kıpırdadı. Fısıldadı, "Daha önce başlarına gelen her şey yüzünden sakat kaldıklarını sanıyordum. Bu onların kalbini söküp atacak. Bu kadar çok kişinin intihar etmesine şaşmamalı."

Kapıyı açtığında, içeride ne olduğuna tamamen hazırlıksızdı ve gördüğü manzara onu öyle bir çarpmıştı ki acıdan kaçmaya çalışmıştı. Şimdi ise tam tersini yaptı. O güzel odaya girdi ve beşiğin yanındaki tabureye oturarak bebeğin yüzüne baktı. Yüzü gıdıklandı. Yüzünü sildi ve yanaklarının ıslak olduğunu fark etti.

"Ondan nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum," dedi. Altın hayvanlardan birini, zümrüt gözlü bir kurbağayı aldı ve elinde evirip çevirdi. Küçük ve ağırdı ve zihnindeki bir şey ona bunun önemli bir şey ifade ettiğini söylüyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu. "Onu burada korumasız bir şekilde yatarken bırakmak yanlış geliyor. Ya bir şey içeri girmeyi başarır mı? Ve onu gömemeyiz. Eğer biri hayatta kaldıysa, bu ailesinden daha fazlasını çalmak olur. Geri döndüklerinde bebeklerinin gitmiş olduğunu göremezler." Sesi kırıldı. "Lanet olsun."

Elf atları hakkında konuştuklarında yaptığı gibi, Quentin odaya sırtını dönmek için döndü ama bu sefer kendine engel olamamış gibi tekrar arkasını döndü. Ona doğru yürüdü, vücudunun her çizgisi isteksizlikten söz ediyordu.

Tekrar gözlerini sildi. "Daha önce kötü şeyler görmediğimden değil. Binlerce ölü ve binlercesinin yaralı olduğu savaş alanları.

ölüyorum." Kulağa karanlık gelen bir kahkaha attı. "Tanrım, çok kötü şeyler gördüm. Ama daha önce hiç bu kadar kötüsünü görmemiştim."

Onun yanında diz çöktü ve beşikteki yolcuya baktı. Quentin'in duygularıyla savaşıırken yüzü hâlâ kaskatı kesilmişti. Zorlukla duyulabilen bir sesle, "Amras Gaeleval'i tekrar canlı istiyorum, böylece onun canını yakabilirim. Hem de çok."

Bir elini omzuna koydu ve onu sıkıca kavradı. Kasları kaskatı kesilmişti. "İşte şimdi benim gibi konuştun."

Adam ona baktı, gözlerinde acı birikiyordu. Sonra nefes almak kadar doğal görünen bir hareketle onun elini tuttu ve alnını ona yasladı.

Gerçekten ona elini uzatmış mıydı ve o da bunu kabul etmiş miydi? Hayretler hiç bitmiyordu.

Onun eğik başına ve çökmüş geniş omuzlarına baktı. Bu eğlenceli bir acı değildi. Bu kötü türden bir acıydı ve hiçbir yanı konyak ve çikolataya benzemiyordu. Bu daha çok karnına bir bıçak yemek ve sonra da kan kaybından ölmesini izlemek gibiydi.

İçinde bir şeyler kabardı. Bunun merhamet olduğunu düşündü. Ya da belki empati. Bu her neyse, onu kurbağayı yere bırakmaya ve boştaki eliyle Quentin'in yumuşak, koyu altın rengi saçlarını okşamaya itti.

Sıkıca kavuşturdukları ellerinin üzerinden ona baktı, çiğ ve doğrudan bir bakıştı bu. Kız onun bakışlarıyla karşılaştığında, içinde önemli bir şeyi yerinden oynatan bir bağlantı şokuyla karşılaştı.

Sonra onun parmaklarını sıktı ve gitmesine izin verdi. "Kapıyı mühürleyebilirim," dedi. "Bölgede büyü duyusu olan biri varsa, bu onlara burada olduğumuzu hemen hemen söyleyecektir."

"Eğer bu onu korumasız bırakacaksa, öyle olsun," dedi. "Ayrıca, temkinli olmayı seçtiğimizi biliyorum ama ben korkaklıkta iyi değilim."

Sert, iyi kesilmiş dudaklarında bir gülümseme hayaleti oynadı. "Bana söylemeyi uygun görmene sevindim, çünkü aksi takdirde asla bilemezdim."

O odada ona yumruk atmak doğru gelmedi, bu yüzden onun yerine hafifçe itti, onu sarsacak kadar ama devirecek kadar değil. Ayağa kalktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ne kadar sürer?"

"Beş dakika." Altın kurbağayı aldı ve diğer iki heykelcikle birlikte dikkatlice yerine koydu, sonra o da ayağa kalktı.

Oldukça güzellerdi, kurbağanın gözlerindeki kıvrımlara kadar zarifçe şekillendirilmiş ve detaylandırılmışlardı. Eğer bu set bir arada tutulsaydı, Dünya'da bir servet ederdi, özellikle de bugünkü altın fiyatlarıyla.

Durakladı ve başını eğdi. "Yani Numenlaur'a gelen bir ya da belki iki kişi var," dedi usulca. "Ve buraya hazine yağmalamak için gelmediler."

Quentin dönüp ona baktı, bakışları keskinleşmişti. "Çünkü heykelcikler hâlâ burada."

"Gezdiğimiz ilk birkaç evdeki mücevherlerle birlikte," dedi ona. "Onlara yakından bakmadım ama ciddi bir ışıltı gördüğümü hatırlıyorum."

"Bu da şu soruyu akla getiriyor," dedi. "Neden buraya geldiler?"

"Hadi ama." Kadın onun omzuna bir tokat attı. "İşini yap da buradan gidelim. Şehre inme vakti geldi."

Adam başını salladı ve kadın kilerdeki malzemeleri karıştırması için onu yalnız bıraktı. Bu evde aradıkları şeyi bulmuşlardı. Kurutulmuş et, kurutulmuş et, kuruyemiş ve kuru meyvenin yanı sıra birkaç gofret yolfarer ekmeği vardı. Taşıyabildikleri her şeyi aldı ve bir şerit kurutulmuş et çiğneyerek, Quentin'in büyüsünden gelen Güç yavaş bir parıltıyla yerine yerleşen bir lastik bant gibi kopup kaybolurken, yeni malzemeleri çantalarına yerleştirmek için dışarıda diz çöktü.

Başını kaldırıp etrafına baktı ve sanki etrafta sadece o ve Quentin varmış gibi sessiz görünen çevreyi değerlendirdi.

Belki de kayıp gruptaki Elflerden biri büyü kullanıyordu ve Quentin'in az önce ne yaptığını hissedebiliyordu. Tabii hâlâ hayattalarsa. Ya da belki de sadece izinsiz girenlerin dikkatini çekmişlerdi ve belki de o izinsiz girenler dost canlısı değildi.

Eğer öyleyse, hadi bakalım. Evdeki trajediyi keşfettikten, gözyaşı döktükten ve empati sancıları çektikten sonra, biraz karşılıksız şiddet havasındaydı.

Yolun geri kalanını ikisi de kurutulmuş et yiyerek sahile doğru yürüdüler. Öğleden sonra bunaltıcı bir hal alırken güneş bulutsuz bir gökyüzünden başlarına vuruyordu. Sonra bir esinti başladı, sudan esiyor ve sıcağa hoş bir soluk getiriyordu.

Aryal Quentin'e bakmak istemiyordu ve onun konuşma havasında olmamasına da seviniyordu. Nasıl yürüdüğünü anlamak için ona bakmasına gerek yoktu; uzun, kaslı vücudunu, yolda mırıldanan şık bir Porsche gibi kilometreleri yutan o pürüzsüz, kemiksiz zarafetiyle hareket ettiriyordu. O

onu birkaç ay boyunca hiç görmemeyi kabul edebilirdi ama şu an için bu seçenek söz konusu değildi.

Parmakları, onu okşarken kısa saçlarının ipeksi kayışını, onu kavrarken alnının elinin arkasına bastırıldığı hissini hatırlamaya devam etti. Kız evden dışarı fırladığında koşarak gelişini, endişeyle keskinleşen yüz ifadesini. Sırtını ovuşturan eli. O zarif oymalı beşiğin minik sakinine bakarken yüzündeki çığ duygu.

Başı gerçekten beladaydı.

Quentin Caeravorn'un gerçekten de iyi bir adam olabileceğine inanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ya da en azından bir kısmının, esas kısmının, sıkıştığında doğru şeyi yapacağına güvenilebilecek kısmının öyle olduğuna.

Hrmph. Bunu New York'ta birine itiraf etmeden önce ölü olarak yakalanmayı tercih ederdi. Bu, sahip olduğu itibarı tamamen çöpe atacaktı. Herkes nezdinde. Şu anda bazılarının hem kendisinin hem de Quentin'in tek parça halinde dönmesini beklemediğinden oldukça emindi.

Ve bu konuda henüz erken sayılırdı.

Kıvrımlı yol, bariyer kumullarının hemen diğer tarafındaki sahil boyunca devam ediyordu. Merakını dizginleyemedi ve tuzlu olan suyun tadına bakmak için kum tepelerinin üzerinden koşmak zorunda kaldı. Kıyıdan, uzaktaki mavi arazinin birkaç detayını daha görebiliyordu. Bir adaya benziyordu. Sudaki kum rengi bir çizgi kumu ima ediyordu ve sudan keskin bir şekilde yükselen yamaçtaki yeşil ağaçlar görünüyordu. Yamaçtaki ağaçların arasından bir tür bina görebiliyordu.

Ertesi gün uçup burayı keşfetmek ya da en azından havadan hızlıca üzerinden geçmek için yeterince zaman ayırmak üzere kendi kendine söz verdi. Kendini çok uzun süre yerde tutmuştu ve bunu kemiklerinde bir titreme olarak hissetmeye başlamıştı.

Kıyıya ulaştıklarında, burnun tepesindeki tapınak da daha büyük ve daha net hale geldi. Figürler, aralarına serpiştirilmiş sütunlarla birlikte rahatlıkla elli ayak boyundaydı ve manzaraya hükmediyordu. Tapınağın onlara bakan tarafında üç heykel vardı ve kıyı şeridinden suyun üzerine bakan figürün profilini görebiliyordu. Bu bir erkekti. Bu tanrı Taliesin miydi ve figürün diğer yarısı kadın mıydı? Eğer üç tane olsaydı, desen mantıklı olurdu.

tapınağın diğer tarafındaki heykeller. Yedi Yaşlı İrk tanrısının her biri için birer heykel.

Quentin sahilin kenarında ona katılmıştı.

"Su tuzlu," dedi ona. Başıyla tapınağı işaret etti. "Sarayın bu tapınağın bir parçası olup olmadığına dair herhangi bir hikâye duydun mu?"

"Hayır," dedi ona. "Ama şu anda bir tahminde bulunacak olursam, olmadığını söyleyebilirim. Sanırım saray bu." Adam eliyle işaret etti ve kadın da onun kolunun izini takip ederek burnun anakaraya ulaştığı tepeyi kucaklayan uzun binaya ulaştı.

Kireç taşından inşa edilmiş, ön tarafında dört mermer sütun bulunan bina, yeşil yapraklar ve mavi ufuk çizgisine karşı altın ve beyaz renkte parlıyordu. Son derece uzun bir merdiven tepeye oyulmuş ve taşla kaplanmıştı.

Bir dişini emdi ve küçük bir yüz buruşturması yaptı. "Evet, çok güzel görünüyor."

Sırıttı. Sırtısının çizgileri zayıf yüzünü kırıştırıyordu. "Hadi ama. Oyalanacak ve suda oynayacak vaktimiz yok."

Kadın onu bariyer kumullarının üzerinden takip etti, adamın güçlü vücudunun ve uzun bacaklarının kaygan kumda kısa sürede ilerleyişini izledi. Aksine bir dürtü ona, "Biliyor musun, birkaç kez seviştik ve orada kötü bir anı paylaştık diye senden çok hoşlandığımı anlamına gelmiyor" dedirtti.

Yüzünü ona döndü, kocaman bir nefes verdi ve gözlerini devirdi. "Vay be, bu beni senden geri çekilmeni istemek zorunda kalmaktan kurtardı. Yürüyüşte bir ara biraz yapışkan olmaya başlamıştın."

İç basıncı arttı. Yutkunmaya çalıştı. Sonra gözleri buluştu ve ikisi de kahkahayı patlattı.

Yıllar boyunca diğer nöbetçilerle kurduğu dostluğa çok benziyordu, tam olarak aynı değildi ama iyi hissettiriyordu. Harika görünüyordu, bronzlaşmış, mavi gözlü ve güneş ışığıyla yıkanıyordu. Tanıştığı her kadın tarafından dünyanın ayaklarının altına serildiği türden bir adamın resmiydi.

İstediği zaman, istediği kişiye sahip olabilirdi. Seksiydi, alfabaydı, kendine güveniyordu ve dünya bu yüzden ona tapıyordu. Onunla sadece etrafta kimse olmadığı için takılıyordu ve eğer işlerine geri dönmek isterlerse, en azından önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca birbirlerine eşlik etmek zorunda kalacaklardı.

Onunla takılmasının tek nedeni de buydu, değil mi? New York'tayken onu... tamam, cinsel açıdan ilgi çekici bulmuş olabilirdi ama *asla* harekete geçmezdi, özellikle de ondan bu kadar şüphelenirken.

Kendi duyguları kafasını karıştırıyordu. Bunu yapmalarından nefret ederdi, neredeyse ağlamaktan nefret ettiği kadar. Karmaşık, kafa karıştırıcı duygular sanki kafasının içinde yabancılardan oluşan bir kalabalık varmış ve hepsi de anlamadığı yabancı bir dilde dikkatini çekmek için bağırıyormuş gibi hissettiriyordu.

Kahkahasını aniden kesti ve ona kaşlarını çattı. Bu sadece onun daha çok gülmesine neden oldu ve tabii ki *bu* onu şiddete eğilimli hissettirdi.

Bu da onu daha iyi hissettirdi.

Tanrım, bazen tam bir baş belası oluyordu.

Havada bir el salladı ve tepinerek uzaklaştı. Son beş dakika anlamsızca karmaşık bir hal almıştı. İyi bir önlem olarak orta parmağını kaldırdı ve bir kahkaha ile ödüllendirildi. Her neyse, boş ver gitsin.

Ama her ne kadar ne diyeceğini bilemese de ve her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, o güzel, korkunç çocuk odasında bir şeyler olmuştu. Aralarında tanımlanamaz ama önemli bir şey değişmişti. Sadece bunun ne olduğunu bilmeyi diliyordu.

Sonra şehrin merkezine ulaştılar ve o her şeyi geride bıraktı.

Dünya'daki modern standartlara göre çok büyük değildi. Tüm bölgeye yürüyerek kolayca ulaşılabilirdi. Büyük binaların çoğu geniş evlere benzerken, geri kalanlar belki de hükümet binaları ve bazıları da dükkân gibi görünüyordu. Aryal'ın gördüğü Numenlaurian ordusunun büyüklüğü göz önüne alındığında, Elflerin birçoğu bu topraklarda dağınık halde yaşıyor olmalıydı.

Gaeleval'in hepsini -en azından çoğunu- tuzağa düşürmesinin tek yolu ya sabırla kırsal bölgeyi taramak ya da Elflerin bir bayram ya da tören için burada toplandıkları bir zamanda büyü yapmaktır. Buldukları cesetlerin yerlerine bakılırsa, Gaeleval Numenlaur'u boydan boya dolaşmış ve kır çiçekleri gibi insanları toplamış olmalıydı.

Sokakları dörde böldüler ve hepsinde sistematik bir şekilde yürüdüler, binalara baktılar ve çıkmaz sokakları incelediler. Bu bölge, karşıya geçtiklerinden beri gördükleri en gelişmiş bölge olsa da, binaların kırsal alanla nasıl hizalandığı ve sokakların ve yolların arazideki doğal eğriliği nasıl takip ettiği konusunda bir simetri vardı. Evler

Ağaç korularının içine yuvalanmış ve her yerde çiçek bahçeleri yeşermiş, şimdi yabani otlarla kaplanmıştı.

İskeletler sokaklara saçılmıştı. Leş yiyen vahşi hayvanlar açıkta bırakılmış cesetleri kısa sürede parçalamıştı. Bir noktada Quentin eğilerek bir iskeletin elindeki kılıcı nazıkçe çekip aldı. Uzun, ölümcül bir güzelliğe sahipti. Elf yapımı bir kılıcı kullanmanın gerçek bir keyif olduğunu biliyordu, ince ama güçlü, mükemmel dengeli ve tek bir saç telini kesebilecek kadar keskin bir kenara sahipti.

Adamın onu dikkatle silmesini ve uzunluğunu incelemesini izledi. Sonra onu ileri geri salladı, etrafında döndü ve cesaretini test etmek için onunla saldırdı. Hareket ederken havada süzülüyormuş gibi görünüyordu, ölümün Fred Astaire'i gibiydi. Dövüşteki hüneri Sentinel Oyunları'nda oldukça açıktı ama Oyunlar silahsız dövüştü ve bu tamamen başka bir şeydi. Birkaç ustaca hareketle ne kadar başarılı bir kılıç ustası olduğunu gösterdi ve onu izlemek büyüleyiciydi.

Bakışlarını ondan ayırdı ve iskelete doğru yürüdü. Hâlâ boş kılıfı tutuyordu. Elf ölmeden önce kılıcı zar zor kınından çıkarmış olmalıydı. Kını kemikli parmakların arasından çekip çıkardı ve inceledi. Sade ve zarıftı, sanatsallığı tamamen ne kadar iyi yapıldığının saf güzelliğindeydi.

Üzerini sildi ve ona uzattı. "Bunu almalısın. Kılıç senin elin için yapılmış gibi görünüyor."

Adam tereddüt etti, sonra kılıcı kınına soktu ve ince kalçalarına bağladı. "Senin için de bir tane almalıyız," dedi. "Ve eğer bulabilirsek ben de bir uzun yay istiyorum."

Bir Elf uzun yayını kullanabilen pek fazla insan yoktu; bu yay bir metre uzunluğunda ve güçlü bir uzun mesafe silahıydı. "Daha uzun bir kılıca hayır demezdim," diye itiraf ederken ayağa kalktı.

"Gözünü dört aç," dedi ona. Daha önce çocuk odasında verdiği boğuk tepkinin aksine, sesi düzgün ve analitikti. Belli ki duygularını kontrol altına almanın bir yolunu bulmuştu. "Sahipleri artık onları kullanamıyor."

Onun için başka bir kılıç bulmak çok uzun sürmedi. Temizlendikten sonra şehri incelemeye devam ettiler. Gün onlardan uzaklaşmaya başlamış, güneş ufka doğru yolculuğuna başlamıştı. Gölgele arnavut kaldırımlı sokaklarda uzuyordu.

Bakımlı sokaklar ve binalarla birlikte tam bir durgunluk ürkütücüydü, sanki bir tür Yaşlı Irklar versiyonu gibiydi.

Yürüyen Ölüler. Birbirleriyle konuşmadıkları zamanlarda duyduğu tek ses onların ayak sesleri, ara sıra deniz kuşlarının çığlıkları ve yakındaki kıyıya vuran dalgaların sesiydi. Bu, harabelerle dolu bir bölgeyi keşfetmekten tamamen farklı bir deneyimdi. Harabeler insana zamanın geçtiğini hissettirir, felaket ve trajediyi bulanıklaştırarak uzak bir şeye dönüştürürdü.

Bu, ona her an köşeden birinin geçeceği hissini veriyordu ama geçmediler. Ya da birilerinin yakındaki binaların pencerelerinden onları izlediğini. Ki izlemiyordu.

İzliyorlar mıydı?

Geniş bir daire çizerek yürüdü, kepenkli pencereleri, binaların köşelerini, çalılıklardaki saklanma yerlerini inceledi. Ve hiçbir şey göremedi.

Yine de ensesi karıncalandı, altıncı hissi birinin ya da bir şeyin onları izlediğini söylüyordu.

Quentin onun davranışını fark etti ve tavrı keskinleşti. Quentin'in anlamsız ve dikkat dağıtıcı sorularla başının etini yememesi, davranışlarını onunkilere uydurması hoşuna gitmişti. Birbirlerine savaşıyor bir birlik gibi nasıl karşılık vereceklerini öğreniyorlardı.

"Saraya gitmek istiyorum," dedi. Yüksek bir yere çıkmak ve etrafı incelemek istiyordu. Eğer şehirde onlarla birlikte biri -ya da bir şey- varsa, er ya da geç kendilerini ele verirlerdi.

"Gidelim," dedi.

Küçük bir yan sokağı takip ederek bir yamacın fonunda yer alan birkaç eve ulaştılar. Tepe teraslıydı ve havayı güzel kokularla dolduran çiçekli ağaçlar ve çalılarla güzel bir şekilde düzenlenmişti. Çiçeklerin çoğu ona yabancıydı, bu da manzaranın daha da uhrevi görünmesine neden oluyordu.

Saraya ulaşmak için ana caddeye geri dönmeleri gerekiyordu. Dönerken, gözünün köşesinde siyah bir şey parladı.

Uzayan akşam gölgelerinin geri kalanı için fazla siyah bir şey. Herhangi bir esintiden bağımsız hareket eden bir şey.

Ona doğru döndü, bakıyordu. Ve hiçbir şey göremedi. Gökyüzüne ve binaların çatılarına baktı. Yukarıdan hiçbir şey hareket etmiyordu. Yeni bulduğu kılıcını kınından çıkararak gölgeyi gördüğü yere, evlerden birini çevreleyen bel yüksekliğinde, tarla taşından bir duvarın köşesine doğru yürüdü.

Duvar boyunca iki tarafa da baktı. Hızlı hareket eden siyah bir çizgi yoktu. Koku da yoktu. Olayla ilgili her şey olması gerektiği gibi görünüyordu ama şimdi buna inanmıyordu.

Quentin, "Kendimi renk körü ya da ton sağırı gibi hissetmeye başlıyorum," dedi. Sesi eğleniyor gibiydi ama ona baktığında vücudunun gergin olduğunu ve gözlerinin hiç durmadan hareket ettiğini gördü. O da kılıcını çekmişti ve ucu gelişigüzel indirilmiş olsa da, açıkça yüksek alarm durumuna geçmişti. Telepatik olarak sordu: *Ne gördün?*

Dün geceyle aynı şeyi, dedi kadın. Ayaklarının üzerinde durdu, gerekirse hızlı hareket etmeye hazırdı. Çenesini öne arkaya eğerek boynunu gerdi ve omuz kaslarında biriken gerginliği gevşetmek için kollarını salladı.

Quentin taş çitteki açık kemere doğru yürüdü.

Otuz metre ötesinde, iki binanın arasında siyah bir şey belirdi. Aryal seslenmeye fırsat bulamadan ona doğru döndü. "Bunu gördüm," dedi. Ama ne gördüğümü bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi ve hızla iki binanın arasındaki alana doğru yürüdü. Parke taşları aşınmıştı, zemin engebeliydi. Burası ana yola paralel uzanan bir ara sokağın girişiydi ve başka bir yan sokağa açılıyordu. "Fiziksel olduğunu sanmıyorum. Hiç koku yok. Hiç iz yok."

Adam da ona katıldı ve ara sokağa baktı. "Eğer fiziksel değilse, nedir?" diye sordu sessizce. "Bir tür hayalet ya da ruh mu?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Kaldırım taşları farklı taş renkleriyle çakıllanmıştı ve binaların sıcak kahverengi-altın rengi büyüyen gölgelerle birlikte derinleşiyordu. Sokağın diğer ucundaki yan sokakta güneş hâlâ doğrudan parlıyordu ve bulutlarla beneklenmiş gökyüzünün beyaz ve mavisiyle kaplıydı.

Siyah bir çizgi sokağın ağzından soldan sağa doğru ilerliyordu.

Aryal ve Quentin ona doğru koştular. Caddeye dalıp gittiği yöne baktılar. Güneşin kavurduğu sahnede gözden kaybolmuştu.

Çevresine bakmak için döndüğünde sıcak alnını sildi. Bu küçük sokak, sığ bir yansıma havuzunu çevreleyen taş bankların ve gölge ağaçlarının bulunduğu bir parka açılıyordu. Quentin'e baktı, o da

kafasının arkasını kaşıyordu. Kaşlarını çatıyordu ve en az onun hissettiği kadar sinirli görünüyordu. Sonra az önce çıktıkları ara sokağa baktı.

İki siyah şekil ara sokakta onlara doğru ilerliyordu.

Elinin tersiyle Quentin'in koluna vurdu. Quentin sarsıldı.

Şekiller uzun ve bel hizasındaydı ve gölgeler gibi hareket ediyorlardı, tek farkları herhangi bir cisme bağlı olmamalarıydı. Zihni, onlara yeterince uzun süre bakarsa şekillerini anlamlandırabileceği konusunda ısrar ediyordu. Bir an için bacaklarını, dar bir ağzı yakaladı.

"Şimdi onları hissedebiliyorum," dedi Quentin. "En azından belli belirsiz."

"Bir tür hayvana benziyorlar," dedi Quentin. Gölgeleler yaklaşıyordu, kararar sokakta simsiyahtılar. Kadın başını eğdi. "Bizi mi takip ediyorlar?"

"Öyle görünüyor." Quentin gözlerini kıstı. "Bizi yakalarlarsa ne yapabileceklerini merak ediyorum."

Gözünün ucuyla bir hareket belirdi. Sokağın aşağısına, parkın olduğu yöne baktı. Daha fazla gölge onlara yaklaşıyor, niyetle yere dökülüyordu. Tanıdık geldi. Dedi ki, "Kurtlara benziyorlar. Çok büyük kurtlar. Bazı Wyr kurtları bu kadar büyüebiliyor."

"Aryal," dedi Quentin.

Kadın ona baktığında, adam ters yönü işaret etti. Daha da fazla gölge yaklaştı. Toplamda on iki gölge vardı ve birbirleriyle koordineli bir şekilde hareket ediyor, tıpkı gerçek bir sürü olsalar yapacakları gibi hareket ediyorlardı. Şimdi de Quentin ve onun etrafını sarmışlardı.

Döndü ve sırtını Quentin'e dayadı, böylece ikisi de dışarıya bakıyordu. "Bir şey yapabileceklerini bilmiyoruz," diye belirtti. "Başka diyarların büyüünde bazen garip şeyler olur. Gerçekten de hayvan hayaletler olabilirler."

"Çemberlerini yarıp ana caddeye ulaşmaya çalışalım," dedi. dedi.

Bu fikri tartışmaya zahmet etmedi, çünkü çoğunlukla Gölgelelerin ne yapacağını merak ediyorlardı.

Birlikte döndüler ve ana caddeyle aralarında duran gölge kurtlara doğru koşular.

Kurtlar saldırdı.

== ON DÖRT ==

Üç kurt Quentin'e saldırdı. Biri üzerine atlarken kendini hazırladı ve kılıcını ona doğru savurdu. Kılıcı gölgenin içinden sanki boş bir havaymış gibi geçti. Siyah dişleri parladı ve derisinde yarıklar belirirken ön kolu alev aldı.

"Isırabilirler!" diye bağırdı.

Çantasından silkindi ve yere düşmesine izin verdi. Aryal küfrediyordu. Basınç sol ayak bileğini sıkıştırdı ve kot yırtıldı. Gölgelerden biri botuna yapışmıştı. Sıyrılmaya çalıştı ama yerinden oynatacak fiziksel bir beden yoktu. Üzerine atlayan iki gölgeden daha kıl payı kurtulmayı başardı. Lanet olsun, sayıları çok fazlaydı ve vurabileceği bir bedenleri yoktu.

Aryal'ın Gücü yükseldi.

Harpy'ye göz atmayı başardı. O da sırt çantasını yırtmış ve kılıcını düşürmüştü. Biri kolunda, diğeri kalçasında olmak üzere iki gölge ona yapışmıştı ve Gücündeki artış onları geriye doğru savurdu. Her iki yarası da kanıyordu ve çok öfkeli görünüyordu. "Daha önce hiç bir cinle dövüştün mü?" diye bağırdı. Bu şekilde."

İlk başta sözleri ona bir anlam ifade etmedi. Bunlar *cin* olamaz mıydı? Geçmişte birkaç cinle karşılaşmış olmasına rağmen, daha önce hiç bir cinle dövüşme fırsatı olmamıştı. Havadan ve ateşten yaratıklardı, saf ruhtan varlıklardı ve Güçleri açıktı. Bunlar Cinler gibi hissettirmiyordu ama...

Aryal dönerek kolunu kendisine doğru hamle yapan gölge kurtlardan birine yuvarlak bir yumruk şeklinde fırlattı, Gücü kolunda yoğunlaşmıştı. Yumruğu gölgenin içinden geçti ama onu rotasından çıkarmış gibi görünüyordu. Gölge yere düştü ve çömeldi.

O zaman Quentin anladı. Bunlar Cin olmayabilirdi ama yine de fiziksel dünyayı etkileyebilen ruhlar gibi görünüyorlardı. Saldırı silahı olarak kullanılan güç onları etkileyebilirdi. Bir püskürtme büyüsü fısıldayarak elini savurdu ve gölge saldırganlarından birini geri püskürttü.

Ama bu sırada üç kişi daha üzerine atladı. Birinden kurtuldu, diğeri püskürttü ve üçüncüsü pazısını derinden ısırdı. Çok fena acıyordu. Yaradan kan aktığını hissedebiliyordu.

Sağ baldırında, dizinin hemen üzerinde bir ateş parladı. Onu ısırın gölgenin ötesinde bir başkası volta atıyordu. Onun geri püskürttükleri de toplanıyordu. Sayıları çok fazlaydı. O ve Aryal'ın başı gerçekten beladaydı - ya da en azından onun. Aryal kanatlanıp dövüşün dışına uçabilirdi.

Fırlatabileceği en güçlü püskürtme büyüğü için Gücünü topladı. Eğer hepsini geri püskürtebilirse, kaçmak için yeterince hızlı koşabilirdi.

Göz ucuyla Aryal'ın şekil değiştirerek harpiye dönüştüğünü gördü. Gölgelelden ikisine tekme atarken gücü tekrar yükseldi. Bağırđı, "Kaldırılmak istiyorsanız kışınızı buraya getirin. Bir binanın tepesine çıkıp yeniden toplanalım."

Gölümsemek için zamanı yoktu. Elinden gelen en sert Güç rüzgârını estirdi ve kendisine en yakın olanları geri püskürttü ama Aryal'la arasında çok fazla gölge kurt vardı.

"Boş ver, ben seni yakalarım" dediğini duydu.

Yaylanmak için çömeldi, tam o sırada arkasındaki sokaktan yeni bir gölge kurt fırladı. Diğerlerinin hepsinden daha büyüktü ve daha güçlü ve hızlı hareket ediyordu. O sıçrarken, Quentin keskin bir uyarıda bulundu.

Ama çok geç kalmıştı. Devasa siyah dişler kanatlarından birinin karpal eklemine saplandı. Kemik kırıldı, ses mide bulandırıcı bir şekilde duyuluyordu. Aryal yüksek, vahşi bir ısırap ve öfke çığlığı attı. Dönmeye, gölgeyi üzerinden atmaya çalıştı ama gölge onu bırakmadı. Gölge etini parçaladıkça kan fışkırıyordu. İki gölge daha saldırdı, biri topuğunu yırtarken diğeri uyluk kaslarını parçaladı. Kadın sendeledi ve yere yığıldı.

Quentin kükreyerek hamle yaptı ve hâlâ kanadına yapışmış olan gölge kurda bir püskürtme büyüğü fırlattı. Elleri ve dizleri üzerine yuvarlanırken bile kurt yuvarlanarak uzaklaştı. Başını eğerek ayağa kalkmaya çalışırken, yaralı kanadı garip bir şekilde yayıldı. Yaralı bacağı ağırlığını taşıyamıyordu.

Ona ulaşmadan gölge kurtlar aralarındaki boşluğa doluştu, birçoğunu uzaklaştıramadı. Bir kurt dişlerini ona geçirirken baldırlarından birinde ateşli bir acı patladı. Ona bir püskürtme büyüğü fırlatmak için döndü.

Arkasını döndüğünde gölge kurtlar Aryal'ın diğer kanadını da parçalamıştı ve en irisi dişleriyle onu boynunun arkasına sabitlemişti.

Kot pantolon ve atlet giymiş bir kadın ara sokaktan çıktı. İnsandı, orta boyluydu, göğüsleri ve kalçaları yuvarlaktı ve belki de otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu, koyu renk saçları ve gözleri ve yüksek elmacık kemikleri olan Slav bir yüzü vardı.

Ayrıca Quentin'in bir insanda daha önce hiç hissetmediğinden ve diğer Mürver Irklardan tanıştığı büyü kullanıcılarının çoğundan daha fazla Güç taşıyordu.

Bir eliyle işaret etti. Aryal'ın boynunu tutmaya devam eden en büyük kurt dışında tüm gölge kurtlar saldırılarını durdurdu.

Kadın aksanlı bir İngilizceyle, "Şimdi teslim olmanız için iyi bir zaman," dedi.

Sayıcı üstündüler ve büyüsel olarak kendisinden üstün olduklarını biliyordu ama Quentin yine de Gücünü topladı. Aryal'ı kıstırmış olan gölge kurda bir geri püskürtme büyüsi fırlatamazdı, yoksa dişleri Aryal'ın boynunu kırabilirdi. Yine de kadına saldırgan bir şey fırlatabileceğinden emindi.

Kadın ona baktı. "Bana ya da kurtlarıma bir büyü daha yaparsan ortağını öldürürsün. Gücünü serbest bırak."

Ve işte, bir zamanlar başarmak istediğini düşündüğü her şey oradaydı.

Tek yapması gereken bir büyü daha yapmaktı ve Aryal başkasının ellerinde ölecekti.

İçini sıcak, öfkeli bir his kapladı. Hayır.

Hayır.

Gücünü serbest bıraktı. "Yaratığına onu bırakmasını söyle."

"Henüz değil. Önce bir karar vermem gerekiyor." Kadın kollarını kavuşturdu ve derin bir iç çekti. "Onun kim olduğunu biliyorum. Ve senin de kim olduğunu tahmin edebiliyorum. Bana güzel bir sorun sundunuz. Amerika'dan gelen Wyr'lere karşı henüz bir düşmanlığım yok."

"Ben de senin kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Aryal kısıp sesle. Saçları yüzüne dökülmüştü ve pençelerini kaldırım taşlarının arasındaki çatlaklara geçirmişti. "Galya Andreyev. Rusya'dan hiç ayrılmadığınızı sanıyordum."

Kadın kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Beni tanımış olmanız gerçekten büyük talihsizlik. Şimdi sorunumu daha da büyüttünüz ve bu hiç de

güzel."

Kadın eliyle bir fırlatma hareketi yaptı ve yıldızlarla dolu karanlık bir ağ fırlattı. İçgüdüler devreye girdi ve Quentin umutsuzca ağdan kaçmaya çalışarak yana doğru hamle yaptı. Ama ne kadar hızlı olursa olsun, yeterince hızlı hareket edemedi çünkü ağ gölge kurtlardan daha fiziksel değildi. Başının üzerine yerleşerek onu tamamen kapladı. Büyüden kurtulmaya çalıştı ama karşı bir önlem alamadan derisinin altına battı.

Karanlığa doğru yuvarlanırken bir an gökyüzünü gördüğünü sandı.

Bir şey damlıyordu.

Bu ses onu çıldırtıyordu. Musluğu kapatmak için kalkması gerekiyordu. Oldukça sert ve soğuk yatağın üzerinde yuvarlandı ve uyandı.

Yalnızdı ve bir hapisane hücresinin zemininde yatıyordu. Silahı yoktu, sırt çantası yoktu.

Hücre kuru ve çok sadeydi, sadece tavan ve zemin, üç taş duvar ve bir tür donuk hisli büyü yayan metal parmaklıklardan yapılmış dördüncü bir duvar vardı. Hücrenin bir köşesinde, zeminde bir delik bulunan sığ bir oyuk ilkel bir tuvalet oluşturuyordu. Bir yerlerden içeri sızan zayıf ışık derin gölgeler oluşturuyordu ama kedigil görüşü derin gölgelerde ve hatta zifiri karanlıkta bile çok iyiydi. İçgüdüleri ona çok uzun süredir baygın olmadığını söylüyordu. Işığın günün son güneş ışığı olabileceğini düşündü.

Hücresinin dışına baktı. Karşısında iki hücre görebiliyordu. Biri boştu, diğerinde ise yere yayılmış, griden siyaha çalan kanatları olan uzun, hareketsiz bir cisim vardı. Aryal. Kırmızı da vardı, hem de çok fazla ve hem onun hem de kendi kanının bakırımsı tonunun kokusunu alabiliyordu.

Yakınlarda bir yerde hâlâ su damlıyordu ve sesler geliyordu.

"O bir harpiydi," dedi bir Elf erkeği. "Ve adamın ne olduğunu bilmiyorum ama insan değildi."

"O Quentin'di," dedi hafif, dişi bir Elf sesi. Linwe'nin sesini tanıyan Quentin rahat bir nefes aldı. "En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. O yarı Elf. Ve eğer o Quentin'se, bahse girerim Harpy de nöbetçi Aryal'dır. Kötü görünüyordu."

"Ne zaman uyanacaklar merak ediyorum," dedi üçüncü bir Elf, bir başka erkek. Bu Caereth'ti, kitapsever erkek.

Quentin boğuk bir sesle, "Uyandım," dedi. Güçlükle yüzüstü yuvarlandı ve doğrulup oturdu. "Linwe?"

"Evet, benim," dedi Linwe. "Tanrılara şükürler olsun. Yani burada kilitli kaldığın için değil, kendin olduğun ve uyanık olduğun için. Sesini duymak çok güzel. İyi misin?"

Kendini kontrol etti. En kötü yaralar pazularındaki ve kalçasındaki ısırıklardı ve onları incelediğinde henüz kapanmadıklarını fark etti. Kaşlarını  attı. Wyr yetenekleri göz önüne alındığında, şimdiye kadar kapanmış olmaları gerekirdi. "Sanırım  yle," dedi. "Birkaç yaram var ama çok kötü değiller. Ya senin?"

"Ben iyiyim,    kişiyiz ve iyiyiz. Yine de çok a ız."

"Sizin grubunuzda dört kiş  vardı," dedi. Tiş rt n  çıkardı ve şeritler halinde yırttı. Sonra şeritleri yaralı kalçasını sıkıca bağlamak için kullandı ve daha büyük bir beceriksizlikle kolunun üst kısmındaki ısırığı sardı. "D rd nc ye ne oldu?"

K  k bir sessizlik oldu. Sonra Linwe kasvetli bir sesle, "D rd nc ye ne oldu?" diye sordu.

o."

Linwe "o" dedi, yani Cemalla olmalıydı. Lanet olsun. Gözlerini kapattı. Elflerin öldüğünü duymaktan sıkılmaya başlamıştı. " z r dilerim," dedi. Ne zamandır buradasınız ve buranın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Erkek Elflerden biri ona cevap verdi. "Numenlaur'daki sarayın altındaki hapishanedeyiz. Neredeyse iki haftadır buradayız."

Elfler uzun süre a  ve neredeyse bir o kadar uzun süre de susuz kalabilirlerdi ama bu süre içinde hiç sıvı ya da besin almamışlarsa, kendilerini kötü hissediyor olmalıydılar. "Bir şey yiyip i meyeli ne kadar oldu?" diye sordu.

Linwe, "Bizi hapseden cadı her    günde bir bize ekmek ve su getiriyordu," dedi. "Ama sonuncusu    gün önceydi ve seni ve harpiyi getirdiğinde hiç yiyecek ya da su bırakmadı. Bunun bizi beslemeyi bırakmaya karar verdiği anlamına gelip gelmediğini merak ediyoruz."

"Cadıyla tanıştım," diye hırladı.

"Tabii ki tanıştın." Sesi keyifsiz ve halsiz geliyordu. "Pek sağlıklı düşünemiyorum."

"Bu konuda endişelenme, Linwe. Senin yerinde olsaydım ben de sağlıklı düşünemezdim."

Birkaç günde bir yiyecek ve su almak ancak sürdürülebilirdi. Neredeyse iki hafta boyunca hapsedildiklerini, damlayan suyu dinledikçe daha da acıktıklarını ve susadıklarını düşünmek onu çileden çıkarıyordu.

Kendini ayağa kaldırdı ve parmaklıklara doğru yürüdü. Metalin içinde eritilen büyüünün tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama büyü konusunda uzman olabilecek tehlikeli mahkûmları kontrol altında tutacak bir şey olmalıydı. Her Mürver Irk hapishanesinde aynı şey vardı, mahkûmun büyüünü azaltmanın bir yolu.

Metale dokunmayı denedi ama sihir her neyse etkisiz kaldı, bu yüzden iki parmaklığı kavradı ve yolun karşısındaki buruşuk şekle baktı. Aryal henüz kıpırdamamıştı, ama onunla aynı büyüye maruz kaldıysa şimdiye kadar uyanmış olması gerekirdi.

"Hey," dedi sessizce ona. Harap olmuş kanatlarını görmek onu biraz çıldırmış hissettirdi. Kemiklerinin kırılma sesini hatırladı. "Uyanma zamanı, günüşiğim."

Kıpırdamadı ya da onu duyduğuna dair herhangi bir işaret vermedi. Boğazı düğümlendi. Bilinci yerinde olmayabilirdi. Eğer ölmüş olsaydı cadı onu kilitlemezdi.

Ya da en azından kilitlendiği sırada ölü olmazdı. Adamın yaraları hâlâ açıksa, onunkiler de öyleydi. Bunca zamandır sessizce kanıyordu. Parmaklıkların üzerindeki sönümleme büyüü Wyr'lerin iyileşme yeteneklerini mi engelliyordu?

"Bir şey söyle Aryal," dedi. Lanet olsun. Hadi ama.

Sessiz ve kırık bir sesle, "İyileşmiyorum," dedi.

Bundan sonra uzun bir süre konuşmadı. "Ben de iyileşmiyorum," dedi adam ona.

Kadın cevap vermedi.

Adım atmaya başladı. Kalçasındaki yara eskisinden daha çok ağrıyordu ama bunu görmezden geldi. Koridorun aşağısından Linwe, "Cemalla böyle öldü. Cadının kurt gölgeleri bize saldırdığında oldukça kötü yaralandı. Yaraları pıhtılaşmadı. Biz buraya getirildikten birkaç gün sonra kan kaybından öldü."

Kitap kurdu Elf Caerreth, "Büyülerim işe yarasaydı onu kurtarabilirdim," dedi.

"Sen bir şifacı mısın?" Quentin sordu.

"Henüz çok gelişmiş değilim," dedi. "Ama hiçbirimiz karmaşık iyileştirme büyülerini ya da ameliyatlar gerektirecek bir yara almadık."

Quentin şifacı değildi ama Aryal'ın kanatlarının bazı karmaşık iyileştirme büyülerini ya da ameliyatlar gerektirebileceğini düşündü. Yumruğunu duvara vurma dürtüsüne direndi, çünkü yumruğuna verebileceği olası bir hasar iyileşmeyebilirdi. "Bu lanet parmaklıklardan uzaklaşmamız gerek," diye mırıldandı.

Caereth biraz bilgiç bir tavırla, "Evet, öyle, ama iyileşme konusunda düşünmek için uzun zamanımız oldu ve buradaki barlarda yapılan sönümleme büyüsünün Cemalla'nın kan kaybından ölmesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyoruz. Sonuçta iyileşme doğal bir fiziksel süreçtir, büyülü bir süreç değil. Bunun kurt gölgelerinin kendisiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz."

Genç Elf iyi bir noktaya değindi. Görünüşe göre hapsedilmelerini bir şeyleri iyice düşünmek için kullanmışlardı.

"Daha önce onlar gibi bir şey gördün mü?" Quentin sordu.

"Hayır, yani kesin bir şey bilmiyoruz." Caereth'in sesi Linwe'ninki gibiydi, çok yorgundu. "Elimizdeki tek şey varsayım. Daha önce onlar gibi bir şey gördünüz mü?"

"Hayır. Isırıklarının zehirli olduğunu mu düşünüyorsun?" Quentin zehirlenmiş gibi hissetmiyordu. Sadece acı çekiyordu. Volta atarak bir ileri bir geri yürüyordu.

"Yaralar zehirlenmiş gibi davranmıyor," dedi Caereth. "Bence bu daha çok yaratıkların kendi doğalarıyla ilgili."

"Onların ruh ya da hayalet olduğunu sanıyordum," dedi Quentin. Bir tur daha attı ve döndü. Aryal ne kadar kan kaybetmişti? Kan kaybından ölmek üzere miydi?

"Eğer öyleyse," dedi Caereth, "ve hâlâ fiziksel dünyayı etkileyebiliyorlarsa, ya açtıkları yaralar doğası gereği ruhsalsa?"

Quentin kafesinin her santimetrekaresinde gezinirken bunu düşündü. Caereth'in kastettiği maneviyat, hisler, duygular ya da bir tür dini deneyim anlamına gelmiyordu. Bunun yerine fiziksel olanın aksine ruhsal ya da cismani olmayan anlamına geliyordu. Büyü de aynı ayrıma sahipti, çünkü doğası gereği ruhsaldı -cisimsizdi- ama yine de fiziksel dünyayı etkileme gücüne sahipti.

"Eğer haklıysan," dedi, "o zaman büyülü şifa işe yarayabilir."

"Ki bunu burada yapamayız," dedi Caereth. Sesi Linwe'ninki kadar keyifsiz ve kayıtsız geliyordu.

Quentin bezgin ya da isteksiz değildi. Öfke ve kararlılıkla yanıp tutuşuyordu.

"Bu da buradan gitmemiz için bir neden daha. Ama bunu zaten biliyorduk."

Bununla birlikte, tüm dikkatini tek bir şeye yöneltti: kaçmak.

Hapishane parmaklıklarındaki sönümleme büyüsunü test etmek için, bir müzisyenin gam çalmasına benzeyen bir dizi alıştırma büyüsu yaptı. Sönümleme büyüsu etkinleştii ve kendisinininkinin tersi yönde hareket ettiğini hissedebiliyordu. Daha önce karşılaştığı her şeyden daha karmaşıktı. Daha güçlü bir büyü yaptı ve sönümleyicinin kendi büyüsunü eşit ağırlıkta bir boşlukla değişime uyum sağladığını hissetti.

Bildiğı tek sönümleme büyüsu daha basit ve baskıcıydı, null'u hapishane ya da kafesin havasına ölü bir ağırlık olarak bastırıyordu, böylece büyü kullanıcısı ilk etapta büyü yapmak için Güç bile toplayamıyordu.

Bu tür bir sönümleyicinin periyodik olarak yeniden yapılması gerekiyordu çünkü sürekli Güç harcıyordu. Bu parmaklıklardaki büyüü yapmak çok daha zor olurdu ama çok daha uzun süre, belki de sonsuza kadar dayanır, yalnızca ihtiyaç duyulduğunda aktif hale gelir ve yalnızca her Güç dalgalanmasını engelleyecek kadar Güç sağlardı.

Hücresinin yapısını inceledi. Nemlendirme büyüsu kadar iyi inşa edilmiş olduğunu görünce şaşırmadı. Keskin bir aleti ve bunu yapmak için yıllarca zamanı olsaydı belki de taşların arasında oluklar açabilirdi. Ama o zaman bile kalın duvarlarda birkaç derin delikten fazlasını açabileceğini sanmıyordu.

Şimdi son kozunu deneyecekti. Nefesini tutarak panterinin geri çekilebilir pençelerini ortaya çıkaracak minimal şekil değiştirmeyi denerdi.

Yıllar boyunca Wyr'in şekil değiştirme yeteneğinin büyü olarak mı yoksa doğal bir özellik olarak mı sınıflandırılması gerektiğı konusunda pek çok tartışma duymuştu. Gerçek cevap her ikisi de olduğu, ama aynı zamanda diğer büyü yapılarından temelde farklı bir büyü türü olduğuydu. Bazen diğer büyülere karşı yapılan büyüler Wyr'ın şekil değiştirme yeteneğini hiç etkilemiyordu.

Bazen de... şans ona doğru dönerdi.

Sağ elindeki pençeler ortaya çıktı, hücrenin dışında onları var edebildiğinden daha yavaş bir şekilde, ama oradaydılar. Konsantre oldu.

Sol elinde beş tane daha geri çekilebilir pençe belirdi. Her iki elinin parmaklarını uzattı ve memnuniyetle onlara baktı.

Sanki doğa onun tüm bu maymuncuklara sahip olmasını istemişti, tabiri caizse hazır ve nazır. Ve Quentin doğal yetenekleri için her türlü eğitimi araştırmıştı.

Parmaklıklara doğru yürüdü ve işe koyuldu, kollarını parmaklıklardan geçirdi ve bileklerini hücre içinden kilide ulaşabilecek şekilde büktü.

Bazen büyülü kilitleri açmak için uygun büyülü anahtar gerekirdi. Bu hücreler için durumun böyle olmadığını umuyordu. Ne de olsa, sönümleme büyüsü ve hücrelerin mükemmel yapısı, mahkûmun olası her türlü aletten mahrum bırakılması durumunda yeterince engel teşkil ediyordu. Nefesini tuttu ve hapisaneyi inşa edenlerin diğer her konuda olduğu gibi kilidin yapımı konusunda da mantıklı davranmış olmaları için dua ederken, işaret parmaklarının iki kıvrımlı pençesini kilidin içindeki gizli mandalı yoklamak için kullandı. Onları devreye soktuğunu gösteren hafif bir direnç hissettiğinde dikkatlice çevirdi.

Kilit tıklayarak açıldı. Hücresinin kapısını iterek açtı ve yürüdü. Dışarıda.

Hapishane bloğu basit bir bloktu. U şeklinde görünüyordu. Elfler kapının hemen köşesinde, onun ve Aryal'ın tutulduğu yerin diğer ayağındaki hücrelerde tutuluyordu. Konuşuyorlardı, sesleri yavaş ve yorgundu ve hücre kapısının açılırken çıkardığı hafif sesi fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Kendisinin ve Aryal'inkine komşu olan diğer hücrelerdeki hareketsiz bedenlere bir an göz attı ama dikkatini başka yöne çevirdi. Onlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hücre bloğunun dışındaki sesleri dikkatle dinleyerek hızla Aryal'ın hücresine doğru ilerledi, kilidi açtı ve kapıyı hafifçe araladı. Aryal'ın yüzükoyun yatan bedenine doğru koştu ve başına diz çöktü.

Aryal yüzüstü yatıyordu ve onun ani varlığına hiçbir tepki göstermedi. Siyah saçlarını bir tarafa doğru okşadı ve nabzını yokladı. Nabzı bulduğunda içini bir rahatlama duygusu kapladı. Zayıf ve çok hızlıydı ama oradaydı.

"Hey, günışığı," dedi usulca. "İçeride misin? İstedğin zaman hırçınlaşıp bana küfretmekte özgürsün."

Kadın hiçbir şey söylemedi. Belki de baygındı.

Tanrım, harap haldeydi. Kadının içinde bulunduğu durum onu dehşete düşürmüştü. O muhteşem kanatları vücudunun iki yanına garip bir şekilde yayılmış, yırtılmış ve kırılmıştı. O son gölge kurt ona saldırdığında ne yapacağını çok iyi biliyordu. Çok açık bir şekilde onu yere sermeyi amaçlamıştı ve bunu da başarmıştı.

Eğer kaçmak için tereddüt etmeseydi, temiz bir şekilde uzaklaşabilirdi. Onu beklemişti ve ona ulaşamadığında, onun için geleceğini söylemişti.

Göğsüne yakıcı bir düğüm battı, tıpkı trajik kreşte onu kavrayan aynı duygu gibi, ama bu sefer daha sıcak, daha acı vericiydi. Avian Wyr'ler uçuşa yeteneklerini kaybettiklerinde genellikle iyi hayatta kalamazlardı.

Bu onu sakat bırakamazdı. Hepsi bu kadardı. Yine de önce onu öldürmediğinden emin olmalıydı.

Onu dikkatlice hareket ettirdi. Onu yüzüstü çevirmeye çalışmadı, çünkü bu kanatlarını çok fazla kaydırırdı. Bunun yerine onu tutabileceği kadar yukarı kaldırdı ve başını omzuna koydu. Kız ölü bir ağırlık gibi adamın gövdesine yaslandı.

Başını yana doğru eğdi ve Harpy'nin vahşi yüzüne baktı. Gözleri yarı açıktı. Bu hâlâ bilincinin açık olduğu anlamına mı geliyordu?

"Bunu sana doğrudan vereceğim, günışığım," diye fısıldadı kulağına. "Cehennem gibi görünüyorsun. Yaralarımız kapanmıyor. Bu hücre bloğundan çıkmamız ve buradaki nemlendirme büyüsünden uzaklaşmamız gerekiyor. O zaman belki biraz büyülü şifa bulabiliriz. Ama bunu yapmak için ya yürüyebilmeniz ya da taşınabilir olmanız gerekiyor ve şu anda ikisi de değilsiniz."

Tekrar ona baktı. Yarı kapalı gözlerinde bir titreşim var mıydı?

"Şekil değiştirmelisin," dedi ona. "Bu kanamanı biraz yavaşlatabilir, çünkü yaralarının çoğu kanatlarında. Ve eğer yürüyemezsen, en azından seni taşıyabilirim."

"Kanatlarım kötü," diye fısıldadı.

Göğsündeki yanma daha da şiddetlendi. Kendini buna karşı çelikleştirdi. "Evet," dedi. "Kanatların kötü. Muhtemelen ameliyat olman gerekecek. Hatta belki de birkaç ameliyat. Burada işimiz ne kadar çabuk biter ve eve dönersek, o kadar çabuk o işi halledebiliriz ve sen de tekrar havalanabilirsin. Ama önce hareket etmelisin."

O vahŖi, güzel yüzde kendine acıma yoktu. Hiçbir duygu yoktu. "Mesele Ŗu ki Quentin," dedi kulağa son derece mantıklı gelen bir sesle, "bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Ŗekil deęiŖtirmeyecek kadar yaralıysa, çok fazla kan kaybetmiŖse, gerçekten ölüyor olabilir.

"Hayır," dedi. BaŖını iki yana salladı. "Hayır. Bunu kabul etmiyorum."

"Tanrı korusun, kabul etmediğin bir Ŗey olabilir," dedi kuru bir sesle. Gözleri kapandı.

"Kes Ŗunu!" Onu sarstı, acıyıp acımadığını umursamadan. Acıtsa bile tam da ihtiyaçı olan sarsıntı olabilir. Gözleri tekrar aıldı ve ona ters ters baktı. Öfke iyiydi. MthiŖti. Adam ona gülümsedi. "Ŗekil deęiŖtirene kadar seni çimdikleyeceğim."

Ağzının bir kŖesi seğirdi. "Sen gerçekten bir piçsin, değil mi?"

"Bunu yeni bir ŖeymiŖ gibi söylüyorsun. Ya da kötü bir ŖeymiŖ gibi." Kolunun altında yaralanmadığı bir yer buldu ve onu sertçe çimdikledi.

Bir kıvılcım donuk bakıŖlarını aydınlattı. "Ah."

"Hadi, gniŖięim," diye homurdandı. "Sensiz gitmiyorum ve bütün gün bekleyemem. Ve eğer seni ayağından sürüklemek zorunda kalırsam, Ŗu an olduğundan çok daha fazla rahatsız olacaksın. Kay!"

Nefes alıŖ veriŖi hızlandı ve yüzü buruŖtu. Zorlandıkça vücudundaki mücadeleyi hissedebiliyordu. Beklerken kalbi çarpmaya baŖladı. Dudaklarından alçak, titrek bir inilti geldi.

Yüzüne doğru bağırdı, "Hadi!"

Kadın diŖlerini gösterdi ve çileden çıkmıŖ bir harpi çığlığıyla ona karŖılık verdi. Ve kanatları yavaŖça gözden kayboldu. Yüz hatlarının uzaylı niteliği, daha insan görünümlü Aryal'a dnŖti. Yüz hatları çok solgun ve terden nemliydi ve gözlerinin çevresi koyu gölgelerle çukurlaŖmıŖtı.

Rahatlama onu neredeyse sersemletmiŖti. Kollarında tuttuğu bu dikenli baŖ ağrısına ne olduğunu nemseyeceğini kim tahmin edebilirdi ki? "İŖte buradasın," dedi. Ona sarıldı. "İyi iŖ çıkardın."

Kadın ona ters ters baktı ve sertçe çimdikledi. "Berbatsın."

Kısa bir kahkaha attı, ona daha sıkı sarıldı ve iyi bir önlem için Ŗakaęına bir öpücük bastırdı. Kızın kollarından biri adamın beline dolandı ve onu geri çekti.

Linwe temkinli bir sesle, "Orada her şey yolunda mı?" diye sordu. "Her şey yolunda," dedi Quentin kararlılıkla. Aryal'ın acı dolu bakışlarına baktı. Linwe'ye cevap verse de doğrudan Aryal'la konuştu. "Ya da öyle olacak." İyi olmak zorundaydı. Başka bir şey olmasına izin vermezdi.

== ON BEŞ ==

Aryal kanatlarına verilen hasarı düşündükçe paniğe kapılıyor, bu yüzden bunu düşünmemeye çalışıyordu.

Bu pek de iyi gitmiyordu.

Hayatında keşkeler için çok zamanı olmuştu ve eğer uçamazsa, yaşayabileceğinden emin değildi. Uçmak onun doğasına işlemişti. Vücudunun şeklini belirliyordu. Kendi kimlik duygusundan daha derine, varoluş durumuna kadar iniyordu.

İnsan formuna geri döndükten sonra, tüm niyet ve amaçlar için kanatları gitmiş gibi görünüyordu. Ama bu doğru değildi. Kanatları hâlâ oradaydı, hâlâ onun bir parçasıydı ve kırık kemiklerinin ve ısıruk yaralarının acısını hâlâ hissedebiliyordu.

Gölge kurdun kritik karpal eklemine ezerken çektiği acıyı hala hatırlayabiliyordu ve o noktada kurdun onu çoktan öldürmüş olabileceğini ve o noktadan sonra olan her şeyin sadece ölmeyi beklemek olacağını biliyordu.

Şekil değiştirme o kadar zor olmuştu ki, sonrasında uyuşturucu bağımlısı gibi titremeye başlamıştı. Quentin onu sıkıca kavradı. Onu tutarken topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve ilk başta başını onun omzundan kaldıramadı bile.

Geç de olsa onun çıplak, sıcak tenine yaslandığını fark etti. Yanağına değen sabit, güçlü kalp atışlarına odaklandı. Kendi dışındaki bir şeye konsantre olmak paniği engellemeye yardımcı oldu.

Adam yanağını şakağına yasladı ve çenesindeki hafif bıyık tozları iyi hissettirdi. Erkeklerin sakallarından pek hoşlanmazdı, bazen kıllar diken gibi gelirdi ama Quentin'in sakalı da saçlarının geri kalanı gibi ipeksiydi. Buna karşılık, geniş, bronzlaşmış göğsünde çok az kıl vardı, sadece hafif bir altın tozu.

Durgun bir merak uyandı. "Gömleğin gitmiş" derken sesi paslı geliyordu.

"Bacağımy ve kolumu sarmak için kullandım." Kolları gevşedi. "Yeri g e l m i ş k e n , yaralarını bağlamamız gerekiyor. Zaten çok fazla kan kaybettin." Kadın geri çekildi ve adamın atletinin bel kısmından şeritler koparmasına yardım etti; adam da bunları görünür yaralarını sıkıca sarmak için kullandı. Kanamayı durdurmazdı ama yavaşlatırdı. Adamın yaraların uçlarını bağlamasını izlerken

"Kilidi nasıl açtın?" diye sordu. Adam ona sırtıttı. "Yetenekli pençelerim var."

Onun bu neşeli cevabına rağmen, bakışları keskin ve değerlendirciydi. O da kendine baktı. Atletini göğüslerini örtecek kadar bırakmışlardı ve kot pantolonu yırtılmış, kan ve kirle kirlenmişti.

"Tam bir kıyamet sonrası bebeğisin," dedi. "Keşke seni C-cup yapacak dolgulu bir sutyenin olsaydı."

"Nüktelere devam et, neden yapmıyorsun?" dedi ona. "Çetele tutmaya başladım. Ayağa kalkmama yardım et."

Adam bir kolunu kadının beline doladı ve onu ayağa kaldırdı. Kadın kendini sertçe tuttu, görünmeyen yaralarının acısını hafifletmek için hiçbir şey yapamıyordu. Adam onu bıraktığında, bunu dikkatlice yaptı.

Onun dile getirilmeyen sorusu üzerine başını açık hücre kapısına doğru salladı ve "Git, diğerlerine yardım et. Ben idare ederim."

Koridorda yürümeye çalışacaktı ve onun çırpınışını görmesini istemiyordu. Adam tereddüt etti ve gözleri kısıldı, ama kadın ona sinirli bir şekilde elini sallayınca döndü ve hücreden çıktı.

Koridorda yavaşça topalladı. Kalçası ağırlığının altında zar zor dayanıyordu ama tüm sırtı yanıyormuş gibi hissediyordu. Derin bir nefes almak bile acı veriyordu.

Elfler Quentin'i çabucak susturulan keskin ünlemlerle selamladılar. Onu yeniden bir araya gelmesiyle baş başa bıraktı. Kısa koridorun bir ucunda, hücre bloğunun kapısını tutan parmaklıklı bir pencere vardı. Topallayarak oraya doğru gitti.

Pencere yetişkin bir insanın sığabileceği kadar büyük değildi ve tüm blok için tek temiz hava kaynağıydı. Dışarı baktığında pencere suyun üzerine açılıyordu, bu yüzden hapishane alanı uçurumun içine oyulmuş olmalıydı.

Bir hava rüzgârı esti ve yüzüne çarptı. Serin ve nemli hissetti. Temiz havayı içine çekip dışarı bakarken bir elini pervaza dayadı. Ada görünüyordu ve içindeki daralmanın biraz olsun hafiflediğini hissetti.

Göğsünü. Gün ışığı hızla azalıyordu ve su derin gölgeli bir maviydi. Yakında gün ışığı tamamen kaybolacaktı.

Adaya odaklandı. En azından kısa bir süreliğine oraya uçmak istemişti.

Jilet gibi dişler kanadına saplandı. Karpal eklemi ezilmiş. Kaslar

Yırtılmış.

Dehşet uzuvlarını kapladı ve bir dalganın içinden sığ nefes aldı mide bulantısı. Kısa vadeli bir hedef bulması gerekiyordu, yoksa panik onu çıldırtacaktı.

Galya Andreyev'in Amerikalı Wyr'le bir alıp veremediği olmayabilirdi ama Aryal'ın bu Rus sürtüğüyle bir alıp veremediği olduğu kesindi.

"Sana bir borcum var," diye fısıldadı. "Ve ben borçlarımı her zaman öderim."

Aryal'ın cadıya kötü bir borcu vardı. Ödeşmeye odaklanmak şimdilik yeterince iyi bir hedefti.

Onun arkasında diğerleri konuşuyordu. Quentin, "Aryal ve benim iyileşmeye ihtiyacımız var ve hücre bloğunu olabildiğince hızlı terk etmeliyiz," dedi. "Ama bunu akılcıca yapmalıyız. Cadının gölge kurtlarından herhangi birini bu bloğun dışında nöbet tutması için görevlendirip görevlendirmedini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Linwe. "Bizi hapsettiğinden beri onları görmedik."

"Cadı buraya geldiğinde onlara ihtiyacı yoktu," dedi Elf erkeklerinden biri. "Biz zaten yakalanmıştık. Ayrıca, eğer büyü iseler, zaten içeri giremezlerdi."

"İlginç bir nokta," dedi Quentin, bir şey özellikle dikkatini çektiğinde kullandığı o ses tonuyla. "Sence bunlar onun bir tür büyüyle yarattığı şeyler mi?"

Aryal ona cevap verdi. Omzunun üzerinden, "Bence bir şekilde büyü ya da büyü olabilirler, ama bir büyüün ürünü değiller - en azından tamamen değil. Bence onlar bireysel varlıklar."

"Neden?"

"Davranışları tek bir kişinin düzenleyemeyeceği kadar karmaşıktı. Sürü davranışı sergilediler ve saldırmadan önce bizi istedikleri yere çektiler. Ve on iki kurt bizi oyaladı, böylece on üçüncüsü -alfa- beni gafıl avlayabildi." Kuru boğazından zorla bir yudum aldı. "Oldukça etkili bir şekilde uygulandı."

Sözlerini kısa bir sessizlik karşıladı. Sonra Quentin, "Bu çok mantıklı," dedi.

"Sana mantıklı olan başka bir şey daha söyleyeyim," dedi Aryal. "Ormandaki köprüde gördüğüm ilk gölge kurt, sanırım o bir nöbetçiydi. Numenlaur'a geçtiğimizde bizi bir süre izlemiş ve sonra diğerlerini uyarmak için önden koşmuş olmalı. En azından öyle görünüyor."

"Bize çok benzer bir şey yaptılar," dedi Elf erkeklerinden biri. "Numenlaur'a giden cadı patikasını bulduk. Yerde bol miktarda kar örtüsü vardı ve izi açıktı. Bize verilen emir yağmacılık yapanları durdurmaktı, biz de onun izini sürmek için karşıya geçtik. Yanımızda kimseyi bırakma zahmetine girmedik; ne de olsa sadece bir dizi ayak izi vardı ve Bohemya Ormanı'na çabucak döneceğimizi düşündük."

"Evlerden herhangi birine girdiniz mi?" Quentin sordu, sesi nötrdü. Aryal buldukları ölü bebek yüzünden mi sorduğunu merak etti. Eğer bu gençler Numenlaur'daki tüm bebeklerin ölü olduğunu henüz fark etmemişlerse, bunu onlara söyleyen kişi olmak istemiyordu.

Linwe mahcup bir sesle, "Hayır ama cadının yaptığını düşünüyoruz. İzi ilk evlerden birkaçının içine doğru gidiyor gibi görünüyordu ama aynı zamanda patikanın aşağısına doğru da devam ediyordu. Onu yakalamak ve mümkün olduğunca çabuk karşıya geçmek için hızlı hareket ediyorduk. Berbat ettik. Hepimiz Numenlaur'u bir an önce görmek istiyorduk. Bu yüzden kimse geride kalmadı. Sonra gölge kurtlar bizi tuzağa düşürdü, cadı da bir tür uyku büyüsü yaptı ve bir de baktık ki burada uyanmışız."

Quentin, "Yani gölge kurtlar sürü halinde, akıllılar ve birbirleriyle iletişim kuruyorlar," dedi. "Ve cadıdan bağımsız hareket ediyorlar. Aslında Wyr kurtlarına çok benziyorlar."

"Ve büyüden etkileniyorlar," dedi Aryal. "Bunu unutma. Güç onları etkiliyor ve görünüşe göre buradaki etkisizleştirme büyüsü de etkileyebilir."

Kalçası zonkluyordu, sırtındaki görünmez ateş gittikçe şiddetleniyordu ve uzun süre ayakta durmaktan başı dönmeye başlamıştı. Tam pencereden uzaklaşmaya başlamıştı ki, adada bir ışık titremesi gördü. Durdu ve güçlü bacağının üzerinde durdu, iki eliyle parmaklıkları kavradı, gözleri kısıldı. Bunu hayal etmemişti, değil mi?

Hayır, hayal etmemişti. İşte yine oradaydı, bir meşale ya da fener gibi bir ışık titremesi. Uzakta bir ateş böceğinin göz kırpması gibi küçük görünüyordu.

"Şu adanın üzerinde ne olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Herkes konuşmadaki belirgin değişikliğe uyum sağlarken bir duraklama oldu ve arkasından ayak sesleri duyuldu. Omzunun üzerinden baktı. Quentin, zayıf görünümlü bir Linwe ve iki Elf erkeği ona doğru yürüyordu. Ona doğru ilerleyen gömleksiz Quentin'i görmenin şokuyla karşılaştırıldığında, bronzlaşmış göğsü zayıf kalçaları ve uzun bacakları üzerinde genişleyen Elfler söğüt gibi ve bir şekilde tamamlanmamış görünüyordu.

Quentin kaşlarını çatmıştı. "Kan kaybından ölmeye mi çalışıyorsun? Ayakta ne yapıyorsun?"

Ona, "Adadaki bir ışığı izliyorum. Orada biri var."

Kadın sallandı. Adam kolunu ona dolamak için öne doğru yürüdü. Kadın öfkeyle bir omzunu oynattı ama onu itmedi. Bunun yerine adamın teklif ettiği yardımı kabul etti ve ona yaslandı. O da pencereden dışarı baktı.

"Sanırım üniversite şurada," dedi Linwe arkalarından.

Aryal'ın kaşları kalktı. Quentin gözlerinde sessiz bir soruyla ona baktığında omuz silkti. Bir üniversite olduğunu bile bilmiyordu.

Linwe devam ediyordu. "Cadı bizi kilitledikten sonra ilk uyandığımızda bize bir sürü soru sordu. Sadece hazine için yağmacılık yapmıyor. Belirli bir şey arıyor. Ne olduğunu söylemedi ama söylediklerinden anladığım kadarıyla ya bir Güç eşyası ya da belki de bir büyü. Buradaki üniversitenin Elfler arasında ünlü bir kütüphanesi var, eski Mısır'daki kayıp İskenderiye kütüphanesi gibi."

Aryal tekrar Quentin'in bakışlarıyla karşılaştı. "O eşyayı ya da büyüü çok istiyor olmalı," dedi. "Çünkü daha önce Rusya'dan ayrıldığını hiç duymamıştım ve Dragos'u düşman edinme riskini göze alıyor."

"Tabii Dragos onu yakalarsa," diye belirtti, yüzündeki derin gölgeler alaycı ifadesini vurguluyordu. "Onu yakalaması için burada ne olduğunu bilmesi gerekir ve bunun için de şahitler olması gerekir. Ona ismiyle hitap ettiğinde senden pek hoşnut olmadı, günışığı."

Linwe kısık bir sesle, "Ve ayrıntıları gözden kaçırarak ya da unutkan hatalar yapacak birine benzemiyor," diye ekledi. "Bugün bizi beslemeyi unuttuğunu sanmıyorum. Bence bunu yapmamayı seçti. Biz her zaman harcanabilirdik ve siz ortaya çıktığınızda sanırım bizi harcamaya karar verdi."

Quentin hâlâ Aryal'a bakıyordu, niyetli bakışlarının ağırlığı yakın karanlıkta bile hissediliyordu. "Ona ismiyle hitap ettin," dedi. "Galya bir şey. Onun kim olduğunu biliyorsun."

"Andreyev," dedi Aryal. "Galya Andreyev, Rus bozkırından. Görünüşünün seni yanıltmasına izin verme. Kaç yaşında olduğunu unuttum ama bir insana göre çok yaşlı. Doğal olmayan bir şekilde, üç yüz yıldan fazla gibi ve bunu başarmak için bir Vampir'e dönüşmedi. Bunu başka bir yolla yaptı. Ve hayır, nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Rusya'dan hiç ayrılmadıysa -ya da şimdiye kadar hiç ayrılmadıysa- onu nereden tanıyorsun?" Quentin sordu.

"Dragos onu tanıyor," dedi ona. "Ya da en azından o biliyor. Galya Andreyev'in dünyadaki en Güçlü cadılardan biri olduğunu iddia ediyor. Urien'in Pia'ya bir bulma tılsımı kullanması için şantaj yaptığı zamanı hatırlıyor musun? Dragos o zaman o tılsımı yapabilecek sadece üç kişi bildiğini söylemişti -Urien, Rune'un eşi Carling ve Galya Andreyev."

Quentin yemin etti. "Ona bakar bakmaz büyü konusunda silahsız olduğumu anladım."

Daha fazlasını söylemeye başladı ama etrafındaki dünya grileşirken düşünce silsilesini kaybetti ve Quentin'in kolu, onu zayıf bedenine sıkıca çekene kadar sıkılaştı. "Buradan hemen çıkmalıyız," dedi.

"Peki ya gölge kurtlar?" diye sordu Elf erkeklerinden biri. Günün birinde Aryal hangisinin hangisi olduğunu anlayacaktı. Şu anda, kendi adını bile zar zor hatırlayabildiği için umurunda bile değildi.

Quentin sert bir sesle, "Eğer oradalarsa, bununla başa çıkmamız gerekecek," dedi. "O kurtlar bize verdikleri zararı verebildiler çünkü bizi hazırlıksız yakaladılar. Eminim size de aynısını yapmışlardır. Ama Güç onları etkiliyor ve şimdi bunun ne anlama geldiğini düşünme fırsatım oldu. Etkili olacağını düşündüğüm birkaç saldırı büyüğü var." Linwe'ye, "Senin işin Aryal'a yardım etmek. Caerreth, hücre bloğunun etkisinden çıkar çıkmaz onu iyileştirmeye çalış. Aralorn, sen ve ben muhafızlarız. Sönümleme büyüünün ötesine geçtiğimizi hissettiğimiz anda duracağız ve onu arkamızda tutacağız. Bir yerlerde bir sınır var. Onu kullanmak bizim yararımıza olur. Eğer cadı gelirse, çizginin üzerinden geri kayarız. Ne kadar güçlü olduğu önemli değil. Bu onun büyüünü de etkisiz hale getirecek. Anladın mı?"

Aryal gözlerini tam olarak odaklayamıyordu ama herkes başını sallamış olmalıydı çünkü Quentin onu nazıkçe Linwe'ye uzattı. Elf

kendisinden birkaç santim daha küçüktü ve Aryal'ın kollarından birinin altından kolayca kayarak bir kolunu onun beline doladı.

"Bana yaslan," dedi Linwe yumuşak bir sesle.

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedi Aryal.

Elf erkeklerinden biri diğer yanına geldi. "Ben Caerreth," dedi. "Bana da yaslanabilirsin."

Derinleşen karanlıkta yüz hatlarını pek iyi göremese de, onu yine kokusundan tanıyabilirdi. Linwe'den çok daha uzun boyluydu, bu yüzden bir kolunu onun beline doladı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Lafı bile olmaz," dedi Caerreth. "Sen ve Quentin kaybolduğumuzu öğrendiğinizde peşimizden geldiniz. Siz olmasaydınız hâlâ hapiste olacaktık. En azından yardım edebiliriz."

Quentin hücre bloğunun kapısına gitmek için süzülerek uzaklaştı. O kilidi açmaya çalışırken, Aryal ve yardımcıları da onu daha yavaş takip ediyordu.

"Sönümleme büyüsü bu kapının üzerinde de var," dedi Quentin, sesi kısıktı.

Aryal kilidin küçük, belirgin bir tıklama sesiyle açıldığını duydu.

Parmaklarının ucunda kendi maymuncuklarının olması ne kadar kullanışlı bir özellikti. Ona imreniyordu. Onun pençeleri çok kalındı ve daha ince bir şekle sokmak için törpülenmeleri çok zordu. Normalde bundan daha keskin düşünen biri olduğundan emindi ama çok fazla kan kaybetmişti ve o kadar sersemlemişti ki, düşüncelerini yarı tutarlı bir şekilde bir araya getirmek şöyle dursun, hâlâ bilincinin yerinde olmasına bile şaşıırıyordu.

Biri onu dürttü ve bir başlangıçla kendine geldi. Birkaç dakika kaybetmişti. Hücre bloğunun kapısı açıktı. Quentin ve Aralorn dışarı süzülüp daha da karanlık gölgelerin içinde kayboldular.

Quentin hemen sonra tekrar ortaya çıktı. "Bir merdiven var. Tepeye ulaştığında sönümleme büyüsünün etkisi geçecek gibi görünüyor. Orada duracağız. Hadi gelin."

Caerreth ve Linwe, Aryal'ın ağırlığının çoğunu merdivenlerden yukarı taşımak zorunda kaldılar. Kaldırdıkları şey sırtını zorlarken Aryal iniltisini tutamadı. Merdivenlerde önlerinde, aşağıya dönüp kendisine bakan Quentin'in başının silüetini gördü. Ama hiçbir şey söylemedi ve birkaç dakika sonra Aralorn'un gergin bir şekilde beklediği tepeye ulaşmışlardı.

Her iki yönde de uzanan bir koridordaydılar. Gölge, serin ve sessizdi ve şimdilik gölge kurtlardan arınmıştı. Bu

Linwe ve Caerreth onu yere yatırmadan önce Aryal'ın görebildiği tek şey buydu.

Quentin onlara "Yüzüstü yatması gerekiyor," dedi.

Onu kaldırım taşı zemine yatırırken, Aryal da elinden geldiğince onlara yardım etti. Normalde çok güçlüyken, kendi zayıflığı onu öfkeyle doldurdu.

Biri başının yanında diz çöktü. Bu Quentin'di. Sabit bir elini ensesine koydu. Eli sıcak ve destekleyiciydi. Kadın bunun ne kadar iyi hissettirdiğine karşı gözlerini kapattı. Ona yumuşak bir sesle, "Tekrar üstünü değiştirmelisin. Bu sefer sessizce yap, duydun mu?"

Başını salladı, kendini destekledi ve şekil değiştirmeye uzandı.

Genellikle şekil değiştirmek çok kolay, ikinci bir doğa gibi gelirdi. Bu seferki acımasızca zordu, yetersiz kaynaklarını zorluyordu ve aman tanrım, canı yanıyordu. Bir çılgılığı yuttu ve kendini zorladı. Değişim testere gibi sert ve zorlukla ulaşabileceği bir yerdeydi ama sonunda acı dolu bir homurtuyla harpiye dönüşmeyi başardı.

Kırık kanatları yere döküldü.

Tek sesin onun derin nefes alışları olduğu bir sessizlik oldu.

Quentin onun başının arkasını okşadı.

Caerreth fısıldadı, "Bir hastaneye ihtiyacı var."

"Hastaneye gitmeyecek," diye hırladı Quentin. Sesi vahşice geliyordu. "O yüzden büyük adam pantolonunu yukarı çek ve onu iyileştir."

"Bunun için ışığa ihtiyacım var."

Genç Elf kelimelerin yarısını ağzından ancak çıkarabilmişti ki küçük bir ışık topu belirdi. Aryal tek omzunun üzerinden bakmayı başardı. Işık başının hemen yanında duruyordu ve ışıktan yayılan büyü Quentin'in Güç imzasına benziyordu. Kesik kesik bir kahkaha attı.

"Tamam," dedi Caerreth. Sesi biraz korkmuşa benziyordu. "Teşekkürler."

Sonra Elf işe koyuldu ve Aryal ilk soğuk büyü dalgası üzerinden geçip acıyı engellerken rahatlayarak sarktı. Vücudunun her tarafındaki çeşitli yaralar üzerinde ustalıkla çalıştı ama kanatlarına ulaştığında duraksadı.

"Um, Aryal," dedi yumuşak bir sesle. "Kırılan kemikleri onarabilir ve kaynaşmalarına yardımcı olabilirim ama bu ezilmiş eklemi onaramam ve kanatlarına genel bir iyileştirme büyü yaparsam yanlış iyileşir. Bükemez ya da esnetemezsiniz."

Jilet gibi dişler... ezilmiş. Yırılmış.

Her yeri titredi. Evet, beni öldürdün, sürtük.

Kanatlarına bir daha bakmaya dayanamadı ve "Yap şunu," diye fısıldarken yanağını soğuk zemine dayadı.

Sonra Quentin görüş alanında belirdi. Yüzü baş aşağı duruyordu. Gözlerini hızla kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı.

O da yüzüstü yere uzanmıştı, başı ona dönüktü. Çıplak ve geniş omuzları kaldırım taşı zeminde özellikle çıplak görünüyordu. Kirli ve bitkin görünüyordu, yüzünün çizgileri sertleşmişti ama bakışları o güne kadar gördüklerinin en mavisiydi.

Gökyüzü gibi mavi, sabit, berrak ve sonsuzlukla dolu.

"Nöbette olmalısın," diye fısıldadı.

"Aralorn gözcülük yapıyor," dedi. Sesi de gözleri gibi sabitti. "Ve benim reflekslerim hızlıdır. Ayrıca gölge kurtlar burada olsaydı şimdiye kadar çoktan ortaya çıkmış olurlardı. Sanırım cadıyla birlikteler."

Caerreth, onu omuzlarından destekleyen Linwe'ye talimatlar mırıldandı ve Caerreth kemikleri yerleştirirken kanatlarında güçlü bir çekiştirme hissetti.

Aryal'ın yüzü çalışıyordu ve yeri tırmalıyordu. Elflere saldırmak, onları kendisine yaptıklarından uzaklaştırmak istiyordu.

Quentin onun elini tuttu ve sertçe kavradı. "Ameliyat olman gerektiğini zaten biliyorduk," dedi. "Bu yeni bir haber değil."

"Beni rahat bırak," diye tısladı.

"Son iki yıldır beni yalnız bıraktığın gibi mi?" İfadesi acımasızdı ve tutuşu acı verecek kadar sıkılaşmıştı. "Kurtlar saldırdığında beni bıraktığın gibi mi? Hiç sanmıyorum, günüşğim."

Caerreth iyileştirme büyüsünü fırlattı. Büyünün içine işlediğini, yırtık etleri ve kırık kemikleri birbirine kaynaştırdığını hissetti. Eklemleri birleştiriyordu. Yarı yolda parmaklarını döndürdü ve Quentin'in elini sıktı.

Ölü, ölü...

Fısıldadığını fark etti. "... ölü. Kaltak, sen çok ölüsün." "Doğru," dedi Quentin, sesi alçak perdeden geliyordu. "Seni öldüreceğiz. onu indir. O ölü bir kadın. Aradığı şey her neyse onu isteyebilirdi. Ödünç alabilirdi. Onları kilitlemek zorunda değildi. Sana bunu yapmak zorunda değildi. O seçimler yaptı."

İyileştirme büyüsü soldu. Caerreth'in işi bitmişti, en azından onunla. "Pekâlâ Quentin," dedi Caerreth. Sesi titriyordu. "Şimdi sıra sende."

Aryal bir şekilde başka bir şekil değiştirmeyi başardı. Yaralarının kapanmış olması işe yaramıştı. Kanatlarıyla birlikte hâlâ acıyorlardı ama

İyileşmenin kök saldığını ve yaraların açık kalmasına neden olan her şeyi ortadan kaldırdığını söyleyebilirdi.

Kendini elleri ve dizleri üzerine zorladı. Linwe öne doğru koştu ve ayağa kalkmasına yardım etmek için bir kolunu ona doladı. Aryal yere baktı. Quentin sırt üstü yuvarlanmış ve doğrulup oturmuştu. Caerreth çoktan onun üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Aryal önce Aralorn'a, sonra da Linwe'ye baktı. Zar zor ayakta durabiliyordu ve Elfler de daha iyi görünmüyordu. Ve Caerreth tüm o iyileştirme işlerini yaparken o da diğerleri kadar bitkin düşmüştü.

Kulağa paslı gelen bir sesle, "Hepimizin yemeğe, suya ve gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var. Saray mutfaklarında bol miktarda yiyecek malzemesi olmalı. Ve dinlenmek için en güvenli yer hapisane hücreleridir."

Quentin başını kaldırdı. Aralorn dönüp ona baktı.

Bir omzunu oynattı. "Bir düşünsene. Sürtük hücre bloğuna girmeye çalışır, kurtlar ona katılamaz ve o da büyü kullanamaz. Umarım bu olur çünkü bu onu yakaladığımız anlamına gelir. Ve benim onu gerçekten yakalamam gerek."

"Aryal haklı," dedi Quentin. "En tehlikeli şey yiyecek ve su bulmak için saray mutfaklarını aramak o l a c a k . Bunu ben yapacağım."

Linwe, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Emin misin?" Quentin sordu. Caerreth onunla iş i n i bitirince ayağa kalktı.

Linwe, "Yaralanmayan tek kişi benim. Ve hızlı koşabilirim." "Tamam."

Caerreth'in Aralorn'un yaralarını iyileştirmeye çalışmasını izlediler. Bu noktada şifacı pek iyi görünmüyordu. İşini bitirdiğinde Caerreth, "İşim bitti," dedi.

Genç Elf kendine bakıyordu. İşte o zaman Aryal onun da sargılı olduğunu fark etti, her iki kolunda da savunma yaraları vardı. Quentin ona doğru yürüdü ve kollarını kavradı. Quentin, "İş iyileştirme büyülerine gelince, ben tek numaralık bir midilliyim," dedi. "Bu yaralar bunun için yeterince basit mi?"

Caerreth başını salladı ve Quentin onun kollarına büyü yaptı. Daha sonra Aryal'a baktı. "Sen de aşağıya inebilirsin. Linwe ve ben mümkün olan en kısa sürede size katılacağız."

Kadın donuk bir ifadeyle başını salladı. "Yakında görüşürüz."

Kalbi ve başı hızla çarpıyordu ve ağzı kurumuştı. Bir süre önce sınırlarını zorlamıştı. Quentin ve Linwe'nin koridordan aşağı süzülüşünü görmek için beklemedi. Bunun yerine, bir elini duvara dayayarak hücre bloğuna giden merdivenlerden yavaşça indi.

Aralorn ve Caerreth de onu takip etti. "Oraya geri dönmek tüm içgüdülerime aykırı," diye mırıldandı Aralorn. "Eğer Quentin'e bir şey olursa ve cadı bizi oraya hapsederse, tekrar yakalanırsınız ve ölmüş sayılırsınız."

"Biliyorum," dedi Caerreth yorgun bir sesle. "Ama merdivenlerin tepesinde kalırsak ve orada yakalanırsak daha fazla zarar görebiliriz. Bence Quentin ve Linwe'nin kendi başlarının çaresine bakıp bize erzakla döneceklerine güvenmeliyiz."

Aryal bunları duysa da umursamadı. Tek derdi olabildiğince hızlı bir şekilde tekrar yatay konuma geçmekti. Tekrar hücre bloğuna girdiklerinde, kendi hücreleri çok kanlı olduğu için Quentin'in hücrelerine girdi.

Okyanusun sesine benzeyen şekilsiz bir ses kulaklarını doldurdu. Tuhaftı, çünkü okyanusun hücre bloğunun penceresinin dışında olduğuna yemin edebilirdi. Dizlerinin kilidini teker teker açtı ve kendini tutmayı unuttu, bu yüzden yere yayılarak düştü.

Uzun, karanlık bir süre boyunca bildiği son şey buydu.

== ON ALTI ==

Sarayın yeraltındaki karanlık ve sessiz koridorlarında ilerlemek, kötü giden bir video oyunu gibiydi. Quentin her an piranalarla dolu bir su tuzağına düşecekmiş gibi hissediyordu; bu sırada tepelerinde kütükler sağa sola sallanıyor ve gölge kurtlar kuytulardan fırlayıp onlara saldırıyordu.

Yüzünü ovuşturdu ve bu görüntüyü zihninden zorla kovdu. Diğerleri kadar kötü durumda değildi ama biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı, hem de hemen.

Linwe'ye, "Tek başına koşman gerekirse diye dönüş yolunu ezberlediğinden emin ol," dedi.

"Ah, kahretsin," dedi sefilce. "Buna ihtiyacım olmayacak."

Tarihler, doğum günleri ve benzeri konularda çok kötüydü ama Linwe'nin otuz yaşlarında olması gerektiğini düşünüyordu ki bu da bir Elf yetişkin için oldukça genç bir yaştı. İnsanoğlu gibi daha kısa ömürlü ırklarla doğrudan bir yaş-yetişkinlik ilişkisi kurmak pek mantıklı değildi, çünkü Linwe zaten birkaç yıldır sorumlu bir yetişkin olarak yaşamıştı ama hâlâ gençliğin canlılığını koruyordu.

Onu küçük bir kız olarak hatırlıyordu, geniş, yaramaz sırtışı ve bir tür yaramazlıkla parlayan gözleriyle. Çok sevimli ve çok sevilen bir kızdı ve hayatının ilk on beş yılında Lirithriel Ormanı'nda çılgınlar gibi koşturmuştu. Ormanı pek sık ziyaret etmemişti ama bir keresinde kendisinden daha büyük bir kahkahayla ona doğru koştuğunu hatırlıyordu. Beş yaşlarında olmalıydı. Ona ulaştığında, onu kucağına almış ve omzuna koyarak havaya kaldırmıştı.

Göğsündeki yakıcı acının yankısı geri geldi. Ona bir şey olmasına izin veremezdi. Elflerin halihazırda yaşadığı onca büyük kaybın üzerine bir de onun başına bir şey gelmesine izin veremezdi. Onu kolundan yakaladı, kendine doğru çekti ve şiddetle sarıldı. İlk şaşkınlık seğirmesinin ardından, kolları adamın beline dolandı ve ona öyle sıkı sarıldı ki, hafif vücudu gerginlikten titredi.

Adam başını eğdi ve kızın kulağına şöyle dedi: "Sana kaçmanı söylersem kaçacaksın. Beni duyuyor musun, genç bayan?"

"Quentin, bu benim işim değil..." dedi kadın.

"*Linwe*." Sesine yapabildiği tüm komutları kattı. "Bu tür bir dövüş için sihirsiz yeteneğin yok. Ve sen. Will. Kaçacaksın."

"Tamam!"

Kızın alnına bir öpücük kondurdu. Küstah ve tepeden bakan biri olduğunu biliyordu ama umurunda bile değildi. Herkes strese kendi yöntemiyle tepki vermek zorundaydı. Bu yol onun yoluydu.

Onu bıraktı ve yollarına devam ettiler.

Birkaç merdiven çıktıktan ve on beş dakika kadar daha aradıktan sonra, Quentin'in beklediği kadar büyük olan mutfakları buldular. Linwe büyük bir leğenin üzerindeki su pompasına koştu ve başını daldırabileceği kadar su pompaladı. O suyu içip üzerine sıçrattırken, Quentin de kilerleri buldu. Herhangi bir pencerenin yakınında olmadığından emin olmak için kontrol etti, sonra küçük bir ışık topunu heceledi ve malzemeleri toplamaya başladı.

Kilerde bulmayı umabileceği her şeyden muazzam miktarda vardı: yol arkadaşı ekmeği, kuruyemişler, kuru meyveler, kurutulmuş etler ve kurutulmuş balıklar, tekerlek peynirler, elmalar, ballar, kavanoz kavanoz jöleler ve reçeller, zeytinler, salamura sebzeler ve yılan balığı turşusu, patates ve diğer yumrular, baharatlar, yağ ve devasa tahıl çuvalları.

Bir kilerde şarap fiçileri, arpa birası ve içki şişeleri ile şarap tulumları bulunuyordu. Sarayın büyüklüğü göz önüne alındığında, muhtemelen hem şarap hem de uzun süre saklanmaya uygun yiyeceklerle dolu başka depolar da vardı, ancak sadece bu kilerlerin içindekiler bile dördünü birkaç ay boyunca beslemeye yeterdi.

Gerçi burada o kadar uzun süre kalmaları gerekmeyecekti. Dünya'da zamanın ne kadar farklı akıyor olabileceğini bir an düşündü ama sonra vazgeçti. Bu başka bir zaman yüzleşilecek bir gerçektir. İçinde bulundukları durumla hiçbir ilgisi yoktu.

Şarap tulumlarından birini açtı, yukarı kaldırdı ve açık ağzına şarap doldurdu, sonra tekrar kapattı. Elf şarabını israf etmek bu durum dışında neredeyse her türlü koşulda suçtu. Şarap tulumunu beş taneyle birlikte Linwe'ye uzattı. "Ben yiyecek bir şeyler hazırlarken sen de bunları boşalt ve suyla doldur."

Linwe tulumları aldı ve su pompasına geri döndü. Seçtiği her şeyi dört büyük kanvas çantaya doldurmaya başladı. Teorik olarak paketledikleri hepsini bir hafta boyunca doyurmaya yetecekti ama Elflerin güçlerini yenilemek için ne kadar yiyeceğe ihtiyaç duyacaklarından emin değildi. Kendisinin ve Aryal'ın önemli miktarda yiyecek, özellikle de protein tüketeceğinden emindi. Kendisi için saklamayı düşündüğü çuvala biraz elma konyağı sıkıştırdı.

Yiyecek ve su olmazsa olmazlarıydı ama birkaç silahı gerçekten istiyordu ve bir iki battaniyeyi de geri çevirmeyecekti. Ayrıca Linwe'yle birlikte diğerlerinden ne kadar uzun süredir ayrı kaldıklarını düşünerek seğirmeye başlamıştı, bu yüzden ışığı söndürdü, gözlerinin alışması için birkaç dakika bekledi ve ardından mutfakta bıçak ve keten masa örtüsü aradı.

Bulduğu masa örtüleri uzun ve ağır işlemeliydi, bu da kalınlıklarını artırıyor. Tuhaf ama etkili battaniyeler olabilirlerdi. Daha sonra bulduklarını bir masanın üzerine yığı ve Linwe'nin kendisine katılmasını bekledi.

Linwe son şarap tasını da doldurduktan sonra onun yanına gitti ve topladığı malzemeleri inceler gibi yaptı. "Kredi kartına bir limit koymalıydım," dedi, her zamanki neşesinin hayaleti ile.

Adam onun saçlarını karıştırdı. "Bunun bizi zorladığını biliyorum ama tüm temel ihtiyaçları karşılıyor."

"Şikayet etmiyorum," dedi ona. "Şu anda o kanvas çantaların içindeki her şeyi yememek için tek yapabildiğim bu."

Adam çantalardan birini karıştırdı ve ona bir elma uzattı. Kız hızlıca ısırırken, tüm malzemeleri toplayıp hücre bloğuna geri döndüler. Gölge kurtlardan herhangi birinin varlığına dair ilk ipucunu yakalamaya kararlı olduğundan, farkındalığını aşırı derecede yüksek tuttu ama sessiz, olaysız bir yolculuk geçirdiler.

Hücre bloğunun kapısını açar açmaz Linwe usulca seslendi: "Biziz. Geri döndük."

Aralorn ve Caerreth onları kapıda karşıladı. Quentin bir deri su, içinde en fazla et ve elma konyağı bulunan çuvalı, iki masa örtüsünü ve bıçakların çoğunu aldı ve geri kalanları diğerlerine bıraktı. Hücre bloğunun kapısının kilidini açmak için birkaç dakikasını ayırdı ve diğerlerine "Nöbetleri ayarlayın" dedi.

Sonra Aryal'ı aramaya çıktı.

Onu kilitli olduğu hücrede, sımsıkı bir top gibi kıvrılmış halde buldu ve midesini sıkıca saran gerilim sarmalı hafifledi. Yine de, ne kadar bitkin olursa olsun, derin uykusundan uyandırılırsa tehlikeli olabilirdi.

Onu varlığından haberdar etmek için, "Merhaba tatlım, ben geldim," dedi.

Kız kıpırdamadı ama içinde bir yerlerde hayvan formunun onu duyduğunu biliyordu. Ona doğru yürüdü, oturdu ve bıçakları kolayca ulaşabileceğı bir yere koydu. Sonra ona şöyle dedi: "Şimdi elimi omzuna koyacağım. Beni ısıрма."

Elini kızın omzunun ucunda gezdirdi. Kızın üşüdüğünü anlayabiliyordu çünkü teninde minik tüycükler oluşmuştu. Onu nazıkçe salladı ve "Suyum, elma brendim ve etim var. Hangisini istersin?" diye sordu.

Kadın yavaşça çözüldü, sanki tüm vücudu ağrıyormuş gibi hareket ediyordu. "Brendi" diye mırıldandı.

"Tamam, ama sadece yarısını alabilirsin." Tam olarak yalan söylemiyordu, sadece bilgi saklıyordu. Çuvalda ikinci bir şişe daha vardı. İlk şişenin tıpasını açtı ve el yordamıyla kızın eline tutuşturdu.

Sonra katlanmış masa örtülerinden birini kızın kucığına koydu ve çeşitli yiyecekleri çıkarıp önlerine koydu. Bir parça kurutulmuş et seçti ve mağara adamı tarzında parçaladı, kuru lokmaları su yudumlarıyla yıkadı. Yorgunluk kemiklerini sızlatıyordu. Dikkatinin bir kısmıyla Aryal'ın konyağı içtiğini ama yemeğe uzanmadığını fark etti.

Aklına çeşitli tepkiler geldi. Her birini düşündü ve bir kenara bıraktı.

Sonunda şöyle dedi: "O sürtüğü avlamak istiyorsan, düzgün beslenmeli ve daha fazla dinlenmelisin, çünkü günüşiğim, zar zor dik oturabiliyorsun. Eğer bir yük olacaksan seni yanıma almayacağım ya da dövüş ortağı olarak kullanmayacağım."

Hücredeki sessizlik bozulmuştu. Sonra elini rastgele bir yiyecek yığınının üzerine vurmak için öne doğru uzandı. "Aman Tanrım, daha fazla wayfarer ekmeğı getirmişsin."

"Tek yaptığın sızlanıp durmak mı?" dedi sinirli bir şekilde. "Getirdiğim tek şey bu değil. Çoğu et."

Adam onun daha da eğilip ikramları incelediğini hissetti. Bir kavanoz aldı ve salladı. "Nedir bu?"

"Yılan balığı turşusu," dedi ona. "Eğer beğenmezsen, ben yerim."

Kadın yavaş ve yorgun bir sesle, "Yılan balığı turşusu ve elma konyacı. Huh."

Nedense bu onu güldürdü. "Bu şekilde söyleyince kulağa oldukça berbat geliyor." Durakladı, sonra şişeye uzandı. Kadın belli belirsiz bir direnç gösterdi ama almasına izin verdi. Adam içti ve boğazından aşağı kayan hafif, ateşli likör, tanrıların lanetlediği o gün boyunca olan birkaç iyi şeyden biriydi.

Diğer salonda Elfler birlikte sessizce konuşuyorlardı. Şimdiden sesleri daha canlı geliyordu. Umut ve karbonhidratlar güçlü bir kombinasyondur.

İçindeki boşluk hissi hafiflediğinde sessizce, "Yemek yiyip biraz uyuduktan sonra diğerlerini geri göndermek istiyorum. Cadıyı avlamak için donanımlı değiller. Bohemya Ormanı'na geri dönüp ilk emirlerine göre nöbet tutabilirler ve belki de Ferion ile Dragos'u bilgilendirmek için birini gönderebilirler."

Aryal bir süre sessiz kaldı. "Eğer Galya geçide ulaşırsa, onları kötü bir çatışmaya hazırlamış olursun" dedi.

"Çatışmak zorunda değiller. Gitmesine izin verebilirler ve Rusya'da nerede yaşıyorsa oraya kadar izi sürülebilir." Kurutulmuş etin kuruluşundan sıkılan adam eti bir kenara bıraktı ve bir tekerlek peynire ve bal peteğiyle mühürlenmiş küçük bir kavanoz zeytine uzandı. "Ayrıca," dedi, "onun geçide ulaşmasına izin vermeyeceğiz."

Peynirden bir parça kesip ona uzattı, sonra kendisi için de bir parça kesip zeytin kavanozunu açtı. O çiğnerken Aryal, "Bu çubuklardan bir tane istiyorum," dedi.

Bunu anlamamıştı. Çubuklar halinde gelen herhangi bir yiyecek getirmemişti. "Ne?"

Tek pencereden gelen dolaylı ay ışığı o kadar zayıftı ki, birçok ırk için hücre zifiri karanlık olurdu ama onun gözleri özellikle geceye uygundu. Kadının, ardına kadar açık duran hücre kapısını işaret ettiğini gördü. "Bu parmaklıklar. Bir tanesinin üzerinde hâlâ sönümlleme büyüsü olsun ki onu bununla bıçaklayabileyim."

Bunu düşünürken kaşları kalktı. "Bu aslında harika bir fikir," dedi. "Ne yazık ki hücreler o kadar iyi inşa edilmiş ki bunun uygulanabilir olduğunu sanmıyorum. Bir demirciye ihtiyacımız olacak ve demirci parmaklıklardan birini ayırana kadar muhtemelen sönümlleme büyüsü bozulmuş olacak."

"Bir kız hayal kurabilir, bilirsin," dedi. Sesi daha önce kötü çıkmıştı ama şimdi tamamen tükenmiş gibiydi. "Şu şişeyi bana tekrar ver."

Adam şişeyi ona uzattı. "Peki, kimi seviyorsun?"

Kadın şişeden içti ve ağzını sildi. "Affedersiniz?" "Sevdiğin birinin adını söyle."

"Neden?" Sesi şaşkındı.

Dürtüleri onu yönlendiriyordu ve bunu açıklamaya çalışmak istemiyordu. "Öylesine," dedi. "Niniane ile arkadaşsınız. Onu seviyor musun?"

"Evet." Şimdi sesi temkinli çıkıyordu.

"Diyelim ki Niniane'in başı dertte ve durum kötü." Kadın şişeyle adamın kolunu dürttü ve adam, kadının teklifine şaşırarak şişeyi aldı ve içti. "Varsayalım ki," dedi, "tanımadığın Güçlü biri onu tehdit etti."

"Bana Niniane'e karşı bir komplo bildiğini mi söylüyorsun?" diye sordu kadın kuşkuyla. "Ve sen bunu şimdi mi gündeme getiriyorsun?"

"Hayır! Varsayımsal bir senaryo yaratıyorum."

"Yine 'neden' sorusuna döndüm." Masa örtüsünü omuzlarına doladı ve uzandı. "Ama devam et."

Kendini pis hissetti ve içindeki kedi rahatsız oldu ama şu an için yapacak bir şey yoktu. Kendisi için sakladığı katlanmış masa örtüsünü çıplak sırtına dolgu olarak kullanmak üzere yere koydu. Sonra Aryal'ın yanına uzandı ve gözlerini tavana dikti.

"Diyelim ki," diye fısıldadı, "onu tehdit eden kişiyi tuzağa düşürerek arkadaşına yardım etmeye çalıştın. Ve diyelim ki planın geri tepti ve sonunda ikisine de zarar verdin. Ne yapardın?"

Öksürerek bir kahkaha attı. "Kötü hissedirdim. Bu, yaptığın hatayı düzeltmeye karar verip kaçakçılığı bıraktığında olanlarla mı ilgili?"

Taş zemin berbat bir yatak oluşturunuyordu. Daha rahatsız olabilmesinin tek yolu hâlâ kanaması olmasıydı. "Evet" dedi.

Elflerin uykuya dalma sesleri dışında sessizlik üzerlerine çökmüştü. Aryal, "Ne yaptın Quentin?" diye fısıldadı.

Gözlerini kapattı. "Dragos geçen yıl Pia'nın peşine düştüğünde ve Elfler onu zehirli okla vurduğunda, Pia'nın Folly Plajı'ndaki evimde kaldığını biliyor muydun?" Hiçbir şey söylemedi. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. "Pia'yı bırakma sözü karşılığında bu bilgiyi Urien'e verdim. Urien pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmede."

Bir süre sonra, "Bunu bana neden şimdi, bu kadar yorgunken, nefes almakta zorlanırken söyledin?" dedi.

Kızgınlığın yanı sıra, sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. Adam mırıldandı, "Bunun iyi bir şey olacağını düşündüm. Düşünmeye fırsat bulamadan çılgına dönmen için daha az fırsat."

Biraz daha zaman geçti. Kadın fısıldadı, "Seni çıkarıcı piç. Bana neden söyledin ki? Söylemene gerek yoktu. Artık kimse bu konuda soru sorma zahmetine girmiyor. Yaptığın yanına kâr kaldı."

"Başka kimsenin haberi yoktu. Bu benim bir şey yapmadığım anlamına gelmez." Ön kolunu gözlerinin üzerine koydu.

Yüzü ona dönük olana kadar yan döndü. "Bunca zamandır içini kemirip duruyordu."

"Biraz," diye mırıldandı.

Elinin tersiyle omzuna vurdu ve adam sıçradı. "Ne oluyor Quentin?" dedi dişlerinin arasından. "Daha geçen gün sana, değer verdiğim birine zarar verecek bir şey yaparsan peşine düşeceğimi söylememiş miydim? Birinin sana böyle bir şey söylediğini duyduktan sonra gerçekten verebileceğin en iyi kararı mı verdin?"

Kendini tutamadı ve gülümsemeye başladı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Ona bir tokat daha attı. "Bilmiyorum. Bugün bana bu kadar iyi davrandıktan sonra beni kendine kızdırdığına inanamıyorum. Neyin var senin?"

"İşte altmış dört bin dolarlık soru. Ciddi söylüyorum. Sen benim sorunumun ne olduğunu bul, ben de sana altmış dört bin dolar ödeyeyim." Yüzünü ona dönmek için yan yattı. Kadın masa örtüsünü omuzlarına doğru çekti ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Adam onun saçlarını okşadı ve kadın dondu kaldı. Karanlık bir şekilde itiraf etmesini kolaylaştırdı: "Pia'yı o şekilde incittiğimi düşünmek beni hasta ediyor ve Dragos'u hâlâ sevmiyorum ama ona saygı duymaya başladım. Bunu yaptığım için özür dilerim."

Elini saçlarından çekmek için uzandı ama sonra bırakmadı. "Bana neden söylediğini hâlâ söylemedin."

İtiraf eder gibi bir ses tonuyla, "Beni deli ediyor," dedi.

Kadın başını kaldırdı. "Yalan söylüyorsun" diye suçladı.

"Öyle miyim?"

"Ve bu da yalancılıktı." Sesi, ona ne yaptığını söylediği zamankinden daha ihanete uğramış gibiydi.

"Öyle miydi?"

"Berbatsın!" Onun pazusuna sert bir çimdik attı. "Bana doğru dürüst bir cevap ver, yoksa yemin ederim şu anda kışını tekmeleyecek enerjiyi kendimde bulurum." "Ah!" Adam onun elini itti ve öne doğru eğildi, böylece burun buruna geldik. "Belki de," diye fısıldadı, "seninle çalışmak bir ortaklık gibi gelmeye başlıyor ve belki de bunun ne kadar iyi hissettirdiğine şaşıyorum. Yani *sen*, Tanrı aşkına, bu gezegende hakkında böyle hissetmeyi bekleyeceğim son kişisin. Altı gün önce Kule'de birbirimizi öldürmeye çalışıyorduk."

"Tanrım, sadece altı gün mü oldu?" diye mırıldandı. "Sonsuzluk gibi geliyor." Bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Belki de sana gerçeği söyledim çünkü bunun nasıl hissettirdiğine güvenmiyorum. Ve belki de sana gerçeği söyledim çünkü gerçek partnerler böyle yapar - en azından ben böyle yaptıklarını duymuştum. Belki de gerçek partnerler birbirlerine 'evet, sıçtın batırdın ve artık yoluna devam edebilirsin' demeyi biliyordur ve belki de hayatımda bir kez olsun birinin bana bunu söylediğini duymak isterim. Şimdi her şey sana bağlı, günışığım. Eğer gerçekten istediğin buysa, kan davanı parlat. Aklında olsun, o cadıyı indirmek için bana ihtiyacın var. Sonra ne olacağını bana haber ver.

Bu."

Kelimeler ne kadar agresif olursa olsun, onları söylemek onu hâlâ ham ve açık hissettiriyordu. Kendini yok etme konusunda tanrı vergisi bir yeteneği vardı. Sırtını ona dönerek yuvarlandı ve o yakıcı acının yerleştiği göğsünü ovuşturdu.

Aryal son derece mağdur bir sesle, "Çok bakımlı bir kız arkadaş gibisin. Hayatımın en kötü günlerinden birini yaşıyorum. Sakat kalabilirim. *Bir daha asla uçamayabilirim*. Bu benim en kötü kabusumdan da öte. Bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum ama yine de bir şekilde bu gece tamamen seninle ilgili hale geldi. Peki ya benim neye ihtiyacım var?"

"Neye ihtiyacın var?" diye fısıldadı.

Yorgun bir ifadeyle, "Sarılmaya ihtiyacım var. Ve etrafta bana sarılabilecek tek kişi sensin. O yüzden söndür, olur mu?"

Kadının bunu söyleyecek kadar açık ve dürüst olması onu çok şaşırtmıştı. Sarılmaya gerçekten ihtiyacı olduğunu fark etmek onu daha da şaşırttı.

Geriye doğru yuvarlandı ve ona doğru uzandı, o da kollarına girerek ona sarıldı. "Kötü zamanlama için özür dilerim," diye fısıldadı. "O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü."

"Kapa çeneni," dedi kadın. "Sana o kadar kızgınlım ki doğru düzgün düşünemiyorum." "Elbette öylesin." İçini çekti. Konuşmaları bile çarpıktı.

"Sakat değilsin. Sadece henüz iyileşmedin."

Göğsü sessizce kasıldı. Ona sarılmasaydı bunu asla bilemeyecekti. "Eklem ezilmiş. Bunu hissettim."

"Tekrar uçacaksın." Sahip olduğu tüm inancı kelimelere döktü. "Uçacaksın, Aryal. Şifacılar bugünlerde eklem onarımında mucizevi şeyler yapabiliyor. Her şey başarısız olursa, eklem replasmanı var. Tekrar uçacaksın. Yemin ederim."

Haklı olmayabileceğini biliyordu ama şu anda böyle bir dürüstlüğe ihtiyacı yoktu. İyimserliğe ve inanca ihtiyacı vardı ve o da bunu ona vermek için her şeyini ortaya koydu.

Göğsü tekrar kasıldı. Adam onun şakağını öptü. Kolay kolay ağlamazdı ve gitmesine izin vermezdi. İçinden sökülüp atılmış gibi hissetti ve her adımda bununla savaştı. "Sorun yok," dedi adam. "Her şey yoluna girecek."

Onu teselli ederken, nedense göğsündeki yakıcı acının hafiflemesi tuhaftı.

"Bu kadar drama kraliçesi olduğuna inanamıyorum," dedi ona. "Ben mi?" Adam gerçekten şaşırılmıştı.

"Bir hata yaptınız. Elbette kötü bir hataydı ama kötü adamlar dışında kimse ölmedi. Ne yapacaksın, 'mea culpa' diye ağlayıp önümüzdeki on yıl boyunca göğsünü mü döveceksin? Sizden başka herkes olanları unuttu. Bunu siz istediğiniz için söylemiyorum. Doğru olduğu için söylüyorum. Hayatına devam et artık."

Sözleri sertti ama samimiydi. Yanmaktan hafiflemeye geçti. Bu biraz kafasına girmiş olabilir, çünkü onu sırt üstü çevirdi ve öpmek için üzerine çıktı.

Kadın adamın dudaklarına karşı boğuk bir ses çıkardı. Sesi inanılmaz derecede huysuz geliyordu. Sonra o da onu öptü.

İkisi de kirliydi, kan içindeydiler ve soğuk zemin onu çıldırtıyordu. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Bu cinsel tutkuyla ilgili değildi. Belki de öyleydi ama başka bir şeyle, daha önemli bir şeyle ilgiliydi.

Bu onu kuşkulandırıyordu. Bu önemli, bilinmeyen şeye ne ad vereceğini bilmiyordu ama her neyse, gerekli ve doğru olduğunu hissediyordu. Adam kızın dudaklarını okşadı ve kız da onu yaladı. Sonra dilleri buluşup okşayana kadar öpüşmeyi derinleştirdi. Kadının tadı elma konyağıydı, baş döndürücü ve hafif.

Bu his adamın aklını başından aldı. Adam kadının üzerine daha fazla eğildi ve bir bacağına onunkinin arasına sıkıştırdı. Kot pantolonlarından çıkan kot kumaşın sürtünmesi, derinleşen nefeslerinin sesine karışan sessiz bir sestti. Ellerini adamın sırtında gezdirdi, çıplak teninin genişliğine dokunuşu adamın içinde bir ürperti yarattı.

Henüz onun içine girmediğine inanamıyordu. Onun bu en temel ve ilkel birleşmeye vereceği tepkiyi öğrenmesi gerekiyordu. Uzun ve zayıf vücudu onunkine denkti. Onun boyunca uzanmak ve kadınsı gücünün tadını çıkarmak harika hissettiriyordu, sanki daha önce kabul edilmemiş bir parçasının kilidini açıyordu.

İçinde bir yerlerde, çok sıkı bir şekilde tasmaladığı o vahşi, tehlikeli parça gevşedi ve tekrar sınırsızca koşmaya başladı. Nereye gittiğini ve oraya neden bu kadar acilen gitmesi gerektiğini merak edecek kadar aklı başındaydı.

İkisi de lanet olası bir şeyi tamamlayabilecek durumda değildi ama yine de öpüştiler ve öpüştiler. Adam parmaklarını kadının gövdesinde gezdirdi, harap tişörtünün altından bir göğsünün zarif kabarıklığını okşadı. Başının arkasını kavrayıp onu ağzına doğru bastırırken yumuşak, şiş meme ucuyla oynadı.

Sonunda dudaklarının köşesini öpebilecek kadar uzaklaştı ve alnını onunkine yasladı. Kadın onun saçlarını okşadı ve bu bir mucize gibi geldi.

Adam iç çekti. "Tamam, beni deli etmediğin zaman, sanırım senden hoşlanıyor olabilirim. Ama eğer bunu birine söylersen, seni tekrar boğazlamak zorunda kalacağım."

Burnundan yumuşak bir patlama sesi geldi. "Bir saat." dedi.

"Bir saat nedir?" Adam onun yumuşak saçlarından bir tutamı parmakladı.

"Anlaşmamızı yeniden müzakere etmek istiyorum, ikimizin de canına okunmadığı ileri bir tarihte tamamlanmak üzere." Sözlerine bir mizah damgasını vurdu. "Tabii bu tamamen eğlence amaçlı olmadığı sürece."

İçten içe kendi tepkisini dinlemek için durakladı. En gürültülü kısmı rahatlama ve saygıydı. Ne kadar yıkılmış olduğunu itiraf ettikten sonra, sadece mizahı ve gerçek duyguları bir araya getirmekle kalmamış, şimdi de cadıdan intikam almanın ötesinde planlar yapmak için ilk adımı atmıştı.

Yine de tüm bu tepkilerin altında, kan kırmızı bir açlık nabızı atıyor, bir yeraltı nehrinde damarlarından akıyor ve onu dolduruyordu

açgözlülükle.

Bir saat bir göz kırpmasıydı, zamanın içinde sadece bir an. Sıkıcı bir günde akşam yemeği için nereye gitmek istediğine karar verirken bundan daha fazla zamanı boşa harcamıştı. Ona ve onunla yapmak istediği onca şey düşünüldüğünde bir saat ne yazık ki yetersizdi.

Onun kendisine yapabileceği onca şeyi düşününce. Her nasılsa bu düşünceye katlanmaktan merak etmeye geçmişti.

Ve istemeye.

Dedi ki, "Saat yok. Bir gece, gün batımından şafağa kadar. Sen bir tane alacaksın, ben de bir tane. Kronometre yok, alarm çalmak yok, kum saati yok." İçindeki vahşi taraf daha da sertleşti ve sesi kalınlaştı. "Kural yok."

Kadının içinden bir ürperti geçti ve bu his onu heyecanlandırdı. "Bunu yaparsın, o kadar uzun süre kontrolü tamamen bırakırsın."

"Eğer istersen bunu kesinlikle yaparım." Sıcak, nemli nefesini hissetmek için ağzını onunkinin üzerine koydu. "Cesaretin var mı?"

Kadın neredeyse sessizce gülmeye başladı. Dudaklarına çarpan düzensiz hava kabarcıkları şampanya baloncukları gibiydi. Onları soludu ve kan dolaşımına girdiklerini, açgözlülüğüyle birlikte aktıklarını hissetti. Ona, "Biliyorsun, bir harpiye bir şey yapmaya cesaret edip edemeyeceğini sormak, bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibidir," dedi.

"Umuyordum," diye itiraf etti.

Adam son kelimeyi söylerken bile kadın onun yerine konuştu. "Evet." Zafer kükreyerek içinden geçti ve beraberinde bir aydınlanma geldi.

Aryal'la olan bu şey anormal değildi. Kızın ona gösterdiği doğasındaki şeyler anormal değildi. Aryal onlara ışık tutana kadar var olduğunu bilmediği bir parçasıydı. Bu cinsel turizm değildi. Cinsel keşifti.

İçsel farkındalığı yüzünden Aryal'ın bir sonraki sözünü zar zor duydu. "Biliyorsun diğer insanlar -herhangi bir insan- bizim deli olduğumuzu düşünürdü."

Onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Kahretsin, BDSM'yi açık bir şekilde bile yapmıyorlardı ve kesinlikle normlara ya da önerilen kurallara uymuyorlardı. Ne kendisinin ne de Aryal'ın güvenlik kontrollerine bu kadar önem vermemesini onaylayacak bir alt kültür grubu olduğunu sanmıyordu.

Güvenli bir kelime istemedi ve o da istemedi. İkisi de baskındı ve Aryal'ın bir anahtar olmayacağını biliyordu.

Baskın rolü itaatkâr rolle değiştirdi - ondan başka kimse için. Ve onun da bunu yapmayacağından neredeyse emindi.

Onu harekete geçiren o iç kırbacı susturmuştu çünkü kırbaç kendisi olmuştu, ruhu bir bıçak kadar keskindi.

Kendini onun üzerinde kesebilir, onu kollarıyla sarabilir ve ona tampon olabilir.

Onu kendinden iyileştirebilir, kendini onun üzerinde yaralayabilirdi. Bırak onu iyileştirsın. Onun tamponu olsun. Çok özür dilemiyorlardı, çok sapkındılar. "Biz mükemmeliz." dedi.

== YEDİ ==

O konuştuktan sonra, sanki bir konuşma için fazlasıyla ileri gitmişler gibi sessizleştiler. Az önce olanların her yerinde imalar vardı ve Aryal bunların hiçbirini düşünmek istemediği gibi, içinde ayaklanan yabancı duyguların hiçbirini deşifre etmek istemiyordu. Anlaşılmaz bir dilde bağırان o yabancılar kalabalığı aklına geri dönmüştü.

Ancak o yabancılardan biri, üzerinde "Tamamen kazan-kazan" yazan bir pankartı işaret eden dev süngerimsi parmağını havaya kaldırdığı için tamamen anlaşılabilirdi.

Tekrar umutsuzluğa kapılmayı düşündü, çünkü en azından bu duyguyu anlıyordu ve diğerlerinin kenarlarında, sürüdeki en zayıfı devirmeye hazır bir şekilde geziniyordu.

Ama artık uykudan, yemekten ve kucaklaşmadan önceki kadar titrek ve içi boş değildi ve buna teslim olmayı başaramadı.

Bazen kendi iyiliği için fazla inatçı olmak onun için en iyi şey oluyordu.

Bu yüzden her şeyi tek heceli kelimelere indirgedi, çünkü görünüşe göre şu anda üstesinden gelebileceği şey buydu.

Siktir et o zaman. Kaltağı öldür, harika bir seks yap ve eve git.

Geriye doğru saydı. Evet, hepsi tek heceli kelimeler. Bu kadar yeter.

O hayatını yeniden yapılandırırken, Quentin ondan kurtuldu ve tekrar sırt üstü uzandı.

Her nasılsa, o dikkat etmediğinde bir şeyler değişmişti ve onun kedi olan kısmı artık onu rahatsız etmiyordu. Sadece onun hayvani zarafetinden keyif alıyordu.

İç çekerek bir elini başının arkasına götürdü. "Buraya gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Kulağa harika bir fikir gibi geldiğine karar verdi, bu yüzden ona doğru yaklaştı ve başını onun çıplak omzuna koydu. Kendini sığdırmak

Vücuduna karşı inanılmaz bir his vardı, bacağı onunkinin üzerine bağlanmıştı. Masa örtüsünü/battaniyeyi ikisinin üzerine silkeledi ve kolunu adamın göğsüne doladı. Adam da kolunu ona doladı ve alnına bir öpücük kondurdu. Adam ondan daha şefkatli görünüyordu. Bu onu rahatlık alanının dışına çıkarmıştı ama o... bundan hoşlanmıştı.

Uyku onu takip etti, ama "Bahse girerim çıktığın her kadına romantik davranıyorsundur" diye mırıldanacak kadar onunla savaştı.

Adamın cevabı uzun süre sonra geldi, gerçek bir kelimedenden çok bir homurtu gibiydi. "Evet."

Çıktıklarından değil ama... "Benimle bok gibi konuşuyorsun." Yine homurdandı. "Bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam."

Ahlak ve vicdan cepleri arasına sıkışmış olsa da hâlâ bir piçti.

Ağzının bir köşesi gülümseyerek kalktı. Uykunun onu almasına izin verdi.

Şafağın solgun ışığı onu uyandırdı.

Jilet gibi dişler. Ezilmiş.

Adrenalin vücuduna dolmuş, beraberinde sinirsel bir enerji dalgası getirmişti. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Caereth yaralarını kapatmış ve onları doğru yola sokmuştu ama hâlâ iyileşiyorlardı. Daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gerçek bir dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı vardı ama uykunun onu tekrar ele geçirmesine izin verecek kadar rahatlayamıyordu.

Başını Quentin'in omzundan kaldırdı ve ona baktı. Mışıl mışıl uyuyordu, zayıf çenesi daha soluk altın rengi bir sakalla kaplıydı. Yüzünde son birkaç günün bıraktığı izler vardı. Uyurken bile New York'ta olduğundan daha keskin ve tehlikeli görünüyordu ve o zamanlar tehlikeli göründüğünü düşünmüştü.

O zaman, masum kediciklerden oluşan bir kalabalığın arasında gezinen şık, iyi beslenmiş bir yırtıcı gibi görünüyordu. Şimdi ise daha çok gerçekte olduğu gibi, hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek bir adam gibi görünüyordu.

Kendine rağmen iyi olmaya çalışan ama gerçekten de zorlu bir kavgada onu arkasında isteyecek kadar kötü olan bir adam.

Onu delirtmediği zamanlarda ondan hoşlandığını da ona söylememişti. Onun hakkında ne hissettiği onu ilgilendirmezdi.

Ama şafak öncesi sessizliğinde, kendi zihninin mahremiyetinde bir gerçeği itiraf etti. Belki de ondan hoşlanmaktan daha fazlasını yapıyordu.

Kafasının içindeki kalabalık uyandı ve tekrar ayaklanmaya çalıştı. Gözlerini devirdi ve Quentin'i rahatsız etmemeye çalışarak ondan uzaklaştı. Quentin onun kadar yaralanmamıştı ama onun da daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Masa örtüsünü Quentin'in gövdesine doladı, yere serdikleri yiyeceklerin yanına sürünerek gitti ve tuhaf ama doyurucu bir kahvaltı yaptı. Aslında yılan balığı turşusu ve elma konyağı birlikte o kadar da kötü değildi. Sonra yerdeki kanın kuruduğu "kendi" hücrelerine gitti, köşedeki derme çatma tuvaleti kullandı ve şarap tulumundaki suyla ellerini yıkadı. Düzgünce yıkanmak ve temiz kıyafetler giymek o günkü ihtiyaçlarının başında geliyordu.

Silah ve Elf zırhı bulmaktan sonra ikinci sıradaydı.

Pencereden dışarı bakmaya gittiğinde Linwe hücre bloğunun kapısında nöbet tutuyordu. Genç Elf'e başıyla selam verdi ve dışarı baktı. Gökyüzü bulutsuz, suyun geniş alanı sakindi. Yine kavurucu bir gün olacaktı.

Hücre bloğunun diğer tarafına geçti ve Linwe'ye kendisini takip etmesini işaret etti. Diğer kadın da onu takip etti, ince kemikli yüzü merakla parlıyordu. "Hadi diğer ikisini uyandıralım," dedi Aryal ona sessizce. "Bazı planlar yapmalı ve onlara göre hareket etmeliyiz."

"Tamam," dedi Linwe.

Birlikte Aralorn ve Caereth'i sallayarak uyandırdılar. Erkekler yorgun yüzlerini silerek hemen ayağa kalktılar. Kısa geceye rağmen, hepsi de eskisinden çok daha iyi görünüyordu.

Aryal topuklarının üzerinde geriye doğru oturup uyluğundaki yarayı test etti. Dayanıyordu. Diğer üçü beklenti içinde onu izliyordu. "İşte planımız. Sizler olabildiğince hızlı gidiyorsunuz."

"Bekle, ne?" Linwe söyledi. İki erkeğin kafası karışmış görünüyordu.

Aryal onlara şöyle dedi: "Yanınıza iki gün yetecek kadar yiyecek almanız, yolda su toplamanız ve Numenlaur'dan ayrılmanız gerekiyor. Diğer tarafta, birinizin Ferion'u güncellemek için ormandan çıkması ve Ferion'un Dragos'u güncellediğinden emin olması gerekiyor. Diğer ikisi nöbet tutacak. Kimsenin Numenlaur'a girmesine izin vermeyin. Eğer cadı ve kurtları ilk çıkanlar olursa, hakkımızdaki haberler iyi olmayacaktır. Eğer bu olursa, hiçbir şey yapmayın. Saklan ve geçmesine izin ver. Ama ne Quentin ne de ben bunun olmasına izin vermeyi planlamıyoruz." Üç ayık yüze baktı. "Caereth dışında kimde büyü yeteneği var?"

"Hepimizde biraz var," dedi Linwe. "Caerreth en çok yeteneğe sahip olan ama Aralorn'un daha çok saldırı gücü var. Ben ışık büyüsü gibi bazı temel şeyleri biliyorum ama benim gücüm daha çok fiziksel."

Aralorn küçük bir gülümsemeyle, "Ok ve yay konusunda çok yetenekli," dedi. "Yenilmezler'deki Hawkeye gibi biraz."

Yüce Tanrım, çizgi roman süper kahramanlarından bahsediyordu. Çok gençtiler.

Aryal yorgun ve donuk gözlerini ovuşturdu. "Tamam," dedi. "Galya'nın yerinde olsam gölge kurtlardan birini nöbet tutması için geçide geri gönderirdim, yani bunu beklemeliyiz. Seni geçide kadar takip etmeye çalışacağından şüpheliyim, çünkü orada bir tane varsa, amacının birinin geçitten geçtiğine dair haber getirmek olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Galya'dan o kadar uzağa gidemeyebilir. Onu ve kurtları birbirine bağlayan bir şey var ve bu bağlantı büyülü bir bağlantı olabilir. Eğer oradaysa, sana saldırmayabilir. Ama yine de saldırabilir, o yüzden hazırlıklı olmalısın. Henüz basit bir geri püskürtme büyüsü yapmayı bilmiyorsan, Quentin uyandığında sana öğretecektir. Hızlı öğrenmeniz gerekecek çünkü kuşluk vakti buradan gitmenizi istiyorum."

Üçü de tartıştı. Yürekliydiler, bunu onlara vermeliydi. Aralorn, "Ama bize ihtiyacınız var," dedi.

Dirseklerini dizlerine dayadı ve ona düzgün bir bakış attı. "Hayır, ihtiyacımız yok," dedi. Hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştı ve şimdi sırf bu genç adamın gururunu kurtarmak için başlamanın sırası değildi. "Birbirimize ihtiyacımız var, sana değil. İkincil hasar haline gelmemek için gitmen gerekiyor. İki Elf topluluğu yeterince kayıp verdi. Halkının sana ihtiyacı var ve bunu unutamazsın."

O anda bir şey oldu, gözlerinde bir kayma, havada bir değişiklik. Hiçbir şey duymamış olmasına rağmen omzunun üzerinden baktı.

Quentin arkasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, çıplak omuzlarından birini hücre kapısının çerçevesine yaslamıştı ve Quentin ile diğerleri arasındaki farklar onu bir kez daha şaşırtmıştı. Olgun, kaslı ve kaba görünüyordu ve sabit bakışları onunkilerle buluştu.

Onun ifadesini tanımlayacak kelimeleri bilmiyordu. Tek bildiği, bakışlarının öylesine niyetli olduğuydu ki, bu onun her tarafının kızarmasına neden oldu. Adam başıyla onu onayladı. Sonra onun ötesine, diğer üçüne baktı.

"Kimin büyü dersine ihtiyacı var?" diye sordu.

Caerreth elini kaldırdı. Aralorn, "Ben büyüü biliyorum," dedi.

Linwe, "Dürüst olmak gerekirse, yeterince hızlı öğrenemeyeceğim. Başka bir konuda yardım etmek daha çok işime yarayacaktır."

"Tamam Caerreth," dedi Quentin. "Sen ve ben, dostum. Hadi ofisime gidelim."

Genç Elfi hücre bloğunun diğer tarafına götürdü. Aryal arkasından seslendi, "Giderken kapının kilidini aç, olur mu?"

Adam gözden kaybolmadan hemen önce onaylamak için elini kaldırdı. Diğer ikisine döndü. Gözlerini kısarak Linwe'ye baktı. "Ocak ayında savaş zırhı giymiyor muydun? Şimdi nerede?"

Linwe yere baktı. "Eve döndüm."

"Ah," dedi Aryal. Linwe'nin teni koyulaşırken, çarpık bir gülümsemeyle, "Genelde savaş derisi giyerim ama biliyor musun? Deri soğukta gıcırdamaya meyillidir, bu yüzden bu yolculukta onun yerine kot giymeye karar verdim. Kim bilebilirdi ki? İki günlük yolculuğu tam Elf zırhıyla yapabilir misin?"

Hem Linwe hem de Aralorn çok keskin ve uyanık görünüyordu. Linwe, "Yapabilirim." dedi. Aralorn başını salladı.

"O zaman benim düşüncem şu," dedi Aryal. "Bence Elf zırhı büyüye dayanıklıysa, o zaman gölge kurt ısırıklarına karşı çok iyi bir koruma sağlaması mümkün. Beş takım zırh ve silah alabileceğimiz bir kışla ve cephanelik bulmamız gerekiyor. Saraya yakın olması gerektiğini biliyorsun. Başka ne düşündüğümü söyleyeyim. Şu bahsettiğin üç günlük beslenme düzenini hatırlıyor musun Linwe?"

"Evet."

"Dün seni beslemesi gereken gündü ama beslemedi, değil mi?"

"Doğru."

"Galya'nın sizi beslemek için üç günde bir adadan geri döndüğünü düşünüyorum. Dün bizi de aynı yolculuğa çıkararak bir taşla iki kuş vurmuş oldu." Aryal ensesini ovuşturdu. "Ve sanırım Quentin haklıydı - biz ortaya çıkana ve onu tanıyana kadar sizi beslemeyi bırakma kararı almadı. Her neyse, mesele şu ki, eğer arayışı adaya odaklandıysa, bence şu anda hâlâ orada. Ve muhtemelen geçide gönderdiği nöbetçiler dışında, gölge kurtların da onunla birlikte olduğunu düşünüyorum, yoksa dün gece yiyecek almaya gittiğinizde size ve Quentin'e saldırırlardı." Kendi mantığını düşünmek için durakladı. "Yani bence barakaları aramaya çıkmak hâlâ bir risk ama hesaplanmış bir risk ve ihtimaller bizim lehimize. Benimle gelmeye var mısınız?"

"Tabii ki evet," dedi Aralorn. Linwe cevap olarak ayağa fırladı.

Aryal gülümsedi. Galya Andreyev bir şeyi çok istiyor olmalıydı, eğer onu elde etmek için altı kişinin ölümünden sorumlu olmayı göze alıyorsa. Ve eğer bu kadar çok insanı öldürmeye istekliyse, istediği şey sahip olmaması gereken bir şeydi.

Onu durdurmak için adım atmak iyi hissettirdi. O da ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Quentin'in Caerreth'e püskürtme büyüsunün adımlarını öğrettiği bloğun diğer tarafına doğru yürüdü. Caerreth hücre bloğundan çıkana kadar pratik yapamayacaktı ama en azından nasıl yapılacağını biliyordu.

Quentin ona, "Yemek yemek ve dinlenmek için her durduğunda bunu uygulamalısın," diyordu. "Eğer gölge kurt saldırırsa, çok hızlı olacak. Oyalanacak vaktin olmayacak."

Genç şifacı dün gece olduğundan daha da korkmuş görünüyordu. Aryal ona, "Bunun bir atardamar yarası gibi olduğunu düşün. Hastanız kan kaybından ölmeden önce hızlı hareket etmek zorundasınız. Bu da aynı şey, sadece kanayan kişi sen olabilirsin."

Caerreth'in rengi soldu. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

Quentin ona, "Hiç yardımcı olmuyorsun, günüşiğim," dedi.

Caerreth ona iri gözlerle baktı. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Quentin'in gülümseyişini sinsi bir zevkle izledi. Ona, "Çocuklardan ikisini alıyorum ve alışveriş merkezine gidiyoruz, tatlım. Bilirsin işte, silah, zırh falan bakacağız. Olabildiğince hızlı olacağız."

"Dikkatli sür," dedi bakışları keskinleşerek.

Kadın ona gevşek bir bakış attı. "Beni bilirsin. Minivanı asla doğru paralel park edemem."

Bir kahkaha patlattı. "İşte bu kabus gibi bir görüntü." Kadın sırtıttı ve dışarı çıktı.

Adam arkasından seslendi, "Hızlı ol. Beni peşinden koşturma."

Linwe ve Aralorn hücre bloğunun kapısında onu beklediler. Aralorn bu şakadan biraz çekinmiş görünüyordu ama Linwe'nin gözleri dans ediyordu.

Aryal onlara ulaştığında yüksek sesle, "Ne diyebilirim ki. Baban orta yaşa geldiğinde endişeli birine dönüştü." Daha sessiz bir şekilde, "Gidelim," dedi.

Kışlayı bulmak her şeyden çok bir mantık egzersiziydi. Yukarı doğru ilerlemeleri gerekiyordu ve yolculuğun ilk kısmında, uçuşunun içine kazılmamış olan ve zemin katta bulunan mutfaklara ulaşana kadar Linwe önden gitti.

Mutfaklar sarayın Tanrılar Tapınağı'ndan ve denizden uzakta, iç kısımlara bakan tarafında yer alıyordu ve temiz hava ve doğal ışık alabilmeleri için bolca pencereleri vardı.

Şafak sökeli çok olmuş ve bulutsuz sabah aydınlanmıştı. Sıcaklık artmaya başlamıştı. Elfler zırhlarını giyerek zorlu bir koşuya çıkacaktı. Aryal geniş mutfak alanına doğru yürüdü, pencerelerden dışarı bakarken yakındaki binaların yerleşimini düşündü.

Eliyle işaret ederek, "İşte. Şu uzun, alçak bina. Orası kışla. Sarayda bir yerlerde Camthalion'un kendisinin ve varislerinden herhangi birinin giyeceği özel eşyaların olduğu bir cephanelik olacak ama onları aramakla vakit kaybetmek istemiyorum. Sade bir savaş zırhını tercih ederim."

"Bunun o olduğunu nereden biliyorsun?" Aralorn pencerede onlara katılırken Linwe sordu.

Kadın omuz silkti. "Emin değilim ama mantık bana öyle olduğunu söylüyor. Bina çok sade. Ayrıca, konumuna bir bakın. O yol hariç, anakaradan gelen yolu neredeyse tamamen kapatıyor. Etkili bir bariyer, yani büyük bir koruma. Bir saldırı durumunda o binada askerlerin olmasını istersiniz."

Linwe ona gülümsedi. "Şu anda sana aşık bir kız gibiyim."

Aryal ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kısa bir süre önce olsa Linwe'nin ona verdiği fırsatı değerlendirir ve bir flört başlatırdı ama şimdi ilgisini toplayamıyordu. "Sen de çok tatlısın. Hadi gidelim."

Koşarak kapıdan çıktıklarında Linwe önden gitti. Bina yaklaşık iki yüz metre ötedeydi ve birkaç dakika içinde geçtiler. Bir kapı bulup içeri girdiklerinde Aryal'ın doğru tahmin ettiğini anladılar. Sıra sıra dizilmiş ranzalar geniş bir açık alanı dolduruyordu. Binanın bir tarafında zırh takımları ve çok çeşitli silahların bulunduğu bir cephanelik vardı: uzun yaylar ve oklar, kısa kılıçlar, uzun kılıçlar, topuzlar, savaş baltaları, mızraklar, fırlatma yıldızları ve bıçaklar. Acele etmek istemesine rağmen, Aryal hazineye imrenerek bakmak için bir an duraklamak zorunda kaldı.

Özel bir dolapta, raflar dolusu Elf şifa iksiri buldular. Her bir şişe zihninin gözünde yıldızlar gibi parlıyordu.

Hızla hareket ettiler ve ihtiyaçları olan her şeyi topladılar; hepsine yetecek kadar zırh, temel silahlar ve değerli iyileştirici iksirden tedarik ettiler. Bazı silahlar onu ne kadar cezbetse de, Aryal kendisi ve Quentin için uzun kılıçlar, uzun yaylar ve oklar almaya odaklandı. Gölge kurtlar fiziksel silahlarla alt edilemezdi ve Galya'nın da öyle olacağından şüpheliydi. Asıl hazineler zırh ve iyileştirici iksirdi.

Linwe ve Aralorn zırhlarını hemen giymişlerdi ki bu akıllıca bir seçimdi; onlara anında koruma sağlıyor ve diğer her şeyi taşımalarını kolaylaştırıyordu. Onların ne yaptığını gördükten sonra Aryal da aynısını yaptı.

Göğüs plakasını yerine oturtmayı bitirdiğinde Linwe ona katılmaya geldi. Linwe telepatik olarak, "*Quentin ve senin için gerçekten çok mutluyum*" dedi.

Ne dedin?

Aryal'ın kafası yukarı kalktı. İçindeki yeni duygu kalabalığı yeniden ayaklanmaya başlamıştı. Linwe'ye baktı. *Ne demek istiyorsun?*

Genç kadının dostça gülümsemesi duraksadı. *Sen ve Quentin. Birliktesiniz, değil mi? Yani, dün geceyi birlikte geçirdiniz ve birbirinize bakışınız... ve o daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle gözleriyle sizi takip ediyor. Düşündüm de... Yani, çok açık görünüyordu....*

Aryal parmaklarını saçlarında gezdirdi ve yorgun beynine bir tür mantıklı düşünce masajı yapmaya çalıştı. *Beni gözleriyle mi takip ediyor?*

Linwe yüzünü buruşturdu, utanmış görünüyordu. *Yanlış anladım, değil mi?*

Bilmiyorum, diye itiraf etti. Ve işte o dev süngerimsi parmak yine pankartı gösteriyordu. Tam bir kazan-kazan. Linwe'ye gülümsemeye çalıştı ama sanki çarpık ve yanlış bir gülümseme idi bu. *Henüz erken. Hâlâ yolumuzu bulmaya çalışıyoruz.*

Biz mükemmeliz, demişti. Ve bunu söylediğinde, içindeki her şey bunun doğruluğunu kabul etmek için titreşti.

Bilmiyorum, dedi tekrar.

Bir an için bocaladı. Amaç duygusu düzleşirken, kendini kaybolmuş, hatta kafası karışmış hissetti ve korku, siyah, jilet gibi keskin dişleriyle onu kesmek için yükseldi. Ne fiziksel çevresi ne de içindeki manzara, hiçbir şey tanıdık gelmiyordu ve geleceği pek de yaşanabilir görünmüyordu. Kimseyle "birlikte" olup olmadığını düşünmeye hakkı yoktu. Umutsuzluk saldırırken gözlerini kapattı.

"İşte," dedi Linwe nazıkçe, gevşek parmaklarını kenara iterek. "Şunu senin için bağlamayı bitireyim."

Aryal genç kadının bağları çözmeye izin verirken, açık bıraktıkları baraka kapısından dışarı baktı. Kapı saraya ve onun da ötesinde pırıl pırıl denize bakıyordu. Burnun yüksekliğinde ada her zamankinden daha görünürdü.

Bir yelkenli suda ilerliyor, anakaraya yaklaşırken arkasında gümüşü bir iz bırakıyordu.

Aryal'ın eli dışarı fırladı. Linwe'nin omzunu öyle bir kuvvetle kavradı ki genç kadın gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Hanginiz en hızlı koşucusunuz?" diye sordu.

Linwe ve Aralorn aynı anda cevap verdi. Aralorn Caerreth için zırh hazırlıyordu. "O." derken başını kaldırdı.

"Ben," dedi Linwe. "Neden?"

Aryal onu çekiştirdi ve tekneyi işaret etti. Linwe nefesini içine çekti ama bir şey söyleyemeden Aryal onu kapıya doğru itti. "Caerreth'i hemen buraya getir. Kımıldayın!"

Sanki Aryal onu yaydan vurmuş gibi, Linwe saraya doğru koşmaya başladı.

Aralorn kapı girişinde ona katıldı. Daha fazla görülme riskini göze almak istemediğinden, ikisinin de gölgede durduğundan emin olana kadar onu geri çekti. Gözlerini dışarı diktiler. Elf o ana kadar sakın bir tavır sergilemişti ama bir elinin tersiyle ağzını silerken Aryal elinin titrediğini gördü. "Ne yapacağız?" diye sordu.

Kadın ona, "Sen ve diğer ikisi planladığımız gibi gideceksiniz. Kışlayı geçtikten sonra bu yoldan gideceksiniz. Sizi iskelelerin görüş alanından çıkardığı sürece nereye gittiği önemli değil. Görüş alanından çıkar çıkmaz, geçide olabildiğince hızlı ulaşmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Daha önce titrek görünüyorduysa da şimdi düpedüz korkmuş görünüyordu. "Peki efendim."

Dakikalar geçip gitti. Yelkenlinin yaklaşmasını izledi. Yanaşmasına belki de on dakika kaldığını tahmin etti. Haydi Caerreth.

Sonra Linwe, Caerreth ve Quentin mutfak kapısından fırlayıp onlara doğru koşmaya başladılar. Linwe'nin yiyecek çuvallarından birini getirmeyi akıl edebildiğini onaylayarak fark etti.

Quentin bakışları ona kilitlenene kadar etrafı araştırdı.

Aryal düzleştirilmiş elini kaldırdı. Dur!

Elleri iki yöne doğru fırladı ve iki genç Elf'i yakalayıp onları durmaya sürükledi. Bakışları onu hiç terk etmedi.

Tekneye ve onlara baktı, açıları ve görüş hattını hesapladı. Eğer onlar tekneyi görebiliyorsa, teorik olarak teknedeki biri de onları görebilirdi. Şu anki yörüngelerinde, sudan görülebilecekleri yaklaşık yetmiş beş metrelik bir mesafeleri olacaktı.

Muhtemelen cadı bu yöne bakmıyordu ama riske girmek istemedi. Quentin'e kendi solunu ve onların sağını işaret etti. Sarayın büyük kısmını aralarına alacak şekilde geniş bir yay çizerek ilerlemeleri gerekiyordu. Fısıldadı, "Bir yolunu bul. Eğer sen tekneyi suyun üzerinde göremiyorsan, o da seni göremez."

Adam anlamış gibiydi. Başıyla onu onayladı ve Caerreth ile Linwe'ye sağ taraflarına gitmelerini işaret etti. Aralorn'a dedi ki, "Hadi. Başka bir yoldan çıkıyoruz."

Silahlarını ve Caerreth'in zırhını toplamasına yardım etti. Sonra uzun binanın içinden geçerek kendi girişi olan cephanelik bölümüne doğru yürüdüler. Bu sefer aç daha iyiydi ve o ve Aralorn diğerleriyle buluşmak için koşular.

"Tahmini varış süresi yedi ya da sekiz dakika," dedi. Quentin'in zırhını ona fırlattı, silahları ayaklarının dibine bıraktı ve Caerreth'i zırhının içine sokmak için hararetle çalışan Aralorn ve Linwe'ye katıldı. Son parça da yerine oturur oturmaz Caerreth'in sırtına bir tokat attı ve geri çekildi. "Gidin," diye emretti.

Silahlarını, şifa iksirlerini ve yiyeceklerini tutan Elflerin üçü de birkaç adım geriye doğru dans ederken ona ve Quentin'e bakıyordu. Her birinin yüz ifadesi, söylenmemiş şeyler ve savaşan dürtülerle çelişkiliydi. Aryal öfkeyle işaret parmağıyla yolun yönünü gösterdi. "Gidin!"

Fırladılar. Birkaç dakika içinde gözden kayboldular.

Quentin'e baktı. Kendi zırhını giymeyi neredeyse bitirmişti.

Dönüp cephaneliğe ve yatakhaneye doğru ilerledi ve kapı aralığından dışarı baktı. Quentin de onu takip etti. Yelkenli neredeyse iskelelerden birine ulaşmıştı. Cadı neredeyse gelmişti.

Aryal iyi bir iş çıkarmıştı. Mantıklı düşünmüş ve diğerlerini ilk sıraya koymuştu, ama o anda, bayanlar ve baylar, tüm akıl sağlığı binayı terk etti.

== SEKİZ ==

Pençelerini çıkardı ve ilerlemeye başladı. Gitmesi gereken bir yer ve öldürmesi gereken biri vardı ve bir söz için asla geç kalmazdı.

Quentin onu kolundan yakaladı ve etrafında döndürdü. "Nesin sen? ne yapıyorsun?"

"Bırak!" Elini adamın elinden kurtardı. "Onu öldürmek zorundayım."

Düşündüğünden daha hızlı bir şekilde onu tekrar yakaladı ve açık kapıya doğru itti. Kadın ona bir hamle yaptı ama adam onu savuşturdu. Sonra ona çarptı ve vücuduyla onu kısırdı. "Kes şunu! Şu anda onun peşinden gidemezsin."

Kendi sesini tanıyamadı. "Beni cezalandırdı.

Beni sakatladı. Belki tekrar *UÇARIM*, ama *BELKİ* de *UÇAMAM*."

Onu itmeye çalıştı ama adam bir ayağını geriye atarak kendini desteklemişti ve dirseklerini yüzünün iki yanındaki kapıya dayayarak onu sertçe itti. Yanlarını açıkta bırakıyordu. Eğer zırhını giymemiş olsaydı -Eğer düşman o olsaydı, bir nefes daha almaya fırsat bulamadan karnını yarabilir ve bağırsaklarını deşebilirdi.

Ancak birbirlerine karşı bu tür yıkıcı eylemlerde bulunmanın ötesine geçmişler, bunun çok ötesine geçerek onun için tanınmaz hale gelmişlerdi.

Ellerini yumruk yaptı ve ona vurmaya başladı. Bu onun pozisyonunu ya da yüzünü sertleştiren kararlı ifadeyi değiştirmek için hiçbir şey yapmadı. "Lanet olsun, beni dinle," diye homurdandı. "Onun peşinden gideceğiz, Aryal. Sana söz veriyorum, gideceğiz ama şu anda yapamayız. Kaçtığımızı öğrenirse, sürüsünden bazılarını diğerlerini avlamaları için gönderebilir. Dünya'ya geri dönmek için bir gölge kurdu uzak tutabilirler ama birkaç tanesiyle aynı anda başa çıkamazlar. Onlara elimizden geldiğince zaman tanımalıyız."

Sözleri kafasına dank edince çırpınmayı bıraktı. Adam onun gözlerinin içine baktı ve gördüğü şey onu tatmin etmişe benziyordu çünkü

ona doğru itiyordu.

"Ve işte bazı acı gerçekler, günışığı," dedi hızla konuşarak. " Biz -sen ve ben- onunla yüzleşmeye hazır değiliz. Kısmen iyileştik ve tam olarak dinlenmedik ve sadece ikimiz varız. Denklemın diğer tarafında ise o sadece Dragos'un bildiğı dünyadaki en tehlikeli büyü kullanıcılarından biri değil, aynı zamanda sürüsü de var. Onu yakalayacağız ama bunun nasıl ve ne zaman olacağını kontrol etmeliyiz ve oyunumuzun zirvesinde olmalıyız. Beni duyuyor musunuz? Hemen şimdi hücre bloğuna geri dönmeliyiz."

Zorlukla nefes alarak başını sallamayı başardı. Adam ona tam olmayan bir gülümseme verdi, geri çekildi ve kadın kapıdan uzaklaşırken kapıyı kapattı. Sonra koğuşlara doğru koştular, iskeleden görünmeyen kapıdan çıktılar ve sarayın alt katlarından hücre bloğuna geri döndüler. İçeri girdiklerinde Quentin kilidi tekrar açtı ve ikisi de duvara yaslanıp birbirlerine baktılar.

"Fikrini değiştirmiş olabilir," dedi Quentin. "Yemek getirmek için geri dönmüş olabilir."

"Umarım öyledir," dedi Quentin sert bir gülümsemeyle. "Ama bundan şüpheliyim. Bildiğimiz kadarıyla zaten bir ölümden sorumlu ve sen onu ifşa ettin. Ne yaptığını ya da ne aradığını bilmiyoruz. Bir ipucunu takip etmek için geri gelmiş olabilir."

"Belki de aradığını buldu ve Numenlaur'dan ayrılıyor." dedi sertçe.

Bunu düşündü. "Öyle olsa bile, o üç korkak Elf kadar hızlı seyahat edebileceğinden şüpheliyim. Sürüsü onları avlamaya çıkmadığı sürece diğerleri yine de önce çıkmayı başaracaktır." Uzandı ve onun elini sıktı. Onunla konuşurken pençeleri kaybolmuştu ve başparmağının ucuyla parmaklarından birinin ucunu ovuşturdu. "Ve eğer Numenlaur'dan ayrılırsa, peşinden gideceğiz. Onu yakalayacağız, Aryal. Yemin ederim."

Onun inancını içine çektikçe vücudundaki gerginlik azaldı. Ona inanıyordu ve bu, içindeki acıyı yatıştırmaya yardımcı oldu. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

"Teşekkür ederim."

Adam başını duvara yasladı ve kıza, içindeki bir tür ateşi alevlendireceğı garanti olan yavaş bir gülümseme verdi. "Lafı bile olmaz. Bana borcunu seksle ödeyebilirsin."

İşte böyle, bir andan diğerine, onu öfkeden kahkahaya sürükledi. "Seninle seks yapmak yapılacaklar listemde" *diye* itiraf etti.

Adamın gülümsemesi derinleşti. Onun elini sıktı. "Evet, ama pazarlığımız tamamlandı. Bana başka bir şey borçlu olman gerekecek. Bilmelisin ki, bana olan borçlar için saat başı faiz alırım."

Kadın ona gülümsedi. Evet, o her zaman bir piç olacaktı. Bazı şeylerin değişmediğini bilmek rahatlatıcıydı.

Pencereden dışarıyı izlediler ve beklediler. Cadı yiyecek getirmemişti.

Hareketsizlik de bir seçimdi ve Galya Andreyev bunu yapmaya devam ediyordu. Quentin ona karşı aşağılamadan başka bir şey hissetmiyordu. Onları bir yere kapatıp açlıktan ölmelerine izin vermektense doğrudan öldürmek daha iyi olurdu. O, katillerin en kötüsüydü.

Bir ara sessiz hücre bloğunda yürüdü, daha önce bazı hücrelerdeki cesetlere dikkat etmediği kadar zaman ayırdı. Ölmek için ne yalnız bir yol. Eğer Camthalion hikâyede anlatıldığı kadar delirmiş olsaydı, bu mahkûmlar iyi ve düzgün insanlar olabilirdi. Her halükarda böyle bir sonu hak etmemişlerdi. Kimse hak etmemişti.

Birkaç saat geçti. Her biri yine karnını doyurdu ve sırayla uyudu. Bir süre sonra, hiçbir şey olmazsa ayrılmaya karar vermeleri gerekecekti. En azından daha iyi beslenmiş, dinlenmiş ve iyileşmiş olarak ayrılacaklardı. Elfleri uzaklaştırmışlardı ve silahları, iyileştirici iksirleri ve büyüye dayanıklı zırhları vardı. Bu sabahki faaliyet sinir bozucu olabilirdi ama şu ana kadar bazı önemli olumlu sonuçlar doğurmuştu.

Sonra, öğleden hemen sonra, pencereden hücre bloğunun kapısına doğru volta atıp tekrar geri dönerken dışarı baktı; denizde yine bir yelkenli belirmiş, adaya doğru yol alıyordu.

Şaşkınlık nabızı attı. Aryal'ın yüzükoyun yattığı, kara başını kollarıyla kavuşturduğu "onların" hücresine doğru yürüdü. Bir dirseğinin yanında duran ikinci elma konyağı şişesini keşfetmişti.

Zarif Elf zırhının içindeki görüntüsü onu etkilemişti; uzun, sık ve ölümcül derecede güçlüydü. Gerçek Elf zırhı filmlerde gösterildiği gibi değildi, en azından normal askerlerin giydiği türden değildi. Parlak olması göz alıcı ve aptalcaydı, çünkü mükemmel bir hedef oluşturuyordu. Bunun yerine Elf zırhı düz, nötr bir renkteydi. Tüm güzelliği yaratılışının ve şeklinin zarafetinde yatıyordu. Onu en çok sevenler, hayatlarını onu giymeye emanet eden savaşçılardı.

Aryal da son derece kederli görünüyordu. Göğsü yeniden yanmaya başlamak istiyordu ama buna izin vermedi. Yanına gitti ve ayağına tekme attı. "Kalk ve parla, toots. Adaya geri dönüyor."

Hızlı bir hareketle kalkıp döndü ve hafifçe ayağa kalktı. "Şimdi bir şey biliyoruz."

Gülümsedi. "Ve şimdiye kadar diğerleri birkaç saatlik iyi bir çalışma yapmışlardır. Bu geceye kadar yolu yarılamış olurlar."

Etrafına nefret dolu bir bakış fırlattı, adam da bu düşünceye içtenlikle katıldı. "Hadi buradan gidelim."

Adam uzun yayını, ok sadağını ve kılıcını toplarken, kadın da aynısını yaptı. Sonra son bir kez kilidi açmaya gitti. Şimdiye kadar kilidin iç kilitlerini çok iyi tanımıştı ve kapıyı birkaç saniye içinde açmıştı. Merdivenleri dikkatle çıktılar ama gölge kurtların hiçbirisi görünürde yoktu. Cadı onu aldığından beri ilk kez derin bir nefes aldı ve gerçek bir özgürlük duygusu hissetti.

Aryal'a döndü ve "Eğer yapabilirsek, sürpriz unsurunu kullanmalı ve ona gizlice yaklaşmalıyız," dedi.

Aryal başını eğdi, yüz ifadesi gergindi ve bir elini ona doğru çevirdi. "Devam et. Şu anda hâlâ kendimi pek mantıklı ya da düşünceli hissetmiyorum."

"Gizlenme yeteneğin küçük bir yelkenliyi örtecek kadar güçlü mü?" diye sordu onu incelerken.

Kadın düşündü. "Sanırım öyle. Peki ya senin görünmezliğin? Wyr olduğun gerçeğini gizleyebildin ki bu oldukça güçlü bir yetenek."

"Sorun şu ki, bunu kendi bedenimin ne kadar dışına çıkarabileceğimi bilmiyorum," dedi. "Çok fazla varsayımda bulunmamız gerekecek. O normal bir insan değil, bu yüzden çok fazla uyumayabilir, hiç uyumasa bile, ama gecenin bir noktasında dinlenmesi ve yakındaki herhangi bir büyüyü hissetmesi olasılığı daha düşük olacaktır."

Gözlerini ona dikti. "Karanlıkta bilinmeyen bir su geçişini yapmaya istekli misin?"

Omuz silkti. "Ben yüzebilirim. Sen yüzebilir misin?"

"Evet," diye mırıldandı. "Bahse girerim kurtları nöbetçi olarak kullanıyordur."

"Kurtları bana bırak. Yine, onun hakkında yeterince bilğimiz yok, o yüzden bu bir varsayım, ama tahminimce buradan adaya kadar olan mesafe çoğu insanın yüzemeyeceği kadar uzak. Eğer Rus Bozkırından geliyorsa, muhtemelen bu mesafeyi aşabilecek nadir insanlardan biri değildir."

"Katılıyorum. Bu yüzden gece gizlice yaklaşıp teknesini etkisiz hale getireceğiz." Durakladı ve bir gözünü kısarak ona baktı. "Bizimkiyle birlikte mi? O mesafeyi yüzerek geri dönmeye ne dersin?"

"Rahatsız edici olacak ama yapılabilir. Ya sen?"

"Aynen." Amaç, köşeli yüzüne geri döndü. "Gün batımında yola çıkıyoruz."

"Bana uyar." Kaskatı kesilmiş sırtını gerdi. "Bu arada gün batımına saatler var ve benim aklımda bir Elf lordunun yatağında kestirmek var. Haydi gel."

Mutfaklardan geçerek sarayın ana bölümüne girdiler ve bir süre sessizce dolaştılar, yüksek, geniş duvarlara ve mermer zeminlere işlenmiş değerli altın ve lapis lazuli kakmalara baktılar ve pencerelerden aşağıdaki kıyı şeridi boyunca uzanan sessiz, terk edilmiş şehre baktılar. Sonra taht odasına geldiler ve durup baktılar.

Yanmış bir ceset, yanmış bir kürsünün üzerindeki süslü bir sandalyeye yığılmıştı. Boğazları kesilmiş başka cesetler de yarım daire şeklinde yatıyordu. Leş yiyici kuşlar onlara saldırmıştı. Bunun dışında cesetler mükemmeldi ve harap olmuş güzelliği gözler önüne seriyordu.

Uzun bir bakıştan sonra Aryal arkasını döndü. Basitçe şöyle dedi: "Öldüler ve bu korkunç bir şey ve benim işim bitti. Ben doluyum. Onlar için hiçbir şey hissedemiyorum."

Adam kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu uzaklaştırdı.

Bir başka geniş, kıvrımlı merdiveni tırmandılar ve koridorları keşfettiler. Quentin bir koridorun sonundaki büyük çift kapıyı açtı ve Kule'deki dairesi büyüklüğünde bir odaya girdi. Büyük bir yatak, altın ve kırmızı ipliklerle işlenmiş örtüler ve yastıklarla odaya hâkimdi.

Odanın yüksekliğindeki geniş pencereler şehre bakıyordu. Uzaktaki pencere, mavi-yeşil denizin fonunda ana hatlarıyla duran beyaz, sütunlu Tanrılar Tapınağı'na bakıyordu.

Quentin'in zihninde buranın kimin yatak odası olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Odanın içinde dolaşarak kapılara baktı. Kapılardan biri, karmaşık bir mozaikle desenlenmiş bir küvete inen karo basamaklı büyük bir banyoya açılıyordu. Küvet bir trolün içinde yıkanabileceği kadar büyüktü. Başka bir kapı, bir Elf erkeğine uygun, görkemli kıyafetlerle dolu bir gardıroba açılıyordu.

Dramatik manzaradan etkilenererek uzaktaki pencereye doğru yürüdü. Tapınak basit ve dış etkenlere açıktı. Saraya bakan tarafta

basamaklarla mermer zeminli iç mekâna çıkılıyordu. Her iki yanda yer alan devasa tanrı heykelleri, aralara serpiştirilmiş sütunlarla, sade pervazlı ve kirişli çatının ana desteğini sağlıyordu. Tapınağın en uzak tarafında tek bir tanrı denize doğru bakıyordu. Quentin bu heykelin sadece sırtını görebiliyor olsa da, onun diğer tüm tanrıların tanrısı, evrenin ana taşıyıcısı olan tanrı Taliesin olduğundan emindi.

Yatak odası, en yakınındaki iki heykelin devasa profilleriyle aynı yükseklikteydi; biri erkek, diğeri kadın olan heykellerin sert ve güçlü yüzleri sonsuzluğa bakıyordu. Erkek heykeli şehre bakıyordu ve bir kolunun altına sıkıştırılmış bir kitap tutuyordu. Bu Hyperion olmalı, Hukuk Tanrısı. Dişiyi tanımlamak daha az kolaydı ama onun Ocağın, yaşın ve bilgeliğin tanrıçası Camael olabileceğini düşündü.

Aryal ona pencerede katıldı.

"Camthalion kendini tanrılarla aynı seviyeye koydu. Taliesin'in Makinesi'ne sahipken bin yıl boyunca her yıl bu manzaraya baktığını hayal edebiliyor musun? Bunca zaman sonra orijinal insandan geriye bir şey kalıp kalmadığını merak ediyorum."

Ona baktı. Tapınak ne kadar muhteşem olsa da, o tapınağa bakmıyordu. Onun yerine yüzü geniş, bulutsuz gökyüzüne doğru eğilmişti ve yüzündeki ifade öylesine ıstırap dolu bir özlemle doluydu ki, adamın içinde bir şeyler çatırdadı.

Onlar mükemmeldi. *Mükemmel*, ki bu başlı başına bir delilikti. Ondan bu kadar şiddetle nefret ettikten sonra, bu tür bir duygusal dönüş yaşamak ona kamçı etkisi yapmaya yetmişti. Tek başına bu mesele bile beş ya da altı yıl boyunca uğraşmak için yeter de artardı ama bunun da ötesinde, onun o dikenli, tutkulu kafasının içinde neler olup bittiğini de biliyordu.

Yaşamak için yeterince nedeni olmadan savaşa girmek üzereydi.

Tanrım, ona söylemek üzere olduğu şeyleri söylemek istemiyordu. Çenesini kapamak, banyo yapmak ve uyumak istiyordu. Kalpten kalbe konuşmak ona hazımsızlık veriyordu. Onlardan kaçınmak için neredeyse her şeyi yapardı. "Duygularımız hakkında konuşmalıyız" sözlerini duymak onu kapıdan hızlıca çıkarmanın en kesin yoluydu ve daha önce hiç arkasına bakmamıştı, bu zamana kadar bu kadınla hiç.

Bu kapıdan da çıkıp gidebilir ve kendine başka bir yatak odası bulabilirdi ama bu, onu yüzündeki o kalp kırıcı ifadeyle yalnız bırakacağı anlamına geliyordu. Ve bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Bir şekilde kendini kesinlikle Derin Bok Bölgesi'nin tam ortasına atmıştı.

"Duygularımız hakkında konuşmalıyız" anını başlatmak üzere olduğu düşüncesi gülünçtü. Ama yine içindeki kırbaç onu ileri doğru itiyordu. İç çekerek çift kapıyı kapatıp sürgüledi ve görkemli yatağın kenarına oturmak için yürüdü. Zırhını çıkarmaya başladı.

"Sanırım seninle çiftleşmeye yaklaşıyor olabilirim," dedi güneşin kavurduğu sessizliğe doğru. Bacak parçalarını çıkarmak için eğildi. "İnan bana, bunun kulağa nasıl geldiğinin çok farkındayım. İstersen gülmekten çekinme."

Kadının pencereden başını çevirdiğini hissetti ama başını kaldırıp bakmadı. Diğer bacağı üzerinde çalışmaya başladı.

Hâlâ o düz, gerçekçi ses tonuyla, "İstediğimi söyleyebileceğim hiçbir şeye benzemiyorsun ama sanırım ihtiyacım olan her şey olabilirsin. Kesin bir şey söylemek için çok erken. Birlikte bir hafta geçirdik. Bir hafta. Evet, yüksek stres ve birbirimize yoğun maruz kalma ile dolu bir hafta oldu ve bu tür şeylerin hızlı olabileceğini biliyorum, ama günışığı, henüz gerçekten sevişmedik bile. Tek yaptığımız biraz oyalanmak. Kendimi bu durumda bulduğum için duyduğum şaşkınlığın derinliğini anlayabileceğinden eminim."

"Bugün yine her şeyi kendine mi bağlayacaksın?"

Adam başını ona doğru eğdi. Güneş arkasındaydı ve yüz ifadesini okunamaz hale getiriyordu. "Elbette" dedi.

Görevine geri döndü. Elf zırhı, etkili olmasına rağmen olabildiğince hafifti. Yine de bugünkü gibi kavurucu bir havada kot pantolonun üzerine giymek acınacak derecede sıcak bir deneyimdi ve parçaları çıkarmak rahatlatıcıydı. Banyo yaptıktan sonra, altına giyebileceği daha hafif bir şeyler bulmak için gardırobu yağmalayacaktı.

Yanına doğru yürüdü ve yatağın üzerine oturdu. Onun, "Demek kafamın içindeki kalabalık böyle bağırıp duruyormuş," diye mırıldandığını duyduğunu sandı.

Göğüs zırhını kafasına geçirmeye çalışıyordu, bu yüzden onu doğru duymuş olamazdı. "Affedersiniz?"

"Boş ver." Bir süre kararsız göründükten sonra kendi zırhını çıkarmaya başladı. Başını işine eğerek sessizce sordu: "Madem çok erken, neden bu konuyu şimdi açıyorsun?"

Sonunda kirli kot pantolonuna ve botlarına geri dönmüştü. Botlarını çıkardı, sonra dönüp önünde diz çöktü ve zırhını çıkarmaya başladı.

bacak parçalarının bağlantıları. "Nasıl olduğunu bilirsin. 'Tatlım, savaşa gidiyorum ve sana söylemem gereken bir şey var. " Dirseklerini dizlerine dayadı ve ona baktı.

Kadın yaptığı işi bıraktı ve temkinli, savunmasız bir bakışla onu izledi. Adam neredeyse gülümsüyordu. Kendi savunmasızlığını başka birinin dinamitle başa çıkabileceği gibi ele aldı, gözleri sanki yüzünde bir şey patlamak üzereymiş gibi genişledi.

Sessizce şöyle dedi: "Bu gece adaya gittiğimizde aklının başında olduğunu bilmek istiyorum. Büyük bir korkuyla mücadele ettiğini biliyorum. İyi bir iş çıkarıyorsun ama birkaç kez seni yuttuğunu gördüm ve endişeleniyorum."

"Seni öldürtecek hiçbir şey yapmayacağım," diye tersledi. Kendi göğüs zırhının bağlarını çekiştirdi ve başının üzerine sürükledi.

"Mesele bu değil," dedi adam. Yüzünü iki elinin arasına almak için uzandı ve kendisine bakması için ısrar etti. "*Seni* öldürtecek bir şey yapmanı istemiyorum. Umutsuzlukla mücadele eden bir savaşçının kendisi için tehlikeli olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu geceye düşünmen gereken her şeyi -her şeyi- düşünmeden girmeni istemiyorum ve evet, buna ben de dahilim."

Yüz ifadesi kırıldı ve ıstırapı ortaya çıktı. Adamın bileklerini kavradı. "Çok korkuyorum."

"Korktuğunu biliyorum," dedi adam. "Senin yüzleştığın türden bir belirsizlikle yüzleşmeyi hayal bile edemiyorum. Bu yüzden senden alışılmışın dışında düşünmeni isteyeceğim."

Kız ona öyle bir şaşkınlıkla baktı ki, adam gülmek zorunda kaldı. Onu öpmek için ayağa kalktı. Kadın kollarını adamın boynuna dolayarak ona öyle bir şiddetle sarıldı ki, adam da onu kollarının arasına aldı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Bazı insanlar," dedi, "benim zaten kalıpların dışında düşündüğümü söylerler."

"Sıradan bir kutudan bahsetmiyorum," dedi ona. "*Kendi* kutunun dışında düşünmeni istiyorum."

Kadın geri çekilerek ona baktı. "Anlamıyorum."

"Yaşamak için sahip olduğunuz tüm nedenleri hatırlamanız gerekir, çünkü eğer bir kişi bu nedenleri zihninde sağlam bir şekilde sabitlemeden bir ölüm kalım savaşına girerse, genellikle diğer taraftan canlı çıkamaz. İşin aslı şu ki, ya o ya bu durumuyla karşı karşıya değilsiniz.

Ya uçarsın ya da ölürsün." Bir parmağını kaldırdı. "Hatırlaman gereken ilk şey şu. İyileşebilirsin."

Kadının yüzü bulutlandı. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Kemik kırıldı Quentin.

Gittiğini hissettim."

Adam kızın burnuna bir fiske vurdu ve hiç de nazik davranmadı, öyle ki kız başını geriye atıp gözlerini kırıştırdı. "Sen bir şifacı değilsin. Kendi kendine teşhis koyamazsın ve neler olabileceğini bilemezsin. Söyle."

"Siktir git," dedi. Ama kızgınlığını belli etmedi ve en azından onu dinlediğini söyleyebilirdi.

"İki numara." Yüzünün önünde iki parmağını kaldırdı. "İyileşip eskisi gibi olmayabilirsin ama bir şeyleri geri kazanabilirsin. Tamam, bu büyük olasılıkla. Bu, alıştığından daha kısa uçuşlar yapman ya da paraşütle atlayıp süzülmeyi öğrenmen anlamına gelebilir. Belki de o kanat için bir destek yapmamız gerekecek. Beni yanlış anlamayın, bunun korkunç olacağını ve berbat olacağını biliyorum ve buna karşı öfkelenmek için her türlü nedeniniz olacak. Ama havada olacaksınız."

"Paraşütle atlamak mı?"

Bu düşüncenin onun aklından hiç geçmediğini söyleyebilirdi ve neden geçsin ki? Bunu daha önce hiç düşünmek zorunda kalmamıştı. Bir omzunu kaldırdı. "Yamaç paraşütünün bir versiyonuyla birlikte. Termiklere binebilirsiniz. Eninde sonunda yere inmek zorundasınız ama bu şimdi de geçerli. Aynı şey olmadığını ve o kadar iyi olmadığını biliyorum. Mesele şu ki, size yapılanları atlatılabilir hale getirmenin yolları var. Sadece buna inanman gerekiyor."

Bileklerini öyle sert kavradı ki parmaklarının uyuştüğünü hissetti. "Termale binebilirim."

"İhtiyacın olduğu kadar sürebilirsin," dedi adam nazikçe. Tanrılara şükür, kız onu dinliyordu. "Serbest düşüş yapabilir ve havada takla atabilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Ben de seninle geleceğim. Paraşütle atlamayı severim."

"Ya sen?"

Başını salladı. "Üç numaralı neden. Düşünmen gereken bir de işin var. Nöbetçi olmayı o kadar çok seviyorsun ki işi Dragos'un yüzüne vurmak yerine benimle bu yolculuğa çıkmaya katlandın."

"Doğru," dedi çok alçak sesle. "Ama gerçekten uçamazsam, tek yapabildiğim termiklere binmek ve paraşütle atlamak olursa, işimde eskisi gibi olamam."

"İşe nasıl yaklaştığınızı ve güçlü yönlerinizin neler olduğunu yeniden düşünmeniz gerekecek ama bu da yapılabilir," dedi. "Ben kuş olmayan ilk nöbetçiyim ama ben bir nöbetçiyim. Pozisyonumu kazandım ve bunu hak ediyorum. Bu yüzden

Aynı şey senin için de geçerli. Kanatların seni bir nöbetçi yapmadı. Sen yaptın." Bunun iyice yerleştiğinden emin olmak için durakladı. Sonra dedi ki, "Dört numara. Seni seven insanlar var. Niniane ve Grym. Belki de Grym haklıdır ve Dragos da seviyordur. Graydon sana çok kızgın ama seni sevdiğini biliyorsun." Derin bir nefes aldı. Kendini kılıcının üzerine atma zamanı gelmişti. "Ben."

Gözleri neredeyse simsiyah olana dek büyüdü. "Sen mi?"

"Evet, üzerinde durma," dedi. Tamam, artık işi bitmişti. Ayağa kalkıp uzaklaşabilmek için geri çekilmeye çalıştı.

Kadın öne atıldı ve onu omuzlarından yakaladı. "Hayır, yapamazsın!" dedi. "Odaya öylece bir göz yaşartıcı gaz kapsülü atıp, patladığında da çekip gidemezsin."

"Neden olmasın, anlamıyorum," diye mırıldandı. Arkasını dönmeye çalıştı ama kızın yüzü o kadar duygu yüklüydü ki, ona bakmaya devam edebilmek ve manzarayı içine çekebilmek için tek dizinin üzerinde kaldı.

"Eğer biri bana sevilmez olduğumu söyleyecek olsaydı, bunun sen olacağını düşünürdüm," diye fısıldadı.

Yüzü sessiz bir kahkahayla buruşurken birdenbire hiçbir yere gitmek istemedi. Ona, "Ben de öyle derdim. Sonra anladım ki, sen hâlâ tanıdığım en çıldırtıcı yaratık olsan da, aslında oldukça sevimlisin."

Bir elini onun ensesine koyarken başı aşağı eğildi. Yumuşak bir sesle, "Ve her ne kadar düşündüğüm kadar tehlikeli bir piç olsan da, aslında oldukça güvenilir birisin," dedi.

Bu sözler onun gözlerinin arasına çarptı. Daha da güçlüydüler çünkü onun nezaket gösterilerine, basmakalıp laflara ya da güzel sözlere ne kadar az önem verdiğini biliyordu. Zar zor duyulur bir sesle, "Böyle düşünmene sevindim," dedi.

Uzun parmakları ensesinde çalışarak ona masaj yaptı. Sanki kendini çelikleştiriyormuş gibi sırtını dikleştirdi. "Çiftleşme meselesi hakkında."

Adamın kaşları kalktı. "Oh, o hala odada mı?"

Gözlerinde kahkahalar parladı. Sonra ayıldı. Her zamanki gibi açık sözlü ve doğrudan, "İçimde neler olup bittiğini kelimelere dökemedim ama ben de seninle çiftleşiyor olabilirim. Daha önce hiç bu tür bir tam bağlılık yaşamamıştım. Vermekle ilgilenmediğim şeylere ihtiyacın yok. Benimle dövüşüyorsun ve geri çekilmiyorsun. Savaş alanında benimle eşit bir ortak olarak savaşabilirsin. Kendini koruyacak kadar güçlüsün ve pazarlık yapmaya istekli ve muktedirsin."

Daha fazla kelime arıyormuş gibi durakladığında, ağzının bir köşesi kalkarken bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Ve seninle seks yapıyorum."

Bir kahkaha patlattı. "O da var. Mesele şu ki, şu anda bir seçeneğimiz var. Çok uzağa gitmedik ve istersen tüm bunlardan geri çekilebiliriz. Ama herhangi bir karar vermeden önce size bir şey söylemek istiyorum. Çok uzun zaman önce, bir gün hayatıma girebilecek ya da giremeyecek herhangi bir eşime bir söz verdim."

Bu konuşmayı başlatırken her ne bekliyorduyorsa, bu o değildi. "Ne sözü verdin?" diye fısıldadı.

Bir eliyle onun çenesini hafifçe okşadı. "Eşime asla ihanet etmeyeceğim ve dikkatsizliğim ya da aceleciliğimle onun hayatını asla tehlikeye atmayacağım. Onun için ve onunla birlikte savaşacağım ve bana ihtiyaç duyabileceği her zaman arkasını kollayacağım. Onu terk etmeyeceğim ve ona yalan söylemeyeceğim ve eğer o sabırlı ve affedici olursa, ben de affetmeyi öğreneceğim, çünkü o benim için dünyadaki en önemli şey olacak. Eğer o da benim için aynı şeyi yaparsa, sahip olduğum her şeyi ve olabileceğim her şeyi ona vereceğim."

Söylediği her şeyi çok dikkatli bir şekilde ifade etmişti ama söylediği sözler onun sözleriydi. Bu sözler ona aitti.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" diye sordu, çok alçak sesle.

"Çünkü dediğin gibi, sen de savaşa giriyorsun ve savaş ortağının kim olduğunu bilmeye ihtiyacın var," dedi söze girmeden. "Bana güvenebileceğini bilmen gerekiyor. Ne söylediğini duydum. Söylediğin her şeyi duydum ve hala tüm bunlarla mücadele ediyor olsam da, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini bilmeni istiyorum." Gözleri doldu ve bir an bocaladı. Sonra şöyle dedi: "Nasıl hayatta kalacağıma dair ayrıntıları bilmiyor olabilirim ama hayatta kalacağımı biliyorum çünkü kendi hayatımı bir kenara atarak olası bir eş olan birini bile tehlikeye atamazdım."

İçindeki o vahşi, tehlikeli parça. Artık nereye ve kime koştuğunu biliyordu. Panter yere çöktü ve başını Harpy'nin kucağına koydu. O çok fazla sınırı olan bir alfa erkeğiydi ve her şeyi onun ayaklarına bıraktı.

Sahip olduğu her şeyi alacak kadar güçlü ve hepsini kucaklayacak kadar istekli birini bulacağını hiç düşünmemişti. Huzuru bulacağı tek yerin en vahşi, en keskin yaratığın kalbi olduğunu asla bilemezdi.

Panter huzurunu bulurken, harpi onun saçlarını okşadı ve şefkati keşfetti. Sonra aralarında çarpık duran her şey ortaya çıktı

birlikte seyahat ettikleri labirentin kalbine ulaştıklarında netleşti.

== ON DOKUZ ==

Aryal donmuş bir şekilde oturuyordu. Quentin başını kucağına koyduğunda ne yapacağını bilemedi. Bu çok sıra dışı bir deneyimdi, çok şaşırtıcı ve güzeldi. Gövdesinin üst kısmının bacaklarına verdiği ağırlık tam olarak doğru hissettiriyordu. Onun dizlerinin üzerindeki görüntüsü, öfkesinin ve arzusunun ateşi içinde hayal ettiği gibi değildi ama yine de mükemmeldi.

Onlar mükemmeldi.

Ellerini onun geniş, çıplak omuzlarında ve ulaşabildiği kadar geniş, bronzlaşmış sırtında gezdirdi. Dokunuşunun altında, güçlü kasları ipekle örtülmüş bir gizem gibi derisinin altında kayıyordu. Vücudu o kadar iyi yapılmıştı ki, onu okşamanın verdiği zevkin tadını çıkardı. Parmaklarıyla adamın kısa sakalının damarlarını hafifçe kaşıdı ve adamın içinde bir ürpertinin dalgalanmasını izledi.

"Seninle konuşmak berbat değil," dedi şaşkınlıkla.

Adam başını kaldırıp ona baktı, yüzünde bir sırıtma belirdi. "Hayır, değil. Buna ne dersin?" Onun bileğini yakalayarak ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı. "Gel bakalım. Diğer odada küçük bir yüzme havuzu büyüklüğünde bir küvet var ve ben temizlenme düşüncesini saplantı haline getirdim."

Kendine baktı. Yüzünü ve ellerini şarap tulumundan avuç avuç su dökerek yıkamıştı ama bu kiri etrafa dağıtmaktan başka bir işe yaramamıştı ve kot pantolonu, bir zamanlar beyaz olan tişörtünden geriye kalanlarla birlikte kan lekeli ve kirliydi.

Büyük bir rahatlama ve törensiz bir şekilde soyundu. "Bu kıyafetin yakılması gerekiyor."

Gerginleşti. Adamın hareketsizliği dikkatini çekince ona baktı. Kadının çıplak vücuduna bakıyor, yüksek, küçük göğüslerinden dar gövdesine, ince kalçalarına ve uzun, zayıf bacaklarına doğru ilerliyordu. Bacaklarının arasındaki özel ipeksi saç tutamı, bacaklarına karşı simsiyahtı.

Solgun bir ten. Son kurt saldırısından kalan kızarmış yara izleri hâlâ üzerindeydi ama hızla soluyorlardı.

Kolları ve omuzları vücudunun geri kalanıyla orantılı olsa da kaslıydı. Vücudunun üst kısmında doğal bir güç yeteneği vardı ve bunu çeşitli silahlar kullanarak düzenli antrenmanlarla geliştiriyor, sürekli olarak yetenek ve dayanıklılık geliştiriyordu. Kılıç dövüşlerinin ya da herhangi bir dövüşün en tehlikeli yanlarından biri çok yorucu olmasıydı.

Güzel olduğuna inanmasa da, vücudunda kendini beğenmiş bir kemik bile yoktu ve kendini seviyordu. Hiçbir zaman fiziksel özelliklerinin yok olmasını istememişti ve her zaman tüm kusurlarının görünmeyen kusurlar olduğuna inanmıştı. Bu yüzden garip bir anla karşılaşmak onun için görünmez bir duvara çarpmak gibi bir şoktu.

Evet, aralarındaki çekim çok yüksekti ama o anda onun yüz ifadesini okuyamamıştı.

Ve onun kendisinden hoşlanmasını istiyordu.

"Seni şimdiye kadar hiç görmedim" derken sesi gırtlığa dönüştü.

Kaşlarını çatarak kendine baktı ve bir elinin parmaklarıyla göğüslerinden birini okşadı. Alaycı bir tavırla, "Eğer göğüs erkeğiysen, sanırım şansın yok." dedi.

Sıcak öğleden sonra havasında cinsel gerilim yanıyordu. Ondan aktığını hissedebiliyordu. "Sen bir afetsin," dedi adam. "Göğüslerin mükemmel büyüklükte ısırmalar ve bacakların bir podyumu süsleyebilir. Beni yeniden yumruklamışsın gibi hissediyorum."

Adam ona doğru ilerledi, kaslı vücudu sıkı ama akıcıydı. Göğsü genişti ve ondan daha esmerdi, bronzlaşmış vücudu sıcak kahverengiydi. Kot pantolonunun düğmelerini açmıştı ve açıklık karnının uzun, dalgalı çizgisini ortaya çıkarmıştı. Saçlarının koyu sarısı gölgeler içinde parıltıyan altın bir hazine gibiydi ve gözlerindeki mavi o kadar eve benziyordu ki, istenmeyen ve beklenmedik bir nem gözlerini nemlendirdi.

Buna karşı koymak için yaramazlığa yöneldi ve kendi meme ucunu parmaklarının arasında alaycı bir şekilde yuvarlayarak sıkıştırdı.

Adam ona uzandı ve elini geri çekti. "Kes şunu. O benim meme ucum."

Kadının yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Bu şimdiye kadar söylediğin en saçma şeylerden biri." Her iki meme ucunu da kopardı ve ona göz kırptı.

Adam onun bileklerini yakaladı ve arkasına doğru çekti. "Ne diyebilirim ki?" dedi. "Ben gülünç derecede sahipleniciyim."

"Ve kontrolcü," dedi kadın. "Ve baskın." Eğlenceli ve seksi ve tüm vücudu onu isteyecek kadar kötü. Boştu ve ağrıyordu ve iç uyluklarında kendi ıslaklığını hissedebilecek kadar nemlenmişti. "Seni henüz içime almadığıma inanamıyorum" diye fısıldadı.

"Oh, beni içine aldın," diye homurdandı. "Beni ağzına aldın ve bunu asla unutmayacağım. O an bana onlarca yıl ıslak rüyalar yaşatacak."

Bilekleri arkasından tutulurken, gövdesi ona doğru eğildi. İlk kez bu kadar çok ten tene temas ederek bir araya geliyorlardı ve bu his sarhoş ediciydi. Vücudu sıcaktı ve terden hafifçe nemliydi ve Gücü onu sararken cızırıyordu.

Ve çok kirliydi.

"O masaya bir ziyafet gibi yayılmanıza bayıldım," dedi dudaklarına karşı. "Gecemi aldığımda bundan daha fazlasını bekle. Senin üzerinde çok fazla zaman harcayacağımı ve istediğin zaman doruğa ulaşmayacağını bekle. Ben istediğimde doruğa ulaşacaksın."

"Söz mü?" diye tısladı.

"Söz veriyorum." Dudaklarının onunkiler boyunca kayışını uzatmak için ağzı kelimeyi yavaşça şekillendirdi.

"Yeterince ıslak değilsin," diye fısıldadı.

Söylediklerinin aklıktan sersemlemiş beynine işlemesi bir an aldı. "Oldukça ıslığım," diye ifade etmeyi başardı.

Başını kaldırdı ve işte yine tutkunun ve kahrkahanın bağımlılık yaratan birleşimi yüzünde alevlendi. "Bunu öğrendiğime ne kadar sevindiğimi anlatamam, günışığım," diye mırıldandı. Parmaklarını omurganın uzun, kavisli çizgisinde gezdirmek için kızın bileklerinden birini bıraktı. "Ama ben aslında diğer odadaki havuz büyüklüğündeki küvetten bahsediyordum. Sen benimkini kesersen ben de senin sırtını keserim."

Suyun içinde onun sert, çıplak bedenine sürtünme düşüncesi açlığını kabarttı, vücudunda acı verici bir güçle gümbürdedi. "En iyi pazarlığı sen yapıyorsun."

Adam bariz bir isteksizlikle onu bıraktı ve kadın onun önünden lüks banyoya doğru yürüdü. Sabunlar, tuz ve losyon kavanozlarıyla birlikte küvetin kenarlarına dizilmişti ve kurutma bezleri yığınları dekoratif bir şekilde

bir duvara dayalı oymalı meşe dolap. Süslü bir paravan, bir köşede ipli bir lavaboyu gizliyordu ve bir köşede metal bir sehpanın üzerinde boydan boya cilalı gümüş bir ayna duruyordu. Bir lavabonun ve daha küçük bir gümüş aynanın bulunduğu mermer bir tezgâh başka bir duvara yaslanmıştı ve bir ucunda masaj için kullanıldığına şüphe olmayan küçük yağ ve koku şişelerinin bulunduğu uzun bir bank vardı. Elf lordu lüksü severdi.

Büyük küvetin kollarını incelemek için diz çöktü ve tuzlu ya da tatlı suyla doldurulabildiğini keşfetti. Tatlı suyu seçti ve vanayı sonuna kadar açarak suyun fişkırmasını sağladı. Bir çeşit ısıtma sistemi vardı, muhtemelen güneşle ısıtılan bir tanktı ve su rahat bir ıslanma için yeterince sıcaktı.

Görüş alanının kenarında bir hareketlilik oldu. Dönüp baktığında, çıplak bir Quentin odaya girdi. Yarı ereksiyon halindeydi, o güzelim penisi daracık kesesinin üzerinde kalın bir kavis çiziyordu.

Şık, kedi gibi zarafeti, geniş omuzları, kaslı göğsü ve uzun kemikleriyle birlikte öldürücü bir karışımdı. Adamın çıplak halini çok iyi hatırlıyordu ama yine de etkisi onu bir kez daha çarptı. Küvetin kenarında diz çökerken ona keskin, araştırıcı bir bakış attı. Sonra merdivenlerden aşağı indi. Su o kadar hızlı fişkirmişti ki çoktan beline kadar gelmişti. Yaklaştığında eli dışarı çıktı. Onu kolundan yakaladı ve suyun içine çekti.

Düşerken bile gülmeye başladı, yuvarlanarak önce omzunu suya çarptı. Adamın gülümsemeye buruşmuş zayıf yüzünü bir anlığına gördü ve sonra su başının üzerinden çekildi. Sıcaktan ve kirlenmekten sonra suya dalmak inanılmaz derecede iyi geldi, hemen ayağa kalkmadı. Bunun yerine tüm vücudunu gerdi ve ağırlıksızlık hissi içinde yuvarlanarak baygın bir şekilde döndü.

Sert eller omuzlarını kavradı ve onu kaldırdı. Su yüzünden akıp gitti ve gözlerini temizlemek için kırıştırdığında, Quentin'in kendisine baktığını fark etti, yüzü gergin ve niyetle kızarmıştı. İfadesi öylesine çiğ, öylesine çıplaktı ki, kadın bakakaldı ve kalbi yavaş, ağır bir şekilde çarpmaya başladı. Adam onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Bir an için geri çekilip gitmeyi düşündü. Daha önce de söylediği gibi, başlarına gelenler konusunda, olası eşler olarak bir araya gelmenin onlara neler getirebileceğini görmek için ilerleyip ilerlememe konusunda artık bir seçenekleri vardı.

Ama sırf onu korkuttuğu için hiçbir şeyden geri adım atmamıştı ve adamın kim olduğu onu bir siren şarkısı gibi kendine çekiyordu. Hem şiddet hem de şefkat için olağanüstü bir kapasitesi vardı ve o kadar keskin bir duygusallığı vardı ki, kadının merkezinin derinliklerine iniyordu.

Şu anda nasıl olacağını göremese bile ona, onun için yaşayacağını söylemesi dengeli bir davranış olamazdı. Aklından geçen düşünceyi not etti ve zihinsel bir omuz silkme hareketi yaptı. Dengeli biri değildi. Hayatta sahip olduğu her şeyi ortaya koyardı ve bu da bir istisna değildi.

Ayağa kalktı ve kollarını adamın boynuna doladı, adam da onu sıkıca kendine doğru çekti. Bir araya geldiklerinde, ten tene ve ruh ruha uyum sağladılar.

Sonra adam elini gevşeterek küvetin kenarındaki kavanoza uzandı. Avucuna güzel kokulu bir sıvı dökerek ellerini birbirine sürttü ve sabunu saçlarında gezdirmeye başladı. Parmakları kafa derisine süründüğünde, bu his tüm vücuduna yayıldı. Hâlâ yorgun, stresli ve yarı iyileşmiş olan kadın, adamın sanki fermuarını açtığını hissetti. İç bacaklarındaki kaslar titremeye başladı ve dik durmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi kararsızca. İçinde derinlerde bir yerde, gururlu bir şey ona dik dik bakıyordu. Bunu görmezden geldi ve tüm dikkatini adamın iri ellerinin teninde gezinmesinin verdiği enfes hisse yoğunlaştırdı.

"Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Benim verebildiğim kadarını alabilirsin. Verdiğim her şeyi alabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın ve bunu da kaldırabilirsin."

Başını omzuna yaslayana kadar onu ikna etti. Sonra onu yıkadı, nasırlı elleriyle ağrıyan sırtını ve omuzlarını okşarken nazikti, tam da harpy formunda kanatlarının vücuduyla birleştiği yerde. Kemiksiz kaldı, ona doğru süzülürken kendisini tutması için ona güvendi ve o da öyle yaptı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. Bir şekilde bundan emin olacaktı.

"Ben de sana güveniyorum." Onun şakağını öptü. "Eğer bana her şeyin yoluna gireceğini söylersen, o zaman girer."

Ondan daha dengeli değildi, çünkü aklı başında hiçbir Wyr intihar tehlikesi olan biriyle çiftleşmezdi.

ya da kendilerini öldürtmek. Ama işte buradaydı, tek bir tereddüt bile göstermeden.

Başını kaldırdı ve yüzünü ellerinin arasına alarak ona "Sen delisin" dedi.

Adam başını hafifçe salladı. "Hayır," dedi ona derinden, sabit bakışlarındaki inançla. "Sadece aklım başıma geliyor. Ya da belki tamamen kendime geliyorum ve bu çok uzun zaman önce olmuş gibi hissettiriyor."

"Eğil," dedi, ona dokunmak için onun kendisine dokunduğu kadar açlık duyuyordu.

Adam suya dalıp sonra tekrar doğrulmak suretiyle onu memnun etti. Yüzünün güçlü kemikleri, ıslak saçları başına doğru uzanırken göze çarpıyordu. Elleri kokulu sabundan biraz aldı ve onu yıkamaya başladı. Sert vücudunun her çizgisi bir vahiy gibiydi ve tepkisinin yoğunluğu kör ediciydi.

Vücudu ürperdi ve sanki çok koşuyormuş, önemli bir hedefe ulaşmak için tüm gücüyle umutsuzca koşuyormuş gibi havayı içine çekti. Sabun köpükleri boynundan ve göğsünden aşağı kayarken, parmakları da onları takip ederek kaslarının yarattığı şişkinlik ve çukurun üzerinde gezindi. Sıvının içinde biraz yağ vardı ve cildini daha da ipeksi yapıyordu. Onu görünmez bir mesajla boyuyormuş gibi hissediyordu.

Buraya koş. Beni bul. Sev
beni. Kal.

Adam sanki her kelimeyi okumuş gibi karşılık verdi, onu ileri itti ve bir dalganın üzerinde onunla birlikte geldi. Su başlarının üzerine kapandığında, sertleşmiş dudakları onunkileri bulurken onu vücuduna sardı. Döndüler, birlikte yüzdüler, öpüştüler, öpüştüler, dilleriyle birbirlerini doyumsuzca deldiler, çünkü yarın için tüm güçleriyle savaşıacak olsalar da, yarın olmayabilirdi ve şimdi sahip oldukları tek şeydi.

Ve uçuyormuş gibi hissettim. Ev gibi hissettirdi.

Etrafta duyacak başka kimsenin olmadığı karanlık gecelerde kendi kendine istediği her şeyi itiraf etmiş gibi hissetti.

Sözsüzce mırıldandı ve bacaklarını onun beline sarıp tüm gücüyle ona tutunurken su sesi yuttu. Adam da onu aynı sıklıkla kavrayarak ayağa kalktı.

Adam onu taşıyarak basamakları çıkarken su üzerlerinden akıyordu. Kadın bacaklarını gevşetip kendi başına ayağa kalkmak ister gibi yaptığında, adam onu geri çekti. "Sakın beni bırakayım deme," diye mırıldandı. Su olmadan

Onları tamponlamak için, sanki yanıyormuş gibi hissetti ve horozunun tam, sert uzunluğu kışının alt tarafına bastırdı.

Buna uyarak bacaklarını sıktı ve içinde yaşadığı çelişkiyi kucakladı. Neredeyse hiçbir zaman bir erkeğin kendisini taşımasını istemeyecek olsa da, içindeki ilkel bir parça, onun zahmetsizce taşıyabilecek kadar güçlü olmasından zevk alıyordu.

Adam devasa yatağa doğru yürüdü, gözlerini bir kez bile kızın yüzünden ayırmadı. Bir zamanlar tek yapabildiği ona nefretle bakmakken, bu adamın ona böylesine ihtiyaç ve arzuyla bakması ne kadar garipti. Her şeyi o kadar tutkuyla hissediyor ve yapıyordu ki, ileride daha fazla hata yapacağını biliyordu. İki de yapacaktı.

Ama tıpkı koyu sarı saçları gibi, o da gölgeler içindeki altın hazinesiydi. Onu affetmeyi öğrenmesi için harcayacağı çabanın her zerresine, her zerresine ve daha fazlasına değerdı.

Yatağa ulaştılar ve adam onun üzerine düştü, büyük, güçlü vücudu ihtiyaç içinde onun üzerine yaylandı. Titreyen ağzını kadının boğazından göğüslerine doğru götürdü, önce birini sonra diğerini hızla emdi, sanki çok açmış da bekleyemiyormuş ve ikisine birden sahip olmak zorundaymış gibi.

Pırl pırl öğleden sonra güneşi pencerelerden yüzüne vuruyor, onu ışıkla kör ediyordu. Gözlerini kısarak baktı, nefes nefese kalmıştı, her yeri delinmiş gibi hissediyordu, gözleri, boşluğa saplanan bedeni ve duyguları, bu adama karşı kurduğu tüm bariyerler yıkılmıştı.

Güneşe karşı siyah bir siluet olan başını kaldırdı ve durakladı. Yüzünü göremese de onun kendisine baktığını biliyordu. Sonra adam bir yastığa uzanırken eğildi ve kadın onu tekrar görebildi. Yüz ifadesi aynı anda hem hınzır hem de şefkatli bir hal almıştı.

"Güneşi gözlerinden çekmemiz gerek," dedi, sesi hırıltılıydı ve yeniden mırıldanmaya başladı -kelimenin tam anlamıyla mırıldanmaya-. Adamın yastıktan bir parça kumaş yırtmasını izledi. Geri döndüğünde, gözlerindeki bakış kadife bir yaramazlıkla çürümüşü. "Bu sana biraz gölge sağlar."

Anlamaya başladı ve doğrulup oturdu. Adam onun gözlerini mi bağlamak istiyordu?

Önlerindeki tüm belirsizliklere ve tehlikeye rağmen gülümsedi, bir anda hatırlayamayacağı kadar mutlu olmuştu. Çok nazıkçe, "Sen istersen yaparım," dedi.

Adam tereddüt etti ama bu kez içinde bir mücadele olmadığını hissedebiliyordu. Sadece düşüncesinde bir ayarlama yapmıştı. "Kesinlikle."

Kadın parçalanmış yastıktan bir şerit kopardı ve birbirlerinin gözlerini bağladılar. Adam onu göğsüne doğru çekip başını ellerinin arasına hapsetmeden ve öpmeden önce son düğümü ancak atabilmişti. Ağzını bulmak için yanağının derisini aramak zorunda kaldı. Bu keşif inanılmaz derecede erotikti.

Açgözlülükle ellerini adamın vücudunun her yerinde gezdirirken, adam da diliyle onun içine daldı. Sonunda sertleşmiş penisini avuçladı ve ikisi de boğuk, acı dolu bir ses çıkardı. Nefes alış veriş sertleşip düzensizleşirken, bir elini bacaklarının arasına koydu ve parmaklarını onun kaygan, aşırı duyarlı etine doğru kıvırdı.

"Daha fazla bekleyemeyeceğim," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

"Güzel. Buraya gel." Kadın yatağa uzandı ve adam da ağırlığını kadının üzerine vererek onunla birlikte geldi. Birlikte, sadece hissederek, sikini onun girişine getirdiler. Ucu geniş hissetti ve kendini onun nemine sürtmek ve onun için hazır olduğundan emin olmak için tekrar durdu.

Ama kadın tüm sabrını yitirmişti. Ağzına karşı tısladı, "Yap şunu!"

Adam sanki sırtına bir kırbaç indirmiş gibi karşılık verdi, vücudunu kamburlaştırdı ve uzun, sert bir hamleyle içine daldı. İçine girdiğinde, işte yine aynı şey oldu; konyak ve çikolata gibi zevkle karışık iyi bir acı.

Dürtülerine yenik düşerek hile yaptı ve güneş ışığına karşı gözlerini kısarak göz bağını yukarı itti.

Adam başının iki yanına dayadığı dirseklerine yaslanmış, geniş omuzları kamburlaşmış ve başı geriye atılmıştı. Kadının görebildiği yarı kapalı yüzünde bir tür cinsel kriz vardı. Başını salladı, nefesinin altından anlayamadığı bir şeyler homurdandı ve hareket etmeye başladı.

Tanrım, hayatında gördüğü en güzel şeydi. Adamın içine doğru her hamlesinde kalçalarını kaldırdı ve onun daracık kılıfına süzülen dolgun, sert boyu ihtiyacı olan her şeydi, her şey. Bir elini hafifçe yanağına koyarken tırnaklarını sırtında gezdirdi, tenini çizdi ve onu kendisininmiş gibi işaretledi.

Adamın yüzü buruştu. Dişlerini gösterdi, göz bağını koparmak için uzandı. Hırsız hilekârı yakalarken ikisi de bir an donup kaldı, birbirlerine baktılar.

Kadının içinde sallanırken yüzünde güneş ışığından daha keskin ve parlak bir gülümseme belirdi. "Bunu borcuna ekliyorum."

Artan zevk o kadar büyüktü ki, zar zor birkaç kelime söyleyebildi. "Benim için sorun değil."

Gülümsemesi kayboldu ve onun üzerine indi, bir kolunu boynuna doladı, diğerini kalçalarının altından geçirdi ve onu morluklar bırakacak kadar sıkı bir şekilde tuttu.

Her şeyi sevmiştii, onu sevmiştii. Ağzını onunkine yaklaştırdı ve daha sert, daha derine gitmesi için onu teşvik etti, ta ki içine girene kadar, onu görünmeyen bir zirveye doğru daha da yükseğe çıkardı.

Sahip olduğu her şeyi ona doğru uzattı, kollarını başının üzerine kaldırdı ve vücudunu ona doğru eğdi.

Ve işte oradaydı, yerçekiminin zincirlerini neredeyse geride bırakabileceği o tek an.

Neredeyse.

Zirveye ulaştı ve o bir an için ağırlıksız bir şekilde var oldu, artık yükselmek için zorlanmıyordu ama kusursuzdu, süzülüyordu.

Sonra doruk noktası onu tamamen ele geçirdi. Biri haykırdı. Onun mu yoksa adamın mı olduğunu bilmiyordu. Adam onun üzerine eğildi, her tarafı titriyordu ve doruk noktasının ritmi kaybolurken bile adamın sikinin nabzının atmaya başladığını hissetti.

Bu çok iyi, çok güzeldi. İhtiyaç onu kavradı. "Daha bitmedi" diye haykırdı.

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve homurdandı, "Ben de değilim."

Onu ters çevirdi ve üzerine oturdu, bir yandan da onu içinde tutuyordu. Hâlâ onu kalçalarından kavrayan adam, onu aşağı çekti ve boynunu ısırđı. Ona tutundu, onu becerirken onu becerdi ve aciliyetin üstesinden geldi, tekrar boşalırken yatak örtülerine doğru çığlık attı.

Adam da öyle yaptı, kalçalarını yukarı kaldırdı ve küfretti. Sözcüklerin ötesinde onu pençeledi.

Adam ona ihtiyacı olan her şeyi, ondan istediği her şeyi ve almayı umduğundan çok daha fazlasını verdi. Karşılığında kadın da ona sahip olduğu her şeyi, son kaotik, tutkulu parçasını verdi.

Eşleşti. Çiftleşti.

Mükemmel.

Birbirlerini tam olarak mahvetmediler. Bu çiftleşme sıcaklığında birkaç gün sürerdi. Bunun yerine, geçen zamanın bilincinde olarak, durmayı başardıkları bir yere ulaşırlar.

İhtiyaç hâlâ damarlarında bir yarış arabası gibi kükrüyordu ama Quentin güneşin açısının değiştiğini fark edince onun dudaklarına, "Bu geceyi düşünmeliyiz," dedi.

Kararsızca nefes alarak geri çekildi ve fırtınalı gözlerinde bir parça mantıklı düşünce belirdi. "Yağmur kontrolü," diye fısıldadı.

"Bunu biliyorsun, günışığım." Kendini tutamadığı için elini bir kez daha göğsünde gezdirdi. "Mümkün olduğunca çabuk."

Öğleden sonra sıcağında battaniyeleri bir kenara bırakıp, kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir şekilde yayıldılar. İçini kemiren çiftleşme dürtüsüne rağmen, karanlık ve sessiz bir gölete düşen bir taş kadar hızlı ve eksiksiz bir uykuya daldı.

Aynı hızla ve tamamen, birkaç saat sonra uyandı.

Güneş batmak üzereydi, Elf lordunun lüks odasında gölgeler uzuyordu.

Aryal yüzüstü yatmış, siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Quentin'in başı sırtının alt kısmına yaslanmıştı. Uykusunda bir kolunu onun kalçasına dolamıştı. Kadının kokusu onu cinsel anılarla doldurdu. Mis gibi sabun ve seks kokuyordu.

Başını kaldırıp kızın boyuna baktığında, kalçalarında onu kavradığı yerdeki morlukları gördü. Bir ya da iki saat içinde tamamen yok olacaktı. Onun her yerini yalayıp her şeye yeniden başlama isteğiyle sıkıştı. Durduramayacağını bildiği bir şeyi başlatmaktan kaçınmak için dikkatlice onun uyuyan formundan uzaklaştı.

En yakın pencereden dışarı süzülen ışık huzmeleri, ıssız şehrin panoramik görüntüsünü tanrılar tarafından fırlatılmış hayal edilemeyecek kadar uzun mızraklar gibi delip geçiyordu. Az sonra şehir, gün batımının ateşli renklerine karşı silüet halinde uzanacaktı. Yanında yatan kadına karşı giderek artan takıntısına rağmen durup bakmak zorunda kaldı. Doğa onları savaşa şık bir şekilde gönderiyordu.

Aryal yatak örtülerini yastık olarak başının altına sıkıştırmıştı. "Kalkma vakti geldi mi?" diye mırıldandı.

"Evet." Sonra kendini tutamadı ve eğilip omzuna bir öpücük kondurdu, teninde dalgalanan ürpertiye imrenerek izledi. "Eğer ışık sönmeden önce uygun bir tekne bulacaksak harekete geçsek iyi olur" demek için kendini zorladı.

Kadın tek bir yumuşak hareketle kendini yataktan kaldırdı ve yüz ifadesi bir harpinin sarsılmaz odağına yerleşti.

Çabucak yıkandılar. Quentin birkaç dakikasını ayırarak Elf lordunun düz usturasını kullandı ve onu rahatsız etmeye başlayan yeni sakalını tıraş etti.

Aryal devasa gardırobu karıştırırken, o da Quentin'e bakıyordu. Kendisine biraz büyük, Quentin'e ise omuzlarından dar gelen kolsuz ipek tunikler ve pantolonlar buldu, ama hafif malzeme zırha karşı küçük bir tampon sağlarken nefes alıyordu, bu yüzden amaçları için mükemmeldi.

Son olarak silahlar geldi: bellerine kuşaklanmış uzun kılıçlar, kalçalarına bağlanmış kısa kılıçlar ve ok dolu sadaklarla birlikte sırtlarına bağlanmış gerilmemiş uzun yaylar. Aryal saçlarını bağlamak için Quentin'in göz bağıni kullandı. Quentin'in kendisini izlediğini fark edince, "Hatıra," diye mırıldandı.

Başını eğdi, gördüğü manzara karşısında ölçülemeyecek kadar büyülenmişti. Kadın orada duruyordu, Quentin'in onu hiç görmediği kadar ölümcül görünüyordu ve ...

"Az önce kızardın mı?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu ve omzunun üzerinden "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Ve şimdi de kaçıyorsun." Adam onun arkasından sinsice yaklaştı. İçini havadar bir hafiflikle dolu bir sevinç kapladı.

"Aptal olma. Tabii ki yapmadım. Ve değilim de." Kilitli kapıyla boğuştu.

"Evet, yaptın. Kızardın ve kaçtın." Ellerini kapıdan çekerek ona doğru uzandı. Kapının kilidini açarken, onun boynunu okşadı. Kız temiz ve vahşi kokuyordu. Bu koku doğrudan adamın sikine gitti elbette. "Harikaydı."

Başını salladı, sesi soluğu kesilmiş gibiydi: "Çünkü her şey seninle ilgili, değil mi?"

"Aynen öyle." Adam onu hafifçe ısırdı, kadın ona yaslanıp omzunun üzerinden uzanarak saçlarını okşarken bir kolunu beline doladı.

Kadın dönüp onu öptü ve adam da onu kendine çekerek sert ve aç bir şekilde öptü. Hiç yoktan nasıl bu kadar duygu fişkırmıştı anlayamıyordu ama ona asla doyamayacaktı, asla.

Önünde uzanan adrenalin göğsünde kabile ritmiyle atmaya başlamıştı bile. Ona duyduğu açlık bu ritmi daha da artırdı. Onu kolunun üzerine yatırdı ve öpücüğü vahşileşti. Birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de titriyordu, tüm neşeleri ve şakaları kaybolmuştu. Kız onun yanağını okşadı ve gözlerinin içine baktı, köşeli yüzü ciddiydi. Adam ağzını onun parmaklarının arasında gezdirdi.

Sonra, birbirlerine söylemeleri gereken her şeyi söyledikten sonra ayrıldılar.

Omzunun üzerinden, pencereden dışarı, tanrıların devasa taş yüzlerine son bir kez baktı. Hyperion batıdan gelen güneşe bakıyordu. Açılı ışık tanrının boş gözlerini altın rengine çevirmişti.

Quentin hiçbir zaman dua etmeyi sevmemişti ama bu sefer denemeye karar verdi. *Sadece onu bulduğumuza* emin ol, dedi sessizce tanrıya. *Geri kalan her şeyi biz hallederiz.*

Saraydan mutfaklara doğru yola çıktılar ve daha fazla taşınabilir yiyecek ve su dolu şarap tulumları toplamak için kısa bir süre durdular - ve iki şişe daha konyak, çünkü asla bilemezsiniz, bu sefer dayanabilirlerdi - ve hepsini kışlalardan topladıkları iyileştirici iksir şişeleriyle birlikte iki çuvala eşit olarak dağıttılar.

O sırada ışık hızla azalıyordu, bu yüzden kıyı şeridine doğru koşular ve iskeleler boyunca ilerleyerek bir ya da iki kişinin kullanabileceği küçük bir yelkenli aradılar. Çabucak bir tane buldular ve Quentin tekneyi iskeleye bağlayan halatları çözerken Aryal yelkenleri açmak için içine atladı. Tekneyi itti ve içine atladı. Günün son ışığı, iskelenin ötesine, açık sulara doğru sürüklenirken, dalgalanan karanlık dalgaların tepesinde kırıntılar halinde uzanıyordu.

Aryal'ın görünmezliği küçük teknenin üzerine parıldayan bir tül gibi yerleşmişti. Gelgitin nasıl işlediğini ve rüzgârın açısını kullanarak doğru yönde nasıl ilerleyeceklerini deneme yanılma yöntemiyle bulmak zorundaydılar. Sonunda zikzak bir rotada ilerlemeye karar verdiler. O sırada büyük ay doğmuştu ve gümüşü bir ışıkla parlıyordu, Quentin'in kedi bakışlarına göre manzara neredeyse gündüz kadar parlaktı.

Biri sırayla yemek yerken, diğeri dümenin başında tetikte bekliyordu. Adanın yaklaşmasını izlerken hafifçe yedi, bir sonraki adım için yeterli yakıtı vardı ama onu ağırlaştıracak kadar değil. Yolcu ekmeğinin son lokmasını yutarken, bir ışık parıltısı belirdi.

Dik bir tepenin üzerinde, ağaçların arasında yer alan bir binadan parlıyordu.

"Onu yakaladık," dedi usulca. Aryal'ın gerginleştiğini ve hareketsizleştiğini hissedebiliyordu. Başka bir şey daha fark etti. Kumsalın bir ucundaki iki iskelede birkaç tekne bağlıydı. "Çok fazla tekne var. Hepsini etkisiz hale getirmeye çalışarak zaman kaybetmemeliyiz."

Aryal, "Ne öneriyorsun?" diye sordu.

Aryal ona döndü. "Ben işaret ediyorum," dedi. "Akıntı adaya doğru bir açıyla ilerliyor. Yeterince yaklaştığımızda, yolun geri kalanını sahile kadar yüzeceğim. Cadı akıllıdır. Sahilde nöbetçi olarak gölge kurtları olacak. Nasıl olduğunu bilmiyoruz, ama bir şekilde onunla bağlantılılar, bu yüzden dikkatini çekeceğim. Bu arada sen de akıntıyla birlikte yelken aç, adanın diğer tarafında bir yerde karaya çık ve geri dönerek cadıya arkadan yaklaş."

Onun yüzünü inceledi. "Onun ateşini tek başına mı çekeceksin?"

Bir eliyle sabırsızca işaret etti. "Evet, acıtacak. Bu sadece hızlı hareket etmen gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca gecikme süresini kısaltmak için saldırmadan önce biraz beklemeye çalışacağım."

Bir zamanlar onun kendisini düşünmek için durakladığı gibi, bunun da ondan kurtulmak için bir fırsat olabileceğini düşündü mü? Gergin yüz hatlarında hiçbir belirti yoktu. "Bundan hoşlanmadım."

"Zor," dedi adam. Adaya bakmak için geri döndü. "Gölge kurtlarla savaşmak için daha donanımlı olan benim."

"Ama ben sana ulaşana kadar ikisiyle de yüzleşeceksin. Elf zırhı büyüye dayanıklı olsa da her şeyi engellemez. Direncinden ödün verildiğinde, diğer deri zırhlardan daha iyi değildir."

"Basit bir cephe saldırısından daha iyi," dedi ona. "Kurtları geri çekilişini örtmek için bize saldırabilir ve biz de enerjimizi boş yere harcamış ve sürpriz unsurunu boşa çıkarmış oluruz. Bu şekilde ilk saldırıdan sağ kurtulduğunu bilmeyecek, günışığım. Merak edebilir ama senin geldiğini bilmeyecek."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Kahretsin."

"Mantıklı," dedi adam nazikçe.

"Tamam, şimdiden!" diye patladı. "Ama kahretsin!"

Adam hiçbir şey söylemedi. Eğer pozisyonları tersine dönseydi o da en az onun kadar nefret ederdi ve bunu daha iyi hale getirmenin hiçbir yolu yoktu. Hızla yaklaşan kıyı şeridini inceledi ve omuzlarını döndürerek yüzmek ve dövüşmek için gevşetti. Sahilde volta atan bir gölge miydi gördüğü?

İnişten kaçınmak için aç yapması gereken noktaya ulaşmışlardı. Erzak çuvalını ve su dolu şarap tulumunu boynuna ve bir omzuna sıkıca yerleştirdi. Sonra bir elini oklarına sarıp onları sadakta tutarken, bir ayağını küçük yelkenlilerinin kenarına dayadı ve atlamaya hazırlandı.

"Quentin," dedi kadın.

Sesi o kadar acildi ki, adam durup ona baktı.

Yüzündeki ifade gergindi ve gözleri kararlılıkla yanıyordu. Ağzı çalışıyordu. Sonra, "Acele edeceğim," dedi.

Adam ona parlak, sert bir sırıtışla karşılık verdi. Sonra teknenin yan tarafından suya atladı ve sadece bir an durup Aryal ve yelkenlinin uzaklaşmasını izledi. Güçlü akıntı onu yelkenlinin yönüne doğru çekiyordu, bu yüzden uzun süre duramadı. Başını eğdi ve güçlü, emin kulaçlarla yüzerek akıntıyı kesti. Zırh, silahlar ve erzak çuvalı yüzmeyi zorlaştırıyordu ve ritim tutturmak zordu.

Ama fazla uzağa gitmesine gerek yoktu. Birkaç dakika sonra, ilk iskelenin ucundaki en uzak tekneye yaklaştı ve suya basmak için demir zincirini yakaladı. Yakındaki sahili incelerken erzak çuvalını, su tulumunu, uzun yayı ve okları teknenin kenarından aşağı indirdi. Tepeye doğru zikzaklar çizen bir patika vardı, o kadar dikti ki yer yer oyma basamaklar kullanılmıştı. Bir kayalığın tepesine çıkıyordu. Tepedeki ağaçların kenarını görebiliyordu.

Aşağıda, kumsalda, gölge kurtlar volta atarken iki siyah nokta kumun üzerinde süzülüyordu. Huzursuz görünüyorlardı. Onları incelerken nefesini topladı. Artık ne bekleyeceğini bildiğine göre, onları gayet iyi hissedebiliyordu. Belki de Aryal'ın söylediği gibi bir büyünün ürünü değillerdi ama yine de ikna olmamıştı. Her iki kurt da aynı büyülü imzayı taşıyordu. Çok tekil görünüyor, sanki belli bir kişilikle damgalanmış gibiydi.

Cadı on üç bağımsız varlık gibi davranan bir büyü yapabilecek ve sonra bunu sadece süresiz olarak değil, uzak mesafeler boyunca sürdürebilecek kadar çok Güce mi sahipti? Saflığı bu fikre karşı çıktı.

Sahildekiler onun burada olduğunu zaten biliyor muydu? O hâlâ sudayken saldırabilirler miydi ve eğer öyleyse neden geri çekildiler?

Kendi Gücünü yukarı çekti ve hazır tuttu. Saldırı büyülerini savaşta kullanmak zordu çünkü yaratılmaları zaman alıyordu ve savaş çok hızlı gerçekleşiyordu. Bu yüzden en iyi ve en etkili büyüler en basit olanlarıydı. Panik halinde hatırlaması kolay, tükürmesi ve hasar vermesi hızlı büyülerdi.

Ve en etkili büyülerden biri de diğer tehlikeli büyüleri etkisiz hale getiren büyülerdi.

Gölgelerden biri hareket etmeyi bıraktı. Yüzü ona dönükmüş gibi görünüyordu. Hiçbir şey yapmadı, sadece bekledi.

Bu dövüş için ok ve yaya ihtiyacı olmayacaktı. Tekneden uzaklaştı ve kıyıya doğru süzüldü, iki gölgeyi de dikkatle izliyordu. Gölge kurtlardan biri hiç kıpırdamadı. Diğeri ise volta atmayı bırakmadı.

Tek botuyla dibe dokunabileceği kadar sığ bir noktaya ulaştı ve işte o zaman güçlü bir aksanla konuşan zihinsel bir ses kafasına girdi.

Bize yardım edin.

Telepatik olarak mı konuşuyorsun? Ne oluyor be? Karşısındaki kurda baktı, kurdun kendisiyle konuşabilmesine değil ama bunu seçmesine şaşırmıştı.

Kurt dedi ki, *"Dikkatli ol. Eğer kıyıya gelirsen, emirlere göre sana saldırmak zorundayız.*

Quentin suya basarak derin derin düşündü. Kulağa sofistike geliyordu, sanki gerçekten düşünen bir bireymiş gibi. *Siz nesiniz?*

Biz de Wyr'ız, dedi kurt. Ya da bir zamanlar öyleydik. Alfa'mız Galya ile çiftleşti. Savaşta ağır yaralandığında, Galya onun ruhunu yakaladı ve onu canlandırmaya çalıştı. Bedeni öldü ama ona bağlı kaldı. Onu ve bizi diriltmenin bir yolunu bulmayı saplantı haline getirdi. Sonunda bizi geri getirmenin bir yolunu bulacağı umuduyla, birer birer hayatlarımızı onunkini uzatmak için verdik. Ama bize onun iradesine bağlı olacağımızı söylememiştii ve aradan çok uzun zaman geçti.

Kendi hayatını onlarınkini feda ederek mi uzatmıştı? Şok ve tiksinti onu batmaya başlayana kadar dondurdu. Tekmeledi ve tekrar suya bastı.

Ölüleri diriltmek bildiği her kültürde yasaktı ve her zaman bunun güçlü bir nedeni olduğuna inanmıştı. Bu, doğadaki temel bir olayı eğip büküyordu ve sonuçları da her zaman çarpık ve trajik oluyordu.

Seni doğru anladığımdan emin olmama yardım et, dedi. Seni diriltmenin bir yolunu mu arıyor?

En eski masallarda sözü edilen ve kurtların fısıldadığı Anka Kazanı diye bir şey vardır. Ölüleri hayata döndürebilecek kadar güçlü olduğu söylenirdi. Uzun zaman önce bu topraklar dünyanın geri kalanına yasaklandığında kaybolmuş. Gece gündüz onu arıyor. Ama ben çok yorgunum. Yine de gitmeme izin vermiyor.

Hayatını uzatmak için Wyr'i kurban etti ve onların ruhlarını iradeleri dışında elinde tuttu. Öfke, diğer tüm duygularının hemen ardından geldi.

Aryal şimdiye kadar inmiş olmalıydı. Büyük bir gürültü koparmanın ve bu cadıyı bitirmenin zamanı çoktan gelmişti.

Yüzerek karaya yaklaştı.

O yaklaştıkça kurt fısıldadı: *"Bazıları seninle tüm güçleriyle savaşmayacak ama alfa Pyotr'a güvenme. Ona her zamanki gibi sadık."*

Anlaşıldı. Sudan çıkmak için ayağa kalktı ve diğer gölge etrafında döndü. Kumun üzerinde onu takip etti.

Onunla konuşan kurt çömeldi ve sıçradı. Quentin hazır tuttuğu büyüü fırlatmak için sessizce elini uzattı. Tüm gücünü büyüye verdi.

::Dissipate::

Bu büyü tehlikeli büyülere karşı koymak içindi ve umduğundan daha iyi sonuç verdi. Saldıran kurdu havada vurdu. Kara gölge acı çekiyormuş gibi iki büküm oldu. Sonra bir *şangırtı* ve Quentin'in kafasında çınlayan bir haykırıyla gözden kayboldu.

Uzakta, uçurumun tepesinde görüş alanının dışında bir kadın şok ve öfkeyle çığlık attı.

Demek cadının dikkatini çekmişti.

Quentin karanlık bir gülümsemeyle çenesini eğip sahile doğru yürüdü ve ikinci gölge kurt ona doğru koşarken, Gücünü bir araya getirdi ve başka bir büyüyle havayı yumrukladı.

Diğer kurt gibi, büyü isabet ettiğinde gölge büküldü ve hiçliğe *karıştı*. Başını iki yana salladı. Çoktan ölmüş olmalarına rağmen, hâlâ onları öldürmüş gibi hissediyordu.

Sonra altıncı bir his onu gıdıkladı. Yola baktı.

On gölge uçurumun kenarından akıyordu. Sonra sonuncusu belirdi ve bu gölge içlerinde en büyük ve en güçlü olanıydı.

Evet, Quentin her dağıtma büyüsunü teker teker yapmak zorunda kaldığında bu sayılar pek de iyi görünmüyordu.

Kayalığın tepesinde bir kadın belirdi. Galya. Gümüş rengi ay ışığı göz çukurlarını oymuş ve yüzünü kemiğe çevirmiş gibiydi.

Hadi, Aryal. Kaldır kışını, günüşiği.

Gölge sürüsü sahile ulaştı ve ona doğru savruldu. Gücünü topladı ve savaşa hazırlandı.

≡ YİRMİ ≡

Su yelkenliyi Quentin'in karanlık, kısmen suya batmış halinden uzaklaştırırken, Aryal neredeyse denize atlayıp onun peşinden yüzecekti.

Quentin'in söylediği her şeyin mantıklı olması ya da Aryal'ın onunla aynı fikirdeydi. Tüm dikkatleri üzerine çekecekti ve bu da biraz hasar alacağı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda ciddi bir risk aldığı anlamına geliyordu ve onu terk etmekten nefret ediyordu.

Nefret ediyordu.

Akıntı onu adanın ucuna doğru savururken derin ve hızlı akıyordu. O tarafın uzunluğuna baktı. Tanrılar *aşkına*, su beyaz köpük girdapları halinde kıyı boyunca uzanan kırık kayalara çarpıyordu. Tekneyi karaya çıkaracak bir yer yoktu.

Sonra, olduğu kişi olduğu için, yukarı baktı. Kırık kayalar dik bir uçuruma doğru yükseliyordu.

Ve bunların hiçbirinin en ufak bir önemi yoktu.

Harpy'ye dönüşebilmeli ve o lanetli kıyının her santimetresinin üzerinden uçabilmeliydi. Öfkesini ve acısını sessizce haykırdı, ellerini ağzının üzerine kapattı.

Sonra hatıra eşyasını saçlarından çekip çıkardı ve oklarını sadaklarına sıkıca bağladı. Sırtına astığı yayıyla birlikte kendini teknedен dışarı attı ve suyun içinde karaya doğru hızla yüzmeye başladı.

Su onu kaldırıp kayalara doğru savurarak yardım etti. Kısmen suya batmış bir kayaya nefesini kesecek bir güçle çarptı ve tek bir umutsuz hamleyle dönüp şekil değiştirdi, hain, köpüklü girdap onu denize geri çekmeden önce bir tür tutunma yeri bulmak için graniti tırmaladı.

Kaygan kayanın üzerinde diz çökmeye çabalarken, uçurumun yüzüne doğru hamle yaptı ve ona tutundu, nefesini yakalamak için savaşıırken pençeleri sivri, ufalanan kayaya saplandı. Sağ tarafının tamamı darbeyi emmişti. Kemikler

morarmıştı ve ateş gibi bir acıyla zonkluyordu. Yarın her yeri simsiyah olacaktı.

Yüzünü hedefine doğru eğerek tırmanmaya başladı. Eğer kayada pençelerini geçirebileceği bir çatlak yoksa, ellerini ve ayaklarını uçuruma sürerek ağırlığını taşıyabilecek kadar bir oyuk açtı. Tırmanmak yorucu ve yıpratıcı bir işti ve ağrıyan kanatları yırtık pırtık bir paraşüt gibi sırtında asılı duruyor, ona ağırlık yapıyordu.

Güç patladığında ve cadı uzaktan çığlık attığında uçurumun yarısına gelmişti. Başka bir zaman olsa bu sesin tadını çıkarabilirdi ama şimdi korku onu sarmıştı. Uçurumdan yeterince uzakta değildi, savaşa yeterince yakın değildi. Çabalarını iki katına çıkardı, Güç'ün yeniden parladığını hissettiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Quentin'in imzasını tanıdı.

Sonra Güç farklı bir imzayla alevlendi. Cadı onu bulmuş ve nişan almıştı.

Panik onu tırmanışın geri kalanına sürükledi ve zirveye ulaştığında duraksamadı. Kanatlarından kurtulmak için şekil değiştirerek, devasa, eski bir taş binanın kenarından, bir köşeden ve bir zamanlar bakımlı bir çim olması gereken ama şimdi yabancı otlar ve bakımsızlıkla büyümüş olan bir yerden kör bir şekilde koştu.

Bir patika buldu ve omzunun üzerinden gerilmemiş uzun yayına uzanırken bile o patikayı kullandı. İleride, kumsal yönünden bir ışık ve Güç patlaması parladı. Sanki cehennemin ışığı yeryüzündeki bir çatlaktan dökülüyormuş gibi önündeki zemini aydınlattı.

Yayı tek ayağının üzerinde tutmak için durduğunda ve kirişi takabilmek için güçlü, tecrübeli ahşabı bükmek için zorlandığında değerli saniyeler uçup gitti. Sonra patika boyunca bir uçurumun kenarına doğru hızla ilerledi ve en kötü kâbuslarından doğmuş olabilecek bir manzaraya baktı.

Quentin ve Galya birbirlerinden birkaç metre uzakta duruyordu. Cadı yara almamış görünüyordu.

Işık Quentin'den geliyordu.

Geniş göğsü, bir omzu, boynu ve yüzünün yan tarafı boyunca uzanan bir bölge, gecenin içinde bir fener gibi parlayan bir tür büyüyle ışıldıyordu. Yüz ifadesinden görebildiği kadarıyla acı çekiyordu ve saldırı büyüüne karşı koymaya çalışırken Gücü spazmodik olarak alevlendi. Gölge kurtlar onu kara dişleriyle kavrarken, karanlık biçimler bacakları ve kolları boyunca kıvranıyordu.

Aman Tanrım.

Ellerini kalçalarına dayamış Quentin'in yanışını izleyen cadıya baktı ve daha önce hiç kimseden bu kadından nefret ettiği kadar nefret etmemişti.

Cadının büyüü Quentin üzerinde hâlâ işe yarasa da, Quentin'in Gücü arttı. Patlama tüm gölge kurtları uzaklaştırdı. Elini cadıya doğru savurdu ve havayı ölümcül bir Güç füzesiyle deldi. Şık ve zarif büyü cadıya doğru fırladı ama cadı bileğinin bir hareketiyle onu zahmetsizce savuşturdu.

Aryal ıslak sadağından bir ok çıkarıp çentikledi ve mükemmel atışı yaptığından emin olana kadar uzun yayı nişan aldı. Sonra oku serbest bıraktı. Hızına rağmen, Harpy'nin görüşü okun uçuşunu takip edebiliyordu.

Büyü tekrar parladı ve ok cadıdan uzağa doğru kıvrıldı. Galya omzunun üzerinden, uçuşunun yukarısına ve doğruca Aryal'a baktı, yüz ifadesi önce şaşkınlık, sonra da küçümsemeyle doluydu.

Cadının ötesinde, ışık ve karanlığın içinde parlayan Quentin dizlerinin üzerine çöktü.

Aryal'ın kafasındaki süngerimsi parmak yeni bir levhayı işaret ediyordu. Kaybet-kaybet.

Kendi içinde daha önce hiç gitmediği bir yere gitti, kendisinin bile delice olduğunu fark ettiği bir yere.

Sorun değil.

Başını salladı. Başını salladı. Başını salladı. Döndü ve koşarak uzaklaştı.

Ağaç sınırına ulaştığında kısa kılıcını çekti, tekrar döndü ve maksimum hızına ulaşmak için elinden geldiğince zorlayarak uçuşuna doğru koştu. Karanın kenarına ulaştığında havaya fırladı, şekil değiştirdi ve sakatlanmış, yarı iyileşmiş kanatlarını açtı.

İçini yakıcı bir acı kapladı.

Uçamıyordu, süzüleliyordu ama inişini yönlendirmek için çalışabilirdi. O da öyle yaptı.

Sorun yok, kaltak.

Bunu püskürt.

Galya kritik bir an için Quentin'e dönmüştü. Harpy aşağı düşerken gülümsedi, vücudu eğri büğrü duruyordu. Her şey söylenip bittiğinde, hayatı buna bağlı olabilirdi: tam olarak doğru şekilde düşecek kadar kırılmıştı.

Cadı onu gördüğünde, Galya'nın başka bir büyü yapacak zamanı yoktu. Galya'nın yüz ifadesinin şaşkınlık ve korkunun başlangıcıyla alevlendiği acı tatlı bir an vardı. Çığlık atmak için ağzını açtı.

Aryal Galya'ya çarparak onu kuma sürükledi. Karmakarışık bir şekilde yere düştüler.

İçinde bir şeyler koptu, iç dünyasının yıkıntılarında daha yakıcı acı patlamaları oldu. Nefesi yüksek ve ince bir iniltiyle çıkıyordu.

Gölge kurtlar saldırırken siyahlık etrafını sardı. İlki dişlerini omzuna geçirdiğinde daha da fazla acı alevlendi. Çığlık atarak şekil değiştirdi ve diğerleri gelmeden önce tam zamanında Elf zırhını giyen insan formuna geri döndü. Bazıları dişleriyle Elf zırhına asıldı. Birkaçı plakaların arasına girmiş, zırhın bağlantılarını kemirmeye çalışıyordu.

Dikkati tek bir şeyi başarmaya odaklandığı için bunların hiçbirinin önemi yoktu. Şu anda onu durdurmanın tek yolu onu öldürmekti.

Galya kendini Aryal'ın bedeninin altından güçsüzce çekmeye çalışırken inledi. Belli ki cadı yaralanmıştı ama başka bir büyü yapmak için gücünü toplarken yeterince kötü yaralanmamıştı.

Aryal onun yüzüne bir yumruk attı. Cadının topladığı Güç parçalandı. Cadının başı geriye doğru sallanırken kemikler çatırdadı ve ağzıyla burnundan kan fişkırdı. Çok *gerekli* hissetmişti, Aryal ona tekrar yumruk attı. Hayal meyal, çılgın pantolonun dövüşün kontrolünü ele geçirdiğini fark etti.

Sadece iki darbe bile insanı öldürebilirdi ama gölge kurtlar hâlâ onun etrafında dönüyordu ve Çılgınpantolon işini bitirmeye kararlıydı. Kısa kılıcının, terk edilmiş yayıyla birlikte birkaç metre ötede kumun üzerinde yattığını gördü. Sürünerek kılıca gitti ve onu yakaladı. Elinde bir sorun vardı. Kabzanın etrafında düzgünce kapanmıyordu. Sürünerek cadının yere yığılmış bedenine geri dönmek neredeyse çok zordu ama başardı.

Kılıcı kaldırdığında en büyük gölge kurt umutsuzca koluna saldırdı ama Elf zırhı onun gıcırdayan dişlerine karşı dayandı.

Kılıcını Galya'nın göğsüne sapladı.

Kafasının içinde birden fazla çığlık yankılandı. Bütün gölge kurtlar varoluşun dışında.

Crazypants kılıcını çıkardı ve cadıya tekrar sapladı. Kısık sesle, "Bu, senin yüzünden hapisanede ölen adı her neyse onun için" dedi.

onu oraya."

Ve tekrar. "Bu Quentin için, ölmemiş olsa iyi olur."

Ve tekrar ve tekrar ve tekrar, nefesi düzensiz bir şekilde kesilirken kılıcı vücuda sapladı. Kılıcını kaldırıp açısını değiştirdi ve aşırı gergin sırtını acıyla alevlendiren geniş bir hamleyle Galya'nın kafasını kesti. Sonra kafayı saçlarından tutup kaldırdı ve suya fırlattı. "Bu benim ve kanatlarımın her biri için, seni sikilmiş, delik deşik orospu."

Yakınlarda bir yerde biri öksürdü, derin bir hıçkırık sesi.

Quentin boğuk, tanınmaz bir sesle, "Hatırlat da seni bir daha asla bu kadar kızdırmayayım," dedi.

Bunu düşünmek için duraklamış gibiydi. Ya da belki de başka bir kelime söyleyebilmek için gücünü topluyordu.

"Yine."

Quentin sırt üstü uzandı. Vücudunun bu kadar çok acı üretebileceğini hiç düşünmemişti.

Hâlâ yanıyormuş gibi hissediyordu, tüm göğsü, omuzları ve yukarı doğru Yüzünün bir tarafı. Ciğerleri bile yanmış gibi hissediyordu ve bir gözünün dışını göremiyordu.

Her şeye rağmen oldukça mutluydu. Hayatta kalacağını hiç düşünmemişti.

Bir hareket dikkatini çekti. Başını bir yana çevirdi ve Aryal ona doğru orantısız bir şekilde sürünürken gözlerini kıstı. Bacaklarından biri işe yaramaz bir şekilde arkasından sürükleniyordu ve kan içindeydi. Onun yanına yığılıp kaldı.

Adam tekrar öksürdü. Her acı veren kesikte gözlerinin arkasında kırmızı yıldızlar açıyordu. "Bu kan senin mi?"

"Hayır," dedi kadın. "Fazla değil zaten. Ama pazar gününe kadar altı yönden parçalandım."

"Hâlâ sadece sızlanıp duruyor musun?" dedi. "Yaşayacaksın, günüşiğim."

Ve bunun için tüm tanrılara şükretti. Onun kendini kayalıklardan aşağı attığını gördüğünde, beyni parçalanıp kulaklarından dışarı sızacakmış gibi hissetmişti. Elini kumun üzerinde ona doğru sürükledi. Kızın parmakları onunkilerin üzerine kapandı.

"Ya sen?" diye sordu ısrarla. "Gerçekten kötü görünüyorsun ama artık karanlıkta parlamıyorsun. Bu iyi bir şey, değil mi? Bana bunun iyi olduğunu söyle."

Galya aşındırıcı bir büyü fırlatmıştı. İlk başta onu engelleyebilmişti ama etkisiz hale getiremeden hem zırhını hem de savunmasını yiyip bitirmişti. Başı döndü ve sersemledi, tekrar öksürmeye çalıştı ve "Ciğerlerimde bir sorun var" diye fısıldadı.

Korku sesini boğuyordu. "Ben de denize atlayıp yüzmek zorunda kaldım ve içinde yiyecek ve iyileştirici iksir olan çantamı almayı unuttum. Seninki nerede?"

"Son tekne, ilk iskele."

Bilinciyle birlikte acısı da azalıyordu. Tekrar uyanıp uyanmayacağını merak ediyordu. Gerçek ne olursa olsun, biraz eğlenebilmek için acısının geçmesine sevinmişti.

Yine de Sardi'nin yerinde, Aryal'ın kolunda -tamam, yanında- ve alkolle rezerve edilmiş bir şeyi tercih ederdi. Çok ama çok fazla alkol.

Belki yaşarsa, sustalı bir bıçak ve savaş botlarıyla eşleştirirse onu mini etek giymeye ikna edebilirdi. Ağzının bir köşesi yukarı kalkmaya çalıştı. Onun öldürücü bacaklarına ve anarşist gülümsemesine bakmak için o kavgaya değerdi. Kahretsin, müthiş bir gezintiydi.

Parmaklarını sıktı ve karanlığın içine düştü.

Sıvı altın, çiğ ve yanmış boğazından aşağı damladı. Refleks olarak bir, iki kez yutkundu, sonra öksürmeye başladı ve bu onu kendine getirecek kadar çok acıttı.

"Lanet olsun," dedi biri sefilce. "Her şey yine seninle ilgili, değil mi? Uyan ve bunu hemen iç, beni duyuyor musun? *CANIM çok yanıyor, ÇOK yorgunum ve tek istediğim sana bir kez daha sarılmak VE BENİM YÜZÜMDEN ÖLEMEZSİN QUENTIN, ÇÜNKÜ BU BARDAĞI TAŞIRAN SON DAMLA OLUR! SENİN HAYATINI KURTARMAK İÇİN KANATLARIMI DAHA DA BERBAT ETTİM, SENİ KOKUŞMUŞ OROSPU ÇOCUĞU. YAMAÇ PARAŞÜTÜ APTALCA BİR FIKIR VE BEN BİTTİM, SEN ÖLÜRSEN BEN DE BİTERİM! BİTTİ!*"

Bir harpy'nin yüzünüze çılgık çılgıca bok krizi geçirmesi kesinlikle bir şeydi. Ölülerini uyandırmaya yetecek kadar. Güçlü ciğerleri her kelimeyi bir demiryolu çivisi gibi adamın kafasına saplıyordu. En kötü akşamdan kalmalığın bin katı gibiydi.

"Seni çoktan satın aldığımı biliyorum ama acaba erteleme düşmen var mı?" diye fısıldadı.

"Kapa çeneni," diye sızlandı. "Berbatsın. Bunun geri kalanını iç." Titreyen bir eliyle adamın başını kaldırıp küçük şişenin ağzıyla dudaklarını dürttüğünde, kadının hırıltılı nefes alışları adamın kulağına geliyordu.

Yarı bilinçli olduğu halde, şişenin ne kadar değerli olduğunu hatırlıyordu ve sıvının hiçbirinin kaçmaması için dudaklarını sıkıca şişenin etrafına kapattı. Kadın şişeyi eğdi ve adam içindekileri kana kana içti.

Güç vücuduna süzüldü ve süpernova olmaya başladı. Kadın ağzına bir şişe daha dayadı ve adam onu da içti, sonra bir üçüncüsünü, bir acı patlamasından hemen önce içebildiği kadar çabuk içti.

Üzerinden bir silindir gibi geçti, iyileştirici iksirlerin gücü vücudundaki büyük hasarı onarmak için çalışıyordu. Önce onu öldürmezse hayatını kurtarabilirdi. Ciğerleri napalmla doldurulmuş gibi hissetti ve nefes almak için mücadele ederken sırtını kamburlaştırdı. Daha sonraki yıllar boyunca boğulma ve boğulma kâbuslarıyla uyanacaktı.

Aryal ona doğru eğildi, bir koluyla elinden geldiğince destek olurken yanağını onun sağlam koluna yasladı ve fısıldadı: "Geçti, geçti. Çok fazla mücadele etme, birazdan geçecek. Her şey yoluna girecek."

Titreyerek onun sesine konsantre oldu, ta ki sonunda acı azalmaya başlayana kadar ve ona doğru sarktı. Ciğerleri hâlâ çiğ ve hassas hissediyordu ama artık boğuluyormuş gibi hissetmiyordu.

İyileşen gözüne görme yetisi geri gelmeye başladı ve ona baktığında yarı yarıya odaklandı. Bir noktada göğüs zırhını çıkarmış ve gövdesine yaslanmıştı. Bakışları yine çukurlaşmıştı ve bitkin görünüyordu. Kolsuz tuniği yırtılmıştı, üstü başı kir içindeydi, kumluydu ve hâlâ kanla kaplıydı. Omzundaki kanın altında, derisi devasa bir çürük ile mor görünüyordu.

"Hey, güzelim," dedi.

Kız ona en şüpheli bakışlarını atarken kaşları kalktı. "Daha fazla iyileştirici iksire ihtiyacın var," dedi ona. Başka bir küçük şişe aldı ve mantarı ısırmak için ağzına götürdü.

Adam onun bileğini yakaladı. "Bekle, kaç taneydi o? Sadece beşer tane içtik."

"Ben bir tane içtim. Gölge kurtlardan biri beni etiketledi ve kanamam durmadı," dedi. Sesi bulanıklaşmaya başlamıştı. "Önce kırık bacağımı düzeltmem gerekti. Kanatlar için yapabileceğim bir şey yoktu. O kadar berbat durumdalar ki, neyse işte."

Bu sözlerdeki bitkin umutsuzluk kalbinin sıkışmasına neden oldu. O kadar çok hasar almıştı ki, bir iksir ancak yarasının iyileşme sürecini yeniden başlatmaya yeterdi. "Ona da ihtiyacın var."

"Hayır." Mantarı ısırarak çıkardı. "Biliyorsun, çünkü sen tek hünerli midillisin, değil mi? Daha iyi olursan bana yardım edebilirsin."

Mantıklı konuşuyordu. Güçlendikçe, ona en azından bazı temel iyileştirmelerde yardımcı olabilirdi. İsteksizce bileğini bıraktı. "Evet, tamam."

Kadın şişeyi ona uzattı ve o da içti. İksirdeki Güç yaraları iyileşmeye zorlarken, ateşli acı yeniden oluşmaya başladı. İyileştirici iksir ancak bu kadarını yapabiliyordu. Gerisi vücudun kaynaklarına bağlıydı ama bazen yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi ve bu ileriye doğru atılmış güçlü bir adımdı.

"Demek artık hayattasın," diye mırıldandı Aryal. "Tamam o zaman."

Kadının kolu onun etrafında gevşedi ve Aryal kadının elinden kurtulurken kendini bir dirseğinin üzerinde yakaladı. Arkasını döndüğünde kadının kumun üzerine yığılmış olduğunu gördü.

Çok çalışan kalbi küt küt atmaya başladı. Nabzını kontrol etmek için uzandı ve çok hızlı atmasına rağmen parmaklarına güçlü bir şekilde çarptı. Kafasının içinde bir rahatlama hissi oluştu. Bu yolculuk onu yirmi yıl kadar yaşlandırmıştı.

Kadının yayılmış bedenine ve çevresine baktı. İskeleyle doğru manevra yapmış ve erzak çuvalıyla birlikte onun uzun yayını da bulmuştu; bacaklarından birini uzun yaylarının tahtasıyla tutturmuş ve yay ipleriyle bağlamıştı. Tahta bacağı için çok uzundu ve onun yanına dönmeye çalışırken kumda çılgın desenler çizmişti.

Öyle bir tutku ve kararlılıkla çalışıyordu ki gözlerinin içi parlıyordu. Gördükleri için söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Tek bir kelime dışında: "Sanırım sen benim hem intiharım hem de kurtuluşum olabilirsin." Ve her ikisi için de ona ihtiyacı vardı. "Seni kalp krizi geçirir gibi seviyorum, kadın."

Kadın cevap vermedi. Kendinden geçmişti. Yaralanmamış tarafına döndü ve onun etrafında kıvrıldı, kan, pislik, kum ve hepsi ve sonra biri içeride farlarını söndürmüş olmalı çünkü karanlık tekrar üzerine çöktü.

Güneş onu uyandırdı. Bunu istememişti. Bir koluyla başını örttü ve bir süre sürüklendi, ama sonra çok şiddetli oldu. Sonunda oturup etrafına baktı.

Mahvolmuş, delik deşik orospunun bedeni hâlâ Aryal'ın bıraktığı yerde, kumların üzerinde yatıyordu. Birkaç metre ötede kafası kumun kenarında sallanıyordu.

kıyı şeridi. Korkunç manzara karşısında içinden tek bir kahkaha yükseldi. O kadar acıdı ki durdu. Zaten komik de değildi.

Aryal'ın üzerine eğildi ve kanlı saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru itti. Nabızı daha az endişe verici bir hıza düşmüştü ama hâlâ düzenli bir şekilde atıyordu. Güneş solgun tenini pembeleştirmeye başlamıştı bile.

Artık bir şeylerle uğraşma sırası ondaydı. Önce dizlerinin üzerine, sonra da ayağa kalkmayı başardı. Bir yanı zırhından kurtulmaya can atıyordu ama göğsündeki yarı erimiş dağınıklığa bakınca bunun canını çok acıtacağını biliyordu. O yüzden her şeyin bir sırası vardı.

Erzak çuvalı, içinde iyileştirici iksir bulunan dağınık ve boş şişelerle birlikte onun yanında duruyordu. Tamam, o çuvalda yiyecek vardı ve umarım konyak şişesi kırılmamıştı. Gün iyiye gidiyordu. Su dolu şarap tulumunu almak için iskeledeki son tekneye doğru topallayarak ilerledi. Şimdi barınak için. Katlanmış bir kanvas yelken bulana kadar teknelere baktı. Sonra yelkeni arkasından sürükleyerek Aryal'a doğru yürüdü.

Kılıçlarının uçlarını önce Aryal'ın iki yanındaki kuma sapladı, sonra yelkenin bir ucundan tutup Aryal'ın vücudunun üst yarısı gölgede kalacak şekilde kabzaların üzerinden geçirdi.

"Ben lanet olası bir dahiyim," dedi ona. Martıların çığlığı cevap verdi Onu.

İki yudum su içtikten sonra diz çöktü ve başını kaldırarak Dudaklarını küçük bir damlayla nemlendirdi. Sonra şarap tulumunu bıraktı ve onun yanına, yarı gölgeye uzandı. Biraz dinlendikten sonra zırhını çıkaracaktı. Sadece birkaç dakikalığına gözlerini kapatması gerekiyordu.

Kadının ellerinden birini buldu ve parmaklarını onunkilere geçirdi.

Karanlık onu içine çektiğinde bu kez huzurla karışmıştı.

Bu kez rüyasında bir saunada olduğunu gördü. Galya'nın kesik başı bankın üzerine oturmuş ona bakıyordu. Onu gölge panteri olmak istediğine ikna etmeye çalışmış, o da sauna kurallarına aykırı olarak onu bir köşeye itmiş, biri azarlamak için kapıya vurmaya başlamış ve bu onu o kadar kızdırmıştı ki irkilerek uyandı.

Tepede, yelkenin kenarı sudan esen sabit bir rüzgârda ritmik bir şekilde dalgalanıyordu. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı. Bütün günü uyuyarak geçirmişlerdi.

Endişeyle, ağrıyan kaslarındaki ve göğsündeki, omzundaki, boynundaki ve yüzündeki dev kabuklardaki protesto sancılarını görmezden gelerek hızla oturdu. O

bu kadar uzun süre dinlenmek istememişti.

Yaralı gözü yapış yapış olmuştu ama başparmağı ve işaret parmağıyla hafifçe araladığında görüşünün neredeyse normale döndüğünü fark ederek son derece rahatladı. Umarım geri kalan hasar da önümüzdeki birkaç gün içinde iyileşirdi.

Dönerek Aryal'ın hareketsiz bedenine eğildi. Uyuyor muydu, yoksa bilinci yerinde değil miydi? Kendini iyileştirmesinin zamanı çoktan gelmişti. Yavaşça vücudunu yokladı. Kırık bacak, çatlak kaburgalar, ciddi şekilde burkulmuş bilek o kadar şişmişti ki parmaklarını bile geçiremiyordu. Tunığının alt kısmını kaldırdı ve omzundaki kararmış çürüğün gövdesi boyunca devam ettiğini görünce dehşete kapıldı. Pantolonunun kenarındaki yaranın büyüklüğüne bakılırsa, muhtemelen bacağından da aşağı iniyordu.

Ona ne olmuştu böyle? Bunların hepsi uçurumdan düşmesi yüzünden miydi? Bir de düşünmesi gereken kanatları vardı. Hasar üstüne hasar almıştı.

Pazar gününe kadar altı parçaya ayrıldım, demişti.

Başının arkasını ovuşturdu. Tek hünerli midilli ancak bu kadarını yapabiliirdi ve görünmeyen kanatlarına her ne olduysa onu iyileştirerek ona daha fazla zarar verip vermeyeceğini bilecek kadar iyileştirme sanatları hakkında bilgisi yoktu. Caerreth haklıydı. Bir yaralanma yeterince ciddi olduğunda, ezilmiş karpal eklemine olduğu gibi, bazen basit bir iyileştirme büyüsü hasarı birbirine kaynaştırırdı.

Ama bir yerden başlamak zorundaydı. Sadece lokalize etmek zorundaydı. Önce bacağı üzerinde çalıştı, kırığın kaynadığından emin olmak için iyileştirme büyüsünü uyluk kemiğinin üzerine döktü. Sonra bileği üzerinde çalıştı. Gücü şişmiş eti indirirken, sarabilmek için yelkenin kenarından bir parça kopardı. İyileşmesi tamamlandığında bu eklemin biraz desteğe ihtiyacı olacaktı.

Sonra dikkatini kadının çatlamış kaburgalarına çevirdi ve bir elini gövdesinin kıvrımına yerleştirdi. Kadın bileğini tuttuğunda daha yeni başlamıştı. "Dur," diye mırıldandı.

Kan her tarafını kaplamıştı, öyle ki neredeyse tanınmaz haldeydi. Adam kaşlarını çatı. "Hayır."

"Bu çok fazla. Gücünü harcayamazsın." "Güç harcayabilirim. Sadece biraz daha."

"Seninle her şey kavga konusu olmak zorunda," diye homurdandı.

Adam ona kuşkuyla bir kaşını kaldırdı ama bunu bir cevapla onurlandırmaya zahmet etmedi. Bunun yerine, onun stresli ve yaralı bedeninin şifayı bir sünger gibi emdiğini hissederek, biraz daha güç topladı ve artık durması gerektiğini kabul etmek zorunda kaldı.

Oturmak için mücadele etti ve adam yardım etmek için sağlam kolunu omuzlarının altından geçirdi. Kızın kolları adamın beline dolandı ve sonunda birbirlerine yaslandılar. Adam kadının başını boynunun kıvrımına sıkıştırdı ve onu dikkatle tuttu.

Bir süre sonra kız su dolu şarap tulumuna uzandı ve o kana kana içtiğinde, adam da aynısını yaptı. Bitirdiğinde tulum neredeyse boşalmıştı. Tası kapattı ve salladı. "Yakında bu meseleyle ilgilenmek zorunda kalacağım."

"Kayalığın tepesinde tatlı su olacak." Yorgun gözlerle patıkaya baktı. "Sadece oraya çıkmamız gerekiyor."

"Her seferinde bir adım." Çuvalı karıştırdı ve yolluk ekmeği çıkardı. Elma konyağı şişesi kırılmamıştı. İşte bu. Yavaş yavaş yediler ve gün batımını izlerken brendiden yudum aldılar. Adam, "Yüz yıl kadar bir daha yolfaresi ekmeği görmezsem, bu benim için sorun olmaz," dedi.

Galya etrafına bakınırken başını salladı ve o da salladı. Akıntı Galya'nın başını en yakın iskelenin yanındaki sahile sürüklemişti. Birkaç dakika sonra çiğnerken, "Onun çürümesini görmek hoşuma gidiyor," dedi.

Sesi çok huzurluydu. Homurdandı, ama canı eskisi kadar yanmıyordu. Ona rüyasını anlattı ve o da ona neredeyse kahkaha atan karanlık bir bakış attı. Tabii ki bu aynı zamanda gölge kurdun ona ne anlattığını da söylemesi gerektiği anlamına geliyordu ve kızın kirden rengi soldu.

"Ne de olsa onlar Wyr'di" diye fısıldadı.

"Evet. Umarım şimdi huzur içindedirler. Kurdun bahsettiği şu Anka Kazanı'nı hiç duydun mu?"

Başını salladı ve omuz silkti. "Acaba yedi Tanrı Makinesi'nden biri mi? Ama tüm hikâyeler Numenlaur'un sadece bir tane olduğunu söylüyor."

Gizemi bir kenara itti, gofretini bitirdi ve "Yamaç paraşütü aptalca değil" dedi.

Kadın ona boş boş baktı.

"Daha önce attığın boktan kriz," dedi. "Yamaç paraşütünün aptalca olduğunu söyledin -çığlık attın- ama değil. *Değil, günüşiğim.*"

Başını eğdi ve neredeyse duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldandı: "Benimle birlikte yapmazsan öyle."

Adamın boğazı düğümlendi. "Böyle bir şey asla olmayacak."

Ona bakmak için döndü ve her şey gözlerindeydi.

Korku, kırılmanlık ve irkilmiş, şiddetli bir aşk. Belirsizlik.

Son kısmın üzerine kişiliğinin tüm gücüyle bastı. "Ne olursa olsun başaracağına dair bana bir söz vermiştin," diye hırladı. "Ve yapacaksın da. Eşini tehlikeye atmayacaksın."

Gözlerini hızla kırıştırarak başını sallayana, gözlerini kaçırana ve sonra tekrar ona bakana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. "Berbat görünüyorsun,"

dedi, sesi kararsızdı. "Neden hâlâ o zırhtan çıkmadın? Bu sıcakta pişiyor olmalısın."

Yanağındaki yara kabuğunu parmaklayarak, "Erteliyordum. Sanırım altındaki tunik göğsüme yapıştı."

Kızın gözleri dehşet içinde açıldı. "Öylece üzerine mi yapıştı? Tanrım, bıçak nerede?"

"Kesip çıkaramazsın," dedi şaşkınlıkla. "Sanırım ısılatılması gerekiyor."

Etrafına bakınırken sabırsızca elini salladı. Sonunda kısa kılıçlardan birinde karar kıldı ve onun yanında sağlam dizinin üzerine çöktü, diğer bacağını garip bir şekilde bir tarafa dayadı. Kılıcın ucuyla, tuzlu suda yüzdüğü için şişmiş olan plakaların arasındaki bağlantıları dikkatlice kestiler. Sonra da parçaları teker teker sıyırdılar. Son parça olan hasarlı göğüs zırhı da sorunsuzca çıkarılınca derin bir oh çekti.

Göğsüne baktılar, tunik gerçekten de dev kabuğa yapışmıştı.

Aryal'ın sağlam eli dışarı çıktı. Tuniği adamın üzerinden yırttı.

Göğsünde yeni bir ateş patladı.

"GAAAAHHH!" diye öfkeyle kükredi, yumrukları sıkılmıştı. "Bunu neden yaptın?!"

"Bu daha iyi değil mi?" Şeytani arkadaşı yatıştırıcı bir hareketle iki elini havaya kaldırdı. "Gördün mü, artık bitti, hepsi bitti. Bunu geçmişte bırakabilir ve yolumuza devam edebiliriz."

"BİR-İKİ-ÜÇ'e ne oldu!" diye bağırdı.

"O çok abartılmış bir sistem. Asla tavsiye etmiyorum. Sürpriz unsuru her zaman en iyisidir." Havayı okşadı, yüz ifadesi değişti

Çiğ ve kanayan yarasına bakarken endişeliydi. "Ee, şimdi bu konuda bir şey yapabilir misin? Kendine bir iyileştirme büyüsü yapabilirsin, değil mi?"

Yedikten ve içtikten sonra enerjisi yükselmişti ama bunu ona hemen açıklayacak havada değildi. "Elimdeki her şeyi seni iyileştirmek için kullandım, aptal herif, önce benimle *konusaydın* bunu öğrenirdin." diye hırladı.

Kızın gözleri dehşet içinde açıldı. "Tanrım, gerçekten mi?"

İçindeki kara alaycı mizah duygusu kıkırdamaya başlamıştı. Ona acınası bir şekilde, "Bu yarayı temizleyecek ve bandaj olarak kullanacak hiçbir şeyimiz yok. Sanırım yelkenin bir köşesini yırtıp atabilir ve gerekirse onu kullanabiliriz."

Dehşeti öfkeye dönüştü. "Böyle bir şey yapmayacağız! O yelken pis olmalı, ayrıca kalın, kaba bir branda. Bir avuç kum alıp üzerine atsak da olur!"

"Ne yapmam gerekiyor, burada oturup kan mı akıtayım?"

Yüzünü buruşturdu ve korkuyla kayalığı kesen dik patikaya baktı. "Bir şekilde oraya çıkmamız gerekecek. Zaten yakında tatlı suya ihtiyacımız olacak ve bir yerlerde bant olarak kullanabileceğimiz uygun bir şey olacak."

Kendi üzerine hafif bir iyileştirme büyüsü yaptı. Yara kabuk bağlarken kanama yavaşlayarak durdu.

Ağzı bir tıkırtıyla kapandı ve sıkıca büzüldü. "Bunu bilerek yaptın" diye suçladı.

"Öyle *mi düşünüyorsun?*" Suyun üzerinden baktı ve çenesi açıldı. "Buna daha fazla dayanamayacağım. Temizlenmeliyim. Ya da en azından daha temiz. Eğer kötü göründüğümü düşünüyorsan, aynaya bakmalısın."

"Gerek yok. Kendimi gördüğüm kadarıyla yeterince kötüyüm." O da özlemle suya baktı. "Kalkmama yardım edemeyecek kadar kızgın mısın bana?"

"Tabii ki hayır, aptal." Ayağa kalktı, ellerini ona doğru uzattı ve onu dik tuttu. Hâlâ çok uzun bir yay atelinin içinde olan bacağı keskin bir açıyla yana doğru eğilmişti.

"Bu berbat atelden bıktım," diye tersledi. "Onu kesip atsam da olur."

"Henüz değil," dedi. "Güvende olmak için bir gece daha bekle. Ve o zaman bile ağırlığını o baktan uzak tutmalısın."

Bir kolunu onun beline doladı ve suya atlamasına yardım etti. Sonra ikisi de, giysileri ve her şeyiyle suya daldılar ve kendilerini ve birbirlerini ovuşturdular.

Diğerleri de ellerinden geldiğince temizlemeye çalıştı. Aryal avuç avuç kum toplayarak saçlarındaki ve cildindeki kurumuş kanın en kötüsünü temizledi.

Bu iş uzun sürmedi. Tuzlu suyla fazla ıslanırlarsa kabuklarını tekrar kaybetme riskini almak istemiyordu ve ikisinin de uzun süre ayakta duracak hali yoktu. Eğer New York'taki evlerinde olsalardı, şu anda hastanede olurlardı.

Daha sonra birbirlerinin "çadırlarına" dönmelerine yardım ettiler. Quentin o kadar bitkin düşmüştü ki ayakta zor duruyordu ve kadının solgun, sabit ifadesinden daha iyi olmadığı anlaşıyordu. Muhtemelen, yaralı kanatlarının durumuna bakılırsa, çok daha kötüydü.

Canım çok yanıyor, çok yorgunum ve tek istediğim senden bir sarılma daha.

Yutkundu, ıslak saçlarını okşadı ve alnından öptü. Bir dönüş yaptı ve adam onu tutarken o da adamın sağlam omzuna yaslandı. "Ateş yakmak için odun bulmaya çalışmalıyım" diye fısıldadı.

"Zahmet etme," diye mırıldandı. "Hava yeterince sıcak ve kururuz. Sadece bu ıslak kıyafetlerle tekrar kumda yatmak istemiyorum."

Yarı katlanmış yelkeni kumun üzerine serilecek şekilde çekti.

Ekşi bir sesle, "İşte, bir yatak."

dedi. "Hücreden daha iyi."

"Belki, ama o kadar da değil." Kadının yatağa uzanmasına yardım etti, sonra da kendi tarafında olduğundan emin olmak için ona katıldı. İnleyerek arkasına yaslandı ve yaralanmamış kolunu uzattı. "Buraya gel."

Kadın hafifçe eğilip kendini ona yasladı ve adam da dünyası düzene girerken ona sıkıca sarıldı. Vücudu derin bir iç çekişle sarsıldı. Adamın çıplak omzuna bir öpücük kondurdu ve kolunu beline doladı.

"Sabaha kadar geri dönebilecek kadar iyi olmalıyız," diye mırıldandı. "Belki de uçuşuma giden patikadan tamamen kaçınırsınız. Sence de öyle değil mi?"

"Bence de." Ama şu anda bununla yüzleşmek zorunda değillerdi.

Güneş batmış ve günün en kötü sıcağı gitmişti. Sudan hâlâ düzenli bir esinti esiyordu ve yanıkları ateş gibi yanarken pantolonu serin ve nemli hissediyordu. Altındaki kum sert ve pütürlü görünüyordu ve daha önce hiç bu kadar rahatsız olmamıştı.

Oysa hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Yine de, Aryal'ın güvencelerine rağmen, onun için endişeleniyordu. Ne kadar çok zaman geçerse, kanatlarında kalıcı hasar oluşma ihtimali de o kadar artıyordu. Eve dönmeye hazırdı ve onun için ne gibi bir yardım alabileceklerini görmek için sabırsızlanıyordu. Ama bu yarın için başka bir görevdi.

Şimdilik, kızın vücudu ona karşı gevşerken ve nefes alış veriş i derinleşirken, bir gün daha hayatta kaldıkları için şükreliyordu. Esintiyi engellemek için yelkenin bir köşesini bacaklarının üzerine çekti ve yine derin bir uykuya daldı.

Bir şey onu uyandırdı. Bir ses ya da havada büyük bir hareket. Gözlerini kırıştırarak açtı ya da açmaya çalıştı ama iyileşmekte olan gözü yine sakızlaştığı için gözlerini kısarak baktı.

Gökyüzü şafağın başlamasıyla birlikte solmuştu. Büyük, kanatlı bir form aşağı doğru eğildi ve bir başkasıyla birlikte yere indi. Sonra bir başkası. Wyr'ler insan formlarına dönüşerek etraflarında toplandılar. Her biri sırt çantaları taşıyordu ve silahları kabarıktı.

Quentin Aryal'ın omzunu hafifçe dürttü. Aryal uyandı ve başını kaldırıp etrafına bakındı.

Neredeyse tüm nöbetçiler gelmişti. Alex, Bayne, Constantine. Grym. New York'ta görevde kalmak için kısa çöpü çeken kişi olması gereken Graydon yoktu.

Dragos da Pia ve Eva ile birlikte gelmişti. Pia Liam'ı bir bebek koşumuyla taşıyordu. Linwe de grupla birlikteydi.

Quentin Dragos'un hiç bu kadar şaşkın göründüğünü görmemişti. Gruptaki pek çok mizaç ve kişilik farklılığına rağmen, her biri yakınlaşıp kumsalda sarmaş dolaş duran çifte bakarken aynı boş inanmazlık ifadesini takınıyordu.

Quentin derin bir nefes aldı. Evet, pekâlâ. O da vardı.

Aryal yardımcı bir tonda, "Sorunları var," dedi.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Quentin.

Pia'nın yüzünde bir tür ifade krizi belirirken, yelkenin bir köşesini kendisinin ve Aryal'ın başlarının üzerine çekti.

≡ YİRMİ BİR ≡

Sahile yayılan dağınıklığı gördükten sonra herkes harekete geçti. Galya'nın bedenine ve kopan kafasına bir şeyler olmuştu. Bir gün Aryal ona ne yaptıklarını soracaktı ama muhtemelen tahmin edilebilir, sıkıcı bir şey yapmışlar ve onu bir yere gömmüşlerdi. Tek bildiği cadının kalıntılarının ortadan kaybolduğuydu.

Diğerleri Quentin'in erzak torbasını, ödünç aldıkları Elf silahlarını, boş şifa iksiri şişelerini ve konyak şişesini toplayıp barınak olarak kullandıkları yelkeni katlarken, Pia ve nöbetçiler arasındaki en başarılı saha doktoru olan Alex, Quentin'i muayene ediyor ve onu muayene etmeye çalışıyordu.

"Bana dokunmayın," dedi Aryal onlara kısık sesle. İkisi de tereddüt etti, Aryal bu kadar yaralıyken onu dinlemek istemedikleri belliydi.

"Ne diyorsa onu yapın," diye tersledi Quentin onları. "Onu bir an önce bir uzmana götürmemiz gerekiyor, başka bir battaniye iyileştirme turuna değil."

Ses tonu o kadar sertti ki hem Pia hem de Alex geri çekildiler. Liam'ı Eva'ya teslim ederken Pia'nın yüz ifadesi gergin ve bastırılmış bir duyguyla kapalıydı. Aryal, Pia'nın Quentin'le alçak sesle konuşmasını dikkatle izledi. Sonra ikisi de konuşmaya devam ederek uzaklaştılar.

Birkaç dakika sonra geri döndüklerinde Quentin iyileşmişti. Tamamen.

İki ay önce, Ocak ayındaki çatışma sırasında Dragos çok kötü yaralanmıştı -Aryal'ın o güne dek görmediği ya da olabileceğine inanmadığı kadar kötü- ama Pia ona ulaştıktan sonra nasıl olduysa ayağa kalkmış, görünüşe bakılırsa hiç yara almamıştı.

Yani Pia, Quentin'e nasıl yapılacağını bildiği büyüü yapmıştı. Aryal buna çok sevindi. Endişelenecek bir şey daha azalmıştı.

Quentin yara almamış değildi. Göğsünde, omzunda, boynunda, elmacık kemiğinin sırtında ve kaşının bir tarafında yara izleri taşıyordu.

yüzündeydi. Acaba yaraları büyüdü olduğu için mi, yoksa Pia ona ulaştığında bir süre önce ölmüş ve kısmen iyileşmiş olduğu için mi, diye düşündü. Sonunda, nedeni önemli değildi. O daha iyiydi ve Pia'nın içindeki gergin, endişeli sarmalın bir kısmı gevşedi.

Quentin bir uzmandan bahseder bahsetmez Dragos hızlı adımlarla Aryal'ın yanına gidip diz çöktü ve sağlam dizine sarıldı. Uzun yay atelini kesmişti ama düz tuttuğu bacağını zorlamak istemiyordu.

Dragos bir elini onun omzuna koydu ve bir bakışla sorusunu sordu.

Kelimeleri yüksek sesle söyleyemedi. Ona telepatik olarak, *Kanatlarım oldukça berbat durumda*, dedi.

Dragos'un altın rengi gözleri keskin bir endişeyle açıldı. Gücü hızlı ve kapsamlı bir taramayla kızın içinden geçti. Sonra öyle ani bir şekilde ejderhaya dönüştü ki diğer herkes yolundan çekilmek zorunda kaldı.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Pia'ya. "Aryal'ı mümkün olduğunca çabuk bir hastaneye götürmeliyiz. Quentin haklı, ameliyata ihtiyacı var. Kanatlarındaki kırık kemikler düzgün yerleşmemiş ve şimdiden kaynaşmaya başlamışlar. Şu anda yapılacak herhangi bir iyileştirme hasarı kalıcı hale getirebilir." Diğerlerine döndü. "Sadece temizliği bitirecek ve daha fazla yağmacı için bir tarama yapacak kadar kalın, sonra eve gelin."

Pia, Liam, Eva ve Quentin ejderhanın üzerine tırmandılar. Aryal sakat bacağı yüzünden ejderhanın üzerine oturamıyordu, bu yüzden Quentin'in kolları onu sıkıca sararken o da yan oturdu. Dragos onları üst havadaki sert ve soğuk rüzgârlardan korumak için Güç'üne sardı ve öyle bir hızla uçtu ki, Aryal Quentin'le birlikte kıyıya kadar izledikleri yolun, geri sarılan bir film gibi geriye doğru kayışını izledi.

Gölge kurtların onu sakat bıraktığı yan sokak oradaydı. Sessiz, hareketsiz çocuk odasının olduğu ev vardı.

Başka bir deniz gibi dalgalanan uzun çayır, orman, bir dere boyutuna inmiş nehir yatağına kısa bir bakış ve son olarak da geçiş yolunun yanındaki uçurumun tepesinde yer alan Muhafız'ın evi vardı.

Numenlaur'da iyi ya da kötü yaşananların onu silinmez bir şekilde damgalamış olması dışında, bu neredeyse hayatının son olaylarının çözülüşünü izlemek gibiydi.

Dragos geçide vardıklarında yavaşlamadı. Onun yerine hızlandı. Aryal kanyonun nasıl daraldığını hatırlayınca kalbi küt küt atmaya başladı.

Yer seviyesinde, ama otuz metre havada, ejderha sadece kanatlarını açtı ve momentumunu kullanarak açıklıktan o kadar az yer bırakarak fırladı ki, tek eliyle uzanıp iki taraflarındaki kanyon duvarlarına dokunabilirdi.

Dar boğazı hemen geçtikten sonra kanatlarını çırttı ve yeryüzüne hiç dokunmadan geçiş yolunu tamamladılar.

Diğer tarafta, Bohemya Ormanı az önce terk ettikleri yaz sıcaklığına kıyasla soğuk ve solgun görünüyordu. Dört deneyimsiz Elf'ten çok daha büyük bir grup için aceleyle kurulmuş bir kamp gözüne çarptı. Yeni Yüce Lord Ferion zor bir ders almıştı. Ne yazık ki bu ders Elflerin bir canına daha mal olmuştu.

"Geçidin bu tarafında ne kadar zaman geçti?" Quentin sordu.

Pia ona cevap verdi. "Neredeyse iki hafta."

Zaman Numenlaur'da olduğundan çok daha hızlı geçmişti.

"Plze en yakın hastaneye sahip olacak," dedi Dragos. Ejderhanın derin sesi vücudunda titreşti. "Oraya gideceğiz."

"Hayır," dedi Aryal. Dragos'un sırtına binen herkes ona bakmak için döndü. O da onlara başını salladı. "Eve, Wyr doktorlarının yanına gitmek istiyorum," dedi.

Kimse buna karşı çıkmaya çalışmadı. Onun yerinde olsalardı, onların da eve gitmek isteyeceklerini biliyordu.

Dragos, "O zaman New York'a nakil için cinlerden biriyle pazarlık yaparım" dedi.

"Hiç zahmet etme," dedi kadın donuk bir sesle. "Çabanı takdir etsem de, Cinlerle yapılacak bir pazarlıktan kaynaklanabilecek olası tehlikelere değmez. İlk saldırıya uğradığımızdan beri o kadar çok iyileştim ki, hasarın bir kısmı çoktan katılaştı."

Kanatlarını açtı ve bir an süzüldü, bunu düşünürken vücut dili isteksizliğini açıkça ortaya koyuyordu. Diğer herkes sessiz kalıp beklerken, Quentin'in kolları onun etrafında acı verecek kadar sıkılaştı.

Sonra Dragos Plze'deki havaalanına doğru uçtu, şirket jeti orada hazır bekliyordu. En az telaşla ve hızla uçağa bindiler. Birkaç dakika sonra uçak piste yanaştı ve havalandı. Dünyanın en büyük Elder demesnes'lerinden birinin yöneticisi acil bir durumla karşı karşıya kaldığında, pek çok bürokrasiyi aşabilirdi.

Uçak yeterince yüksek bir irtifaya ulaşır ulaşmaz hem Dragos hem de Quentin telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Aryal koltuklardan birine uzanmış, başının ağrımını engellemek için gözlerini kapatmış, konuşmalarını dinliyordu.

...hastaneye geldiğimizi haber verin. En fazla sekiz buçuk saat içinde orada oluruz.

.. Dr. Shaw'ı arayın ve bir cerrahi ekip kurmasını söyleyin...

... bir ameliyathane ayırtın ve hazırda bekletin ...

"Ameliyathanelerin sınırlı olması umurumda değil," diye hırladı Dragos. "Burada benim nöbetçilerimden birinden bahsediyoruz. Olabildiğince çabuk oraya varacağız ve siz de o odayı biz geldiğimizde hazır ve nazır tutacaksınız, yoksa hastanenizi içten dışa doğru paramparça ederim. Anladınız mı?"

Dragos'tan gelen bu sözler boş bir tehdit değildi. Görünüşe göre hattın diğer ucundaki yönetici anlamıştı, çünkü bu konuşmanın sonu gelmişti.

Uçuşun geri kalanında Aryal uyukladı. Uyandığında Quentin ona bol bol su içmesini söyledi, o da içti. Arada sırada Pia'nın Liam'ı tuttuğunu ve ona dikkatle baktığını görüyordu. İşin tuhafı, bebek de ona bakıyor gibiydi; yumuşak, minyatür Buda'nın yüzü buruşmuş ve dalgındı.

Ama bu doğru olamazdı. Acı ve yorgunluk Aryal'a halüsinasyon gördürüyor olmalıydı. Liam sadece birkaç haftalıktı. Henüz bakışlarıyla bir şeyi takip edebildiğinden bile şüpheliydi.

Aryal iki günden kısa bir süre içinde, en azından kendi vücut saatine göre, Numenlaur'daki bir sahilden Manhattan'daki bir ameliyathaneye gitmişti.

Doğu Manhattan Tıp Merkezi'ne varışı bir bulanıklık içinde geçti. Wyr formundayken vücudu ve kanat açıklığı MRI taraması için çok büyük ve alışılmadık bir şekle sahipti. Hemşireler kanat eklemlerinin röntgenini kesitler halinde çektiler.

Sonra Kathryn Shaw adında, gür kestane rengi saçları, bal kahvesi gözleri ve sinirli, ince bedeninde bir neşter kadar keskin bir Güç parıltısı olan, keskin bakışlı bir Wyr şahini olan cerrahla tanıştı.

Dragos Kathryn'i gerektiğinde üst düzey personeli tedavi etmesi için hizmetli olarak tutuyordu ve Aryal onu zaten tanıyordu. Kathryn yıllar boyunca iş sırasında meydana gelen yaralanmalar için tüm nöbetçiler üzerinde çalışmıştı. Bu aşinalık, cerrahın hem kadın hem de kuş olduğu gerçeğiyle birlikte Aryal'ı ölçülemeyecek kadar rahatlattı. Belki kanatları onarılamazdı ama

En azından bu cerrahın herhangi bir başarısızlığı içgüdüsel olarak derinden hissedeceğini biliyordu.

Ameliyat öncesi konsültasyon kısa ve özdü.

"Merhaba Aryal," dedi cerrah. "Zor bir yolculuk geçirdiğini duydum." "Öyle de denebilir," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Diğer dişi belli ki stresli Harpy'nin pençeli elini sıkmayı teklif etmeyecek kadar zekiydi. Kathryn uzun bir süre Aryal'ın kanatlarını sihirli bir şekilde taradı, ifadesi profesyonelce nötr kalırken bakışları içe döndü.

Quentin Aryal'ın yanından hiç ayrılmadı. Cerrah onu muayene ederken, Kathryn bileklerini kavradı ve Aryal ellerini esnetip vücudunda dolaşan başka birinin Gücünün istilasına maruz kalırken onunla telepatik olarak konuştu. Harpy bundan nefret ediyor ve saldırmamak için mücadele etmek zorunda kalıyordu.

"Dibe batmayacağım," dedi Aryal. Sabit bir şekilde Quentin'e baktı. "Yapamam." "Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun," dedi Kathryn. "Buna karşı tavsiyede bulunmak zorundayım. Sizi genel anestezi altına alırsam hem sizin için hem de diğer herkes için daha güvenli olur. Aksi takdirde içgüdülerinizle savaşmak zorunda kalacaksınız.

tüm ameliyat boyunca."

"Hayır," diye homurdandı Harpy. Biri vücudunu kesip biçerken boşluğa düşme düşüncesi, çılgınların tekrar ortaya çıkıp oynamak istemesine neden oldu. "Lokal anestezi kullanacaksın."

Kathryn ve Quentin birbirlerine baktılar. Cerrah, "Onu kontrol edebilir misin?" diye sordu.

"Elbette onu kontrol edebilirim," dedi Quentin iğrenç bir şekilde. "Her seferinde bana izin veriyor."

Kathryn azarlamayı sabit bir sessizlikle karşıladı. Şahin bakışları delici ve sakin bir şekilde Harpy'ye baktı. "Bunu düşünmemin tek yolu ağır bir şekilde uyuşturulmuş olman," dedi. "Beni ya da ekibimi tehlikeye atarsan, senin üzerinde çalışmayı derhal bırakırım ve beni masaya geri getiremezsin. Kendini kontrol altında tutmalısın. Anlaşıldı mı?"

Harpy dişlerini gösterdi ve tısladı. "Anlaşıldı."

"Tiyatroda görüşürüz." Kathryn nefesinin altında mırıldanarak uzaklaştı: "Tanrı yardımcım olsun, bir harpiyi hâlâ uyanıkken ameliyat edeceğim. Biri bana bunun için madalya verse iyi olur."

"Korkak," diye hırladı Harpy onun ardından.

Quentin ona, "Bence o muhtemelen bir korkağın tam tersi," dedi. "Her neyse, yerinde olsam ona fazla yüklenmezdim. Sen de biraz

Şu anda Freddy Krueger, piç kurusu."

Bileklerindeki tutuşu o kadar sıkıydı ki elleri uyuşmaya başlamıştı. Ancak o zaman onun tutuşuna karşı mücadele ettiğini fark etti. Kendini bırakmaya zorladı. Omzunun üzerinden muayene masasına cansız bir şekilde dökülen kanatlarına bakmaya dayanamıyordu, yoksa tekrar çırpınmaya başlayabilirdi.

Sonra beklediler ve beklediler. Quentin muayene odasında volta atarken, Aryal ellerini ensesindeki saçlarda birleştirdi, başını tuttu ve gözlerini kapattı. Kapıların arkasından insanların konuştuklarını duyabiliyordu. Ne dediklerini duyamasa da tartışıyor gibiydiler. Yine de sesleri tanıyabiliyordu. Biri Dragos'tu. Diğeri Pia'ydı.

Pia'nın etrafında çok şey dönüyordu.

Sonra üçüncü bir ses diğer ikisine katıldı. Kathryn. Harpy'nin bakışları Quentin'in yüzündeki yara izlerine gitti. Vücudundaki kaslar gerilmişti ama kendini hareketsiz kalmaya ve beklemeye zorladı.

Sonunda bir hemşire gelip onlara zamanın geldiğini söyledi ve ameliyathaneye giden yolu gösterdi. Aryal koridorda topallayarak ilerliyor, yol boyunca panikle boğuşuyordu.

Quentin de onun yanında yürüyordu. İkisi de hastanede düş almışlardı ve Harpy hastane önlüğü giymeyi reddederken, o önlük giymişti. Numenlaur'da birkaç kilo verdiği için her zamankinden daha keskin görünüyordu, yüzünün güçlü ve zarif kemikleri acımasız hastane ışıkları altında göze çarpıyordu.

New York'a daha yeni inmişlerdi ki insanlar şaşkınlık ve hayranlıkla ona bakmaya başlamıştı bile. Çoğu kadındı.

Elmacık kemiği ve kaşındaki yara izleri, yüzünün yarısı maskelenmiş gibi olağanüstü bir yanılsama yaratıyordu ve eğer bu kör kaderin zaman zaman ne kadar kusursuz bir doğrulukla saldırabileceğinin bir örneği değilse, Aryal neyin olduğunu bilmiyordu.

Aryal'ın gözüne her zaman tehlikeli görünmüştü. Artık en kalın kafalı, en duyarsız aptallar bile bunu görebiliyordu.

"Estetik ameliyat mı olmak istiyorsun?" diye sordu.

Adam ona boş bir bakış attı. "Neden?"

"Yüzündeki yara izleri," dedi kadın.

Omuz silkti, bu fikre açıkça kayıtsızdı. "Eğer bir şey yapmak için zaman ayıracak olsaydım, doğruyu söylemek gerekirse, sonunda bir çatı bahçesine sahip olmayı tercih ederdim.

dairemin üzerinde."

Ağzının bir köşesi kalktı, çünkü yara izlerini seviyordu.

"Güzel." dedi.

Sonra geldiler. Hemşire onlar için kapıları iterek açtı ve tıbbi makineler, bir ameliyat masası ve daha fazla maskeli insanla dolu yabancı bir yere girdiler. İçlerinden ikisi, bir kenarda, Pia ve Dragos'tu.

Harpy durdu ve onlara kaşlarını çattı. "Burada ne işiniz var?"

Ejderha ona baktı, altın rengi gözleri büyüleyiciydi.

Bize güven, diye fısıldadı Dragos kafasının içinde. Paniğini geride bırak. Her şey yoluna girecek, Aryal. Burada kimseyle dövüşmene gerek yok.

Ah. Bu tür bir yatıştırıcı olacaktı. Merak etmişti, çünkü adrenalın ameliyattan önce herhangi bir ilacı atmasına yardımcı olabilirdi.

Kendini ejderhanın büyüüne kolayca teslim etti ve masaya tırmanarak yüzüstü yattı, talimatlara uygun olarak alnını koltuk başlığına yerleştirdi. Kanatlarını açmak için iki yanına masalar yerleştirdiler.

Quentin ona bakabilmek için yere bağdaş kurarak oturdu. Kadının ellerini tekrar kırılmaz bir şekilde kavradı. "Bana tutun," dedi. "Sakın bırakma."

"Tamam." Nefes nefese kalmamak için mücadele etti.

Birden fazla kişiden gelen güç odayı doldurdu ve boynundan aşağısı hissizleşti. Kör bir hayvan paniği onu tekrar ele geçirmeye çalışırken Harpy haykırdı ve ejderha fısıldadı. *Güven. Savaşmaya gerek yok. Her şey yoluna girecek.*

Belli belirsiz vücudundaki çekiştirmeleri hissedebiliyordu. Kendi kanının kokusu havayı dolduruyordu. Onu kesmişlerdi. Sonra başka sesler geldi, bir keski ya da küçük bir çekiç tıkırtısı gibi.

Cerrah soğukkanlı ve sakın bir sesle, "Bunu tekrar kırmam gerekecek," dedi.

Jilet dişler. Karpal eklemi ezilmiş. Kasları yırtılmıştı.

Bir kâbusun içinde kaybolmuştu.

Aryal, Harpy'nin arkadaşı telepatik olarak söyledi. Bana bak. Bak. Bak. Bana.

Kendi Gücünden fazlasıyla nasibini almıştı ve sözleri hem onun paniğini hem de ejderhanın kandırmacasını delip geçti. Kız ona bakarken, ejderha kızın başını okşadı.

yüzünü gördü ve hayatta kalmaları için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordu.

Bana Numenlaur'da verdiğin sözleri tekrar söyle, dedi.

Kızın dudakları titredi. *Şimdi de güvenceye mi ihtiyacın var? Gerçekten çok bakımlısın, değil mi?*

Her şeyin her zaman benimle ilgili olduğunu biliyorsun, dedi ona, gözlerindeki kararlı ve endişeli bakış şakalaşma girişimlerini yalanlıyordu. Lütfen. Bana tekrar söyle.

Bu söze eklenecek o kadar çok kelime vardı ki, insanlar gürültü yapıyor ve ona bir şeyler yapıyordu ve neredeyse ona defolup gitmesi için bağırıyordu, tüm bunlar kafasının içinde vücudundan çıkmak isteyen bir kasırga gibi dönüyordu.

Sonra içinde bir şey tıkladı ve ona odaklanabildi.

"Sen hayatıma girmeden önce sana bir söz vermiştim" dedi.

Verdiğini biliyorum, dedi adam. Gözlerinde çok fazla sevgi vardı. Çok fazla.

Ve bunun için çok minnettarım.

Sana asla ihanet etmeyeceğim, dedi ona. Dikkatsizliğim ya da aceleciliğimle hayatını asla tehlikeye atmayacağım. Senin için ve seninle birlikte savaşacağım. Savaşacağım.

Görüş alanının dışında biri küçük bir testere çalıştırdı ve kadının ifadesi değişti.

Quentin dizlerinin üzerinde doğruldu. Mavi bakışlarındaki yoğunluk kızın bakışlarını yakarak diğer her şeyi uzaklaştırdı. Ona güçlü bir sesle, *"Bana ihtiyacın olduğunda her zaman arkanda olacağım,"* dedi.

Farkına vardı. Söylediklerinin her kelimesini ezberlemişti. İşte o zaman merkezini buldu.

Fısıldadı: *Seni terk etmeyeceğim, sana yalan söylemeyeceğim ve eğer sabırlı ve affedici olursan, ben de affetmeyi öğreneceğim. Çünkü sen benim için dünyadaki en önemli şey oldun. Sahip olduğum her şeyi, olabileceğim her şeyle birlikte sana vereceğim, yeter ki sen de aynısını yap.*

Ve unutma, dahası da var, dedi Quentin. Çünkü bir şekilde her şey yoluna girecek.

Onun bakışlarındaki kararlılıkta dinlendi. Sonra, *"Çünkü kendi hayatımı bir kenara atarak eşimi asla tehlikeye atamam,"* dedi.

Adam ona gülümsedi. Neden bu kadar gururlu görüldüğünü anlamadı, çünkü kendini hâlâ kaçık ve serseri hissediyordu.

Ve yamaç paraşütü aptalca değildir, dedi. Başını eğdi ve Harpy'nin dudaklarını öptü. *Birlikte yaptığımız sürece.*

Bu bir pazarlık, diye fısıldadı.

En iyi pazarlık. O bir sihirbazdı. Sadece duman ve aynalar kullanarak, bir şekilde kadının son paniğini de yok etmeyi başarmıştı.

İşte o zaman gerçekten garip bir şey oldu. Kathryn hızlı bir otoriteyle konuşarak cerrahi ekibin geri kalanının odadan çıkmasını emretti. Şaşkınlık içinde mırıldanarak dışarı çıktılar. Sonuncusu da çıkarken, başka birinin kanının kokusu -Pia'nın kanı- havayı doldurdu.

Aryal yüksek sesle, "Siz orada ne halt ediyorsunuz?" dedi. "Birkaç dakika daha dayan Aryal," dedi Kathryn bir şekilde nefes nefese. "Harika bir iş çıkarıyorsun. Neredeyse bitirdik."

Yeni bir Güç Aryal'ın bedenini doldurmaya başladı ve bu tek kelimeyle büyüleyici, ay ışığı gibi serin ve en iyi kristal gibi zarif bir berraklıktaydı. Onu tamamen doldurdu ve tüm acısını, hepsini alıp götürdü ve ruhunu en güzel umutla şefkatle yıkadı.

"Tanrım," dedi Kathryn. "Şuna bakar mısın?"

Aryal kelimeleri duysa da, onun için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Doğruluk ve özgürlük gibi yüzen bir his içinde kaybolmuştu. Tüm bunlar olurken Quentin'i sertçe yutkunurken izledi.

Belli belirsiz Dragos'un tekrar konuştuğunun farkına vardı. Bu kez, onun yalvarışlarının aksine, sesi sert ve emrediciydi. "Bu odada az önce olanlar hakkında kimse konuşmayacak. Kimseyle değil, anlıyor musun?"

Quentin'in bakışları Aryal'ın yüzünden arkasında duran insanlara kaydı. Adamın yüz ifadesinin dikkatle değişmesini izledi. Başını salladı.

Kathryn ona, "Doktor-hasta gizliliğine bağlıyım ve sana zaten söz verdim," dedi. "Tek kelime etmeyeceğim."

Dragos, "Bu sende kalsın," dedi. "Yoksa" demesine hiç gerek kalmadı. Dragos ve Pia dışarı çıkarken Aryal başını çevirdi.

Sonra Kathryn bir elini Aryal'ın ensesine koydu ve gözlerinin içine bakmak için çömeldi. Cerrah maskesini indirdi. Bal kahverengisi bakışları ağlamaklıydı ve yüzü ışıldıyordu. "İşimiz bitti," dedi Kathryn. "Her şey umduğumdan çok daha iyi görünüyor."

Kasıla kasıla titredi. "İyi mi görünüyor?"

"İyiden de öte görünüyor. İnanılmaz görünüyor." Kathryn onun ensesine sabit ve sert bir baskı uyguladı. "Ama seni bırakmadan önce sana bir şey söyleyeceğim ve dinlemen gerekiyor. Tamam mı?"

"Tamam."

"Az önce olanlar bir mucize ve bu kelimeyi hafifçe kullanmıyorum. İlk gördüğüm umutsuz karmaşadan şu anda hissettiklerime kadar hiçbir şey kıyaslanamaz." Cerrahın ifadesi ağırlaştı. "Bu yüzden size söylediklerime dikkat edin. Bu fırsatı sakın şansa bırakma. Kanatların o kadar kötüydü ki bir daha asla uçamayacağına ikna olmuştum. Şimdi gerçek bir şansın var ama iki hafta boyunca havadan uzak kalmalısın."

"İki hafta mı?" diye fısıldadı. Akı başından gitmişti. Uzun yaşamı boyunca hiç iki hafta boyunca havadan uzak kalmamıştı.

Kathryn'in gözleri keskin ve sertti. "Sen büyük bir kızsın. Kendi seçimlerini yapabilirsin ve ben hastalarım emir vermem. Tavsiyemi dinleyip dinlememek sana kalmış. Ama kanatlarını sakatladın ve sonra tekrar sakatladın. Vücudunuza iyileşmesi için gerçek bir şans vermezseniz, size verilen çok büyük hediyenin her şeyini söküp atabilirsiniz. Çalışmak için uygun değilsiniz. Kriz yok, mazeret yok, istisna yok." Doktor sözlerinin iyice yerleşmesi için durakladı. "Az önce söylediklerimi anladınız mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Güzel." Kathryn onu okşadı. "Şimdi uyuşturma büyüsünü serbest bırakacağım ve oturmana izin vereceğim. Tekrar insan şekline dönüşmeni ve on dört gün boyunca bu şekilde kalmanı istiyorum."

Aryal ve Quentin birbirlerine baktılar. Quentin, "Yapacak," dedi.

Mucizenin gerçekleşip gerçekleşmediğinden emin olabilmesi için on dört gün geçmesi gerekecekti.

Tekrar uçup uçamayacağını

öğrenmeden önce. On dört gün.

Bu bekleyiş onu öldürecekti.

== YİRMİ İKİ ==

Aryal insan formuna geri dönüp ameliyat masasının kenarına oturduğunda, Quentin elinde katlanmış temiz bir önlükle hazırды. Giyinmesine yardım etti. Sonra göğsüne yaslanan kızın saçlarını okşadı.

Dragos ve Pia çoktan ortadan kaybolmuştu, cerrah da öyle. Kapı açıldı ve bir hemşire tekerlekli sandalyeyle yaklaştı. "Sizi odanıza götürmek için geldim."

Aryal başını kaldırdı. Tekerlekli sandalyeye iri gözlü bir tiksintiyle baktı.

Quentin hemşireye, "Hastaneler hasta insanlar içindir ve biz eve gidiyoruz," dedi.

Hemşirenin yüzü dondu. "Tamam," dedi kararsızca. "İmzalamanız için bazı izin formları getirirken birkaç dakika bekleyin. Hemen döneceğim."

Beklemediler. Bunun yerine, kollarını birbirlerinin bellerine dolayarak koridorda yavaşça yürüdüler. "Senin evin mi benimki mi?" diye sordu.

"Kule'de harika bir teslimat var," dedi, her kelimeyi aşırı yorgun bir insanın dikkatiyle telaffuz ederek. "Yemek yapmana gerek yok."

"Barın orada da harika teslimat var," dedi ona. "O zaman umurumda değil."

"Benim eve gideriz."

Quentin, Aryal'ın röntgen çekirtmesini beklerken Dragos'un asistanı Kris'i aramış, Kris de kısa bir süre sonra her biri için yeni birer iPhone'la çıkagelmişti; iPhone'lara tüm rehberleri yüklenmişti, ayrıca içinde harcama kartları ve nakit para bulunan iki ince cüzdan da vardı.

Arka cebinden kendi telefonunu çıkardı. Ekrandaki saat 20:32'yi gösteriyordu. Kilidi kapattı ve bardaki Rupert'i aradı. "Selam patron," diye gürledi yarı trol. "Şehre döndüğüne sevindim. Biraz erken gelmedin mi?"

Quentin'in bağlantı kurması birkaç dakika aldı. Rupert New York'tan iki haftalık men cezasından söz ediyordu. "Boş ver onu, işler değişti. Şimdi eve gidiyorum. Buzdolabımı köşedeki bakkaldan yiyeceklerle doldurur musun?"

"Elbette," dedi Rupert.

"Teşekkürler."

"Madem konuşuyoruz, birkaç bar sorusuna cevap verebilir misin?" "Hayır." Bağlantıyı kesti.

Çıkışlardan birinden sıvışmadan bir hastane görevlisi onları yakaladı ve Aryal'ın çıkış formlarını imzalaması gerekti.

Taksileri Elfie'nin evine yanaştığında saat onu geçmişti. Numenlaur'daki yaz sıcağından sonra, Nisan başı akşamı hoş bir keskinlikte ve serinlikteydi. Bar tıklar tıklar işliyordu, bu iyi bir şeydi çünkü anahtarlarının yanında olmadığını hatırladı. İç girişten üst kata çıkabilirlerdi, ama ...

Bardaki kalabalığı izleyen Aryal'ın solgun, köşeli yüz hatlarına baktı. Böyle bir açıklama yapmasına imkân yoktu. Yarına kadar olmaz. Ya da belki gelecek haftaya kadar. "Ben içeri girip geçmemize izin verirken sen de kapının önünde bekleyebilir misin?"

"Evet," dedi Aryal. Sanki kafası güzelmiş gibi hülyalı görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet," dedi tekrar. "Kendimi oldukça iyi hissediyorum."

Onu bıraktı ve bara doğru ilerledi. İnsanlar onu selamladı ve herkes durup onun yüzüne ve önlüklerine baktı. Hepsine el salladı, yorum korosunu ve şaşkın soruları duymazdan geldi, depoya doğru yürüdü, kendi özel merdiven boşluğuna girdi ve Aryal'ı dışarıda bir duvarın köşesine yaslanmış otururken buldu.

Kapıyı açıp üzerine eğildi ve onu mışıl mışıl uyurken buldu.

Onu nazikçe kaldırdı, üst kata taşıdı ve hem onu hem de kendisini yatağa yatırdı.

Yorgun ve aşırı uyarılmış zihni, hayatta kalma listesini zorlayıcı bir şekilde gözden geçirdi.

Yiyecek, su, barınak, giyecek.

Sevgi.

Aryal'ın uyuyan bedenini kendine doğru çekti, başını omzuna yasladı, yüzünü onun yumuşak, temiz saçlarına gömdü ve uyudu.

Gecenin bir yarısı ikisi de uyandı. Vücut saatleri alt üst olmuştu. Sessiz bir acelecilikle seviştiler ve ardından Quentin hâlâ onun içindeyken uykuya daldılar.

Bu, sonraki birkaç günün gidişatını belirledi.

Uyanmak, sevişmek. Yemek, sevişme. Uyku. Hepsinin birbirinden kopuk bir ritmi vardı, tıpkı bir yelkenlinin ters rüzgâra karşı zikzak çizerek yol alması gibi.

Kendini onun şehvetli kanıtlarında, kokusunda, teninde, ölümcül, sık kaslarında, göğüslerinin şaşırtıcı yumuşaklığında ve penisini kavrarken iç etinin inanılmaz derecede gür hapishanesinde kaybetti. Ve adam hareket etti, hareket etti ve her ikisi de nefes almak için hıçkırana ve bunun coşkusundan çaresizce titreyene kadar onun içinde hareket etti. Adamın o vahşi, tehlikeli ve çok koşturan parçası aradığını bulduğunu ve sonunda eve döndüğünü biliyordu.

Konuştukları zaman, konuşmanın başı ya da sonu yoktu. Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibiydi. Bunun Aryal'ın nöbetçi partisinin olduğu gece ölümsüzlükten söz ederken bahsettiği şeye benzeyip benzemediğini merak etmeye başladı.

Babası her zaman Quentin'in bir Wyr formuna dönüşebilmesine rağmen enerjisinin Elf gibi hissettirdiğine yemin etmişti. Aryal'la birlikte ölümsüzlüğün nasıl bir şey olduğunu öğrenecekmiş gibi bir his vardı içinde.

"Pia ne olabilir?" Aryal sordu. "Seni iyileştirirken de kanadı mı?"

"Evet," dedi Aryal. Uzuvarları birbirine dolanmış halde yatıyorlardı ve kadın adamın başını göğsüne yaslamıştı. Adam hiç acele etmeden meme ucunu okşadı. Birbirlerini çoktan tüketmişlerdi. "Aklıma sadece bir yaratık geliyor." Bunu yavaşça söyledi, çünkü bu fikir çok tuhaftı. "Ama ben onların bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Ejderhalar ya da harpiller gibi bir efsane mi?" diye sordu, ağzı eğikti ve onun fikrini kabul etmek zorunda kaldı. "Eğer öyleyse, Wyr formunu neden halka açıklamadığını şimdi anlıyorum. Eğer açıklarsa hayatının sonuna kadar peşinde olacaklar, peki ya bebek? Hayır, bu doğru değil. Onun Wyr formunun bir ejderha olduğunu biliyoruz. Bu yüzden gebelik süresinin çok uzun olacağını düşündüler, ta ki kadın doğuma girmeden önce bir insan bebeğe dönüşmeyi başarana kadar."

"Eğer o bir ejderhaysa," dedi acımasızca, "bebeğin Wyr formunun ne olduğu önemli değil. O da avlanacaktır."

"Sanırım Pia'nın Dragos'la birlikte Numenlaur'a neden geldiğini anlayabiliyorum," dedi Aryal uykulu bir sesle. "Ama Liam'ı neden yanlarında getirdiklerini bilmiyorum."

Quentin başını salladı. "Aslında bunu tersinden anladın. Bu kez Dragos Pia'yla birlikte geldi. Beni iyileştirirken söyledi. Aslında sadece diğer nöbetçileri göndermeye niyetliydi ama Pia bizim zarar görebileceğimizden endişelendiği için gelmekte ısrar etti. O zaman Dragos geride kalmayacaktı elbette. Dragos savaşa gitmeyeceğine göre, Pia Liam'ı da getirmenin güvenli olduğunu düşündü. Bebeği yanında tutmak istedi, çünkü zaman kaymasının önemli olabileceğinden endişe ediyorlardı."

Aryal öksürerek bir kahkaha attı. "Gerçekten ısrar etti mi? Aferin ona. Hepsinin ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Galya ele avuca sığmaz biriydi ama hadi ama. Onu alt etmek için sadece ikimiz yettik."

Quentin sırtıttı. "Öyle oldu."

Bundan sonra düşünceli bir sessizliğe gömüldüler.

Güçlerini ve dayanıklılıklarını geri kazanmaya başladılar. Çiftleşme telaşları sona erdiğinden değil -bunun için çok erkendi- ama başka şeyleri düşünecek zamanları olmaya başlamıştı.

Quentin sesli ve yazılı mesajlarını kontrol etti ve Pia'nın New York'tan ayrılmadan önce yaptığı telefon görüşmesine geri döndüğünü ve ona da bir mesaj bıraktığını fark etti.

"Merhaba Quentin," dedi Pia. "Aradığın için minnettarım ve olanlar için üzgün olduğumu biliyorum. İkimiz de oldukça büyük hatalar yaptık ve bunları unutmamızda bir sakınca yok. Sadece bunu bir daha yapma ve biz de ait olduğu yerde, geçmişte kalmasına izin verelim. Tamam mı?"

Dinlerken, koridorda Aryal'la yaptığı kavga için dilediği özrü ilk başta hatırlamadı. Bir an için kızın geçen yıl yaptıklarından bahsettiğini düşündü ve kendini şok olmuş, temizlenmiş hissetti. Sonra mesajın içeriği netleşti ve biraz çarpık da olsa kendine gülümsemek zorunda kaldı.

Yine de o yenilikten bir parça kalmıştı ve şimdi ve geleceğe konsantre olmak için her şeyi geride bırakarak onun mesajını ciddiye aldı.

Ferion da her ikisine de derin ve içten teşekkürlerle dolu bir mesaj bırakmıştı. Quentin, Ferion'a cevap olarak mesaj atarken Aryal'a bundan bahsetti. Bir şey değil. Anka Kazanı diye bir şey duydun mu hiç?

Ferion hemen cevap verdi. Hayır. Nedir o? Cadının Numenlaur'da aradığı şey.

Sonra soru aklında kaldığı için omuz silkti ve Dragos'a mesaj attı. Galya Anka Kazanı adında bir eşya arıyordu. Onun ne olduğunu biliyor musun?

Sessizlik onu meraklandırarak kadar uzun sürdü. Yaşlı nöbetçilerden Dragos'un hassas bilgileri herhangi bir şekilde yazıya dökmekten hoşlanmadığını duymuştu.

Telefonu çaldı. Cevap verdi.

Dragos söze girmeden, "Eğer Galya fiziksel bir eşya arıyorsa, bir şey bulamamasına şaşmamalı. İsim yanıltıcı - bu bir diriltme büyüsü, bir eşya değil. Sonuçları korkunç. Nasıl yapıldığına dair tüm kayıtların çok uzun zaman önce yok edilmiş olması gerekiyordu. Ama bunun nasıl olduğunu bilirsiniz. İnsanların yapması gerekenler ile gerçekte yaptıkları genellikle iki farklı şeydir." Durakladı. "Siz ikiniz nasılsınız?"

"İyi," dedi Quentin. "İyiyiz."

"Numenlaur'da iyi iş çıkardınız," dedi Dragos ona.

Quentin, Dragos'un sahilde cadının cesedine bakarken yüzünde beliren ifadeyi çok iyi hatırlıyordu. Önce şaşırmış, sonra da onaylamıştı. Belli ki Aryal ve Quentin'in Galya'yı tek başlarına alt edebileceklerini düşünmemişti.

Dragos'un düşüncesi onun için önemli değildi ama yine de.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek. İki adam da vedalaşmadan bağlantıyı kestiler.

Aryal da iyileşmişti, ama çok da iyi değildi. İştahı yerinde değildi ve kilo kaybetmişti. Garip zamanlarda onu pencereden dışarı, gökyüzüne bakarken yakalıyordu. Bir keresinde gecenin bir yarısı uyandı. Onu çoktan uyanmış, kasvetli bir şekilde hiçbir şeye bakmazken bulmak için yuvarlandı. Gerginleşti, dikkati dağıldı.

Adam buna dayanamadı.

Bir talim çavuşu gibi ona bağırmaya, günler ve geceler boyunca onu yönlendirmeye başladı. Yemek yemesini söylüyordu. Dikkat etmediğinde tersliyordu.

Dördüncü gün, onunla birlikte Kule'deki spor salonuna gitmesi için başının etini yedi. İnsanlar şaşkınlıkla bakıyordu, özellikle de ona. Ya yara izlerine bakıyorlardı ya da akıl sağlığını merak ediyorlardı.

Tanrı onları korusun, muhtemelen ikisini de yapıyorlardı. Onları görmezden geldi.

"Hadi, dövüşelim," dedi Aryal'a. "Kılıçla mı, mınçıkayla mı yoksa göğüs göğüse mi?"

Eğitim minderlerine baktı ve başını salladı. "İlgilenmiyorum."

İçten içe kalbi çarpıyordu. Aksi yöndeki tüm sözlerine rağmen gerçekten de çamurdan uzak durabilir miydi?

"Oh, hayır değilsin." Ona doğru ilerledi. "Ya sen bir şey seçersin ya da ben senin yerine seçerim."

Omuz silkti ve ifadesine bir parça somurtkanlık karıştı. "Öyleyse seç."

Bileğini kadının ayağının arkasına sıkıştırdı ve sertçe dirsek atarak onu yere düşürdü.

Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanmak için acele etmedi. Adam onun gözlerine baktığında, belli belirsiz bir öfke kıvılcımlanmaya başlamıştı.

Onu elinden geldiğince sert bir şekilde tekrar yere çarptı. Kadın daha hızlı kalktı.

Doktor Aryal'ın kanatlarını kullanamadığını söyledi. Başka bir şey hakkında tek kelime etmedi. Ve o lanetli uçurumdan atladığında onu korkuttuğu ve ona karşılık vermediği için ona kızgın olduğunu fark etti. İyi yemediği ya da uyumadığı için. Yeterince çabalamadığı için.

Tekrar ileri atıldı. Bu sefer kız onu engelledi.

Yüz yüze durdular, birbirlerini zorladılar. Kadın ters ters baktı. "Berbatsın!"

Adam gülümsedi. "İşte buradasın, günışığım," diye mırıldandı. "Seni özledim."

İkisi de mindere düşene kadar birbirleriyle tek başlarına mücadele ettiler. Sonra kollarını onun boynuna dolamak için yana kaydı ve ona şiddetle sarıldı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Daha iyisini yapacağım."

Adam yüzünü onun boynuna gömdü ve ona sıkıca sarıldı.

Sonunda sarılmasını gevşetip ayağa kalktıklarında Graydon ve Grym onlara yardım etmek için oradaydı. Diğer nöbetçiler ağırbaşlı ifadeler takınmıştı. Arkalarında, gözleri faltaşı gibi açılmış bir kalabalık dövüşü izlemek için toplanmıştı. Havai fişek gösterisi sona erdiğinden insanlar uzaklaşmaya başlamıştı.

Graydon Aryal'ı ayağa kaldırdı ve sıkı bir şekilde kucakladı. "Seni su yüzünde görmek güzel," dedi Graydon ona. "Neredeyse Quentin'in kapısını kırmaya geliyordum."

"Ben de az kalsın vuruyordum," dedi Grym, Quentin'e kılıç çekmiş kadar keskin bir gülümseme verirken. Telepatik olarak, "*Sen ve Aryal hakkında söyleyeceğim tek bir şey var,*" dedi.

Vur bana, dedi Quentin aynı derecede keskin bir gülümsemeyle. Kol kaslarını silkeledi ve Grym'in mesajının yerine ulaşması ihtimaline karşı kendini hazırladı.

fiziksel.

Eğer ona herhangi bir şekilde ihanet edersen, dedi Grym, seni öldüremeyebilirim, çünkü bu onu öldürür. Ama canını çok ama çok yakarım. Hem de defalarca. Bu bir sözdür.

Quentin rahatladı ve gülümsemesi gerçeğe dönüştü. "Başka bir şey beklemezdim," dedi yüksek sesle.

Grym parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi, bir nefes verdi ve sonra yavaş yavaş gevşedi.

Aryal ve Graydon'ın birbirlerine söyledikleri de özeldi. Daha sonra Graydon ona döndü ve omzuna vurdu. "Seni gördüğüme sevindim. Evde olmanıza sevindim."

Quentin Birinci'nin huysuz, güler yüzlü yüzünü inceledi. Graydon bunu tüm samimiyetiyle söylemişti. "Evde olmak güzel."

Günler akıp gitmeye devam etti. Alex her birine sarıldı ve DVD'deki en iyi elli Oscar ödüllü filmi hediye etti. Bayne ve Constantine bir gece yığınla pizza ve bira getirdiler ve uzun süre kaldılar.

Aryal, Quentin'e Kule'deki dairesini gösterdi. Karmakarışık dağınıklığa uzun uzun baktı. Sonra, "Sanırım bir süreliğine ikimizin de kendi evimizin olması iyi olur, değil mi?" dedi.

Kadın sırttı. "Evet."

Spor salonundaki kavgalarından sonra daha iyi beslendi ama hâlâ uyumakta zorlanıyordu. Yüzü gerilmeye ve gerilmeye başladığında, ikisi de unutulana kadar onunla tek bir tutkuyla sevişti.

Sinirlerini atmak için koşmaya başladılar, bazen vücutları ter içinde kalana kadar saatlerce koştular, spor salonundaki iki koşu bandını en yüksek ayara getirdiler. İki çift koşu bandının motorlarını yaktılar. Kimse şikayet etmedi.

Bir akşam, üzerinde onun kot pantolonlarından ve eski sweatshirt'lerinden biriyle, kısa bir süreliğine ortadan kayboldu. Dairesinden çıktığında hiçbir şey söylemedi. Onun için bir anahtar yaptırmıştı ve gerçekten de onu 7/24 izleyemezdi. Bu konuda cerrahın yanındaydı. O büyük bir kızdı. Sonunda doğru şeyi yapmaya karar vermek ona kalmıştı.

Bu düşüncesinden hemen pişman oldu ve öfkeyle volta atmaya başladı, çünkü onu 7/24 izlemek için dünyadaki tüm saplantıları geliştirmişti, keşke tekrar ortaya çıksaydı da bunu başarabilseydi.

Kırk dakika sonra kilidin içinde bir anahtar döndü. Boş boş dışarı baktığı oturma odasının penceresinden başını çevirdi.

Aryal içeri girdi. Elinde uzunca bir çanta vardı ve bir tür karara varmış görünüyordu.

"Hey, günüşiği," dedi. Sesi yumuşaktı. Öyle lanet olası biriydi ki Yal

ancı "Merhaba." Kapıyı kapattı ve arkasından sürgüledi.

. Okumaya çalıştığı bir romanı eline aldı ve sayfalarını karıştırdı. Sayfalar. "Nereye gittin?"

"Bildiğim bir dükkâna." Biraz ürpererek derin bir nefes aldı ve sonra geniş açık alanda adım atma sırası ona geldi. Tedirginliği geri gelmişti. Bakışları bir ona bir diğerine gidip geliyordu. "Henüz söylemedim ve zamanı geçti. Seni seviyorum. Ve son birkaç gündür yaptıkların için sana gerçekten minnettarım." Boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi. Adam onun ellerinin titrediğini acımasızca gördü. "Senden bir iyilik daha isteyeceğim."

"Tanrı aşkına, çıkar ağzındaki baklayı."

Elini çantaya attı, bir kırbaç çıkardı ve ona doğru fırlattı. Adam tutamadan baktı. Kırbaç göğsüne çarptı ve takırdayarak yere düştü. Kendini neye hazırlamış olursa olsun, bunu beklemiyordu.

"Aryal" dedi.

Daha önce ondan hiç böyle bir şey istememişti. Bu ezber bozan bir şeydi.

Birlikte oldukları şey bu değildi. Birbirleriyle baskınlık oyunları oynuyor ve zaman için pazarlık yapıyorlardı ve bu birlikte yaptıkları en iyi şeylerden biriydi; vermenin gerginliği ve almanın tatlılığı, hepsi belirsizliğin baharatıyla mayalanmıştı.

Eşofman üstünü yırttı. Altına hiçbir şey giymemişti, açık saçık, aerodinamik gövdesi çıplaktı. "Bunu yapmana ihtiyacım var. Bir şey yapmazsam patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bağımlı gibiyim. Bu-" Dışarıya, gökyüzüne baktı, yüzü donuktu. "Bu benim yemeğim, suyum ve havam. Hepsi bu ve biz yamaç paraşütü bile yapmıyoruz."

Yamaç paraşütü yapmayı denemekten bahsetmişler ama iki haftalık bekleme süresini göze alarak vazgeçmişlerdi. Havaya çıkarsa şekil değiştirmeyeceğine güvenmiyordu.

"Anlıyorum," dedi ve anladı da. Acısı iliklerine kadar işlemişti. Beklemek ve belirsizlik acımasız bir kombinasyondur. Bir şeyi ya da diğerini bilselerdi, bununla başa çıkmak için adım atabilirlerdi.

Yüzü sıkıştı. Ayakkabılarını tekmeledi, kot pantolonunu yırttı ve onun önünde durdu.

Dişlerinin arasından, "Bu duyguyu içimden atmalıyım," dedi. "Bedenimden atmama yardım et."

Yavaşça kırbaçı eline aldı ve ona bakarken arkasını döndü. İçindeki kırbaç onunkine o kadar benziyordu ki, biraz rahatlayana kadar onu tahrik etmeyi bırakmayacaktı.

"Ben de seni seviyorum," dedi. Arkasını döndü ve bir kalçasına hızlı, kontrollü bir darbe indirdi.

Kadın sarsıldı ve boğuk bir ses çıkardı. "Yine" dedi.

Adam onun etrafında dolaştı, kalçasına vurdu ve solgun teninde kızarmış bir yaranın oluşmasını izledi. Kırbaçlama sahnelerine yabancı olmasa da, daha önceki deneyimlerinde hep bir oyun havası vardı.

Bu oyun değildi. Bu hamdı. Kendini çok tuhaf, ağır ve ağırlı hissediyordu ve göğsü yeniden yanmaya başlamıştı ve tek istediği içindeki acının hafiflemesi ve böylece biraz olsun huzur bulabilmesiydi.

"Haydi," dedi kadın. Burnu tıkalı gibiydi. "Yap şunu."

Kırbaç sırtında, aynı anda hem güçlü hem de kadınsı olan kazanmış kaslarıyla o güzel sırtında yükselip alçaldı. Boğazının arkasından, "Lütfen bunun işe yarayıp yaramadığını söyle," dedi.

Başını sarsakça salladı. "Sanırım öyle."

Kolu yükseldi ve düştü.

Yükseldi ve düştü.

Kadının darbeyle sarsılmasını her izlediğinde, kendi bedeninin dışına çıkıyor gibiydi. Ona tekrar vurdu ve kırbaç neredeyse sinirli parmaklarından düşüyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini gerçekten bilmiyordu.

Sonra dönüp onunla yüzleşti. Gözleri kapalıydı ve yüzü huzurlu bir hal almıştı. Yüzündeki tüm gerginlik azalmıştı. Bunu görür görmez kendi gerginlik krizi de hafifledi ve başının döndüğünü hissetti.

Ona usulca, "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Kadın kalçasındaki yarayı parmakladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Acı artık tamamen dışarıda." Hızla başını kaldırdı ve onun bakışlarını aradı. "Çok mu ileri gittik?"

Adam başını salladı. "Seninle gitmeyeceğim hiçbir yer yok." Gerçek, ikisinin arasına serilmişti.

Çifte olumsuzlukla sarılmış.

Mükemmel. Bükülmüş.

Ağız alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Ona doğru yürüdü ve dudakları dudaklarını okşayarak onu nazikçe öptü. "Benim de seninle gitmeyeceğim hiçbir yer yok."

"Şimdi bana borçlusun," dedi adam. Adam onun dudaklarını yalayıp göğüslerini okşarken, siki sertleşti.

Tartışmaya bile çalışmadı. "Borçluyum, değil mi? Sana ne borçluyum?"

"Boynuna bir tasma ve bileklerine kelepçe," diye fısıldadı.

Kadın başını geri çekti ve ona şüpheyle baktı. "Bu konuşmayı zaten yapmıştık."

"Evet ve daha bitirmedik. Hatırlıyor musun, ne gerekiyor demiştim? Sonsuza kadar ruhum demiştin." Espri anlayışı su yüzüne çıktı. Şehvetli bir yaramazlıkla dolup taşarak başını eğdi ve iki elini uzattı. "Anlaşmanın *bana* düşen kısmını yerine getirdim. Senin gibi biri için bunun bir anlam ifade edebileceğini düşündüm, çünkü hukukçu düşünceden zevk alıyorsun."

Gülmeye başladı, yüzü gerçek bir mizahla buruşmuştu. "Beni yakaladın. Seni çürümüş orospu çocuğu-"

Bir eliyle kızın ağzını kapattı. "Konuşmayı kes. Ağızını bundan çok daha iyi kullanabilirsin."

Katılıyorum, dedi ona telepatik olarak.

Diz çöküp kot pantolonunun fermuarını açarken ellerini onun vücudunda gezdirdi. Adam onun saçlarını okşadı, kadın penisini çıkarıp ucunu öperken gözlerini kırpmadan baktı. Sonra onu ağzına aldı ve nefesi boğazında kesilene ve içine pompalanana kadar emdi.

Bir eliyle yukarı uzandı. Adam parmaklarını onunkilere geçirdi ve kendi doruk noktası onu parçalayana kadar tuttu. Ağzına boşalırken içinden sert, sarsılmış bir inilti çıktı.

Sonra, "Sıra bende" diye fısıldadı. Ve bacaklarını iyice açabilmesi için onu kanepeye doğru itti. Kadının yivli seksi o kadar güzeldi ki, sıırıslıkladı, başını eğdi ve vücudu onun tutuşu altında sarsılana kadar ona ziyafet çekti. Kadın ona kendi doruk noktasını verdi, titrerken keskin bir şekilde haykırdı.

Onu tekrar ve tekrar doruğa itti, sonunda gevşeyip gözleri yarı kapalı ve sürüklenene kadar. Sonra bir an daha onun dışında kalamadı. Aletini kadının içinde hafifçe sallayarak onun için yaptığı sıcak, sıkı yuvaya soktu. Kadın bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adam hareket ettikçe ona sokuldu.

Bu seferki birleşmelerinin şefkatle ilgili olduğunu düşündü ama sonra bir şey oldu, aralarında bir şalter attı. Ya kadın hırladı ya da adam. Ritmi aciliyet kazandı. Tanrım, onun içinde yeterince derine inemiyordu. İkisi de doruğa ulaştığında, tüm vahşilikleri, tüm tutkuları, ikisini de tüketen alevin içinde ters yüz oldu.

Daha sonra, kadın adamın ensesini okşarken ve adam iç içe geçmiş bedenlerinin uzunluğuna bakarken, birbirlerine uymalarının en derin nedenlerinden birinin, sonunda huzura kavuşana kadar birbirlerini tahrik etmeleri olduğunu biliyordu.

. . .

Quentin hiçbir şeyi şansa bırakmak niyetinde değildi. Gecenin geç saatlerine kadar onunla konuştu ve on dört günün ne zaman dolacağına dair planlar yaptı. Aklında somut bir şey olmasının ona yardımcı olacağını biliyordu ve öyle de oldu.

Şafakta kısa bir uçuş deneyecekti. Eğer başaramazsa, hemen en yakın bölgesel havaalanına doğru yola çıkacaklar ve ona ilk yamaç paraşütü dersini verecekti. Öyle ya da böyle, o gün havada olacaktı. Gerekirse bütün gün.

Ve bu yardımcı oldu. Duygusal savrulmaları durdu ve sakinleşip odaklanabildi.

Dragos ve Pia'dan Kule'nin çatısında kendilerine katılmalarını istediler.

"Çok fazla seyirciye dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi Aryal. "Ama orada olmalarını istiyorum. Dragos her ihtimale karşı benim gözcüm olabilir. Pia olmasaydı denemezdim bile."

"Katılıyorum," dedi Quentin. "Bu mükemmel bir plan."

Hem Dragos hem de Pia hemen cevap verdiler ve orada bulunmaktan mutluluk duyacaklarını söylediler.

Quentin ve Aryal çatıda uykusuz bir gece geçirdiler, battaniyelere sarındılar ve yıldızların muhteşem berraklığını izlediler. Suyun üzerinde parlak bir şafak sökerken çatıdaki kapı açıldı ve Dragos ile Pia dışarı çıktı. Dragos siyah kamuflaj pantolon ve tişört, Pia ise yumuşak ve rahat görünen yumuşacık bir şey giymişti. Liam'ı bir hemşireyle bırakmışlardı.

"İşte buradasın," diye ağzından kaçırdı Aryal. Ayağa fırladı, elmacık kemiklerine telaşlı bir kızarıklık bulaşmıştı.

Quentin de neredeyse aynı hızla ayağa kalktı. Quentin tam boyuna ulaştığında, Aryal çoktan harpiye dönüşmüştü. Kanatlarını kapalı ve sıkı bir şekilde sırtında tutuyordu, vahşi yüzü perişan ve yumrukları sıkılıydı.

"Günaydın," dedi Pia. Aryal'a gülümsedi.

Quentin buna dayanamadı. Son iki haftadır beklemek Aryal için büyük bir ıstıraptı ve hoş sözler yaraya tuz basmak gibiydi. Dragos'a başını salladı ve Aryal'a, "Gidelim. Yap şunu."

Aryal başını sallayarak onayladı. Birlikte binanın kenarına kadar yürüdüler ve Aryal çıkıntının üzerine zıpladı. Sonra geri dönüp onunla yüzleşti. Üzerindeki gerginlik hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu ve hâlâ kanatlarını açmamıştı.

Harpy, çıkıntının yanında durmak için yürüyen Dragos'a baktı. Ona sakince baktı. "İhtiyacın olursa seni yakalarım," dedi Dragos. Altın rengi gözleri toprak kadar sabitti.

Quentin ejderhadan hiç hoşlanmayabilirdi ama o anda, Dragos'un sinirli eşine verdiği kararlı söz yüzünden Quentin onu sevdi.

Aryal Quentin'e baktı. Donmuş gibi görünüyordu.

Demek sürpriz unsurunu tercih ediyordu, öyle mi?

Yüzüne sert bir rüzgâr vururken başını salladı ve elinin düz kısmıyla kadının göğüs kemiğinin ortasına vurdu. Darbe o kadar güçlüydü ki onu çıkıntıdan aşağı düşürdü.

Kadın geriye doğru giderken, "Yara bandını sökme zamanı" dedi. O rüzgârla ilgili bir şey yeni iyileşmiş gözünü tahriş etmiş olmalıydı, Çünkü onun havada yuvarlanışını izlerken gözleri ıslaklıktan bulanıklaşmıştı.

Sonra kanatları açıldı.

İki eliyle gökyüzüne uzandı.

Harpy öyle ilkel bir çılgınlıkla havaya fırladı ki ensesindeki tüyler diken diken oldu ve neredeyse kalbini göğsünden çıkaracaktı. Kadın kanatlarını yere vurarak yükseldi ve adam da onunla birlikte ruhen yükselirken eşine kükredi.

Uzaktan bağırışlar ve tezahüratlar duydu. Haber yayılmış olmalıydı, çünkü kaldırımında bir kalabalık toplanmıştı. Aşağıya doğru hızlıca bir göz attığında diğer tüm nöbetçilerin de orada olduğunu ve yüzlerini kaldırıp Harpy'nin uçuşunu izlediklerini gördü.

Dragos'un yüz ifadesi ıslı ıslıldı. Pia tek koluyla gözlerini sildi.

Aryal yükseldi, daldı ve tekrar yükseldi. Sonunda süzülerek Pia'nın önünde tek dizinin üzerine çöktü, orada kaldı ve Quentin onun tam bir hürmet sunduğunu fark etti.

Pia'nın yüzü değişmişti. Son derece etkilenmiş ve son derece rahatsız görünüyordu ve başını sallamaya başladı.

"Sonunda seni anladım," dedi Harpy. Başını eğerek sinsi bir gülümsemeyle Pia'ya baktı. "Gerçekten de parlak gökkuşakları sıçıyorsun."

Pia'nın kaşları havaya kalktı. Gözlerini kırıştırdı.

Dragos kollarını kavuşturdu. Aryal'a karşı sık sık yaptığı gibi öfkeli görünüyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

Aryal, taşıdıkları yara izleriyle daha da güzelleşen kanatlarını uzattı. Quentin'in gülümseyen bakışlarıyla karşılaştı.

Masum bir ses tonuyla, "Söylediğim bir şey yüzünden mi?" diye sordu.

Doğaüstü kurguları seviyor musunuz?

Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve ücretsiz kitap kazanma şansı) ister misiniz?

Keri Arthur
S. G. Browne
P.C. Cast
Christine Feehan
Jacquelyn Frank
Thea Harrison
Larissa Ione
Darynda Jones
Sherrilyn Kenyon
Jackie Kessler
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle Martin
Millar
Kat Richardson
J.R. Ward
David Wellington
Laura Wright

Ardından Piatkus web sitesini ve blogunu ziyaret edin

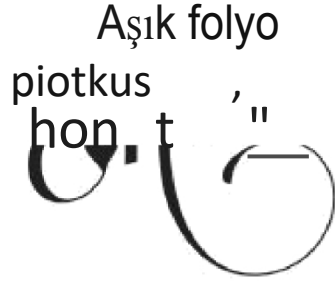
www.piatkus.co.uk | www.piatkusbooks.net

Bizi Facebook ve Twitter'da takip edin

www.facebook.com/piatkusfiction | www.twitter.com/piatkusbooks

ROŞİ.4NPE' OKUYOR MUSUNUZ?

Temptation at your fingertips

Romantik kurgunun öncülerinden
aiasws.}ii'itktisenté'e.co.nd adresinde
karşı konulmaz bir e-Kitap ilk listesi

Haber vermek için,
incelemeler ve kampanyalar gelen kutunuza
gelir, ioitaim nmvsletter ct'ye kaydolun
www.piatkusbooks.net/newsletters

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

